

Redaktor

Arbër Ahmetaj

Recensentë

Avdyl Gërvalla

Gani Geci

Kopërtina

Fahredin Spahija

Botues

«Mërgimi» Prishtinë 2002

SHEFQET JASHARI-STROFCI

PSE JEMI KËSHTU SIÇ JEMI?!
polemika-analiza-deshmi

Le Locle (Zvicër) - Prishtinë 2002

Me përkushtim

Nexhmies, kushërirës sime të parë që lindi e i rriti 12 fëmijë dhe gjitha nënave shqiptare anë e mbanë Shqipërisë etnike.

AUTORI

PARATHËNIA

Ne shqiptarët, e filluam mijëvjeçarin e tretë me të njejtat halle dhe probleme që patëm në mijëvjeçarin e mëparshëm. Të ndarë në shumë shtete, me shumë udhëheqje vasale. Prap kemi hyrë në një rrugë pa krye, në një rrugë që do të krijojë kushte dhe rrethana që shqiptarët për gjithmonë të mbesin material ndërtimi për popujt e plakur të Evropës dhe fuqi punëtore për çakajtë e Ballkanit.

Na erdhi «vera kah dera» shumë herë gjatë historisë tonë të gjatë, por fat-keqësisht kurrë nuk ditëm t'i shfrytëzojmë rrethanat e përshtatshme për realizimin e synimeve tona madhore.

Dhjetëvjeçari i fundit i shekullit 20-të njerëzimit i solli një fitore të rëndësishme, kur sistemi politiko-ekonomik i djajve komunistë dështoi plotësisht, në sajë të politikës së mençur të presidentëve amerikanë Regan, Bush, Klinton, si dhe diplomatëve të shquar të SHBA-ve, si Kissinger dhe Olbrajt, strategut të shquar ushtarak të NATO-s gjeneralit Klark, kryeministrit të Britanisë së Madhe, Toni Bler, etj. Kjo fitore e shkëlqyer e SHBA-ve dhe aleatëve të saj mbi kryedjallin komunist BRSS-në, gjermanëve u solli bashkimin kombëtarë, Evropës Lindore çlirimin nga robëria ruse, popujve të thirrur «jugosllav», çlirimin nga robëria serbe.

Edhe ne shqiptarët në të dy anët e kufirit arritëm suksese të rëndësishme.

Në Shqipëri u rrëzua diktatura staliniste.

Në Kosovë u vunë themelet e shtetësisë të Republikës së Kosovës dhe u krijuan parakushtet për çlirimin e saj.

Pra faktori ndërkombëtar, miqtë dhe aleatët e kombit tonë na i plotësuan kushtet dhe rrethanat, për realizimin e synimeve tona kombëtare.

Si shumëherë më parë, edhe këtë radhë, klasa politike e popullit tonë, forcat e shëndosha kombëtare dështuan plotësisht. Në Shqipëri më 1997 u rrëzua demokracia e brishtë në rend të parë me fajin e «demokratëve» që mundoheshin të tregoheshin «më katolik se Papa» në demokraci. Stalinistët, hajnat dhe kriminelët pasi e kallën dhe e veshën në të zeza Shqipërinë, me bekimin e Dan Evertsit formuan «Parlamentin e Kallashnikovëve» dhe «Qeverinë e Nanosit». Miratuan Kushtetutën që i shkonte për shtati Greqisë, dhe Shqipërinë e kthyen në koloni greke. Por, armiqtë tanë

realizuan vetëm një pjesë të skenarit që e kishin përgatitur për zhdukjen e kombit tonë.

Pjesa e dytë e skenarit kishte të bënte me Kosovën. Siç dihet, Nanosi dhe Qosja, që konsideroheshin prindër shpirtëror nga stalinistët e LPK-së dhe «Pionerët e Enverit», të futur edhe brenda rradhëve të LDK-së, nuk e patën vështirë t'i fusin në shamakun e tradhtisë kombëtare të gjitha mbeturinat e shoqërisë shqiptare, me çmimin e realizimit të ca interesave banale të tyre dhe të kopesë stalinisto-enveriste.

Këta djaj komunistë nuk lejuan kurrëfarë organizimi të mbarë, që do të çonte në forcimin e faktorit shqiptarë në Gadishullin Ilirik dhe çlirimin e Kosovës dhe trojeve tjera shqiptare nga vetë shqiptarët.

Pasojat dihen: Kosova u masakrua nga serbët. Shqiptarët u përzën jashtë Kosovës. Atëherë kur serbët po bënin plane për kolonizimin e plotë dhe përfundimtarë të Kosovës me serbët e Kroacisë dhe të Bosnjes, i Madhi Zot i bëri hi dhe pluhur planet serbo-ruso-greke nepërmjet aksioneve ndëshkuese të NATO-s.

Qysh kur forcat e armatosura të Paktit të Atlantikut - NATO-s, na e çliruan Kosovën, Serbia dhe aleatët e vet po bëjnë çmos për ta destabilizuar hapsirën tonë kombëtare nëpërmjet spiujve dhe vasalëve të vet, kryekuqaloshëve shqiptarë që kanë zënë pozita udhëheqëse në subjektet politike dhe shtetërore të Shqipërisë, Kosovës dhe të Maqedonisë.

Synimi i tyre tashmë është dështimi i faktorit ndërkombëtar në Kosovë, por mbi të gjitha kanë për qëllim t'ia mbushin mendjen aleatëve tanë, në përrallat e tyre, se ne nuk e meritojmë ndihmën dhe përkrahjen e tyre, pasi që sipas tyre jemi «destabilizues të Ballkanit» dhe «popull jo shtetformues». Po që se merren parasyshë rrethanat dhe kushtet në të cilat u krijua klasa jonë politike, është plotësisht e logjikshme, që shpesh po na godasin të papritura jo të këndshme dhe shumë të rrezikshme.

Kush mund të dyshojë përpos kokëkrisurëve dhe të paditurve se i ashtuquajtur i «revolucionit i vonuar demokratik» i Qosjes, nuk është vepër e armiqëve tanë shekullor, që u realizua nepërmjet kryekuqaloshëve, hajnave dhe rrugaçëve shqiptarë? Kush do ta arsyetonte përçarjen e LDK-së, në Kuvendin e Tretë të saj, dhe formimin e LBD-së, kur Kosova kallej flakë nga serbët gjakatar, përpos të marrëve dhe tradhtarëve?

Moskrijimi i Qeverisë së Kosovës nga të gjitha subjektet politike dhe ushtarake të Republikës së Kosovës më 1998, kur kërkonin diplomatët e shquar të SHBA-ve, dhe mosnjohja e institucioneve shtetërore të dala nga

zgjedhjet e dyta kombëtare, nuk mund të shpjegohet ndryshe përpos si një vepër e rëndë antikombëtare.

Vetëm të marrët dhe tradhtarët nuk e pranojnë se mosinstitucionalizimi i UÇK-së dhe thyerja e marrëveshjes së Oslos, që ishte lidhur në mes Ahmet Krasniqit dhe Adem Demaçit për bashkimin e UÇK-së dhe Ministrisë së Mbrotjtjes në FARK, ishte kulmi i tradhëtisë së kryekuqaloshëve shqiptarë, sepse pamundësoi krijimin e një ushtrie të institucionalizuar dhe të fortë kombëtare, të një ushtrie që do të realizonte me suksesë çlirimin e Kosovës dhe viseve tjera shqiptare nga vet shqiptarët.

Vetëm kokëboshët nuk e pranojnë se mosnënshkrimi i marrëveshjes së Rambujes me kohë, ishte një vepër antishqiptare. Koha, vendi dhe mënyra se si u formua «Qeveria e Thaçit», dhe pastaj veprimtaria e saj kriminale dhe mafioze, duke e krijuar Qendrën e krimit politik dhe ekonomik në Kosovën e çliruar nga NATO-ja, krijuan rrethanat dhe kushtet që Kosova të bëhej një farë Afganistani në Evropën Juglindore, por fatmirësisht, një tragjedi kaq e rëndë, e planifikuar nga Beogradi, Moska dhe Athina nuk u lejua nga forcat e KFOR-i dhe policia ndërkombëtare.

Krijimi i enklavave serbe dhe ndarja e Mitrovicës është fryt i një marrëveshje të fshehtë në mes kasapit të Ballkanit dhe kryekuqaloshve shqiptarë dhe spiujeve serbo-grek: F. Nano & Co, dhe Xh. Haliti, H. Hyseni dhe R. Qosja & Co. Kosova, Shqipëria dhe viset tjera shqiptare janë në rrezik të vazhdueshëm për deri sa forcat e shëndosha kombëtare të mos e bëjnë të vdekur marrëveshjen e Zyrihit të lidhur në mes kreut të LPK-së dhe kreut të PSSH-së, dhe kryedjajtë bolshevikë të mos e marrin dënimin e merituar nga popullit, siç e mori Rexhep Qosja, i cili u detyrua të struket diku në rradhët e «Shoqatës së të Vdekurëve për së Gjalli».

Në librin»Pse jemi kështu siç jemi- polemika-analiza-dëshmi« i kam prekur disa nga shkaqet që na kanë sjellë në këtë gjendje të mjerë, në këtë gjendje në të cilën nuk është e qartë se kah po shkojmë si popull dhe si komb. A do ta marrin rrugën e përparimit, sukseseve dhe realizimit të synimeve tona kombëtare, apo do të vazhdojmë rrugën e deritashme të mossukseseve dhe dështimeve mëvaret nga shumë faktorë.

Por, një gjë që do të na ndihmonte për ta marrë rrugën e sukseseve, rrugën e përparimit dhe shpëtimit, e jo rrugën që na shpie në humnerën që na e kanë përgaditur armiqtë tanë nepërmjet bajraktarëve të «farës ruse», do të ishte gjetja e përgjigjeve të sakta për këto dy pyetje: Pse jemi kështu siç jemi, dhe çka mund të bëjmë që të mos jemi kështu siç jemi?

Vetëm atëherë kur shkenca jonë do të arrijë t'i gjejë shkaqet se pse jemi kështu siç jemi, dhe të shtrojë detyra të qarta se çka duhet të bëjmë si individë dhe shoqëri që të mos jemi kështu siç jemi, do të plotësohen parakushtet për gjetjen e mënyrës për bashkimin e të gjitha forcave tona intelektuale, njerëzore dhe politike të pa infektuara nga «egjra komuniste», për t'i luftuar shkaqet dhe pasojat që kombin tonë e vunë në shtratin e të sëmurit kronik, do të plotësohen kushtet dhe rrethanat që çojnë në realizimin e synimeve tona madhore kombëtare.

Sa i përket librit kisha për t'i bërë disa sqarime.

Idenë për përmbledhjen e shkrimeve të mia në një libër ma kanë dhënë disa prej shokëve dhe miqëve të mi të çmuar. Pas një hezitimi të gjatë, vendosa të kërkojë ndihmën e katër shokëve dhe miqëve të mi të dashur dhe shumë të nderuar, zotërinjëve: Skënder Buçpapaj, Arbër Ahmetaj, Vehbi Skënderi dhe Avdyl Gërvalla për të bërë zgjedhjen dhe redaktimin e një numri të konsiderueshëm të shkrimeve të mia të botuara më parë dhe të disa shkrimeve të cilat për shkaqe të ndryshme nuk u botuan edhe pse ju patën dërguar gazetave për botim. Pas shqyrtimit të kësaj çështjeje, për shkaqe teknike u pa e udhës që shkrimet e zgjedhura të botohen në dy libra. Librin «Pse jemi kështu siç jemi- polemika-analiza-dëshmi», e redaktoi zotëri Arbër Ahmetaj. Libri i dytë është në redaktim e sipër nga zotëri Vehbi Skënderi. Me siguri që lexuesit nuk do t'i binin në dorë këto dy libra dhe disa libra tjerë të botuara më heret nga «Bota sot», po të mos vinte në ballë të gazetës zotëri Skënder Buçpapaj, i cili i dha asaj formë moderne dhe përmbajtje kombëtare. Vetëm puna e tij me përkushtim si kryeredaktor, gazetar dhe analist, si dhe puna e pakursyer e redaksisë për ta mbajtur politikën redaktuese në përcaktimin e saj kombëtar, të përvijuar nga kryeredaktori i saj Skënder Buçpapaj, por dhe vendosmëria e botuesit për ta përkrahur stafin drejtues të gazetës, që opinioni të njihet me të vërtetat e plota që po ndodhnin në gjithë hapsirën tonë etnike, bënë që «Bota sot» të bëhet gazeta më e madhe shqiptare, dhe gazeta më e rëndësishme kombëtare, e cila me sukses e luajti dhe po e luan rolin e «Albanisë» së Faik Konicës.

Vetëm një gazetë siç është «Bota sot» mund të botonte shkrime kritike ndaj dukurive të shëmtuara që filluan të paraqiteshin në shoqërinë shqiptare. Në këtë gazetë botuan gazetarë, analistë dhe veprimtarë nga të gjitha pjesët e Shqipërisë etnike. Aty, edhe mua mu dha mundësia që me mundësitë dhe aftësitë e mia të vogla t'ia bëj një argat çështjes sonë kombëtare, duke ia

tërhjekur vërejtjen opinionit tonë, për komplotet dhe kurthat që po ia përgatisin Atdheut dhe Shqiptarisë armiq të kombit tonë nëpërmjet pararojes staliniste të LPK-së, «Pionerëve të Enverit» dhe spiujve dhe vasalëve të tyre, që e krijuan krijesën më të shëmtuar, të ashtuquajturën LBDK-në, shërbëtoresh më besnike të Beogradit, Athinës dhe Moskës.

Prandaj për botimin e shkrimeve në «Bota sot», që tani po përmbledhen në dy libra, në veçanti e falenderoj dhe shprehu adhurim ndaj të Madhit Zot që më dha ide, energji dhe forcë për t'i rrafur dhe trajtuar dokuritë e shëmtuara që kanë zënë rrënjë në shoqërinë shqiptare.

E falenderoj shumë kryeredaktorin e kombëtarës «Bota sot» zotëri Skënder Buçpapaj që ua hapi rrugën shkrimeve të mia të botohën pa pengesë dhe pa kurrfar ndryshimesh.

I jam mirënjohës dhe e falenderoi redaktorin teknik të gazetës zotëri Fahredin Spahija, për përgaditjet teknike që ua bëri shumicës së shkrimeve të mia. Posaqërisht e falenderoj redaktorin e librit zotëri Arbër Ahmetaj, për punën e madhe që bëri në përgaditjen e librit për botim. Po ashtu i falenderoi për punën e tyre edhe recenzorët e librit zotërinjtë Avdyll Gërvalla dhe Gani Geci dhe lektorën Fatmira Ahmetaj. E falenderoj edhe botuesin dhe redaksinë e kombëtares «Bota sot», dhe lexuesit e saj që më përkrahën moralisht por edhe më ndihmuan konkretisht duke m'i besuar shumë të dhëna që kishin të bënin me veprimtarinë antikombëtare të kryedajve komunistë dhe shërbëtorëve të tyre.

Po ashtu me kënaqësi i falenderoj zotërinjtë: Gani Geci, Tahir Zemaj, Zenun Idriizi, Hilmi Nebihu, Ismet Ibrahim, Arbër Ahmetaj, Rifat Haxhijaj, Imer Berisha, Zymer Berisha, Halil Geci, Fadil Geci, Nazif Alija, Sefedin Krasniqi, Saim Tahiri, Osman Ferizi, Smajl Çeku, Zymer Lulaj, Ismet Avdullahu, Agim Selimi, Ibrahim Ukëhaxhaj, Agim Pajaziti, Nazmi Ajeti, Demë Tolaj, Fadil Tolaj, Jahir Zeneli, Ramiz Muriqi, Linda Muriqi etj., të cilët më dhanë informata të rëndësishme për demaskimin e përlivanëve të Nanosit dhe shërbëtorëve të tyre për veprimtarinë e tyre antikombëtare.

Të gjitha shkrimet që janë përfshi në librin: «Pse jemi kështu siç jemi -polemika-analiza-dëshmi», nuk kanë pësuar kurrfarë ndryshimesh, edhe pse tani e kam të qartë se kur shkrimet janë botuar në gazetë, ka pasur ca lëshime dhe gabime në disa data. Në këtë libër asgjë nuk është shtuar, përkundrazi, redaktori ka hequr vetëm ato fragmente apo fjali në të cilat vëreheshin përsëritje të padobishme, apo ka bërë ndryshimin e titujve të disa shkrimeve, kuptohet me pëlqimin tim.

Shefqet Jashari-Strofci / PSE JEMI KËSHITU SIÇ JEMI?

Në fund të fundit, lexuesi është ai që do të japë vlerësimin më të drejtë për këtë libër. Do t'i prisja me gëzim vërejtjet, këshilla, por edhe kritikën e argumentuara lidhur me ndonjë lëshim apo gabim në vlerësimet e mia përkitazi me proceset dhe ngjarjet që u zhvilluan dhe po zhvillohen në hapsirën tonë kombëtare, për çka do t'u jem shumë mirënjohës dhe u falenderohem që tani.

Autori

KAPITULLI I PARË

HALLET «AKADEMIKE» TË REXHEP QOSJES

REXHEP QOSJA – IDEOLOGU I REBELËVE SHQIPTARË

Dueli që po zhvillohet sot në trojet shqiptare, si në gjysmën e Shqipërisë së lirë, si në atë të robëruar, është vendimtar për kombin tonë. Forcat antikombëtare, armiqtë shekullor të kombit tonë së bashku me kolonën e pestë, që e krijuan me aq kujdes në trojet tona, i kanë bashkuar radhët e tyre dhe po na sulmojnë në shumë drejtime, në bazë të një strategjie dhe taktikave të përpunuara mirë, për ta shkatërruar shtetin shqiptar dhe për ta ç'bërë Shqipërinë, për ta kallë luftën vëllavrasëse në mes shqiptarëve, që shqiptari të jetë rob i tyre përgjithmonë.

Nuk mund të jetë rastësi që çdo herë kur çetnikët e Beogradit dhe shovinistët e Shkupit i japin goditje të rëndë rezistencës tonë kombëtare, atyre u del në ndihmë kolona e pestë, e krijuar po prej tyre në Shqipëri si dhe aleatët e tyre në Athinë.

Në këtë kohë krize morale, intelektuale, politike dhe organizative në të cilën ka rënë kombi ynë, shumë intelektualë dhe veprimtarë tanë kanë ra dhe po bien në provimin e jetës. Si është e mundur që ata të mos e kenë të qartë, apo nuk donë ta kenë të qartë se kombi ynë tani është duke u sulmuar për një herë dhe në të njëjtën kohë nga armiqtë tanë shekullorë, sllavo–bizantin, në mënyrë djallëzore dhe me mjete perfide?

Këto ditë, u befasuam edhe me një të papritur, me një anomali tragjiko–komike, që krisi si reja në opinionin shqiptar dhe atë ndërkombëtar.

Askush s'ka pritur që akademik Rexhep Qosja, i cili predikonte të bëhej »babë« i kombit shqiptar, do të sharronte në shamakun e tradhëtisë kombëtare. Ai në vend që ta ngrinte zërin për mbrojtjen e Shqipërisë, për mbrojtjen e Shtetit shqiptar, të institucioneve shtetërore, arsimore, kulturore, të njerëzve të pafajshëm, të ngrinte zërin kundër armiqve që po përpiqen t'i realizojnë ëndërrat e tyre të zeza, për t'i grabitur trojet tona, për ta shkatërruar atë gjysmë Shqipërie, për ta zhdukur shtetin shqiptar, për ta futur luftën shkatërruese vëllavrasëse ndërmjet shqiptarëve, dhe për ta bindur botën me teoritë e tyre shoviniste se gjoja «shqiptarët janë popull jo shtetëformues, shkatërrues të vlerave materiale dhe kulturore, të pa aftë të drejtojnë shtetin, të rrezikshëm për paqë dhe për fqinjët e tyre», Rexhep Qosja ngrihet për të mbrojtur të kundërtën e asaj që është dashur të bëjë!

Sot, pas ngjarjeve tragjike që po zhvillohen në Shqipëri, vetëm një tru i krisur, një mendje e marrë, një zemër e prishur, një njeri i shitur me shpirt e me zemër për djallin e mallkuar, apo i shitur tek qendrat antishqiptare sllavo-bizantine (me vetëdije apo pa vetëdije, pak rëndësi ka) mund ta quaj «Revolucion demokratik» siç e quajti zotriu Rexhep Qosja këto ditë në intervistën që i dha BBC-së, veprën më të shëmtuar, që ia bënë kolona e pestë, sigurimet dhe mafiat e huaja, hajnat dhe rugaçët shqiptarë, Shqipërisë, shtetit dhe kombit shqiptar.

Me intervistën që zotëri Qosja i dha BBC-së, i mori në mbrojtje ato mbeturina të kombit shqiptar, ato mafie kondrabandiste, ata hajna dhe rugaçë, që ia vunë flakën Shqipërisë, duke kallur e shkatërruar çdo gjë të shenjtë shqiptare, duke vrarë e djegur njerëz të pafajshëm, duke ia përgatitur varrin Shqipërisë dhe kombit shqiptar. Përkrahja e tij, do t'i trimërojë edhe më tepër rebelët shqiptarë për t'i rifilluar djegiet, për ta ndezur luftën civile Jug-Veri.

Zotëri Qosja duhet ta dijë se plumbat që ia shkrepë Shqipërisë dhe shtetit shqiptar, janë plumba më të rrezikshëm dhe më helmues se gjithë plumbat që i shkrepën tradhëtarët dhe kriminelët.

Sot, kur Atdheu është në rrezik, kur popullit tonë po i përgatitet tragjedia më e madhe gjatë gjithë historisë së tij të gjatë, është detyrë mbi të gjitha detyrat që forcat e shëndosha kombëtare, veprimtarët dhe atdhetarët e dalluar, intelektualët, i tërë populli ynë, t'i bashkojë radhët në mbrojtjen e Shqipërisë, në mbrojtjen e çështjeve të rëndësishme kombëtare, në mbrojtjen e Kosovës dhe viseve tjera shqiptare, që të parët tanë na i mbrojtën me sakrificë të mëdha. Çdo shqiptar, që ka arsye të shëndoshë dhe zemër të pastër, duhet të nxjerrë mësim nga kjo tragjedi që e gjeti Shqipërinë dhe kombin tonë.

Kurrën e kurrës nuk kishin mundur armiqtë tanë t'i realizojnë planet e tyre djallëzore, sikur forcat e shëndosha dhe njerëzit e Shqipërisë të mos kishin rënë nën ndikimin e partiakëve të shtirë dhe karrieristëve të sëmurë për pushtet, për të cilët partia dhe kolltuku janë mbi çdo gjë, ata që janë në gjendje të bëjnë aleanca edhe me armiqtë tanë shekullorë, edhe me mafiet kriminale, edhe me hajna dhe rugaçë, vetëm e vetëm që t'i realizojnë interesat e tyre partiake dhe personale. Prandaj, duhet ta kuptojmë me gjithë mend se ngatërresat dhe mosmarrëveshjet që partiakët e shtirë mbollën në mes nesh duhet t'i tejkalojmë sa më parë, për hir të çështjeve parësore, për hir të nënës Shqipëri, për hir të shtetit tonë, për hir të Kosovës dhe viseve

tjera shqiptare, për hir të shumë gjeneratave të mëparshme që na i ruajtën këto troje me sakrifica të mëdha, për hir të gjakut të derdhur që shqiptari të mos jetë skllav dhe rob i askujt, për hir të pasardhësve tanë, për hir të ardhmërisë së Shqipërisë dhe kombit tonë, t'i bashkojmë radhët dhe veprimet për të mirën tonë.

Të këndjellemi mendësisht, të pastrohemi shpirtërisht, të vijmë në veti, dhe t'ia fillojmë punës së mbarë. Çdo njëri ta kryejë atë punë që mund ta kryejë më së miri për Shqipërinë dhe ardhmërinë e pasardhësve tanë.

Prandaj t'ia fillojmë punës për së mbari, me organizim të mirëfilltë kombëtar dhe pa ngjyrimë ideologjike.

Na qoftë puna mbarë!

I Madhi Zot na ndihmoftë!

*Botuar: «Rilindja» më 7 prill 1997 me titull:
Banditët e kriminelët «revolucionarë demokratik»,
ndërsa në «Drita» (Suedi) nr. 13/1997 me titull:
«Zoteri Rexhep Qosja u bë ideolog i rrebelëve shqiptarë»*

QOSJA, KY «ENGJËLL ROJTAR I REVOLUCIONIT TË VONUAR DEMOKRATIK»

Reagim në intervistën e Rexhep Qosjes të botuar në ZIK nr. 40, 41 të datës 30 tetor dhe 6 nëntor 1997 me titull: «Politikën e mjerë s'mund ta ndihmojë askush» dhe «Fituesit e zgjedhjeve të 1992–shit e kanë futur Kosovën në arkivol!».

«Mos prit pemë nga shelgu e hije nga hurma»

(Fjalë e urtë)

Me këtë intervistë Qosja u tregoi lexuesve të ZIK–ut dhe adhuruesve të tij se ai ende nuk e ka kryer duelin me Sali Berishën, sepse sipas tij Berisha «do të pengojë pushtetin e tashëm, që të krijojë kushte për rilindjen ekonomike, politike, juridike ushtarake, shpirtërore morale të vendit» (?).

Qosja i paralajmëroi lexuesit dhe adhuruesit e tij se ky dimër do të jetë i nxehtë dhe shumë i zhegjitshëm për krerët e partive politike të Kosovës, e veçmas për Presidentin, Demaçin dhe Mark Krasniqin. «Dajakun» që ua dha këtë radhë Qosja, me intervistën e tij Presidentit dhe Demaçit ishte vetëm fillimi dhe hiç kurrëgjë në krahasim me çka do t'i presë më vonë këta dhe të tjerët, që patën pasur guxim t'ia kritikojnë «revolucionarët» e «revolucionit të vonuar demokratik» të Shqipërisë.

Në këtë intervistë shihet qartë se «roja i demokracisë» është i lumtur që urdhëri i tij «ata që me çdo kusht duan të mbeten në pushtet, ata me çdo kusht duhen larguar nga pushteti» u realizua me sukses, por ai, ende nuk është i liruar prej drojës së mbajtjes së Sali Berishës në skenën politike shqiptare. «Roja i demokracisë» ende nuk ua ka zbuluar lexuesve të ZIK–ut dhe adhuruesve të tij se si duhet larguar Sali Berisha nga skena politike shqiptare?

A do të jetë i «mëshirshëm» këtë radhë Qosja ndaj Berishës, a do ta lërë të qetë që ky i fundit të udhëheqë partinë e tij?

Ku i dihet, koha do të tregojë!?

Me siguri, «roja i demokracisë» do ta ndërrojë taktikën për largimin e Berishës nga skema politike shqiptare. Këtë radhë nuk do t'i përdorë

shantazhet dhe ultimatumet si më parë. Këtë radhë taktika për ta eliminuar Berishën nga skena politike shqiptare do të jetë «fshehtësi» e klasit të parë. Ashtu siç i përkrahu me zemër, me shpirt dhe me shkrime për ta marrë pushtetin me dhunë dhe dredhi bolshevike, edhe tani, kur po e sundojnë Shqipërinë, «roja i demokracisë» po tregohet i gatshëm ta përkrahë pa rezervë Qeverinë, që e polli «revolucionin i vonuar demokratik» i Shqipërisë. Duke vlerësuar punën e saj Qosja thotë: «Shifet qartë se Shqipëria tash qeveriset prej intelektualve të lartë siç janë Rexhep Mejdani, Neritan Ceka dhe Paskal Milo..., që e dinë mirë ç'ka i duhet Shqipërisë» dhe pastaj vazhdon: «E kanë filluar mirë, por demokracia do shumë prova. Nuk e kanë të lehtë. Të ndërtohet demokracinë në Shqipëri me Sali Berishën dhe Azem Hajdarin në opozitë në Tiranë, e me Markun në Prishtinë bash nuk është lehtë! Demokracinë e vërtetë askund në botë nuk mund ta ndërtojnë qeveritarët, por ata që janë në pushtet dhe ata që janë në opozitë. Bashkë. Demokracia s'bëhet veçmas, por vetëm bashkë me marrëveshje». «Babai» i social-komunistëve shqiptar shpreh kënaqësinë e tij se «intelektualët e lartë e kanë nisur mirë» qeverisjen e tyre me revanshin komunist, duke përdorur shantazhe, kërcënime, pastrime në organet e pushtetit policor, ushtarak, në organet e drejtësisë, me plagosjet dhe likuidimet fizike të kundërshtarëve të tyre politik, etj. «Roja i demokracisë» ua qan hallin «intelektualve të lartë» që po e qeverisin Shqipërinë, se nuk e kanë lehtë të ndërtojnë demokracinë me Sali Berishën dhe Azem Hajdarin, të cilët nuk po i lënë të qetë qeveritarët që i solli «revolucionin i vonuar demokratik» pasi që, po ua qesin në shesh të gjitha maskarallaqet që po i bëjnë për ta eliminuar opozitën nga jeta politike shqiptare.

Qosja ia ka hallin edhe Millosheviçit...

Unë dhe një pjesë e lexuesve të ZIK e kemi të qartë brengosjen e Qosjes, që Mazreku (deputeti komunist që plagosi Azem Hajdarin në parlament në shtator 1997) nuk mundi t'i eliminojë nga skena politike shqiptare Berishën dhe Hajdarin, që po u sjellin telashe pushtetarëve të Shqipërisë, por nuk e kemi të qartë brengosjen e tij që nuk mund të ndërtohet demokracia me Markun në Prishtinë në opozitë (!).

Sipas Qosjes, partitë politike të Kosovës janë kthyer në «parti opozitare të regjimit të Millosheviçit». Prandaj po del se Qosja ia ka hallin edhe Millosheviçit, që nuk e ka lehtë të ndërtojë demokraci në Prishtinë «me

Markun në opozitë». «Rojës së demokracisë» për habinë e lexuesve, tani i bie ndërmend t'u japë mësimë pushtetarëve se si ndërtohet demokracia e vërtetë. Deri sa ishin në opozitë social-komunistët, ky farë akademiku këndonte këngë tjetër. Jepte tjera mësimë.

Kur social-komunistët i kishin bërë përgatitjet e duhura për ta marrë pushtetin me dhunë, atëherë kur në Vlorë iu kishte futur flaka Shqipërisë, atëherë kur pritej me padurim fjala e Qosjes, për të ndikuar tek krerët e Partisë Socialiste që të mos e keqpërdornin fatkeqësinë e njerëzve për interesa të ngushta personale dhe partiake, por të gjindej mirëkuptimi dhe mënyrat për të dalë nga kriza me mjete demokratike, ai u dha zemër dhe i përkrahu rebelët komunistë dhe kriminelë të llojllojshëm, që të mos e ndalin turrin deri sa ta rimerrnin pushtetin. «Roja i demokracisë», si duket, ka vendosur të shkojë deri në fund për ta përkrahur çdo potez të pushtetarëve të sotëm!

Ai entuziazmohet sidomos me politikën e jashtme që po e udhëheq Qeveria e Nanos. Ai për Milon thotë: «Në politikën e jashtme shqiptare ka sjellur gjuhë të re, gjuhë politike të intelektualit që kudo që të paraqitet do ta nderoj popullin e vet. Gjuhë politike me sistem, politikë e jashtme me sistem. Çfarë dallimi prej asaj politike që deri para disa muajsh bëhej».

Çka do t'i thotë kësaj lexuesi i informuar mirë për këto lavde të Qosjes, për diplomacinë qesharake dhe antikombëtare që po bën sot qeveria e Nanos.

A thua, aq tepër po i pëlqeka «babait» të komunistëve shqiptarë «integritetet ballkanike» dhe «rrëzimi i mureve» me grekët dhe serbët, për të kaluar njerëzit nga një shtet në tjetrin pa viza?

A thua e paska ndërruar akademik Qosja qëndrimin e tij verbal për «bashkimin kombëtar» duke e zëvendësuar atë me «integrimet ballkaniko-evropiane» të diplomacisë shqiptare?

A thua, aq tepër po i pëlqeka Qosjes «rruga që e shpie Shqipërinë në Evropë nepërmjet Athinës»?

A thua vallë, «politikë e jashtme me sistem» i thuhet përqaqimit të Nanos dhe Milos me Millosheviçin dhe Milutinoviçin duke u marrë vesh që «pakicat kombëtare» në Shqipëri dhe në Jugosllavi t'i gëzojnë të drejtat qytetare?!

A thua «politikë e jashtme me sistem» i thuhet asaj politike, që shqiptarët që jetojnë në trojet e tyre etnike, të quhen komunitet?

A thua, i thuhet «gjuhë politike e intelektualit» asaj politike, që kërkon të fillojnë bisedimet në mes Prishtinës dhe Beogradit pa ndërmjetësimin e

palës së tretë, duke e pranuar se çështja e Kosovës është problem i brendshëm i Serbisë?!

A thua vallë, duhet të quhet «politikë e jashtme me sistem» politika që Shqipërinë po e shëndrron në koloni greke?!

A thua, kush nuk e ka të qartë, se ta mbrosh një politikë të tillë qesharake dhe antikombëtare, nuk mundet askush tjetër përpos një avokat i paguar mirë, siç po vepron zotëri Qosja?

Por, një politikë të tillë e mbrojnë edhe partiakët e sertë dhe kulltukaxhinjtë, për të cilët partia dhe kolltuku janë mbi çdo gjë, pra edhe mbi interesat kombëtare. Përkrahjet e tilla pa rezervë të Qosjes për diplomacinë e qeverisë së Nanos e hedhin poshtë arsyetimin e tij se ai e ka sulmuar Sali Berishën për shkakun se «Sali Berisha pa pushuar i ka ndërruar konceptet për zgjedhjen e çështjes së Kosovës por kurrë nuk ka kaluar nivelin e autonomisë».

Po sikur të ishte ai shkak, që e nxiti Qosen të harxhojë aq shumë energji për ta luftuar Sali Berishën, atëherë, ai do të kishte arsye edhe më të forta që ta fillojë të njëjtën luftë edhe kundër kësaj qeverie antikombëtare që erdhi në pushtet me ndihmën e armiqve tanë shekullorë serbo-jugosllav, greko-bizantin dhe aleatëve të tyre.

«Roja e demokracisë» bëhet shumë qesharak, kur bën krahasimin në mes demokracisë që filloi në Shqipëri para pesë vitesh, dhe demokracisë në Evropën Përendimore që ka një traditë të gjatë shekullore.

Qosja thotë: «Merreni regjimin e Sali Berishës dhe vendoseni në ndonjërin prej vendeve të Evropës Perëndimore dhe mendoni se çka do të bënin intelektualët e atij vendi për shpëtimin e shtetit dhe të popullit. Unë – vazhdon Qosja – nuk kam kritikuar këtë apo atë njeri, këtë apo atë parti. Unë kam bërë betejën intelektuale për shpëtimin e Shqipërisë»?! A thua vallë «revolucioni i vonuar demokratik» e shpëtoi Shqipërinë, apo e kundërta?!

Për ta bindur edhe një njeri të vetëm «roja i qorruar i demokracisë» duhet të ketë fakte. Ai duhet të na i numërojë të mirat që ia solli Shqipërisë «revolucioni i vonuar demokratik».

Ai gabohet, kur mendon se opinionin shqiptar mashtrohet lehtë me demagogji bolshevike, që ai e përdorë me të madhe. Asaj, moti i ka dalë boja, asaj mund t'i besojnë ende vetëm stalinistët e përbetuar, që e kanë ende trurin e bllokuar nga dogmat marksiste-leniniste.

Qosja është dashur ta ketë mësuar një thënjë të urtë që mëson se po që se na

bien dy të këqija, dhe njërën prej tyre jemi të detyruar ta zgjedhim atëherë duhet që «prej dy të këqijave të zgjedhim të keqen më të vogël».

A thua do të kishte qenë e keqja më e vogël sikur të mos shkatërrohej shteti dhe të mos kallej Shqipëria për ta zëvendësuar pushtetin e demokracisë së brishtë me regjimin e ish komunistëve të Shqipërisë, që për 50 vite e çuan në vend porosinë e politikanëve dhe akademikëve serb të Pashiçit, Çubrilloviçit, Andriçit dhe të Qosiçit, sipas të cilëve duhej që Shqipëria të mbetej e dobët ekonomisht dhe ushtarakisht, pa miq dhe aleatë të fuqishëm dhe pa autoritet ndërkombëtar»!

A i ka dëgjuar ndonjëherë Qosja akedemikët serb duke kërkuar që «me çdo kusht» të largohet nga pushteti Millosheviçi, vrasësi dhe diktatori më i çoroditur i Evropës së sotme?

Jo, ata kërkuar gjakftohësi dhe mirëkuptim në mes pozitës dhe opozitës, për t'i zgjidhur problemet, që Serbia të bëhej edhe më e fortë pas demonstratave e jo të dobësohej. Ata nuk e përkrahën opozitën që ta merrete pushtetin me dhunë, siç vepruan akademikët apo shkrimtarët tanë Qosja dhe Agolli.

Akademikët serb nuk humbin kohë duke bredhur metropoleve të Evropës, duke u treguar pollavra kurbetçarve të tyre, por shkruajnë vepra «shkencore» për t'i bindur qarqet intelektuale dhe politikanët e Evropës dhe Amerikës se gjoja Kosova ka qenë dhe është «djep i serbizmit», se ajo është «tokë e shenjtë serbe» e përralla të ngjashme, me të cilat i kanë mbushur bibliotekat e Evropës.

Akademikët serb edhe kur dalin jashtë atdheut të tyre, priten nga akademikë të shteteve që i vizitojnë, duke shkëmbyer mendime, firmosur marrëveshje bashkëpunimi etj.

Po akademiku ynë Rexhep Qosja dhe akademikët e dy akademive shqiptare, sa punuan që përrallat dhe rrenat e akademikëve serbë t'i hedhin poshtë?

Sa vepra u botuan nga akademikët tanë, dhe sa prej tyre u përkthyen në gjuhë të huaja, për ta luftuar propogandën serbe dhe për ta bindur opinionin botëror se Kosova kurrë nuk ka qenë dhe as që është «djep i serbizmit», por ka qenë dhe është djep i shqiptarizmit?

Qosja nuk pati kohë t'i kundërshtojë akademikët serb, pasi që ai kishte marrë një detyrë me rëndësi të madhe për ta «shpëtuar Shqipërinë» nga regjimi i Sali Berishës(!)

Por edhe tani ai nuk do të ketë kohë për t'u marrë me rrenat e akademikëve

serb, sepse tani duhet të merret me mbrojtjen e qeverisë së Nanos, së cilës Sali Berisha dhe Azem Hajdari po mundohen t'ia prishin rahatinë dhe t'i sjellin probleme.

A e mbrojt Qosja të vërtetën?

A thua është i singjertë Qosja kur thotë: «Nuk e kam tradhtuar idealin tim të intelektualit që mbron të vërtetën dhe të drejtën, të intelektualit që nuk e pranon korruptimin e mendjes».

Po qe se Qosja nuk është i kufizuar vetëm në informatat që i jep ZIK-u dhe ZIP-i, por është i informuar edhe nga burime tjera jo ideologjike, atëherë ai ka mësuar se «revolucion i vonuar demokratik» u përgatit dhe u përkrah pa rezervë nga stalinistët shqiptarë dhe armiqtë tanë shekullorë sllavobizantinët dhe aleatët e tyre. Atëherë, ç'farë të «drejte» dhe cilën të «vërtetë» e mbron Qosja, dhe a thua nuk e ka tradhtuar idealin e intelektualit?!

A thua, sipas Qosjes mbrohet e vërteta dhe e drejta duke mos qitur një shibël mbi social-komunistët e Shqipërisë, kur ishin në opozitë e as tani kur «revolucion i vonuar demokratik» i solli në pushtet?!

A thua vallë Qosja e mbrojt të vërtetën dhe të drejtën duke mos i qortuar së paku socialistët e Shqipërisë për revanshin e egër që po bëjnë kundër kundërshtarëve të tyre politik?!

Si ka mundësi që z. Qosja në intervistën e tij të gjatë, të mos e gjykojë krimin që e bënë socialistët në Parlament, duke bërë atentat në Azem Hajdarin?!

Apo ndoshta Qosja nuk e ka përmend këtë krim dhe krimet tjera, sepse në këtë mënyrë «roja i demokracisë» e mbron të «vërtetën dhe të drejtën e intelektualit që nuk e pranon korruptimin e mendjes», duke heshtur dhe duke mos hapur gojën për to?!

Por, nuk është hera e parë që Qosja e mbron të «vërtetën» dhe të «drejtën» në këtë mënyrë. Edhe në të kaluarën jo të largët, kur serbo-sllavët e shtypnin popullin tonë dhe kohë pas kohe merrnin fushata të egra ndaj tij në Kosovë dhe në viset tjera shqiptare, Qosja shtirej se nuk po i shihte krimet e tyre dhe nuk bënte zë siç po vepron tani ndaj krimeve të social-komunistëve të Shqipërisë.

Si mund t'i besojë lexuesi «rojes së demokracisë», kur thotë se «mua që kam jetëshkrim jopolitik dhe joideologjik, nuk më pengojnë as socialistët,

as republikanët, as demokratët as zogistët. Për mua ka rëndësi programi i tyre. Për mua nuk ka rëndësi si quhen por si punojnë, çka bëjnë për Shqipërinë dhe për çështjen shqiptare». Se kanë bërë shumë për Shqipërinë dhe për çështjen shqiptare stalinistat shqiptarë, e kanë të qartë edhe zogjtë e malit, por edhe çka bënë për Shqipërinë dhe për çështjen shqiptare gjatë këtij viti, e ka të qartë çdo njëri që ka arsye dhe logjikë të shëndoshë.

Vetëm pamjet e shëmtuara që ia dhanë botës për shqiptarin dhe për Shqipërinë, duke mos llogaritur edhe dëmet e mëdha materiale, kulturore dhe njerëzore, kur tërë botën e tmerruan me bëmat e tyre gjatë «revolucionit të vonuar demokratik», janë të mjaftueshme për t'i hedhur poshtë të gjitha arsyet që i përmend Qosja.

Tash për tash Qosja nuk don t'i kuptojë bëmat e social-komunistëve, por një ditë kur «do t'i kuptojë» të gjitha ato të liga që ia sollën Shqipërisë dhe popullit shqiptar, do të jetë vonë, tepër vonë, për t'u kërkuar falje gjithë atyre familjeve që i veshën dhe po i veshin në të zeza social-komunistët e Shqipërisë.

«Njeriu që nuk i korigjon kurrë mendimet e tij, më shumë do veten se sa të vërtetën»

(Thënie anonime)

«Roja i demokracisë» në intervistën e tij të gjatë, pasi ia bëri «më butë shpinën se barkun» Presidentit të Kosovës, iu katërrith Demaçit, duke u munduar t'ia nxjerrë sytë, për ta bërë «njëmijë herë të harxhuar politikisht», sepse sipas tij, Demaçin «nuk e lë të qetë përkushtimi i gjatë enverist, prandaj do të shfajësohet duke cënuar socialistët, i cili, ardhjen e tyre në pushtet e vlerësoi si»fitore të kallashnikovëve».

Sipas Qoses, këto vlerësime të Demaçit për socialistët janë «kundërdemokratike» dhe «kundërhistorike», prandaj sipas Qoses, «Demaçi, mjerisht, një mijë herë mjerisht, është harxhuar politikisht»! Dihet se Demaçi në disa raste i ka korrigjuar mendimet e tij dhe në mënyrë më të sinqertë i ka pranuar ato.

Qosja këtë virtut të Demaçit e kupton si njeri «jo stabil», prandaj, sipas tij, as që mund ta udhëheqë Lëvizjen tonë kombëtare. Si zakonisht, Qosja veten e ngre në qiell.

Ai për veten thotë: «Mua që nuk kam qenë as enverist, as kardelist, as mu-

solinist, mua që kam jetëshkrim jopolitik dhe joideologjik, mua që kam jetëshkrim krijues letrar... etj., etj.», lavde bajate që s'përkojnë me të vërtetën. Populli ynë për ata që tjetër flasin e tjetër punojnë thotë «Mos ia dëgjo fjalën po shiqoja punën».

A thua, mendon Qosja, se ia mbush mendjen kujt me lavde të tilla?!

Angazhimi i tij në përkrahjen dhe mbrojtjen e social-komunistëve të Shqipërisë, që nga dita kur e humbën pushtetin dhe që u manipulua prej tyre me parullën e «pajtimit kombëtar» e deri sa e rimorën përsëri pushtetin me mjete dhune, dhe përkrahja pa rezervë që po u jep gjatë këtyre katër muajve, që po ushtrojnë një revansh të egër, tregon se Qosja është bërë enverist i tërbuar.

Çka është e vërteta, Qosja derisa nuk u prish Jugosllavia e Titos, nuk ishte enverist, por ishte titist i përbetuar.

Qosja gjithmonë ka ditur të bëjë mirë hesapet. Po, sikur atëherë Qosja të ishte enverist, dhe të kishte vuajtur për shtypjen që ia bënte okupatori popullit tonë, e kishte pritur burgu si Demaçin, që ia mori 28 vite të jetës së tij, jo se ishte «jostabil», por vetëm që ishte shumë stabil dhe i paluhatshëm në mbrojtjen e popullit të tij, që shtypej pa mëshirë nga regjimi serbo-jugosllav.

Atëherë, Enveri në vetëdijën e shqiptarëve paraqiste mishërim atdhedashurie, sepse ishte udhëheqësi i shtetit shqiptar.

Populli ynë që ishte nën thundrën serbo-jugosllave nuk dinte për diktaturën e tij të egër. Populli ynë, i besonte shumë fjalëve të tij, shpresonte në fjalët e tij. Prandaj, të gjithë atdhetarët dhe i tërë populli e ka dashur atë pa masë.

Vetëm tradhtarët, sahanlëpirësat e Titos, frikacakët dhe qyqarët nuk e kanë dashur, por e kanë urreyer Enver Hoxhën (përfshijto disa njerëz shumë të paktë në numër që kanë ditur gjithçka rreth asaj çka po ndodhte në Shqipëri). Po, sikur të mos kishte qenë Qosja titist, siç po mundohet ta paraqesë sot veten, ai nuk do t'i kishte të gjitha ato privilegje që i pati deri sa i cofi Jugosllavia e Titos.

A nuk ishte Qosja i privilegjuari i klanit udhëheqës të arsimit dhe të kulturës gjatë sundimit të kukullave të Beogradit në Kosovë?!

A nuk ishte Qosja më i privilegjuari i gjithë inteligjencës sonë?!

Qosja, si intelektual që i thotë vetes, nuk guxon ta vlerësojë të kaluarën me syrin e tashit. Po, a thua vallë, kush është «njëmijë herë i harxhuar politikisht» Demaçi apo Qosja?

Faktet tregojnë të kundërtën e asaj që thotë Qosja. Demaçi është ai, i cili

tërë jetën e tij ia kushtoi popullit tonë të robëruar, duke flijuar talentin e tij të shkrimtarit, duke e flijuar familjen e tij, duke i flijuar të gjitha të mirat materiale dhe titujt shkencorë që do t'i fitonte, po të kishte vepruar si Qosja. Ai bëri të pamundurën që lëvizjen tonë kombëtare ta ringjallë, duke kërkuar që rezistenca jonë të jetë paqësore - aktive.

Skenaret antishqiptare

Duke u munduar që ta ndryshojë status-quon në Kosovë, ai pranoi ta formojë Parlamentin e Kosovës, por, siç dihet, autonomistët e penguan. Pastaj, ai u antarësua në PPK, ku dhe u bë kryetar i saj. Kur Demaçi bëri përgatitje të duhura për të kaluar nga pasiviteti i plotë, ku kishte rënë lëvizja jonë kombëtare, në rezistencë paqësore aktive, dhe u përkrah edhe nga Sali Berisha dhe Ismail Kadare, opozita serbe si duket, në marrëveshje me Millosheviçin ia fillon për tre muaj rresht demonstratave, me qëllim që të mos i lihet mundësi dhe hapësirë Demaçit për ta ringjallur lëvizjen tonë kombëtare.

Në këtë situatë, ishte e pamundur që Demaçi të fillonte me demonstrata apo protesta për ta ndërruar status-quon në Kosovë. Demonstratat përfunduan në Beograd dhe pritej me padurim fillimi i protestave në Kosovë.

Por si edhe më parë, sa herë ndodh apo duhet të ndodhë diçka me rëndësi në Kosovë, diçka e papritur duhet të ndodhë në Shqipëri. Edhe këtë herë, si disa herë më parë, u vu në veprim skenari i përgatitur mirë nga një qendër komandimi, për ta sulmuar Shqipërinë, Kosovën dhe viset tjera shqiptare përnjëherë nga tri drejtime: Beogradi, duke burgosur, rrahur dhe vrarë njerëz të pafajshëm në tërë Kosovën, Shkupi, duke e filluar fushatën më të egër që kanë bërë ndonjëherë ndaj arsimit shqip, Athina, ua dha komandosët e saj të përgatitur mirë social-komunistëve të Shqipërisë, për të sjellë terror, masakra, vdekje, kallje dhe shkatërrime në Shqipërinë e Jugut; për t'ua mundur atyre ta rimarrin pushtetin me mjete dhune.

Kësaj të vërtete, Qosja mundohet t'i japë tjetër karakter dhe pa fije turpi thotë: «Sali Berisha... kur është bindur se Shqipëria do të tronditet si pasojë e kursimoreve të krijuara sipas sistemit të skemave piramidale, ai ka bërë çmos që të shkaktojë konflikt në Kosovë.

Njeriu që pesë vjet ishte kundër protestave, demonstratave dhe grevave shqiptare në Kosovë, përnjëherë do të kërkojë të bëhen protesta dhe trajta të tjera të mosbindjes qytetare».

Si mund ta thotë një të pavërtetë kaq qesharake, kur dihet se Sali Berisha kurrë nuk ka thënë të bëhen apo të mos bëhen protesta dhe demonstrata në Kosovë?

Po qe se ai, e përziën Sali Berishën me Rugovën, duke ua mëveshë thënjet e njërit për tjetrin, kësaj i thonë falsifikim i të vërtetës.

Të merret akademiku me të pavërteta dhe falsifikime nuk i ka hije; por akademik Qosjes çdo gjë i ka hije! Demaçi me tërë qenien e tij e mbrojtji Shqipërinë, kur armiqtë tanë shekullorë sllavo–bizantinët dhe aleatët e tyre ia përgatitën varrin nëpërmjet stalinistëve shqiptarë.

A thua cili është harxhuar «një mijë herë politikisht»?

Dihej që Rexhep Qosja deri tash asgjë nuk ka flijuar nga vetja e tij për interesa të kombit tonë. Zotëri Qosja i futi «vesht në lesh» në vitin 1968 dhe 1981 dhe nuk e ngriti zërin e ndërgjegjes kundër akademisë serbe dhe pushtetit okupues serbo-jugosllav, që demonstratat paqësore të rinisë shkollore i quajtën «kundërrevolucionare». Nxënësit dhe studentët i mbrojtën ato, edhe para gjykatoreve serbe, edhe në burgjet serbe, edhe pasi i vujtën burgjet. Por Qosja dhe një pjesë e inteligjencës sonë kishte tjetër hall! Kishin hallin si t'i ruanin dhe t'i mbronin interesat e tyre të ngushta, duke bërë gara se kush po bën pallate më madhështore, se kush po zë pozita më të mira në klanet udhëheqëse, se kush po përfiton të mira materiale më të majme. Vetëm tash në dhjetëvjetshin e fundit të këtij shekulli, kur zotëri Qosja mbeti pa privilegjet, që i kishte në regjimin serbo-jugosllav, tash që klani udhëheqës i arsimit dhe i kulturës nuk i sjell më Qosjes të mira materiale për të jetuar si mbret e për të bërë çallëm e salltanetin e pashajve të Stambollit, vetëm tani kur ndryshuan rrethanat, dhe për të folur askush më s'mirret në përgjegjësi nga organet e pushtetit serb, po qe se fjalët nuk përcillen edhe me vepra.

Pra vetëm tani Qosja na u bë luftëtarë i flaktë «bashkimit» dhe i «pajtitimit»?! kombëtar, na u bë «roje i demokracisë», që prej së largu dhe prej së larti, me një shtagë kërryle t'i mëshojë në kokë çdo kujt që nuk e ka mendimin e tij, që e kundërshton mendimin e tij, që s'i nënshtrohet «autoritetit» të tij. Qosja di vetëm të qortojë, të mëshojë me shkop apo me thupër, sipas peshës së «gabimeve» dhe vetë bën sehir, duke vëzhguar pa dhënë një shembull konkret se si arrihen objektivat që ai ua shtron të tjerëve për t'i kryer, por, jo edhe vetë për të marrë pjesë në realizimin e tyre! Qosja don të jetë «intelektual i pavarur», don të bëhet «roje e demokracisë», don të bëhet «babë» i kombit. Po vallë a e ka një kredibilitet të tillë?!

Ngjarjet e mëdha kombëtare të vitit 1968-1981 dhe ngjarjet e dekadës së fundit të këtij shekulli nuk i japin të drejtë të quhet «intelektual i pavarur», as «roje i demokracisë», as luftëtar për «çlirim e bashkim» kombëtar e lëre më të jetë «babë» i kombit shqiptar. Veçmas kalimi i tij nga akademik në avokat të social–komunistëve të Shqipërisë, duke e përkrahur me zemër dhe me shpirt «revolucionin e vonuar demokratik» që shkatërroi shtetin shqiptar, që na e plagosi për vdekje nënën Shqipëri, ia futi thikën pas shpine Kosovës dhe viseve tjera shqiptare, e zhduk faktorin e shtetit shqiptar si mbrojtësin më të fortë të çështjes sonë kombëtare, i dha një pamje të shëmtuar shqiptarit dhe Shqipërisë në opinionin botëror, krijoi përçarje të mëdha ndër shqiptarë; shkatërroi dhe dogji dokumente me vlerë të madhe kulturore; shumë familje i veshi me të zeza, por edhe Qosjen, Agollin dhe të gjithë përkrahësit e tij i varrosi për së gjalli, duke i hedhur në taborrin antishqiptar sllavo-bizantin, së bashku me tradhtarë, me partiakët e sertë, me karrieristët dhe kolltukaxhinjtë, me stalinistë të përбетuar, me anëtarë të çerdheve të sigurimeve të huaja, të krijuara në trojet tona nga të huajtë. Ja pra, çfarë «harmonie» dhe çfarë «force» kolosale, çfarë aleance e fuqishme e krijuar për ta zhdukur Shqipërinë!!!

A i lejohet akademikut çdo gjë?

Ja për çfarë arsyeje «roja i demokracisë» nuk ka dashur të futet në jetën politike të Kosovës: «Unë di të mendoj politikisht, por nuk di të sillem politikisht», thotë Qosja. Faktet tregojnë të kundërtën e asaj që thotë ai. Dihet mirë se ai gjithmonë ka ditur të sillet politikisht, por mjerisht ende nuk di të mendojë politikisht. Shtrohet pyetja: pse vallë, ai gjatë këtyre viteve të fundit nuk e dha kontributin e tij së paku në Shoqatën e Shkrimtarëve të Kosovës dhe në Akademinë e Kosovës?!

Qosja e arsyeton veten kështu: «Ka vjet që nuk marr pjesë në punët e kësaj Shoqate private. Dhe nuk e ndiej veten anëtar të saj. Në qoftë se ndërrojnë punët në të, nuk kam arsye të mos ndërroj qëndrim as unë, as shumë të tjerë». Ja pra, me çfarë logjike udhëhiqet intelektual i që «mbrojnë të vërtetën dhe të drejtën»! Pra, «vetëm në qoftë se ndërrojnë punët në Shoqatë», por pa përpjekjet e tij, sepse ai nuk don vetë të angazhohet aty ku e ka vendin, ashtu siç nuk don të angazhohet as në jetën politike, sepse më lehtë është të shikojë nga stomi çka bëjnë të tjerët, e pastaj t'ua numërojë të metat, lëshimet, gabimet; t'i qortojë, t'i rrahë dhe t'i dënojë dhe pastaj të

lavdërohet në këtë mënyrë: «Gjatë shtatë vjetëve jam marrë me trajtimin e problemeve më të mprehta të jetës sonë politike. I kam kritikuar të këqijat dhe kam dhënë propozime se çka do të bëhej...».

«Roja i demoracisë» jep predikime morale, por për të nuk vlejnë ato! Ai thotë: «Ekzistojnë dokumente të OKB-së dhe ekziston Kodeksi i gazetarisë i Bashkimit Evropian, në të cilat quhen ligjërisht të dënueshme cënimet e personalitetit të njeriut, prekja në jetën private, cënimet e nderit personal dhe familjar». Por për Qosjen nuk vlejnë «dokumentet e OKB-së» dhe as «Kodeksi i gazetarisë». Ai e përgojon Pjetër Arbnorin, duke iu përzier në jetën e tij private: Ai thotë: «Deri sa ishte i shtrirë në krevat, në spital apo ku ishte i shtrirë, në të dy duart i shiheshin dy unaza, kurse rreth qafës i shkëlqente gjerdani i artë!...

Kjo nuk mund të quhet sjellje normale, kjo zotëri, quhet sjellje (politike) perveze!». Qosja vazhdon me cënimin e personaliteteve të Arbnorit dhe të Meksit, por pasi është akademik, atij i lejohet çka t'i teket, kur thotë: «ata ishin kukulla me të cilat bënte lojë politike dhe pushtetore, lojë «shtetërore» Sali Berisha».

Të gënjeshtër do të thotë të mohosh të vërtetën

(Balzak)

«Roja i demokracisë», sa ishte i privilegjuari i klanit udhëheqës të arsimit dhe të kulturës në sistemin vetëqeverisës jugosllav, e kishte një privilegj që askush nga intiligjenca jonë nuk e kishte. Shkrimet e tij botoheshin të pa censuruara, kurse intelektualët e tjerë pengoheshin shumë nga përgjegjësit e censurës, dhe kështu, ata pengoheshin për t'u afirmuar në jetën kulturore dhe shkencore të Kosovës. Por, kur sot censura nuk funksionon më dhe Qosja s'e ka më atë privilegjin e mëparshëm, shumë gjëra kanë ndryshuar pa dëshirën e tij. Shumica e gazetave dhe revistave janë bërë të pavarura, dhe redaksitë e tyre nuk i përfillin klanet politike, që më parë drejtonin çdo gjë në jetën politike dhe kulturore tek shqiptarët. Kjo gjë e ka egërsuar Qosjen që në këtë intervistë vjell vrer dhe helm kundër shtypit që po i trajton ngjarjet kombëtare dhe ndërkombëtare në mënyrë objektive. Për Qosen, vetëm «Koha ditore» dhe «Zëri» i informon lexuesit deri diku në mënyrë objektive «për krijimin e një opinioni të çliruar prej animeve partiake, e të tjera». Po kemi edhe një pjesë të shtypit, thotë Qosja, «tmerrshëm të anshëm, ku harrohet se e vërteta, megjithatë, përfaqëson

interes të madh kombëtar». Pastaj Qosja vazhdon: «Në këtë pjesë të shtypit tonë sot mund të hasen edhe ide raciste! Në këtë pjesë të shtypit fyhen rëndë vëllezërit ortodoks! Në këtë pjesë të shtypit quhen grek vëllezërit tanë ortodoks...! Në këtë pjesë të shtypit thuhet se të gjithë mbiemrat që përfundojnë me o, si Fino, Nano, Majko, Dino, e të tjerë nuk janë mbiemra shqiptarësh! Në këtë pjesë të shtypit thuhet se e kemi ditur se toskët nuk janë shqiptarë, por nuk e kemi ditur se janë magjup! Me çmenduritë e këtilla përhapën shumë helme në jetën kombëtare...». Çka mund t'u thotë lexuesi këtyre të pavërtetave, këtyre shpifjeve të akademik Rexhep Qoses?! A është i vetëdëshëm Qosja se çfarë roli është duke luajtur sot ai?! Ku i ka lexuar «akademiku» këto marrina?!

Në cilat gazeta apo revista?

Kush është autori i këtyre shkrimeve?

Në cilin muaj dhe me cilën datë janë botuar?

Po qe se zotëri Qosja nuk iu përgjigjet këtyre pyetjeve, duke dhënë shënime të sakta se ku i ka gjetur ato pohime të marra, do të shpallet gënjeshtar, përçarës dhe argat i sllavo-bizantinëve, që gjithmonë janë munduar të mbjellin përçarje tek shqiptarët në baza fetare, krahinore dhe gjuhësore-dialektore. Po që se dalin të vërteta thëniet e Qoses, gazetat dhe revistat e tilla që bëjnë punën e shkaut do t'i bojkotojmë, ndërsa redaktorët dhe gazetarët e shkrimeve të tilla do t'i shpallim tradhtarë.

Por arsyeja dhe logjika e shëndoshë nuk më lejojnë as të mendoj se një marri të tillë, një të pavërtetë të tillë do të lejonin ta botonin redaktorët e shtypit tonë.

Por, mllëfin më të madh Qosja e shpreh kundër «Kosovares». Ajo, thotë Qosja «e ndot Kosovën me gënjeshtër, perversione, inceste, drogë, ndotje dhe vetëm ndotje të njerëzve». Pastaj vazhdon: «Prej numri në numër ajo fyen rëndë, cënon Adem Demaçin, Veton Surroin, Rexhep Qosjen, Bujar Bukoshin, Hydajet Hysenin, Mahmut Bakallin, Ismail Kadarenë, Agim Vincën».

Sa i ashpër dhe i pamëshirë bëhet Qosja kur dikush e kritikon atë. Edhe po qe se ai kritikohet në formë humori, preket sedra e tij. Duhet ta dijë Qosja se me cofjen e socializmit, i cili krijoi zotra-njeri, nuk egzistojnë më autoritete të paprekshme. Kritika e shëndoshë dhe principale më tepër ju ndihmon njerëzve se sa i pengon ata. Prandaj, Qosja duhet sa më parë të lirohet nga ndjenja dhe vetëdija e krijuar në sistemin e vetëqeverisjes jugosllave se edhe ai është njëfarë «zoti-njeri». Më në fund duhet ta kuptojë

Qosja se autoritetet kombëtare të krijuare tek popujt e Evropës Perëndimore në arsim dhe në kulturë, si dhe në veprimtaritë tjera shoqërore dhe shkencore, e ruajnë autoritetin e tyre duke kontribuar në lëmet për të cilat janë përcaktuar, të japin kontributin e tyre maksimal, e jo duke iu përzier njëri tjetrit në profesion e në punë që s'i njohin mirë, siç po vepron Qosja gjatë kësaj dekade të fundit të këtij shekulli.

Me sa e di unë, askund në botë, pra as tek ne nuk ka qenë dhe nuk është kritika letrare prioritet kombëtar, prandaj nuk duhet të mendojë Qosja se ka bërë një vepër madhore kombëtare, siç bënë: Ismail Kadare, duke e ngritur letërsinë tonë në kulmin e letërsisë botërore, Adem Demaçi, që me punën e tij atdhetare u bë simbol i rezistencës sonë kombëtare, Gonxhe Bojaxhiu–Nënë Tereza, që u bë simbol në tërë botën për ndihmë humanitare, për solidaritet me të varfërit, pleqtë dhe fëmijët e lënë pas dore. Faktet e shumta flasin se Qosja, me veprimtarinë e tij letrare si dhe me punën e tij publike, nuk mund as të mendohet të jetë afër autoriteteve të cekura më lart, e le më të radhitet me ta.

***Botuar: «Bota sot» më 10,11 dhjetor 1997
dhe në «Rimëkëmbja», janar 1998***

QOSJA MERR NË MBROJTJE SPIUNËT GREKO-SERB DHE KRIMINELËT SHQIPTAR

*Reagim në shkrimin e Rexhep Qosjes të botuar në «Zeri i Kosovës»
nr. 14, datë 10. 04. 1997 me titull «Ata që me çdo kusht duan të
mbahen në pushtet, ata me çdo kusht duhen larguar nga pushteti.»*

Askush s'është aq i verbër sa ai që s'dëshiron të shohë

(Xh. Suift)

*Ka dritë të mjaftushme për ata që duan të shohin dhe errësirë të
mjaftushme për ata që nuk duan*

(B. Paskal)

Zotërat-njeri, që shqiptarët i krijuan në këto dekadatat e fundit të këtij shekulli, çdo ditë që po kalon po ç'veshen nga petku i idhujve dhe po e tregojnë vetveten me aftësitë e tyre gjysmake, logjikën e pasistemuar mirë, shpirtëvogëlsinë e njerëzve të zakonshëm, me të meta e vese të shumta, të sëmure nga xhelozia, smira, kryeneçësia, mendjemadhësia e lideromania.

Në këto kohëra krize, kur është bërë vështirë të sigurohen mjetet për egzistencë, shumë intelektualë janë të detyruar të merren me punë dhe veprimtari që nuk i njohin sa duhet, dhe kështu bëjnë jo vetëm gabime, por edhe faje të rënda, sepse me veprimet e tyre, po i sjellin dëme të rënda çështjes sonë kombëtare.

Edhe zotëri Qosja e ka kuptuar se në këto kohëra të vështira nuk mund të sigurojë mjete për egzistencë vetëm duke shkruar kritika letrare, pasi që kjo krizë e thellë shqiptare e ka përfshirë edhe kulturën.

Veprimtaria botuese, si dhe leximi i veprave letrare është në nivelin më të ultë që mund të mendohet, e të mos flasim më për kritikë letrare, që edhe më heret shkruhej, për një pjesë të vogël të lexuesve. Me zhbërjen e sistemit të vetqeverisjes jugosllave në Kosovë, u zhbënë edhe shumë klane që ishin krijuar nga kukullat serbe, që i mbronin interesat e tyre në organet udhëheqëse të Kosovës, në organet udhëheqëse të arsimit dhe kulturës si dhe të ekonomisë. Klani që ishte krijuar për ta udhëhequr arsimin dhe

kulturën, dhe që aq fort e privilegjonte Qosjen, nuk funksionon më. Tash janë krijuar klane tjera me njerëz tjerë. Edhe të mirat e mëdha materiale që futeshin në xhepat e zotëri Qoses nuk ekzistojnë më. Intervistat e botuara rregullisht nga shtypi i socialkomunistave shqiptarë (Zëri i Kosovës dhe Zëri i Popullit) edhe pse të paguara me honorare të majme, (merret me mend prej shërbimit që u bën) nuk po i mjaftojnë për ta mbajtur standardin e tij, që e kishte gjatë regjimit të socializmit vetëqeverisës të Titos. Prandaj opinioni ynë nuk duhet të habitet që zotëri Qosja po provon ta ushtrojë profesionin e avokatit(!).

Opinionit shqiptar dhe ai i huaj, është i njohur me mbrojtjen e tij të parë, që e bëri kah fundi i muajit mars të këtij viti nëpërmjet BBC. Ai, nëpërmjet kësaj agjensie të fortë të lajmeve, e mbrojti veprën më të shëmtuar, që kriminelët dhe tradhtarët shqiptarë ia bënë Shqipërisë dhe shtetit shqiptar, duke e quajtur atë vepër të tyre të ndyrë «Revolucion të vonuar demokratik». Nuk vonoi shumë, dhe zotëri Qosja doli para opinionit shqiptar me mbrojtjen e dytë, që ishte edhe më skandaloze, botuar tek «Zëri i Kosovës» i sipërcituar.

Mbrojtja e dytë e zotëri Qoses meriton të studiohet dhe të përpunohet, jo vetëm nga juristët dhe politikanët shqiptarë, por edhe nga çdo pjesëtar i kombit tonë, për të mësuar sihariqin që vjen nga mendja e Qosjes se «Shqipëria nuk ka kurrfarë rreziku për tërësinë tokësore dhe pavarësinë prej fqinjëve të saj».

Së pari do të shikojmë se çka e mundon më së tepërmi zotëri Qosjen. «Është e qartë: frytet e revolucionit të vonuar demokratik në Shqipëri kanë filluar shumë shpejt të rrezikohen», dhe pastaj vazhdon: «çdokujt që i përcjellë me kujdes zhvillimet e përtashme politike në Shqipëri i është e qartë se pushtetmbajtësit do të bëjnë shumë përpjekje që të rikthehen dhe të rikthejnë gjendjen pushtetore në të cilën ishte Shqipëria».

Dhe si përfundim Qosja thotë: «Sikur mund të shihet në këtë turr të përpjekjeve për rikthimin e pozicioneve politike në të cilat u mobilizuan edhe përfaqësuesit diplomatik në botë, Sali Berisha dhe Pjetër Arbnori arritën të sigurojnë: përkrahjen e Francës, jo vetëm për platformën e pajtimit kombëtar, por edhe për «veprimtarinë e presidentit», përkrahjen e Gjermanisë për «zgjedhje politike në kuadër të platformës së pajtimit kombëtar dhe të institucioneve legjitime» dhe përkrahjen e SHBA-ve për «Qeverinë e Pajtimit Kombëtar dhe për Parlamentin». Tani lexuesi e ka të qartë se zotëri Qosja e ka një brengë të madhe në zemër që institucionet

shtetërore si: Presidenca, Parlamenti dhe Qeveria, kanë filluar të ringjallen dhe të forcohen, duke filluar kryerjen e punëve që u takojnë.

Halli tjetër i z. Qoses është se shtetet evropiane dhe ShBA-të nuk po i njohin «frytet e revolucionet të vonuar demokratik në Shqipëri», pra nuk po i njohin frytet e dhunës, frytet e krimit. Nuk po i njohin frytet e marrëzisë së partiakëve të shtirë. Nuk po i njohin frytet e karrieristave të sëmurë për pushtet, që janë në gjendje të bëjnë aleanca edhe me djallin e mallkuar, edhe me dorën e zezë armike, vetëm që t'i rikthejnë pozitat shtetërore, vetëm që të kenë dobi personale. Nuk po i njohin frytet e sigurimeve të huaja, frytet e mbeturinave të shoqërisë shqiptare, nuk po i njohin bandat kriminele të stalinistave shqiptarë, që po mundohen nëpërmjet të ashtuquajturit «Komitete të mbrojtjes qytetare» të legalizohen dhe të bëhen palë të barabarta me subjektet e tjera të Shqipërisë, për ta vazhduar realizimin e planit, që u mbeti i pakryer, për ta marrë pushtetin, jo me mjete demokratike, me votën e popullit, por me komplete, shantazhe, kërcë-nime, ultimatumë, dredhira dhe me luftë të armatosur, sepse janë të vetëdijshëm se shumica e popullit nuk do t'u besojë më, pas gjithë atyre vuajtjeve dhe atij mjerimi gjatë sundimit të tyre pothuajse pesëdhjetëvjeçar.

Zotëri Qosja për të gjitha të ligat që e gjetën Shqipërinë, fajin ua var në qafë dy personaliteteve: Sali Berishës dhe Pjetër Arbnorit. Ai thotë: «Faji i tyre mund të matet vetëm me gjyq. Por si mbrojtës i idesë së Pajtimit Kombëtar që e konsideroj kusht për qetësimin dhe mbarëvajtjen e Shqipërisë, unë jam kundër gjykimit të tyre. Siç dihet, në kohët më të vështira njerëzve të pushtetit u duhet më së shumti vetëkritika». Fjalët demagogjike të Qoses, duke e quajtur veten si «përkrahës i idesë së pajtimit kombëtar» nuk përputhen me realitetin në Shqipëri. Qosja është dashur të thotë se ai është «përkrahës i idesë së pajtimit» në mes partiakëve të sertë dhe karrieristëve të sëmurë për pushtet në një anë, dhe kriminelëve të kuq në anën tjetër, për ta ndarë pushtetin, sepse populli ynë nuk ka pasur kurrë luftëra krahinore, dhe as luftëra fetare, edhe pse këtë e kanë dëshiruar armiqtë tanë. Unë nuk e kam të qartë se ku e gjen Qosja atë të drejtë, për t'i marrë kompetencat e Gjyqit Kushtetues të Shqipërisë, për t'i anuluar Institucionet shtetërore, për ta shpallur të paligjshëm Presidentin, për ta shpallur të paligjshëm Parlamentin, për t'i shpallur «Komitetet e Mbrojtjes Qytetare» organe legjitime të dala nga «frytet e revolucionit të vonuar demokratik» etj. Përkrahja e tij vetëm me fjalë me «Qeverinë e Pajtimit Kombëtar», por jo edhe me vepra, z. Qosen e vë në një pozitë të një demagogu, që tjetër flet

e tjetër vepron. Siç dihet ajo qeveri u formua nga kryetari Sali Berisha duke u konsultuar me pozitën dhe opozitën, u votua nga Parlamenti, të cilin Qosja e shpalli të pavlefshëm. Ajo qeveri e njeh Presidentin dhe e njeh Parlamentin. Ajo qeveri i njeh Organet e pushtetit lokal në tërë Shqipërinë, që u zgjodhën me votën e lirë të popullit. Ajo qeveri nuk njeh kurrfarë «Komitetesh». Prandaj, siç po shihet, Qosja me asgjë nuk e përkrash «Qeverinë e Pajtimit Kombëtar». Qosja me qëndrimin e tij po hedh dru në atë zjarrin që e kallën bandat kriminele, stalinistët shqiptarë duke bërë përpjekje që të krijohen kushte për ta ndezur një zjarr edhe më të madh se të parin, për ta kallur tërë Shqipërinë dhe të gjitha institucionet qendrore të shtetit shqiptar duke ngritur pastaj në tërë Shqipërinë «Komitetet» e social-komunistëve shqiptarë.

Të ngadhënjë «Revolucioni i vonuar demokratik» i zotëri Qosjes, për ta marrë edhe njëherë komunistët shqiptarë pushtetin në dorë dhe për ta vazhduar këngën e tyre të vjetër, me tekst dhe muzikë të re, e të përpunuar siç e don koha. Ta formojnë shtetin e «fortë» siç e dëshirojnë fqinjët tanë, armiqtë tanë shekullorë, sllavo-grekët dhe aleatët e tyre. Një Shqipëri që do të udhëheqej nga partiakë të shtirë, anëtarë të çerdhave të sigurimeve të huaja. Një Shqipëri që s'do të jetë e zonja t'i mbrojtë qytetarët e saj nga shfrytëzimet e huaja, e lëre më të interesohet dhe t'i mbrojtë të drejtat e bashkëkombasëve të tij, që jetojnë nën robërinë jugosllavo-greke. Ja një Shqipëri të tillë e don z. Qosja.

Nuk e kemi armik vetëm atë që na bën një të keqe, por edhe atë që e ka për qëllim këtë

(J. J. Russo)

Duke i shpjeguar ngjarjet e fundit që ndodhën në Shqipëri zotëri Qosja në mënyrë të njëanshme, taman të një tifozi sportiv, duke mos e fajësuar me asnjë fjalë opozitën, por tërë fajin duke ua ngarkuar në qafë kryetarit të Shqipërisë Sali Berishës dhe kryetarit të Parlamentit Pjetër Arbnorit për: «shumë jetëra të humbura, për shumë familje të rrënuara për shumë shkatërrime të të mirave kombëtare», e tregon vetvetën jo serioz në gjykime, jo serioz në veprime, qesharak në mënyrën e shpjegimit të ngjarjeve dhe «faktet» që përdorë për t'i mbrojtur bandat kriminele të stalinistave shqiptarë dhe armiqtë tanë shekullor, çetnikët e Beogradit dhe

qarqet shoviniste të Athinës. Ai i hedh poshtë të gjitha faktet se në ngjarjet e Shqipërisë janë përzier edhe faktorë të jashtëm kur thotë: «Dhe, kështu, sillogani komunist mbi armiqtë e jashtëm të lidhur ngushtësisht me armiqtë e brendshëm gjeti zbatim të fuqishëm në jetën tonë politike. Këtë gënjeshtër të nëpërdikshme e gëlltitën shumë lexues të gazetave tona dhe shumë dëgjues të fjalimeve nëpër zyra dhe institute «shtetërore» dhe sidomos nëpër «kafiq». Dhe prap vazhdon, për t'i bindur edhe më tepër lexuesit e tij: «Ky rrezik i shpikur sot e përcaktoi përmbajtjen e rrejtshme, tonin e sajuar dhe brengosjen qesharake të kumtesave të udhëheqësive të disa partive politike në Prishtinë për fatin e rrezikuar të Shqipërisë prej «armiqve të jashtëm», «Greqia e ka Kalin e Trojës në Shqipërinë e Jugut, etj.».

Se në Shqipëri (jo vetëm të Jugut) armiqtë tanë shekullorë kanë krijuar çerdhet e sigurimeve të tyre të forta, brenda të gjitha subjekteve shtetërore dhe partiake, për ta destabilizuar Shqipërinë kur ata kanë nevojë, ka shumë fakte të pamohueshme.

Do t'i përmend vetëm dy fakte:

1. Kur ish Parlamenti i Kosovës e shpalli Kosovën Republikë, në të njëjtën kohë Shqipëria u destabilizua me ikjen masive të popullsisë së jashtë Shqipërisë, duke i shfrytëzuar ambasadat e shteteve të huaja dhe anijet që gjendeshin në portin e Durrësit, dhe kështu krijuan kaos dhe krizë të thellë në Shqipëri. Kjo gjendje u krijua, nga çerdhet e sigurimeve sllavo-greke, që janë krijuar në Shqipëri, në momentin kur ata kishin nevojë, që opinioni ndërkombëtar të merret me Shqipërinë, e të mos merret me ngjarjet e rëndësishme të Kosovës.
2. Kur çetnikët e Beogradit e filluan fushatën më të egër kundër popullsisë së Kosovës, duke burgosur, maltretuar dhe vrarë qytetarë të pafajshëm në rrugë, e në prag të shtëpisë, shovinistët e Shkupit, në të njëjtën kohë, e filluan fushatën kundër arsimit dhe shkollës shqipe. Ndërsa, diplomacia greke, me ato evropiane dhe të SHBA-ve, bënë presion të paparë ndaj Shqipërisë, që kryengritja bolshevike, që kishte filluar në Vlorë, të mos shuhej nga organet e rendit të shtetit shqiptar, por t'i jepet kohë, që ajo të forcohet, për ta kallë dhe bërë shkrum e hi shtetin në Shqipëri. Bandat kriminele, mafiet e vendit dhe ato të huajat, të udhëhequra nga i ashtuquajti «Fronti për Demokraci» front i bashkuar i socialistëve shqiptarë dhe i aleatëve të tyre, morën forcë dhe u trimëruan, kur kuptuan se diplomacia e shteteve të huaja po e përkrahte «Frontin» për ta marrë pushtetin me mjete dhune. Shqipërinë

e bënë ferr! Po, ferr e bëri Shqipërinë, ajo fara e djallit të mallkuar, që na e mbollën popoviçët dhe mugoshët gjatë Luftës së Dytë Botërore, e shpërlarë nga çdo ndjenjë njerëzore, kombëtare dhe humane, e mësuar me dredhira, shpifje, rrena e tradhëtira bolshevike, e udhëhequr nga pikëpamja se «qëllimi i arsyeton mjetet», e kallën Shqipërinë dhe e shkatërruan shtetin e tyre, duke i sjellë kombit tonë dëme që s'i përthekon mendja e njeriut, duke ia futur thikën pas shpine Kosovës dhe viseve tjera shqiptare. Zotëri Qosja po e quan «revolucion të vonuar demokratik» gjithë atë dhunë, gjithë ato kallje e shkatërtime. Le të na thotë edhe një rast z. Qosja, që pjesëmarrësit e revolucioneve të deritashme gjatë historisë njerëzore, qofshin ato borgjeze-demokratike, apo edhe proletare-komuniste, t'i kenë djegur institutet e arsimit dhe të kulturës, si: muzeumet, arkivat, bibliotekat, shkollat, spitalet, fabrikat, bankat etj., siç i kallën dhe i shkatërruan «revolucionarët» e «Revolucionit të vonuar demokratik» të Shqipërisë. «Revolucionarët» e zotëri Qosjes, dogjën dhe shkatërruan trashëgiminë më të vlefshme iliro-shqiptare, por i ruajtën të paprekura dokumentet e kulturës helene (greke). Vetvetiu shtrohet pyetja: Pse dhe kush i bëri këto krime kaq të shëmtuara?! Zotëri Qosja e di përgjigjen, por nuk do të përgjigjet kurrë, sepse do të bjerë në kundërshtim me fjalët e tij: se në «ngjarjet e Shqipërisë nuk janë përzier faktorë të jashtëm».

Të shikojmë tani se çfarë mbrojtje të fortë u bën ushtruesi i detyrës së avokatit, z. Qosja, prijësve të opozitës: «Një përbërës posaçërisht ndikues në përpjekjet për rikthimin e pozicioneve politike të Sali Berishës dhe Pjetër Arbnorit, është dhe fushata përplot shpifje kundër përfaqësuesve kryesor të opozitës, në radhë të parë kundër Neritan Cekës, Skënder Gjinushit, Rexhep Mejdanit dhe pas lirimit nga burgu, Fatos Nanos. Të gjithë këta thonë shpërralluesit e tyre bartin barrë të rënda politike dhe morale nga e kaluara komuniste. Të gjithë këta bëjnë përpjekje të rikthejnë komunizmin në Shqipëri! Të gjithë këta janë ithtarë të konceptit për «zgjedhje të çështjes së Kosovës brenda Serbisë». Të gjithë këta janë udhëheqja politike e «rebelve», «banditve» e «kriminelve» që e çuan në demonstrata, pastaj në kryengritje të armatosur, e filluan dhe po vazhdojnë rrënimin e Shqipërisë» dhe vazhdon: «Të shkojnë kot argumentet me të cilat mund të bësh përpjekje që t'i mposhtësh këto marrëzira. Disa nga zbatuesit e kësaj fushate kundër prijësve të opozitës shqiptare shkojnë aq larg sa që ndonjërin prej tyre e shpallin «agjent të Greqisë apo agjent të Serbisë!».

Është e natyrshme që avokati t'i përdorë të gjitha mjetet, të lejuara dhe të pa lejuara, që klientët e tij t'i mbrojnë sa më mirë para gjyqit, edhe pse e ka të qartë se klientët e tij kanë bërë krime.

Meqënëse në mbrojtjen e parë publike, z. Qosja bëri një mbrojtje të pjesëshme duke i mbrojtur vetëm bandat kriminale që i kallën dhe shkatërruan gjërat e shenjta të Shqipërisë, ai bëri një lëshim të rëndë në profesionin e avokaturës, sepse të mbrohen dorasit e të mos mbrohen edhe shtisist-nxitisit, ata të cilët i kanë komanduar të gjoerët për krime, është njësoj sikur të mos mbrohen fare.

Por, Qosja duhet ta dijë se për të qenë mbrojtja e suksesshme, avokati duhet të ketë fakte të pamohueshme. Fakte të tilla z. Qoses i mungojnë. Faktet e pamohueshme janë në anën e atyre që po i akuzojnë prijësit e opozitës, që i ka marrë në mbrojtje z. Qosja.

Do t'i cekim ca prej fakteve, që mbrojtjen e zotëri Qosjes do ta bëjnë të pavlerë.

Së pari social-komunistat shqiptar, me humbjen e pushtetit nuk lanë mjet pa përdorur për ta penguar përparimin e Shqipërisë dhe hyrjen e saj në strukturat politike dhe financiare të Evropës. Këtë e kanë të qartë vëzhguesit që i kanë përcjellë me kujdes ngjarjet në Shqipëri, në këto pesë vitet e fundit.

Së dyti është vërtetuar se themelues i firmave piramidale «Populli» dhe «Xhaferi» ka qenë z. Bashkim Driza, ish oficer i Sigurimit, ish kryetar i një partie të majtë, të paregjistruar.

Së treti drejtues i firmës piramidale GLFK ishte z. Gani Shehu, i cili ishte një ndër drejtuesit kryesor të Aleancës Demokratike dhe bashkëpuntor i Neritan Cekës.

Së katërti ish manaxher i dy firmave piramidale ishte z. Arben Malaj, që tani u vendos Ministër i Financave në Qeverinë e Pajtimit Kombëtar nga partia socialiste.

Së pesti të gjithë punonjësit që punonin në ato firma qenë anëtarë të partisë socialiste.

Së gjashti shtypi i socialistëve i ka përkrahur dhe i ka propaganduar deri në ditën e fundit këto firma piramidale.

Së shtati Fatos Nano sa ishte në burg, një vit para se të shembën këto firma, i ka thënë Grupit britanik të Helsinkut se «skemat piramidale, e jo zgjedhjet do ta rrëzojnë Qeverinë e Sali Berishës».

Së teti «Forumi për Demokraci» u formua nga partia socialiste dhe aleatët e

saj, për ta udhëhequr dhe kanalizuar pakënaqësinë popullore për rrëzimin e Qeverisë dhe marrjen e pushtetit me dhunë. Shumica e krerëve të këtij «Forumi» kanë marrë pjesë në demonstratat dhe rrebelimet e Vlorës, duke i frymëzuar masat e mashtruara dhe të plaçkitura nga firmat që i kishin themeluar vetë socialistët, për kryengritje të armatosur.

Së nënti klientët e avokat Qosjes e veçmas N. Ceka dhe F. Nano i kanë dyert e hapura te miqtë e tyre në Beograd dhe Athinë, kur t'u ua dojë qejfi dhe nevoja.

Së dhjeti Fatos Nano, po sa u largua nga burgu, e mori turrin e vrap për Athinë, për t'u takuar jo me Kryetarin e P. S. të Greqisë, por me Ministrin e Punëve të Jashtme, me Ministrin e Punëve të Brendshme dhe me Ministrin e Mbrojtjes së Greqisë.

Së njëmbëdhjeti, të kërkosh mbështetje për çështjen e Kosovës, prej atyre që për interesat e tyre partiake, për interesat e tyre personale, dhe për interesa të huaja, ia futën flakën Shqipërisë është qesharake dhe banale.

Po qe se Qosja nuk kufizohet për t'u njoftuar për ngjarjet kombëtare dhe ndërkombëtare, vetëm nëpërmjet shtypit të social-komunistëve shqiptarë, do të ketë mësuar për kërkesën e Nanos në tubimin e Partive Socialiste të Ballkanit, që Kosova duhet ta ketë autonominë në kuadër të Jugosllavisë.

Prandaj, këto fakte që i ceka, tregojnë se të gjitha këto të liga, që e gjetën Shqipërinë dhe kombin tonë, e kanë burimin në tri qendra:

1. Partitë që e kanë pasë pushtetin, (pozita) dhe të gjitha institutet shtetërore e kanë hisen e tyre të fajit, dhe nuk mund t'i shmangen përgjegjësisë.
2. Opozita, veçmas Partia Socialiste, mban përgjegjësinë e krimit dhe të tradhëtisë kombëtare.
3. Faktorët e jashtëm, armiqtë tanë shekullorë serbo-sllavo-grekët (çerdhet e sigurimeve të tyre) me aleatët e tyre, që së bashku e përgatitën terrenin për luftë të armatosur, për të shkatërruar jo vetëm atë që u ndërtua me mund për këto pesë vitet e fundit, por për të kallë e djegur çdo gjë që ka rëndësi dhe vlefë kombëtare, që kishin si qëllim për t'i dhënë një pamje trishtuese dhe të shëmtuar Shqipërisë dhe shqiptarëve në të katër anët e botës.

Qosja si duket e ka përzier domethënien e fjalës revolucion me kuptimin e kundërt të saj. Si është e mundur që stalinistët shqiptar që e humbën pushtetin, të cilëve populli nuk u besoi më, të bëjnë «revolucion demokratik»?

Po sikur të ishin ata revolucionarë, dhe qytetarëve të Shqipërisë së Jugut t'u sillnin lirinë e humbur nga «regjimi autoritar i Sali Berishës» çfarë nevojë do të kishin pasur për t'i vënë maskat gjatë «ruajtjes së rendit dhe qetësisë» nëpër qytetet e «çliruara»?!

Dihet se çlirimtarët populli i pret me lule, dhe s'kanë pse të frigohen prej popullit.

Qosja duhet ta ketë të qartë se vetëm kriminelët, kur në mënyrë të organizuar plaçkitin banka dhe kidnapojnë apo vrasin njerëz, i përdorin maskat, që krimi i tyre të jetë i pa zbuluar dhe i padënuar.

***Një njeri që nuk e njeh dashamirin për dashamir
e hasmin për hasëm, mos qoftë!***

(Fjalë e urtë popullore)

Të shikojmë tani se çfarë zbulimesh na ka bërë Qosja. Sipas tij «...tërësia tokësore dhe pavarësia e Shqipërisë sot nuk janë dhe nuk mund të jenë të rrezikuara prej Greqisë. Koha kur Greqia vërtetë kishte synime tokësore mbi Shqipërinë ka kaluar njëherë e përgjithmonë» - dhe vazhdon - «...apo fakti tjetër, Greqia dhe Shqipëria janë anëtare të OKB-ës, kurse në Kartën e OKB-së në paragrafin e saj të shtatë shkruhet se sulmi i një anëtareje të kësaj Organizate mbi anëtarin tjetër të kësaj Organizate, cilësohet si pushtim të cilin Këshilli i Sigurimit, si Qeveri Botërore, është e obliguar ta pengojë. Lufta në Gjirin Persik, me të cilën SHBA-të me disa shtete tjera anëtare të OKB-së i sollën Irakut disfatë të jashtëzakonshme dhe e detyruan të hiqet prej Kuvajtit, e bënë njëherë e përgjithmonë të pamundshëm cënimin e pavarësisë tokësore të një shteti prej një shteti tjetër». Të sillen këto përfundime kategorike prej një akademiku, i cili deri dje në shkrimet e tij e ka fajësuar Evropën dhe Fuqitë e Mëdha për coptimin e Shqipërisë, është e pakuptueshme, e pa arsyeshme dhe qesharake.

Mirë e di zotëri Qosja se kombi ynë kurrë s'ka pasur hasmëri dhe as luftëra me Anglinë, Francën, SHBA-të dhe Rusinë. Por, zgjerimi i fqinjëve tanë është bërë në dëm të tokave tona, në sajë të ndihmës së pakursyer të «Majka Rasisë» dhe aleatëve të saj Francës dhe Anglisë.

Me çka mund të na bindë z. Qosja se Serbia, Mali i Zi dhe Greqia nuk kanë ende mbështetje dhe përkrahje të gjithanshme për t'i mbajtur edhe më tutje nën sundimin e tyre tokat tona?! Një Shqipëri e fortë ekonomikisht,

ushtarakisht, stabile politikisht u konvenon fqinjëve tanë dhe aleatëve të tyre, apo u konvenon një Shqipëri e dobët?

Çerdhet e sigurimeve sllavo-greke dhe aleatëve të tyre e mbajtën për pesëdhjetë vite një Shqipëri të dobët ekonomikisht dhe ushtarakisht, pa autoritet ndërkombëtar dhe pa aleatë të fortë.

Tani z. Qosja e ka kuptuar se serbët dhe grekët janë bërë «pëllumba të bardhë» dhe më Shqipëria nuk ka kurrfarë rreziku prej tyre, por vetëm priten ndihma të llojllojshme për ta bërë fqinjinn e tyre, pra Shqipërinë, të fortë e të fuqishme!

Zotëri Qosja si ushtrues i avokaturës, ka „përparuar mirë“ në mësimin e ligjeve të OKB-së, por ai paragrafi shtatë (7) i Kartës së OKB-së që na e citon z. Qosja, nuk e pengoi Serbinë që të dërgojë në Bosnje ushtrinë e saj të rregullt dhe bandat paramilitare për të bërë masakra, që njerëzimi s'i kishte njohur qysh pas krijimit të OKB-së.

As OKB-ja, as paragrafi shtatë dhe as Këshilli i Sigurimit nuk e penguan Serbinë ta shkatërrojë Vukovarin e Kroacisë, dhe sot e kësaj dite ajo pjesë e Sllavonisë është jashtë integritetit territorial të saj. Dua t'ia përkujtoj z. Qoses se as paragrafi shtatë i Kartës së OKB-së dhe as Këshilli i Sigurimit, si «qeveri botërore», nuk mundi ta pengojë Turqinë, që me ushtrinë e saj të rregullt të zbarkojë në Qipro për ta mbrojtur popullsinë e saj nga shovinizmi grek, që aq tepër kishte çue krye në ishull. Zotëri Qosja është dashur ta dijë se edhe sot e kësaj dite, pas disa dekadave, ish shteti i Qipros nuk funksionon në pjesën turke. Pra, faktikisht janë bërë dy shtete qipriote.

Kurrfarë paragrafi, as kurrfarë «qeverie botërore», nuk po mundin ta detyrojnë Turqinë të largohet nga ujdhesa e Qipros. Do t'ia kujtoj z. Qoses edhe një fakt tjetër, që siç duket e ka harruar. Izraeli ende e mban një pjesë të teritorit shtetëror të Sirisë, lartësitë strategjike të Golan-it që ia pati marrë, kur edhe Egjiptit ia mori Kanalin e Suezit dhe Jordanisë Palestinën. Pra, edhe sot e kësaj dite Izraelin nuk po mund ta detyrojnë të largohet nga Golani i Sirisë dhe as nga territoret e pushtuara arabe të Palestinës «paragrafi shtatë i Kartës së OKB-së», as Këshilli i Sigurimit, sepse mjafton vetëm një veto e një anëtar të përhershëm të Këshillit të Sigurimit, për ta bërë të pavlefshëm çdo Rezolutë të OKB-së.

Zotëri Qosja nuk mund ta bindë opinionin shqiptar se «...tërësia tokësore dhe pavarësia e Shqipërisë sot nuk janë dhe nuk mund të jenë të rrezikuara prej Greqisë», nisur nga fakti se «SHBA-të me disa shtete anëtare të OKB-së i sollën Irakut disfatë të jashtzakonshme dhe e detyruan të hiqet prej

Kuvajtit», qoftë edhe për arsyen se krahasimi i Shqipërisë me Kuvajtin, dhe i Gjirit Persik me Adriatikun, nga z. Qosja është i pavend dhe i palogjikshëm, sepse Gjiri Persik dhe Kuvajti është vend strategjik për SHBA-të, pasi që kanë një rëndësi jashtëzakonisht të madhe për ekonominë e tij.

Populli ynë ka një përvojë të hidhur sa i përket përkrahjeve që ka pasur nga OKB-ja, Kongreset dhe Konferencat e Fuqive të mëdha gjatë shekullit që po lëmë pas. Po që se zotëri Qosja ka marrë garanca të forta prej antarëve të përhershëm të Këshillit të Sigurimit, prej Fuqive të Mëdha, se Shqipëria dhe shqiptarët do të trajtohen prej tyre si «fëmijë hazreti», atëherë populli ynë do t'i shprehë mirënjohje Qosjes, duke e quajtur jo vetëm «roje të demokracisë» siç e ka shpallur vetveten, por edhe «babë të kombit» siç e quajn disa nxënës të tij!!

Argumentet e tij janë hedhur poshtë edhe nga vetë sjelljet dhe veprimet e Greqisë. Do t'i përmend vetëm ca prej tyre.

Sot në Greqi gjenden dhe veprojnë organizata shoviniste të ashtuquajtuarat voriepiriote, veprimtaria e të cilave lejohet dhe e financohet nga shteti grek, kurse e bekon dhe e ndihmon Kisha Greke për të bashkëvepruar me lobin shumë të fuqishëm grek në SHBA e vende tjera, veprimtaria e të cilave synon shpëputjen e jugut të Shqipërisë dhe bashkangjijtjen e tij Greqisë.

Z. Qosja ka mësuar për veprimtarinë e kishës greke në Shqipëri, e cila duke e shfrytëzuar kaosin dhe rrëmujën që u krijua pas rrëzimit të diktaturës së kuqe në Shqipëri, e grabiti Kishën Orthodoxe Autoqefale të Shqipërisë, duke vënë në krye të saj njeriun e besueshëm të Kishës dhe Sigurimit grek Janullatosin.

Qosja duhet të ketë dëgjuar se si «priftërinjtë» e Janullatosit po i çkombëtarizojnë shqiptarët e Shqipërisë së Jugut, duke ua ndërruar emrat dhe kombësinë, apo ky veprim i Kishës greke për Qosjen nuk ka rëndësi?

Qosja ka mësuar për faktet që pati publikuar Kryetari i SHIK-ut, se «Greqia është përzier në ngjarjet e fundit në Shqipëri së bashku me Lobin grek në SHBA» por ai nuk u beson dokumenteve dhe fakteve të vërtetuara edhe nga Parlamenti i Shqipërisë. Qosja është i njoftuar me zbulimet e qendrave ndërkombëtare që merren me studimin e Ballkanit, nga njerëz kompetent, se në «ngjarjet e Shqipërisë janë përzier edhe faktorë të jashtëm», por as atyre qendrave ai nuk u beson!

Për njerëzit që kanë arsye do të mjaftonte të njihen me letren e «Fondacionit Amerikan për Evropën Lindore», drejtuar Ambasadës së Republikës së

Shqipërisë në Washington, ku thuhet: «Pas rënies së komunizmit në Evropën Lindore, ish-komunistët dhe aleatët e tyre të mbetur që nga Lufta e Ftohtë, nëpërmjet grupeve speciale ndërkombëtare, përdorën të gjitha mundësitë e tyre financiare dhe politike për të përmbysur demokracinë e re të ndërtuar në Evropën Lindore. Ky koalicion monstruoze shfaq rrezikun më të tmerrshëm për Evropën Lindore, vendet e Ballkanit dhe në veçanti për Shqipërinë».

Qosja ka mësuar se ushtria greke iu pat afruar kufijve shtetërorë të Shqipërisë menjëherë pasi «revolucionarët» e tij e kallën Shqipërinë.

Qosja ka mësuar se në Shqipërinë e Jugut kanë qarkulluar të lirë Udhëheqës të Demokracisë së Re Greke, të PASOKUT dhe deputetë komunistë grekë duke mbajtur takime me «Komitetet», por për Qosjen nuk ka fare rëndësi as ky fakt.

Qosja ka mësuar se në Shqipërinë e Jugut, vetëm gazetarët dhe fotoreporterët grekë dhe aleatët e tyre ishin të lirë dhe të privilegjuar për të njoftuar opinionin botëror për ç'po ndodhte duke zgjedhur skema trishtuese për ta tronditur opinionin botëror dhe për ta damkosur rëndë shqiptarin, gjoja se është vetëm një qënje fizike dhe biologjike, por jo edhe qënje njerëzore. Për herë të parë në historinë tonë kombëtare u bënë masakra ndaj njerëzve të pafajshëm. Kallja e fëmijës 16 vjeçar për së gjalli të lidhur për peme, therja e pjesëtarit të SHIK-ut për t'ia pirë gjakun, ka mundur t'i bëjë deri tash vetëm dora çetnike serbe.

Tani atë mjeshtëri trishtuese e mësuan, mjerisht, edhe «revolucionarët» e «revolucionit të vonuar demokratik» të zotëri Qosjes. Ky i fundit ndoshta s'ka harruar se më 1994 komandosët grekë bënë sulm në një repart ushtarak të Shqipërisë, por edhe ky fakt për të nuk ka rëndësi fare!

Akademik Qosja ka mësuar për takimin e Ministrave të Punëve të Jashtme të Greqisë dhe të Italisë për çështje të Shqipërisë, por edhe ky fakt asgjë nuk tregon dhe nuk ka domethenie për të!

Akademik Qosja ka mësuar për takimin që patën Zv. Ministrat e Punëve të Jashtme të Greqisë dhe të Maqedonisë në Shkup, ku pala greke pakicën e saj që jeton në Shqipëri e tejzmadhoi në 600'000 banorë, ndërsa ajo maqedone pakicën e vet në Shqipëri e bëri në 200'000 banorë, por edhe këtë fakt Qosja e hesht!

Akademik Qosja ka mësuar për vizitën e zv. Ministrit të Punëve të Jashtme të Greqisë në disa qytete të Shqipërisë, pa e ftuar kurrkush dhe pa e pritur Ministria e Punëve të Jashtme të Shqipërisë, por për akademik Qosjen ky

fakt nuk ka shumë rëndësi, pasi ai u prit nga Komitetet që e bënë «revolucionin demokratik» të Shqipërisë!

Akademik Qosja po ashtu ka mësuar për vizitën që ua bëri konsulli grek me seli në Gjirokastrë, studentëve shqiptar që morën pjesë në grevën e urisë, por për akademik Qosjen nuk ka rëndësi. Kisha për ta pyetur akademik Qosjen se si do të ndihej ai, po që se ne shtëpinë e tij vjen një i huaj dhe i hyn brenda pa e pyetur fare, jo nga halli se po e sulmon ndokush, por nga dëshira për t'ia shkatërruar familjen, për t'ia përvehtësuar pasurinë, për t'ia kallur shtëpinë?!

A thua ka dëgjuar Akademik Qosja për parullat politike të demonstruesve në Vlorë si «Vlora kryeqytet», «Vlora Republikë», «Nuk e duam Kosovën» etj.?

Akademik Qosja ka mësuar për ftesën që Ministri i Punëve të Jashtme të Greqisë ua bëri të gjitha partive politike të Shqipërisë për të mbajtur mbledhje në Greqi, dhe atje për të vendosur për problemet e Shqipërisë e se çfarë qeverie duhet të formojnë?!

A thua, si na e shpjegon akademik Qosja lirimin e kriminelëve shqiptar nga burgjet greke: për ta kallur Shqipërinë, apo për ta mbrojtur atë nga «regjimi autokratik» i Sali Berishës?!

Akademik Qosja ka mësuar për tentimin e grushtshtetit të udhëheqësve të lartë të PPSH, ministrin të ushtrisë Kiço Mustaqit dhe Ministrin të Punëve të Brendshme Gramoz Ruçit dhe ikjen e tyre për në Greqi.

Po as ky fakt dhe shumë fakte tjera që mbetën pa u përmendur nuk kanë kurrfarë rëndësie dhe domethënie për akademik Qosjen!

Në një kokë të turbullt s'ka vend për mendime

(Thënie gjermane)

Të shikojmë tani se çfarë mbrojtjeje u bëri akademik Qosja simboleve serbe të përdorura në Vlorë dhe në disa qytete tjera nga ana e «revolucionarëve të tij të vonuar».

Ai pyet «çfarë duan ato njëjtësi të tre gishtave të ngritur në Vlorë me tre gishtat e ngritur në Beograd, kur dihet se tre gishtat janë shenjë-simbol i trinisë së shenjtë në fenë ortodokse, kurse e drejta fetare, ndoshta, është një e drejtë themelore e njeriut, që nuk tregon asgjë më shumë se përkatësinë fetare?».

Unë dhe shumica e lexuesve do të besojmë në arsyetimet dhe në mbrojtjen e Qosjes, po qe se Janullatosi, kreu i shërbimit sekret grek në Shqipëri, që e drejton Kishën Orthodokse Shqiptare, botërisht do të pohonte se priftërinjtë e tij janë fajtorë, që më heret nuk ua kanë mësuar popullsisë shqiptare të besimit ortodoks të Shqipërisë trininë, dhe se mësimet e para ua kanë dhënë nga trinia fetare ato ditë, kur filloi rrebelimi komunist, dhe se priftërinjtë e tij gjatë «protestave» kishin për deyrë t'ua përsërisin mësimet e mësuara më parë nëpër kisha, për ta shfrytëzuar sa më mirë kohën, duke i kryer dy detyra me «rëndësi», njërën për të bërë revolucion dhe tjetrën për të zënë mësimet e trinisë fetare ortodokse(!)

Të shikojmë tani se çfarë mbrojtje të fortë i bëri Serbisë «avokati më i aftë kosovar», Qosja. «Në përpjekjet për rikthimin e pozicioneve politike të Sali Berishës dhe të oligarkisë së tij është futur edhe një gënjeshtër tjetër jo e vjetër, gënjeshtër për gjoja rrezikun që ka sot Shqipëria prej Serbisë!

Edhe për mendjen më të thjeshtë politike është plotësisht e qartë se tërësia tokësore dhe pavarësia e Shqipërisë nuk kanë kurrfarë rreziku prej Serbisë sot. Koha, kur ajo mund të ishte e rrezikuar prej saj, koha e Luftës së Parë Botërore dhe e disa vjetëve pas saj, ka kaluar njëherë e përgjithmonë.

Jugosllavia (Jugosllavi, Qosja thërret Serbinë, se ashtu ia ka ënda) është në hall si t'i mbajë të pushtuara Kosovën dhe trojet e tjera shqiptare. Jugosllavia është në hall si ta pakësojë numrin e shqiptarëve që i sundon e lëre më t'i shtojë hallet me shqiptarët!» Mbrojtja e «avokatit» kosovar, z. Qosjes, do të hidhet poshtë si një mollë e kalbur, me shije të neveritshme, po qe se merren parasysh vetëm dy-tri fakte, pa pasur nevojë për t'i cekur shumë të tjera. Nuk është e vërtetë se Jugosllavia (Serbia dhe Mali i Zi) disa vjet pas Luftës së Parë Botërore, kanë hjekë dorë nga përpjekja për të rrezikuar «tërsinë toksore dhe pavarësinë e Shqipërisë».

Formimi i Partisë Komuniste Shqiptare nga serbo-malazezët Miladin Popoviçi dhe Dushan Mugosha, kanë pasur për qëllim, që Shqipërinë, në rend të parë ta udhëheqin personat që do t'i shkonin pas qejfi Jugosllavisë, kurse në rend të dytë, kur të piqeshin kushtet, ta shndërronin në Republikë të tyre të shtatë.

Siç dihet, nuk ka qenë i lidhur vetëm Koçi Xoxe me UDB-në Jugosllave, por edhe shumica e udhëheqësive partiake dhe shtetërore me në krye Enver Hoxhën. Vetë E. Hoxha në bisedën që ka pasur me Titon, ka pranuar që Shqipëria të bëhet Republikë e shtatë e Jugosllavisë. Pra, nuk është meritë e Enver Hoxhës që «Shqipëria nuk ka rënë nën kthetrat jugosllave», por

rrethanat e krijuara nga mosmarrëveshjet Tito-Stalin, e shpëtuan Shqipërinë pa rënë nën sundimin jugosllav.

Avokat Qosja ndoshta nuk e ka harruar planin jugosllav për ta sulmuar Shqipërinë, menjëherë pas demonstratave të 1981, gjoja se ajo e ka sulmuar e para Jugosllavinë, por plani mbeti i perealizuar për shkak se u zbulua me kohë dhe në detaje nga oficeri sllloven J. Jansha. Avokat Qosja duhet të kuptojë se nuk është i lehtë profesioni i mbrojtësit. Kuptohet, mbrojtësit duhet t'i punojë goja sopatë.

Qosjes nuk i mungon ndoshta një aftësi e tillë, por siç po shihet pa fakte, nuk ka mundësi ta mbrojë askënd.

Prandaj, në bazë të fakteve që ia përkujtova zotëri Qosjes, duhet të bindet se integriteti dhe pavarësia e Shqipërisë kanë qenë, janë dhe do të jenë të rrezikuara nga Greqia dhe Jugosllavia (Serbia dhe Mali i Zi) deri atëherë, kur shteti shqiptar do t'i zbulojë dhe asgjësojë të gjitha çerdhet e sigurimeve shtetërore të këtyre dy shteteve dhe aleatëve të tyre, deri sa shteti shqiptar të drejtohet nga forcat e shëndosha kombëtare, nga adhetarë, për të cilët, Shqipëria dhe shteti shqiptar janë të shenjta dhe të paprekshme dhe askush nuk mund t'i blejë me kurrëfarë pasurie, sado e madhe që do të ishte ajo.

Derisa krerët e partive politike shqiptare të vetëdijësohen se interesi kombëtar duhet të jetë kurëdoherë mbi interesin partiak dhe ideologjik.

Deri sa shqiptarët e infektuar nga ideologjia e djajve të mallkuar bolshevikë, ta kuptojnë se ajo ideologji është mbjellë në trojet tona nga armiq të tanë, jo që të na ndihmojnë, por që të na robërojnë, jo që të na çelë horizonte përparimi, por që në mendjet tona të krijojnë mjegull dhe kaos dhe të na verbërojë, për të mos e bërë dallimin në mes territ dhe dritës, në mes të bardhës dhe të zezës, në mes virtytit dhe vesit, në mes rregullit dhe kaosit, në mes demokracisë dhe diktaturës, në mes miqve dhe armiqve.

Shkruar më 04. 05. 1997

QOSJA, AVOKAT I POLITIKËS ANTI-KOMBËTARE TË QEVERISË SË NANOS

Me heroizmin e burrave të Drenicës dhe masakrat serbe për ta shuar atë rezistencë, çështja e Kosovës u ndërkombëtarizua në shkallën më të lartë. Në këto kushte dhe rrethana të reja, u bënë shumë ndryshime cilësore në vetëdijen e shtresave të gjera të popullit tonë. Gjumi dhe mjegulla që e kishte kapluar dhe molisur atë me fajin e prijësve të tij u largua. Frika u mund, krenaria kombëtare u ringjall.

Energji të shumta u bashkuan në një front të përbashkët për zgjidhjen e çështjes sonë kombëtare. Solidarizimi për ndihma dhe gadishmëria e popullit tonë për t'u bërë ushtarë të UÇK-së, u tregua në nivel të lartë.

Fatkeqësisht në këtë situatë të nderë, kur çetnikët e Beogradit bëjnë masakra të përditshme në popullsinë tonë, duke vrarë e plagosur njerëz të paarmatosur, fëmijë, gra e pleq, duke bombarduar fshatra e djegur shtëpi, opinionin ynë u njoftua se akademik Qosja me Hydajet Hysenin e formuan Këshillin organizues të LRDK-së. Me çka do të arsyetohej formimi i këtij Këshilli që ka për qëllim diferencimin në radhët e LDK-së, që do të sillte përçarje në anëtarësinë e gjërë të saj, në vend që të bëheshin përpjekje e mund për shkrirjen e partive në një front të përbashkët kombëtar, duke i lënë për më vonë ngatërresat partiake, pasi të fitohet liria.

Kush guxon të luajë me gjakun e derdhur rrëke të djemëve më besnik të popullit tonë që sakrifikuan dhe po sakrifikojnë edhe familjet e tyre, për të na sjellë këto kushte dhe rrethana që do të jemi të detyruar për t'i harruar të gjitha mosmarrëveshjet dhe ngatërresat ndërnjerëzore dhe ndërpatriake, për të bërë një bashkim të fortë, që do t'i bëjë ballë çetnikëve të Beogradit dhe okupatorëve tanë serbo-sllav?

Kujt i duhet në këto momente dramatike të popullit tonë të fillohet me këtë fushatë rrënuese për ç'organizimin edhe të atyre forcave të shëndosha kombëtare, që janë në kuadër të LDK-së për t'u marrë me luftë klanesh?

Kujt i shkojnë për interes përçarjet e anëtarësisë së gjërë të LDK-së?

A thua vallë vetëm në Kuvendin e Tretë zgjedhor janë thyer rregullat statutores të partisë dhe çdo gjë ka shkuar mirë dhe në rregull më parë?

Pse kjo ndarje që po bëhet tash nuk u bë më parë, bie fjala pas përfundimit të Kuvendit të Dytë zgjedhor, pasi edhe atëherë janë bërë shkelje të Statutit

të LDK-së, ku me siguri Lëvizja jonë kombëtare do të merrte tjetër kahje, dhe do të sillte ndryshime pozitive në jetën tonë politike?

A nuk ishte më mirë që H. Hyseni me bashkëmendimarët e tij, pasi u ishte «pamundësuar» të vazhdojnë edhe më tutje punën në kuadër të LDK-së, t'i bashkangjiteshin PPK-ës dhe Adem Demaçit, për ta forcuar atë parti?

Kujt i duhet formimi i një partie të re apo i një LDK-je të Re në këtë gjendje lufte?!

Tash për tash nuk është lehtë të kuptojmë se pse zotëri Qosja u vu në krye të Këshillit organizues të LRDK. Sipas mendimit tim janë tre faktorë që e shtynë atë të marrë flamurin e një Këshilli që ka për qëllim shkatërrimin e LDK-së dhe në gërmadhat e atij shkatërrimi të ndërtojë «LDK-në e Re».

Faktori i parë janë shkaqet karrieriste. Qosja është duke shpresuar se tani ka ardhur koha të futet në jetën politike të Kosovës, pasi që edhe të tjerët që nuk kanë bërë asgjë më tepër se sa ai për ta ndërruar status-quon në Kosovë, po mundohen të gjenden dikund, për të zënë një pozitë çfardo qoftë, që do t'i shërbente më vonë, kur Rugova të na rikthejë autonominë, apo lirinë.

Harrohet se tani UÇK-ja është faktori kryesor i ngjarjeve dhe rrjedhave kombëtare, e cila po e merr fatin e lëvizjes sonë kombëtare në duart e saja të sigurta. Partiakët e shtirë, politikanët falltorë dhe pseudointelektualët karrieristë nuk do të kenë më rastin të manipulojnë, të gënjejnë dhe të mashtrojnë, sepse UÇK-ja do të rilind politikanë atdhetarë.

Faktori i dytë është diktati i Tiranës ndaj grupit të H. Hysenit për ta vënë Qosjen në krye të Këshillit, pasi që njeri më të besueshëm pushtetarët e Shqipërisë në Kosovë nuk kanë.

Kush më tepër se Qosja propagandoi për ngadhënjimin e «revolucionit të vonuar demokratik» të Shqipërisë?

Kush më tepër se ai po e përkrah politikën antikombëtare të pushtetarëve të Shqipërisë së sotme?!

Faktori i tretë është se zotëri Qosja është bërë politikan që «di të sillet politikisht».

Opinionin ynë ka mësuar nga vet Qosja se ai nuk ka dashur të marrë postin e kryetarit të LDK-së me rastin e formimit të kësaj partie, me arsyetimin se ai «di të mendojë politikisht, por nuk di të sillet politikisht».

Në vitin që shkoi zotëri Qosja e pati shpjeguar (mendimin e tij) se çka do me thënë «të dish të sillesh politikisht» me ç'rast tha se «të dish të sillesh politikisht do me thënë të dish të gënjesh, të bësh intriga, të bësh likuidime

politike qoftë edhe të miqve të deritashëm e ndotësi të tjera! Nuk kam «aftësi» të tilla, nuk pranoj të sillem ashtu, prandaj nuk di edhe të sillem politikisht».

Qosja pati numëruar edhe ca arsye tjera: që nuk don të hyjë në jetën politike të Kosovës, se gjoja është njeri «i përpjekjeve për pavarësinë e Kosovës si lëvizje e jo njeri i karrierave partiake», se ai «nuk don pozita politike», se ai ka «jetëshkrim krijues letrar», që ka «jetëshkrim jopolitik dhe jo ideologjik», se ai do të jetë «roje e demokracisë» etj.

Çka do t'i thotë lexuesi shqipar kësaj kontradikte të Qosjes?!

Ai me siguri do të kuptojë se Qosja ka mësuar shumë nga përvoja e «revolucionarëve dhe prijësve të revolucionit të vonuar demokratik të Shqipërisë» se si duhet të «sillet politikisht» prandaj edhe ka vendosur të futet në jetën politike të Kosovës, të merret me politikë dhe të formojë partinë e tij.

Qosja ka të drejtë t'i tregojë aftësitë e tij politike, por edhe të tjerët kanë të drejtë t'i japin vërejtje atij, siç bënte ai kur ishte i «pamësuar me zanatin e politikanit». Pra falë «lejes» që ai na ka dhënë më parë, unë kam të drejtë t'i bëj vërejtje akademikut dhe politikanit, që ka aftësi dhe përvojë të gjatë kalkuluese.

Do t'i vëmë në dukje vetëm ca fakte që tregojnë se me të vërtetë Qosja ëshë bërë politikan «që di të sillet politikisht».

Në nëntor të vitit që shkoi Qosja e pati kritikuar rëndë Demaçin, për shkak se e pat kritikuar rrebelimin komunist në Shqipëri dhe fitoren e rrebelëve në zgjedhjet e 29 qershorit e quajti «fitore të kallashnikovëve».

Qosja pati reaguar ashpër ndaj Demaçit duke thënë se atë, Demaçin «nuk e lë të qetë përkushtimi i gjatë enverist, prandaj, do të shfajsohet, duke cënuar socialistët». Para gjashtë muajve, Qosja po ashtu i pati kritikuar rrast ish të burgosurit politikë që mbanin pozita të larta udhëheqëse në LDK-në, por tash politikanin Rexhep Qosja ka ndërruar mendimin për Demaçin edhe për Hydajet Hysenin.

Qosja tani ka bërë aleancë me H. Hysenin, por si duket të njëjtën gjë e don edhe me Adem Demaçin.

Qosja në intervistën e tij që ia botoi «Euro Zëri» më 8 maj 1998 shpreh pakënaqësinë e tij me rezultatet e anketës që e pat bërë para pak kohe «Bota sot».

Ai e kritikon opinionin në njërën anë dhe në anën tjetër i merr me të mirë Demaçin dhe Hysenin, kur thotë: «Çfarë opinioni të papjekur kemi ne?

Çfarë kriteresh kemi ne?

A kemi parime ne?

Çka duam ne?

A i kemi merituar ne Adem Demaçin dhe Hydajet Hysenin?».

Qosja di të jetë i ashpër ndaj opinionit, që në ca raste nuk është real, sepse qe tetë vite është bërë fushatë e ndyrë nga forca autonomiste dhe forca tjera karreriste kundër Demaçit, por me çka do të arsyetohet Qosja që edhe ai pati hyrë në atë fushatë kundër tij, prandaj kritika e tij drejtuar opinionit, në fakt duhet të jetë kritikë ndaj vet Qosjes, sepse është edhe kontributi i tij që opinionin ynë nuk është real sa i përket Demaçit. Qoftë edhe ky fakt, ky ndryshim i paprincip qëndrimi, na njofton se Qosja ka hyrë tashmë në radhën e politikanëve që «dinë të sillen politikisht»?

Destruktivitet i paparë dhe i pashërueshëm i Qosjes

Rexhep Qosja si politikan «që di të sillet politikisht» ka «shkëlqyer» në intervistën e tij dhënë «Euro Zërit».

Ai pranon se ka shkuar në Tiranë tinza me Hydajet Hysenin, para se të publikohet lajmi se u bë aleanca në mes Rexhep Qosjes dhe Hydajet Hysenit për formimin e LRDK, por nuk pranon se me Rexhep Mejdanan kanë biseduar «për idenë e formimi të partisë së re» edhe pse pranon se «është biseduar për ato që kanë ngjarë në LDK-në, është biseduar edhe për zgjedhjet, edhe për çështje që kanë të bëjnë me Kosovën...».

Pra, Qosja ka folë me Mejdanan për «çështje që kanë të bëjnë me Kosovën» por, sipas politikanit tonë, del se formimi i një partie të re politike, nuk qenka çështje që ka të bëjë me Kosovën, prandaj edhe nuk paska biseduar fare për këtë çështje?! Qosja as nuk pranon se vendimi është marrë që ai të jetë në krye të Këshillit organizues të LRDK para se të ketë shkuar në Tiranë të udhëheqja e Shqipërisë për t'u këshilluar me ta.

A nuk është kjo një kontraditë dhe një pështjellim i pa nevojshëm?

A thua kur do të bëhet e ditur se kur, ku dhe kush e ka vendosur Qosjen në këtë pozitë partiake?!

Partiaku i shtirë, përpos që duhet të dijë «të sillet politikisht» ai duhet të jetë edhe avokat i mirë.

Qosja e pati kundërshtuar mbajtjen e zgjedhjeve dhe pati kërkuar me këmbëngulje që të mos mbahen ato për shkak të «gjendjes së luftës dhe shtetërrëthimit ushtarako-policor» në shumë anë të Kosovës, por

“politikani” dhe “avokat” Qosja tani e ka ndërruar qëndrimin duke e arsyetuar formimin e partisë së tij edhe pse gjendja është edhe më e keqe se kur u bënë zgjedhjet, dhe thotë: «nëqoftëse në këto rrethana kanë mundur të mbahen zgjedhjet, pse s’mund të bëhet kjo që po bëhet». Por, politikani Qosja duhet të na tregojë se kur flet për njëmend e kur për mahi. Po qe se Qosja e ka pasur për njëmend, kur pati kundërshtuar mbajtjen e zgjedhjeve, atëherë nuk është dasht t’i hyjë kësaj pune për formimin e Këshillit organizues të LRDK-së, sepse kushtet për të cilat ka folur Qosja janë keqësuar shumë herë më shumë. Pra siç po shihet, Qosja si avokat nuk ka përparuar fare, por ka mbetur në të njëjtin nivel kur mundohej ta mbronte «revolucionin e vonuar demokraik të Shqipërisë».

Atë që ia lejon vetes, ia mohon të tjerëve

Qosja në intervistën e tij tregon se do të bëhet partiak i shtirë pasi që nuk do t’i pranojë zgjedhjet, pra nuk do ta pranojë Parlamentin dhe Qeverinë që do të dalin nga ato zgjedhje. A mos vallë Qosja është duke e përgatitur një variant të «revolucionit të vonuar demokratik» të Shqipërisë edhe në Kosovë? Si mund të shatohet një revolucion i tillë në Kosovë, kur dihet se rrethanat politike, sociale dhe ekonomike ndryshojnë prej atyre të Shqipërisë? Ku do të na çonte mosnjohja e rezultateve të zgjedhjeve?!

Ku do të na çonte mosnjohja e Parlamentit dhe Qeverisë që duhet të formohen sa më parë? A thua nuk e ka të qartë “politikan” Qosja se në këto kushte dramatike që gjendet populli ynë në Kosovë, më mirë është ta kemi një Parlament dhe një Qeveri, edhe pse më të dobëta se do t’i kishim, po të ishin bërë zgjedhjet në kushte më normale, apo të mos i kemi fare?!

Politikani Rexhep Qosja vet e pohon se «gjatë Luftës së Dytë Botërore në Britaninë e Madhe kanë pushuar së vepruari partitë politike».

Qosja di se në Drenicë të gjitha partitë e kanë shuar veprimtarinë partiake për të kaluar në organizimin e frontit të përbashkët për vetëmbrojtje, por fakeqësisht këto të dhëna dhe të vërteta nuk kanë ndikuar në Qosjen, që në këtë situatë dramatike, ku faktikisht Kosova është në luftë me Serbinë, të mos u hyjë punëve që çojnë ujë në mulli të shkaut, duke bërë përpjekje të bëjë përçarje sa më të mëdha në antarësinë e LDK-së, për të pasur «lëndë të parë» për ta formuar shtëpinë e tij, LRDK-në, që edhe atij pastaj t’i vijin diplomatët për t’ia marrë mendimin për çështje aktuale të Kosovës(!)

Si duket Qosja don që edhe ai të bëhet një idhull partie siç e bëri LDK-ja

kundërsharin e tij të vjetër Ibrahim Rugovën. Por politikani Qosja bie në kundërhënie kur tjetër thotë e tjetër vepron. Ai thotë: «Ne kemi bërë parti politike në kohën kur Kosovën e kemi shpallur të okupuar. Dhe nuk kemi bërë pak, por 16-17 sosh. Këtu nuk ka shumë logjikë. Çka do të ishte e logjikshme këtu? E logjikshme do të ishte që këto parti t'i bashkojnë forcat në një front politik. Drenica ka vepruar ashtu siç vepron mendja historike në situata të tilla. Ka kohë që ne është dashtë të veprojmë kështu».

Ky paragraf tregon se politikani Qosja tjetër flet e tjetër vepron, dhe se me të vërtetë e “ka pjekur zanatin e politikanit” dhe me plot të drejtë mund të thuhet se ai tashmë, sipas përkufizimit të tij, «di të sillet politikisht», dhe... vaj halli për kundërsharët e tij politik!

Cila është «Politika vërtetë kombëtare» e Tiranës zyrtare?

Politikan Rexhep Qosja në intervistën e tij të 8 majit botuar tek «Euro-Zëri» e ngriti në qiell me lavde bajate që s'përkojnë me të vërtetën fare Qeverinë e Shqipërisë. Ai thotë: «...pas krijimit të Qeverisë së koalicionit, në Shqipëri ka filluar ndërtimi i një politike të re, i një politike vërtetë kombëtare, ...tashti në Tiranën zyrtare ndërtohet edhe politika kombëtare-politikë që bënë kujdes për krejt popullin shqiptarë dhe bënë kujdes për çështjen shqiptare në përgjithësi, me përqëndrim të veçant në çështjen e Kosovës». A nuk është ky pohim i politikan Qosjes, plotësisht në kundërshtim me të vërtetën?! A thua ende zotriu se ka kuptuar tragjedinë e madhe që ia sollën Shqipërisë dhe kombit tonë kjo garniturë e pushtetarëve të Shqipërisë me «revolucionin e vonuar demokratik» të tyre, duke e plagosur rëndë Kosovën dhe viset tjera shqiptare, me zhdukjen e faktorit të shtetit shqiptarë, si mbrojtësin më të rëndësishëm të çështjes sonë kombëtare?! A nuk e ka ende të qartë vallë, zotri Qosja diplomacinë tërësisht antikombëtare dhe antishqiptare të qeverisë së Nanos, që nga takimet e Kretës, Shkupit, Bonit, Lisbonës e takimeve tjera që mbajti ky antishqiptarë me diplomatë të huaj?!

A thua Qeveria e Shqipërisë po bëka «politikë vërtetë kombëtare» duke kërkuar rrespektimin e institucioneve shetërore të Serbisë dhe të Maqedonisë, dhe të drejtat qytetare dhe njerëzore për shqiptarë të Kosovës dhe për shqiptarë të Maqedonisë?! A thua është «politikë vërtetë kombëtare» politika e Shqipërisë që pat kërkuar deri tash vonë autonomi për Kosovën, për ta ndërruar tash së voni, me kërkesën për Republikë në kuadër të

Jugosllavisë, pa të drejtë shkëputjeje?!

Po sipas Qosjes «politikë vërtetë kombëtare» i thuhet planit të shtetarëve të Shqipërisë për të angazhuar «mercenarë» për ta ruajtur kufirin në mes Shqipërisë dhe Kosovës, apo stacionimin e forcave të huaja të Greqisë, Italisë, apo të Paktit Atlantik, në kufirin shqiptaro-shqiptarë, për t'ua pamundësuar shqiptarëve të diasporës për ta kaluar kufirin, për t'i mbrojtur familjet e tyre apo për t'u bërë ushtarë të forcave të armatosura të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, në vend që të kërkohet me këmbëngulje që Forcat e Paktit Atlantik të stacionohen në Kosovë, për ta mbrojtur popullësinë e paarmatosur shqiptare nga forcat okupuese serbe.

Mendoj se këto janë mjaft fakte bindëse për çdo njëri që i ka dy kokrra mend dhe ka arsye të shëndosh për të kuptuar politikën antikombëtare të diplomacisë së Shqipërisë ndaj çështjes kombëtare në përgjithësi dhe të Kosovës në veçanti. Politikan Qosja mundohet që solidaritetin e popullit tonë në trojet e tij etnike dhe në diasporë, gatishmërinë e tij për t'i dalë në ndihmë Drenicës tonë heroike, t'ia mveshë «politikës së vërtetë kombëtare» të qeverisë së Nanos kur thotë se «të gjitha ato që janë folur dhe janë bërë tashti në institucionet shtetërore të Shqipërisë, të gjitha ato protesta që janë bërë pothuajse në të gjitha qytetet e Shqipërisë, në Evropë, SHBA e Australi, flasin se shqiptarët kanë filluar të kenë një frymëmarrje dhe të sillën vërtet si komb modern. Unë dua të përsëris se rol të madh, madje vendimtarë, në këtë ka luajtur diplomacia dhe politika e tashme e Shqipërisë». A nuk është qesharake dhe e mërzitshme një «përsëritje» e tillë që s'ka të bëjë fare me të vërtetën?!

Pse nxitet përçarja?

Qytetarët tanë janë treguar shumë solidarë dhe të gatshëm për t'i dalë në ndihmë Drenicës martire, e cila me qëndresën e burrave të saj trima së bashku me pjestarët e UÇK-së, i ka bërë për veti jo vetëm bashkëkombasit tanë, por edhe opinionin liridashës anë e kënd botës.

Është me rëndësi të thuhet se manifestimet e shqiptarëve në të dy anët e kufirit shqiptaro-shqiptarë dhe në katër anët e botës, e demaskuan deri në fund teorinë antikombëtare dhe bajatë të Qosjes me bashkëmendimtarët e tij, të nevojës së mbajtjes së Kuvendit të pajtimit kombëtar.

A nuk është ky një fakt që i hudhi poshtë të gjitha të pavërtetat se «kombi ynë është i përçarë në baza krahinore dhe fetare»? A nuk i hudhi poshtë

mendimin e Qosjes se duhen pajtuar «toskët me gegët, veriu me jugun, myslimanët me të krishterët, orthodoksët me myslimanët»? A nuk treguan manifestimet se populli ynë nuk ka qenë dhe nuk është i përçarë në kurrfarë baze? Kush ka pasur nevojë, dhe me porosinë e kujt Qosja mundohej të krijonte probleme të paqena në popullin tonë? A nuk janë munduar në të kaluarën dhe nuk u munduan edhe në ditët tona të mbjellin përçarje krahinore dhe fetare strategët e «revolucionit të vonuar demokratik» të Shqipërisë, duke bërë përpjekje të kallin luftën vëllavrasëse në mes Veriut dhe Jugut të Shqipërisë?! A nuk treguan këto ngjarjet e fundit se të përçarë dhe në luftë të pakompromis janë vetëm politikanët e shtirë, që interesat partiake dhe personale kurdoherë i vënë mbi ato kombëtare, dhe për të arritur objektivat e tyre bëjnë aleanca edhe me armiq të tanë shekullorë?!

Më në fund shrohet pyetja se deri kur Qosja do të luaj role destruktive në dëm të çështjes sonë kombëtare?!

Deri kur Qosja do ta mbrojë politikën antikombëtare të Qeverisë së Nanos në dëm të çështjes sonë kombëtare?!

Deri kur, Qosja do të bëjë kalkulime vetëm për interesat e tija personale?!

Kur do të vetëdijësohet Qosja se nuk vlenë të mbrohet e pavërteta, sepse sado që zbukurohet ajo me fjalë të mira e të bukura, ajo mbetet e shëmtuar, dhe do ta shëmtojë çdo njërin që mundohet ta mbrojë atë.

Botuar: «Bota sot», më 7-8 qershor 1998

KAPITULLI I DYTË

KRROKAMAT E LPK-SË

TA NDIHMOJMË UÇK-në

Të nderuar bashkëkombas,

Të nderuar bashkatdhetarë të Bashkësisë Shqiptare në Australi!

Mua si njërit ndër anëtarët e Lëvizjes sonë kombëtare për çlirim dhe bashkim kombëtar, që nga viti 1963 e deri në ditët e sotit, me keni nderuar shumë, kur përfaqësuesi juaj Sami Flamuri, kërkoi mendimin tim për UÇK-në. Siç e dini edhe ju të nderuar bashkëkombas, UÇK-ja me luftën e saj u tregua forcë politiko-ushtarake serioze, këmbëngulëse për arritjen e ëndrrës shekullore të popullit tonë për çlirim dhe bashkim kombëtar. Ajo u tregoi qendrave të vendosjes ndërkombëtare dhe okupatorëve tanë se populli ynë është i vendosur të shkojë deri në fund, duke i përdorë të gjitha mjetet, pra edhe ato luftarake, për çlirim dhe bashkim kombëtar. UÇK-ja të nderuar bashkatdhetarë është një forcë e pavarur, nuk udhëhiqet nga asnjë parti politike shqiptare, as nga LPK-ja, e cila në Europë është duke bërë zhurmë të madhe, duke e paraqitur vetveten si përkrahësen e saj morale dhe materiale, ndërsa në disa raste e paraqet edhe si krah të vetin ushtarak. Është e ditur se UÇK-ja dita ditës po forcohet dhe një ditë do të bëhet ushtri e vërtetë kombëtare, po që se qendrat e vendosjes ndër-kombëtare dhe okupatorët serbo-sllav nuk i përmirësojnë gabimet dhe padrejtë-sitë ndaj popullit tonë, po që se nuk heqin dorë nga planet e tyre djallëzore, që Kosova dhe viset tjera shqiptare të mbesin ende koloni serbo-sllave. Sa i përket çështjes së ndihmës morale dhe materiale ndaj UÇK-ë, është detyrë me rëndësi të madhe kombëtare, prandaj ne shqiptarët kudo që gjendemi, e kemi për detyrë të mos kursehemi dhe po qe se e lyp nevoja edhe të flijohemi për interesa të larta kombëtare. Mbledhjen e ndihmave materiale duhet ta organizojnë njerëzit me autoritet dhe që gëzojnë besimin e bashkëkombasve të tyre, që nuk bëjnë zhurmë e as lavdërohen, që e konsiderojnë sasinë e ndihmave dhe emrat e dhuruesve të tyre një fshehtësi kombëtare, që pranojnë përgjegjësinë morale dhe ligjore, që janë të gatshëm të japin llogari dhe përgjegjësi për ndihmat e tubuara, në çdo kohë që këtë gjë e kërkojnë të autorizuarit e UÇK-së. Si çdo shqiptarë e shqiptare që është i detyruar t'i ndihmojë UÇK-së, edhe LPK-ja dhe antarësia e saj kanë për detyrë ta ndihmojnë atë, por nuk kanë asnjë të drejtë të manipulojnë me gjakun e derdhur të dëshmorëve të kombit për interesat e

veta partiake, klanore dhe individuale. LPK-ja dhe antarët e saj duhet ta ndihmojnë UÇK-në nga anëtarësia dhe fondet e tyre, por nuk kanë të drejtë ta shpallin vetveten si të autorizuar të mbledhin ndihma tek kurbetqarët në emër të saj. Dihet mirëfilli që LPK-ja është e vetmja parti që përkrahu materialisht dhe moralisht shkatërrimin e shtetit shqiptarë dhe kalljen e Shqipërisë. Ajo edhe tash po e përkrahë qeverinë e Nanos, e cila erdhi në pushtet me përkrahjen pa rezerva të armiqve tanë shekullore dhe aleatëve të tyre, që Shqipërinë e bëri (qeveria e Nanos) koloni greke, ndërsa Kosovës dhe viseve tjera shqiptare ua futi thikën pas shpine. Prandaj LPK-ja, në rend të parë, duhet jo vetëm të distancohet, por edhe ta luftojë qeverinë kukull të Athinës dhe Beogradit në Tiranë, për ta larë turpin e tradhëtisë kombëtare. Vetëm atëherë ndihma e tyre morale dhe materiale do ta ndihmonte UÇK-në, e kurrësi sot, prej pozitave politike në të cilat ndodhet. Ju të nderuar bashkëkombas duke e formuar Bashkësinë, i bashkuat të gjitha forcat intelektuale, njerëzore dhe materiale, u bëtë krah i fortë i Kosovës dhe viseve tjera shqiptare. Kam bindje të thellë se edhe tani do ta ringjallni dhe forconi edhe më tepër Bashkësinë tuaj, duke i bashkuar gjithë shqiptarët vetëm në baza kombëtare, duke i luftuar ndasirat partiake, fetare dhe regjionale. Ju jeni shembull i mirë për gjithë diasporën shqiptare, prandaj edhe sa i përket ndihmës për UÇK-në, ju do t'u prini të gjithëve. Mos keni frikë se nuk do të mund ta gjeni kanalin e sigurtë për t'ia përcjellë ndihmat tuaja UÇK-së. Mos lejoni që dikush nga jashtë të vijë e t'ju shesë çallëm e salltanet, se gjoja përfaqësoka UÇK-në. UÇK-në në Australi duhet ta përfaqsojë një përfaqësues i zgjedhur nga Bashkësia juaj. Ta ndihmoni UÇK-në, sepse ajo i tregoi botës se shqiptari nuk ka qenë kurrë frikacak dhe as nuk do të friksohet nga hordhitë serbo-sllave!

I Madhi Zot na ndihmoftë!

Dalshim fagebardhë!

Botuar: «Rimëkëmbja» më 17 shkurt 1998

KUR SORRA VESH PENDLAT E ZOGUT!

Shantazhet dhe kërcënimet e juaja zotërinjë të LPK-së përmes telefonit (me datë 16. 01. 1998 në ora 10. 05 minuta) se e paskam radhën për likuidim si «spiun i Beogradit» më bënë të qesh me plot zemër, por zonjusha e dresuar që dikush nga ju ia kishit mësuar fjalët përmendësh, shkoi edhe më larg duke kërcënuar se, «përpos teje do të ta likuidojmë edhe djalin», më bëri të mendoj dhe të bindem plotësisht se LPK-ja është degjeneruar aq tepër, sa që është fatkeqësi kombëtare që në radhët e saj gjendet ende ndonjë atdhetar i manipuluar nga klani pararojë i udhëheqësisë së saj, që me punën e saj ka çuar dhe po çon ujë në mullirin e shkaut. Shkak i këtij zemrimi të thellë të klanit pararojë të LPK-së për të më kërcënuar, siç thotë zonja-zonjusha që u paraqit në emër të Lëvizjes, është letra që ia kam dërguar Komunitetit (bashkësisë) shqiptare në Australi, pasi që përfaqësuesi i saj më kërkoi të jap mendimin tim për UÇK-në, dhe se, a duhej Bashkësia t'u jepte të holla në emër të Komunitetit përfaqësuesve të LPK-së, që po prezantoheshin në Melburn si «të autorizuar të tubojnë ndihma në emër të UÇK-së». Së bashku me letrën ku shprehja mendimin tim, përfaqësuesit të Komunitetit i dërgova edhe Komunikatën e UÇK-së të datës 02. 01. 1998 të botuar më 05 janar të këtij viti në «Rilindje». Ajo komunikatë, zonja dhe zotrinjë, jo vetëm që u demaskojë para opinionit të gjërë, por u dha edhe vërejtjen e fundit që të mos flisni më në emër të saj, pra të UÇK-së. Ju mirë e dini qëndrimin tim sa i përket punës së juaj (LPK-së,) qëndrim që e kam thënë me reagimin tim në lidhje me polemikat e Sabri Novosellës dhe Ibrahim Kelmendit të botuara në «Republika» të S. Kabashit. Letra që i dërgova Komunitetit Shqiptarë në Australi vetëm sa e plotëson qëndrimin tim të mëparshëm për LPK-në. Me sa di unë, deri më tani askush nga klani pararojë i udhëheqjes së LPK-ës, nuk më ka kundërshtuar, pasi nuk ka pasur asnjë argument me të cilin do të hidhte poshtë argumentet e mia. Me çka do ta arsyetoni përçarjen e «Lëvizjes» në tri rryma - në tri organizata?! Me çka do ta arsyetoni luftën për marksizëm-laninizëm në Evropën antikomuniste, në Europën e lirë që ua mundësojë të punoni për synimet tona kombëtare, por ju as nuk ditët dhe as nuk deshët. Me çka do ta arsyetoni mungesën e interesimit për t'i zbuluar dorasit e atentatit të Shtutgardit, dhe bashkëpunorët e UDB-ës që e përгатitën atë atentat. Me

çka do ta arsyetoni përkrahjen tuaj të pa rezervë morale dhe materjale dhënë social-stalinistve shqiptarë për ta djegur Shqipërinë dhe për ta zhdukur shtetin shqiptarë? Po përkrahjen e mëtutjeshme ndaj bandës tradhtare të Nanos, që e bëri Shqipërinë koloni greke, me çka vallë do ta arsyetoni?! Ju zonja dhe zotërinj, duhet ta dini se UÇK-ja nuk ndihmohet me zhurmë e piskamë, por në mënyrë të qetë, pa e ditur armiku se kush po e ndihmon dhe sa po e ndihmon. Duhet së paku të jeni të vetdijshëm, zonja dhe zotërinjë për autoritetin që keni në diasporën shqiptare dhe në Kosovë, prandej mos harroni se me pendla të shqiponjës nuk mund të veshet as vremçi dhe as sorra. Mos e shpallni UÇK-në krah ushtarak tuajin, as mos gënjeni se jeni të autorizuar të tuboni ndihma në emër të saj. Pra, mos e pengoni dhe mos i sjellni dëme asaj, se do ta rëndoni veten e juaj me mëkate të mëdha. Mos i keqpërdorni ato ndihma që po i japin bashkatdhetarët tanë, sepse me to nuk mund ta përvehtësoni punën e tyre të madhe dhe as t'i bleni ata. Mos e dëmtoni atë forcë që e ndërroi status-quon në Kosovë. Atë forcë të pavarur nga subjektet politike shqiptare mos e dëmtoni, pasi i tërë populli ynë i ka drejtuar sytë dhe mendjen në të. Mos i dëmtoni zonja dhe zotërinj, ata bijë të popullit tonë, që po na japin shembull konkret se si ndihmohet Atdheu, se si fitohet liria. Sa i përket shantazheve tuaja, zonja dhe zotrinjë, ato nuk janë të parat. Para jush më patën kërcënuar udbashët e Serbisë sa isha duke e vuajtur dënimin në burgun e Zajeqarit, por ata as që patën sukses. Po ju kujtoj se kërcënimet tuaja janë edhe më të ndyra se të udbashve serbë, sepse ma kërcënoni edhe familjen, ndërsa udbashët serbë një kërcënim të tillë të fëlliqur nuk ma patën bërë! Kërcënimi juaj, zonja dhe zotërinjë aspak nuk më tremb, përkundrazi më forcon pasi dhe më dëshmon edhe njëherë se kam pasur të drejtë.

I përsëndes të gjithë ata atdhetarë të dëshmuar më parë, që ia bënë nga një argat asaj gjysmë Shqipërisë së robëruar, dhe tani ua ka «pi sorra mendtë» dhe qëndrojnë me vetëdëshirë të burgosur në LPK, duke i shërbyer asaj si dekor dhe fasadë pa kupuar asgjë, se argat të kujt janë bërë dhe për hesap të kujt po punojnë.

Botuar: «Bota sot» më 06. 02. 1998

GABIM I LËSHUAR PA QËLLIM APO MANIPULIM I SHËMTUAR

(Reagim lidhur me shkrimin e botuar në «Rilindjen» e datës 6 prill 1998 me titull: «Përsëri manipulojnë me shqiptarët e ndershëm»)

«Rilindja» në rubrikën «Ngjarje dite» më 06. 04. 1998 botoi artikullin «Përsëri manipulojnë me shqiptarët e ndershëm» të një autori të panjohur për lexuesit e saj. Autori i këtij shkrimi ua bën me dije lexuesve se propaganda serbe nëpërmjet shtypit dhe TV-së së tyre po mundohet ta bindë opinionin serb dhe atë ndërkombëtar se regjimi serb po e përkrahin të ashtuquajturit shqiptarë të ndershëm të cilët përmes letrave dhe nënshkrimeve po e njohin si të vetin shtetin e Sërbisë dhe se ata po e denuan «terrorizmin» në krye me Ibrahim Rugovën etj.

Artikullshkruesi na njofton edhe me përmbajtjen e letrës së nënshkruar prej 178 «shqiptarëve të ndershëm» të cilët ia paskan dërguar OSBE-së, Presidentit të SHBA-ve, Grupit të Kontaktit etj.

Ai e sheh të udhës t'i publikojë vetëm emrat e nëntë personave nga radha e atyre 178 shqiptarëve të ndershëm pa dhënë asnjë shënim biografik për ta. Autori (i panjohur) thotë: «Në mesin e të nënshkruarve gjenden edhe këta shqiptarë të ndershëm: Ibrahim Agolli, Shefqet Jashari, Kadri Hoti, Adnan Zeqiri, Latif Dedaj, Januz Kurtaj, Gazmend Beqaj, Kujtim Beqaj, Luan Laçi...».

Dihet mirëfilli se propaganda serbe edhe në vitet e 80-ta ka manipuluar me «shqiptarë të ndershëm», por atëherë «Rilindja» e njoftonte opinionin jo vetëm si quheshin ata, por edhe për biografin e tyre. Shtrohet pyetja, pse vallë kësaj radhe nuk u veprua si atëherë, kur dihet se ndër shqiptarë gjenden shumë njerëz me emra dhe mbiemra të njëjtë? Në këtë mënyrë siç veproi kësaj here «Rilindja» ka krijuar huti, hamendje dhe dezinformim tek lexuesit e saj dhe më gjërë, për t'i identifikuar ata nëntë personat e përmendur nga artikullshkruesi, i cili emrin e tij nuk e shënon në fund të shkrimit të tij.

Do ta pyesja autorin sinqerisht të tregojë nëse do të kishte ndodhur që në radhën e atyre 178 «shqiptarëve të ndershëm» të kishte qenë një njeri me emrin dhe mbiemrin e tij, a kishte për ta shënuar atë së bashku me emrat e

publikuar, pa dhënë kurrfarë shënimesh për biografinë e tij?!

Për hirë të vërtetës «Rilindja» duhet t'i njoftoi sa më parë lexuesit e saj se kush është autori i shkrimit: «Përsëri manipulojnë me shqiptarët e ndershëm».

Po ashtu është e domosdoshme që autori i shkrimit apo redaksia të japë shënime biografike për personat që janë shënuar si «shqiptarë të ndershëm» e të dihet se kush janë ata, vendlindja, profesioni dhe mosha e tyre, përndryshe nga lexuesit e «Rilindjes» do të kuptohet se artikulli është shkruar me një prapavijë nga autori i tij.

Botuar: «Rilindja» më 22. 04. 98

NË VEND TË PËRKUJTIMIT TË AHMET KRASNIQIT

Shpifjet zakonisht godasin njerëzit e denje, ashtu si krimbat parapëlqejnë t'u sulen kokrrave më të mira të pemës

(Xh. Suift)

«Zëri i Kosovës» në numrin e fundit të vitit që shkoi lexuesve të vetë si «dhuratë» për Kërshtëndella dhe Vit të Ri, ua sherbeu rrenën e vitit, shpifjen më të fëlliqur që kanë shpikur ndonjëherë më parë. Vetë fakti se rrenacaku dhe shpifësi nuk pati guxim të dalë në opinion me emrin e tij të vërtetë, por me pseudonimin Gëzim Mataj, tregon se ka qenë i detyruar të kryej punën e hyzmeqarit të pararojës staliniste të LPK-së, apo të kryej urdhërin e sigurimeve të huaja sekrete, duke shpikur gënjeshtër, duke bërë shpifje e njollosur personalitete kombëtare, atdhetare dhe veprimtarë të dalluar, apo individ që e demaskuan veprimtarinë përçarëse të pararojës staliniste të LPK-së.

Përpjekja për ta njollosur e shpifur Ahmet Krasniqin, atdhetarin e dalluar të lëvizjes sonë kombëtare, edhe pas pushkatimit të tij në mes të Tiranës nga një dorë e zgjatur e Serbisë, tregon se ende ndihen të rrezikuar stalinistët e pararojës së LPK-së nga konceptet e pikpamjet e shëndosha kombëtare dhe veprimtaria e gjerë atdhetare e Ahmet Krasniqit, i cili me tërë qenien e tij u përcaktua për bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak shqiptar, jo vetëm atij kosovar, por të gjithë hapsirës kombëtare shqiptare, si kusht i parë për të arritur çlirimin dhe bashkimin tonë kombëtarë, që ishte synim dhe ideali i tij shpirtëror dhe jetësorë. Hyzmeqari i klanit stalinist të LPK-së Gëzim Mataj, gjen shkas për të shpifur kundër Ahmet Krasniqin, tre muaj pas daljes së numrit të parë të «Revistës Ushtarake», nëpërmjet pamfletit me titull «Edhe një hile më shumë-Revistë Ushtarake», që i përngjan sallatës ruse.

Shpifaraku G. M. e fillon shpifjen me një rrenë pa fije krye, që mund ta përbijnë vetëm injorantët stalinistë, që nuk lexojnë asgjë tjetër përpos organit të tyre «Zëri i Kosovës». Rrenacaku G. M. jo vetëm që i gënjen, por edhe tallet me lexuesit e informuar mirë të «Zëri i Kosovës» kur thotë se «Më në fund edhe një revistë! Dhe jo dosido revistë, por Revistë ushtarake»! Botues: «Ministria e Mbrojtjes e Republikës së Kosovës». Edhe një tallje më shumë, apo diç më serioze. A thua nuk kishim gazeta e

revista të mjaftueshme të kësaj natyre».

Shtrohet pyetja se a ka menduar gënjeshtari për gazetat dhe revistat ushtarake që botohën në Serbi dhe në Rusi? Sipas tij nuk paskemi nevojë për revista dhe gazeta të kësaj natyre, që ata mund t'i huazojnë nga vëllazërit e tyre proletarë, apo ka çrregullime psikike, që halucinacionet ia kanë mbushur kokën me gazeta dhe revista ushtarake të «regjistruara tek organet pushtuese serbe». Pastaj mjeshtri i rrenave në atë «sallatën e tij ruse» vazhdon me shpifje që nuk do ta botonte asnjë gazetë apo revistë që del në botën e civilizuar, pa pasur fakte të mjaftueshme e të dokumentuara, sepse do të përgjigjej penalisht jo vetëm autori i shpifjes, por edhe gazeta dhe redaktori i saj. Por «Zëri i Kosovës» është specializuar për shpifje dhe rrena, duke u mbështetur në parimin stalinist «Qëllimi e arsyeton mjetin», dhe hyzmeqarët për hirë të qëllimit jo vetëm që duhet të rrejnë e të shpifin, por, po qe se e lyp nevoja edhe të ngrehin gishtin e kimit, kur merr vendim partia. Ja se çfarë shpifje shpik hyzmeqari i pararojes staliniste të LPK-së G. M. «Në kopertinë (pra të Revistës Ushtarake, nënvizimi im) është fotografia e dy ushtarakeve shumë të përfolur: Ahmet Krasniqit dhe Tahir Zemajt (po, të shpifur e të përfolur vetëm nga lexuesit injorant të ZIK-ut, nënvizimi im), pastaj vazhdon, «Diçitura e fotografisë: Ju urdhëroj që ky flamur kurrë të mos bie në duar të armikut» (duhet ta ket urdhëruar Ahmeti Tahirin).

Informatat nga terreni dëshmojnë se Tahiri jo vetëm Flamurin, por edhe Lacaretin (spitalin) ushtarak me ushtarë të plagosur, armë dhe paisje të tjera ia ka dorëzuar armikut. Shkurt e shqip: Tahiri, me gjasë me dije e përgatitje të Ahmet Krasniqit dhe padronve të tyre, ka hyrë si diversionist, që ta godas UÇK-në në Dukagjin nga brenda, me armë të blera me të hollat e kurbetçarve, të paguara në «fondin e qeverisë», derisa forcat pushtuese serbe e bombardonin nga jashtë. Sinkronizim i dy fronteve, forcave pushtuese nga jashtë dhe kolaboracionistë të saj nga brenda».

Nga kush shpallet «tradhëtar» Ahmet Krasniqi?

Pra, hyzmeqari i pararojes staliniste të LPK-së bazohet në «informatat nga terreni» për të krijuar këtë shpifje kaq të shëmtuar e të marrë! A thua nuk ka dëgjuar hyzmeqari G. M. për luftën speciale që përdorin pushtuesit, për ta minuar dhe penguar luftën çlirimtare të popujve të shtypur?

Lufta që ka bërë dhe ende po bënë «Zëri i Kosovës» për ta njolllosur e

shpallur «tradhtar» Ahmet Krasniqin, është shërbimi më i mirë që u bëhet shpikjeve të Serbisë, për ta minuar luftën çlirimtare të popullit tonë, për ta penguar bashkimin e të gjitha forcave politike dhe ushtarake të faktorit shqiptar ballkanik, për të mos lejuar institucionalizimin e jetës politike të Kosovës. Fatmirësisht opinioni shqiptarë dhe ai i huaji ka mësuar për qëndresën heroike të Brigadës 134 të udhëhequr nga Tahir Zemaj në fshatin Logjë, kurse tërheqja e të plagosurëve për në Shqipëri ishte një betejë heroike e kësaj Brigade.

Rrenat dhe shpifjet e zotrinjëve të pararojës staliniste i ka demantuar SHP i UÇK-së, pasi që sikur të kishte qenë e vërtetë se Ahmet Krasniqi dhe Tahir Zemaj kanë bërë tradhti kombëtare, me siguri do të dilnin me një komunikatë për të dënuar tradhtinë e tyre. Sa kokëthatë e të mjerë janë krerët e pararojës staliniste, që mundohën me rrena e shpifje t'i njollosin e t'i nxijnë atdhetarët dhe veprimtarët, që kanë tjera bindje politike, dhe individët që i demaskuan stalinistët injorantë, për dëmet e mëdha që i sollën lëvizjes sonë kombëtare. Ju stalinistë të gjorë, ishit ata që për shkaqe karrieriste nga një «Lëvizje», (LRSHJ) krijuat tri lëvizje.

Veçmas zotërinj, i keni sjellur dëme të mëdha UÇK-së, kur bëtë ç'ishtë e mundur dhe përdorët të gjitha mjetet e lejuara dhe të pa lejuara për ta shpallur LPK-në krah politik të UÇK-së.

Komplotet tuaja tani janë bërë tepër të rrezikshme edhe për UÇK-në.

Mjafton të përmenden shpifjet tuaja ndaj Gani Gecit dhe dëmet që ia sollët me gënjeshtat tuaja SHP të UÇK-së, që i mashtruat në mënyrë perfide se keni «fakte të pamohueshme» se Gani Geci është «bashkëpuntor i serbve».

Por ju zotrinjë të pararojës komuniste i keni sjellur dhe po i sjellni dëme të mëdha vet LPK-së, e në veçanti veprimtarëve dhe atdhetarëve që gjenden në radhët e saj, që kanë punuar dhe punojnë pa hile për çështjen madhore kombëtare.

Ju krekeseni si pula, kur e bënë një ve, dhe ngritni kokën lart si bibana, me trimëritë dhe heroizmat e atdhetarëve trima, që ishin apo janë antarë të LPK-së, thuajse ata kanë shkuar në UÇK në emër të LPK-së, apo edhe në emërin tuaj, e jo në emër të Kosovës dhe të liris së saj.

Ju partiakë të sertë të pararojës staliniste të LPK-së mos u mashtroini se do të keni sukses për t'i njollosur e shpifur nacionalistët dhe veprimtarët e shquar të shqiptarisë, siç po tentoni ta njollosni dhe nxini Ahmet Krasniqin, atë burrë të madh të Kosovës martire.

Ju farë e keqe e eksportuar nga stepat e Rusisë, që u bëtë kancer i shpirtit

dhe i trupit shqiptarë, venja gishtin kokës dhe vlerësojeni punën tuaj antikombëtare.

Kemi shumë pak atdhetarë që kanë një biografi aq të pasur siç pati Ahmet Krasniqi, një biografi të mbushur me përpjekje të vazhdueshme, me sakrifica të mëdha, me rreziqe të shumta, për t'u bërë ushtarak i lartë, që në momentin e duhur të hakmerret për të gjitha ato të liga që na i sollën barbarët serbo-sllav.

Sa vështirë e ka pasur Ahmeti t'i përballonte përcjelljet e vazhdueshme të sigurimit ushtarak serb, që ia kanë hangër shpirtin sa ishte student, kur ishte epror ushtarak, kur shkonte për vizitë në familje, etj.

Të gjitha i përballoi Ahmeti se e dinte se do të vinte momenti i duhur, për t'u hakmarrë, për vuajtjet e nënës së tij, e cila vetëm disa ditë para se ta lindëte Ahmetin qe lëshuar nga burgu i Vushtrrisë, ku ishte e burgosur e tërë familja e Aziz Zhilivodës, për babën e mbytur në dru gjatë «aksionit të armëve», për burgosjen e të vëllait, që kishte hyrë në të njëjtën organizatë patriotike, në të cilën ishte edhe vet Ahmeti, për vuajtjet e popullit të tij të robëruar e të tradhtuar nga serbo-sllavët dhe veglat e tyre-komunistë shqiptarë, që po bëjnë edhe sot të njëjtën punë.

Ai realitet i hidhur, ato vuajtje të mëdha shpirtërore, e poqën dhe e bën burrë serioz, trim e të vendosur për të shkuar deri në fund për realizimin e idealeve më të larta njerëzore, për ta fituar lirin e humbur, për të ringjallur krenarinë e fjetur të popullit fatkeq shqiptarë, që aq shumë i hypën në qafë fqinjët e tij barbarë, që aq shumë e mashtruan dhe po e mashtrojnë stalinistët shqiptarë.

Pra, Ahmet Krasniqi nuk ka qenë rastësisht i organizuar në lëvizjen tonë kombëtare, që nga demonstratat e viti 1968. Atë e edukoi dhe e përgatiti familja e tij me brumin kombëtarë, ndërsa kërkesa dhe përkrahja morale e ideologut të nacionalizmit shqiptar dhe mësuesit të atdhedashurisë, Metush Krasniqit për t'u regjistruar në akademinë ushtarake, u bë në bazë të njohurive që ai kishte për familjen e tij, dhe në bazë të sjelljeve dhe virtyteve të djaloshit zeshkan, i cili ishte shumë serioz për moshën e tij, pedant e i zgjuar, fjalëpak e punëshumë.

Ahmet Krasniqi pra, regjistrohet dhe i kryen me sukses studimet e artit ushtarak, jo se i qe tekur apo i ka pëlqyer tepër shumë profesioni i ushtarakut, por me qëllim, që në momentin e duhur ta vejë në shërbim të Atdheut dijen dhe përvojën ushtarake.

Ahmet Krasniqi më 1977 bëhet antarë i «Lëvizjes Nacional Çlirimtare të

Kosovës dhe Viseve të tjera Shqiptare në Jugosllavi», që e patën formuar Metush Krasniqi, Sabri Novosela, Jusuf Gërvalla, etj.

Ahmet Krasniqi bëri përpjekje maksimale për t'i kryer detyrat që ia pat shtruar Metush Krasniqi, por fatkeqësisht atë e penguan në të gjitha anët, edhe aty ku nuk pritej. Pengesa e parë serioze i doli më 1992, kur Udhëheqja e Kosovës nuk e pranoi elaboratin e tij për krijimin e forcave të armatosura të Republikës së Kosovës, që do të sillnin çlirimin e Kosovës dhe viseve tjera shqiptare. Ai, as që u pritë nga kryetari Rugova dhe kështu, i demoralizuar kaloi kufinin shqiptaro-shqiptar ilegalisht, për të ndejtur ca kohë në Shqipëri. Më vonë ka pasur kontakte me Bujar Bukoshin, Xhafer Shatrin, por edhe me përfaqësuesit e LPK-së, me Ali Ahmetin (Abazin) në vitin 1992, i cili e pat lutur të bëhej anë-tarë i LPK-së, kuptohet edhe kuadër ushtarak i saj.

Në vitin që shkoi ka biseduar edhe me Bardhyl Mahmutin, Jashar Salihun, Xhavit Halitin, Gani Sylën, Hafiz Gagicën, Hydajet Hysenin, etj. Lind pyetja, pse klani më ekstrem i pararojës staliniste po mundohet ta njollosë Ahmet Krasniqin, kur dihet se ai për hirë të interesave madhore kombëtare ka pasur marrëdhënie të mira edhe me ta, pasi (gabimisht) shpresonte se me tolerancë, singëritet dhe bashkëpunim vëllazëror do t'i bindëte të hiqnin dorë nga veprimtaria e tyre destruktive dhe përçarëse.

Pse dhe kush e vrau Ahmet Krasniqin?

Opinionin ynë i gjërë ende nuk e di se pse dhe kush u vrau kolonel Ahmet Krasniqin? Dorasi me siguri nuk do të gjendet lehtë dhe shpejt, por urdhërin për ta kryer atë krim duhet ta lypim tek sigurimi serb i futur në klanin ekstrem të pararojës staliniste të LPK-së. Kur them këtë, i kam parasysh këto fakte:

1. Propaganda e ndyrë që u bë ndaj personalitetit të Ahmet Krasniqit nëpërmjet shkrimeve të botuara në «Zëri i Kosovës» para se të bëhej atentati ndaj tij.
2. Bastisja dhe çarmatosja e tij dhe rojës së tij nga pjestarët e SHIK-ut, disa ditë para se të bëhej pushkatimi i tij.
3. Në përbërjen e pararojës staliniste të LPK-së ka ish agentë të sigurimit të Shqipërisë, siç ka njerëz të LPK-së në rradhët e SHIK-ut të sotshëm të Fatos Klosit.
4. Pengesat e vazhdueshme që ia krijonin Ahmet Krasniqit krerët e para-

rojës staliniste të LPK-së, që të mos vinte deri tek mirëkuptimi dhe besimi reciprok në mes tij dhe SHP të UÇK-së, gjë që pengonte hyrjen e ushtarakëve të aftë në udhëheqjen e UÇK-së, nga frika se ndikimi i tyre tek luftëtarët e lirisë do të ishte më i madh se sa ndikimi i stalinistëve injorantë.

5. Gëzimi i pa përmbajtur i injorantëve stalinistë, dhe organizimi i dollive dhe banketeve pas pushkatimit të Ahmet Krasniqit nga kriminelët e paguar.
6. Krijimi i rrjetit të spiunazhit të sigurimi sekret serb në të gjitha strukturat shtetërore të Shqipërisë si dhe në vetë Ministrinë e Mbrojtjes së Republikës së Kosovës.
7. Papërgjegjësia morale dhe paaftësia profesionale e njerëzve kompetent për mbrojtjen dhe sigurimin fizik të Ministrit të Mbrojtjes. Ekziston mundësia e bashkëpunimit të individëve që punonin në Ministrinë e Mbrojtjes, me organizatorët e atentatit kundër Ahmet Krasniqit.
8. Pengimi dhe moslejimi nga ana e Bujar Bukoshit, që Ministri i Mbrojtjes Ahmet Krasniqi ta njoftonte opinionin e gjërë për marrëveshjen që ishte bërë në mes tij dhe përfaqësuesit të UÇK-së, në Norvegji në muajin maj të vitit 1998 si dhe mos lejimi për ta shpjeguar domethënjen e FARK-ut në mjetet e informimit publik, etj., etj.

Për hirë të së vërtetës, në rend të parë, dhe pastaj për hirë edhe të atdhetarit të devotshëm Ahmet Krasniqit, që është tradhëtuar dhe keqpërdorur nga njerëz me ndikim për qëllimet e tyre karrieriste, e që ai nuk pati mundësi ta bënte publike, do ta nxjerr në shesh marrëveshjen që është bërë në mes Ahmet Krasniqit dhe një përfaqësuesi të lartë të UÇK-së, emrin e të cilit për shkaqe të arsyeshme nuk do ta publikoj.

Marrëveshtja është penguar që në hapat e parë nga pararoja staliniste e LPK-së dhe nga Bujar Bukoshi.

Ata kishin frikë nga personaliteti i tij stabil e burrëror, nga qëndrimi i paluahatshëm i tij, i cili binte ndesh me qëndrimet e tyre perverse e karrieriste, se ishte i bindur se vetëm bashkimi i faktorit shqiptar dhe institucionalizimi i jetës politike në Kosovë dhe institucionalizimi i UÇK-së do të qonte në çlirimin jo vetëm të Kosovës, por edhe Viseve tjera shqiptare.

Karrieristët e LPK-së, të LBDK-së dhe Bujar Bukoshi nuk donin kurrsesi që Ahmet Krasniqi të ngritet dhe të forcohet në hierarkinë ushtarake të UÇK-së, sepse ai do të bëhej një Dudajev shqiptar, i cili pastaj nuk do të

lejonte të zinin poste ushtarake dhe shtetore të paafitit dhe karrieristët e sëmuar për pushtet.

Për çfarë marrëveshje është fjala?

Në atë takim, është vendosur, që UÇK-ja përpos SHP të UÇK-së të kishte edhe një Shtab në Tiranë, në përbërje të oficerëve shqiptarë, që i kishin kryer studimet nëpër akademitë Jugosllave, dhe përfaqësuesve të LPK-së dhe LKÇK-së, ku Ahmet Krasniqi do të ishte komandant i shtabit dhe koordinator në mes dy Shtabeve të UÇK-së. Shtabi i UÇK-së në Tiranë do të kujdesej për furnizimin me armatim të njërive të UÇK-së.

Të gjitha komunikatat që do t'i shpallte SHP i UÇK-së, do të korrigjoheshin nga pikpamja ushtarake nga Ahmet Krasniqi para se të publikoheshin në mjetet e opinionit publik.

Shtabi i UÇK-së në Tiranë do të bënte përgatitjen e ushtarëve dhe kuadrit ushtarak, duke i përcjellur në Kosovë në mënyrë të organizuar dhe në formacione ushtarake, të afta për t'i kryer të gjitha detyrat taktike dhe operative në terren. Përpos forcave elite të UÇK-së, do të formoheshin edhe Njësitë e Mbrojtjes Teritoriale të Kosovës, të Policisë dhe të Aviacionit Ushtarak.

Menjëherë pas kësaj Marrëveshtjeje Ahmet Krasniqi shkoi në Tiranë dhe e formoi Shtabin siç ishin marrë vesh. Fatkeqësisht mosmarrëveshjet shtoheshin dita ditës, pasi që përfaqësuesit e LPK-së i venin interesat klanore mbi ato kombëtare. Mosmarrëveshja e parë lindi për shkak se Ahmet Krasniqi donte ta siguronte shumicën e armatimit nga jashtë, sepse kushtonte më lirë dhe ishte i një cilësie të lartë, ndërsa pararoja staliniste në krye me Xhavit Halitin donin ta siguronin armatimin nga fshatarët e Shqipërisë Veriore, atë armatim që ishte amortizuar dhe ishte qitur nga përdorimi.

Fitues, kuptohet, doli pararoja staliniste, sepse kishte përkrahjen e policisë sekrete të Shqipërisë dhe të Nanosit, që i kishin edhe ata interesat e tyre personale dhe strategjike për ta çarmatosur Veriun e Shqipërisë, por kishin dhe interesa tjera politike.

Vetëm një pjesë e vogël e armatimit është lejuar të futej nga jashtë nëpërmjet Shqipërisë. Hilja e stalinistve të LPK-së u bë e qartë kur Ahmet Krasniqi ia pat dhënë një milion DM. Xhavit Halitit për t'ua paguar rrogat komandantëve dhe kuadrit ushtarak të UÇK-së në Kosovë, por informatat

nga terreni lajmëronin se të hollat nuk kishin shkuar kurrë atje ku qenë destinuar. Rivaliteti fillon të rritet në mes të krerëve të klaneve të pararojës staliniste duke kërkuar çdo njëri nga Ahmet Krasniqi sa më shumë DM. në dorë. Kështu që brenda muajve maj-gusht 1998 Ahmet Krasniqi me kërkesën e Bukoshit ua pat dhënë në dorë Xhavit Halitit me shokë «për nevojat të UÇK-së» më tepër se tetë milion DM, kurse përfaqësuesit e Fondit «Vendlindja thërret» gënjenin opinionin shqiptar se „Qeveria e Kosovës nuk po e ndihmon UÇK-në me asnjë metelik“, ndërsa «Zëri i Kosovës» shante dhe bënte shpifje pa fije turpi kundër Ministrisë të Mbrojtjes Ahmet Krasniqit.

Mosmarëveshja më e madhe lindi në mes Ahmet Krasniqit dhe Xhavit Halitit me shokë kah fundi i muajit qershor, kur ata (përfaqësuesit e UÇK-së) nuk morën pjesë në solemnitetin që u organizua me rastin e përcjelljes së Brigadës 134 në Kosovë, veç për të shpikur më vonë gënjeshtren se gjoja «Ministria e Mbrojtjes i ka futur njësitë e saja në Kosovë me shenjen e FARK-ut». Edhe pse i ndjeri Ahmet Krasniqi kërkonte nga Bujar Bukoshi që ta lejonte për të dalë në opinionin publik për të shpjeguar marrëveshjen e arritur në mes tij dhe UÇK-së, dhe të dokumentonte se kurrfarë njësie ushtarake në Kosovë nuk qëndron me shenjat e FARK-ut dhe se egziston vetëm një ushtri me shenjat e UÇK-së, dhe me të vetmin qëllim, që ishte çlirimi i viseve tona nga barbarët serbo-sllav.

Bukoshi e ndaloi Ahmet Krasniqin që ta zbulonte marrëveshjen e Oslos, nga shkaku i thjeshtë se donte që Ministria e Mbrojtjes të mbetej në ilegalitet të plotë, edhe pse vet kishte thënë në Bon në muajin mars, se «Ministria e Mbrojtjes egziston».

Kështu Ahmet Krasniqi u tradhëtua nga të dy palët. Fatbardhësisht opinioni ynë u bind për shpifjet e pararojës staliniste të LPK-së, me rastin e transmetimit nga TVSH-ja të dokumentarit të përcjelljes së Brigadës 134 për në Kosovë.

Në pamfletin e hyzmeqarit të pararojës komuniste Gëzim Mataj, që i përngjan sallatës ruse që i ka dalur koha e përdorimit e që kundërmon ndytësi, ma veshë epitetin e «destruktivit» që për mua ka një domethënje dhe shpjegim pozitiv, të mirë, sepse të jeshë destruktiv për stalinistët shqiptarë, vetvetiu kuptohet se je konstruktiv për forcat e shëndosha kombëtare.

Më në fund ju zotërinjë të pararojës staliniste të LPK-së mos harroni se metodave staliniste për t'i njollësuar dhe shpifur kundërshtarët politik, e

Shëfëqet Jashari-Strofcë / PSE JEMI KËSHËTU SIÇ JEMI?

pastaj për t'ë likuiduar fizikisht u ka kaluar koha. Ju mund ta vazhdoni ende lojë të djajve stalinistë-enverist, por mos harroni, do të vijë koha që do të jepni llogari! Mos harroni, do të jepni llogari!!

Botuar: «Bota sot» më 18. 01. 1999

LETËR E HAPUR MËSUESVE TË GJUHËS SHQIPE NË ZVICËR

Të dashur mësues,

Do t'ju drejtohem me këtë shprehje të bukur me të cilën nxënësi shqiptar e shprehë dashurinë që ndien ndaj mësuesit të tij.

Jam i bindur se e lexoni «Rilindjen». Atëherë me siguri u ka ra në sy dhe e keni lexuar: «Letrën e hapur» të nxënësëve shqiptar të kantonit të Neuchâtel-it, drejtuar: «prindërve, vëllazërve dhe motrave shqiptarë anë e kënd botës», me anën e së cilës shprehin brengosje të thellë si për Kosovën dhe viset tjera shqiptare, që rënkojnë nën thundrën e robërisë së rëndë serbosllave, ashtu edhe për faktin që janë të shpërndarë në të gjitha anët e botës. Ata na bëjnë një pyetje të thjeshtë dhe shumë të qëlluar se «çka kemi bërë deri tash dhe a mund të bëjmë më tepër për atë gjysmën e atdheut tonë, të lodhur nga robëria dhe skamja?»

Ata kërkojnë nga të gjithë bashkëkombasit e tyre që gjenden jashtë Kosovës, të japim për çdo muaj nga 5 (pesë) franga (siç thonë ata sa kushtojnë dy kafe) si ndihmë për fëmijë, nxënës dhe mësues të varfër të Kosovës. Pra, pesë franga zvicerane, që ata kërkojnë për shkollën shqipe në muaj, askuj nuk do t'ia zvoglojnë standardin e jetesës, kurse për financimin e shkollës shqipe do të jenë të mjaftueshme, po qe se këtë aksion do ta përkrahnin mësuesit dhe prindërit e fëmijëve që gjenden jashtë atdheut, dhe kështu, Fondi i Qeverisë së Kosovës nuk do të prekej për nevojat e arësimit, por edhe popullsia e Kosovës e cila dita ditës po varfërohet më tepër, nuk do të ngushtohet për të ndarë nga kafshata e gojës, për ta ndihmuar financimin e shkollës shqipe.

Tani po bëhen pesë muaj që nxënësit shqiptarë të këtij kantoni së bashku me prindërit e mësuesit e tyre dhe shumë bashkëkombas tjerë, dashamirë të arsimit dhe shkollës shqipe, për çdo muaj ndihmat i mbledhin i regjistrojnë dhe kohë pas kohe ia dërgojnë Këshillit Qendrorë për Financimin e Kosovës në Prishtinë.

Gazeta jonë «Rilindja» e botoi letrën e nxënësëve më 14 shtator të vitit 1993, kurse unë atë letër në një tubim të LASH-it ua kam shpërndarë mësuesëve. Ndërsa në një tubim të arsimtarëve kam propozuar që të gjithë mësëmëdhënësit që punojnë në Zvicër, honorarin t'ia falin shkollës shqipe

të Kosovës. Propozimi im nuk u pranua nga Kryesia e LASH-it dhe as nga Neriman Braha as të diskutohet, e lëre më të votohet apo të miratohet. A thua vallë «të dashur mësues», fare nuk u preku në zemër ajo Letër dhe nuk u shtyri të mendoni se çka keni bërë dhe a mund të bëni më tepër për Kosovën dhe viset tjera shqiptare, që gjenden nën çizmën e rënd të robërisë? A thua vallë aq tepër lakmia për të fituar me çdo kusht, ua bllokoi mendjen dhe zemrën, sa që nuk bëtë ballë që honorarin që e merrni nga prindërit e nxënësëve t'ia falni kolegëve tuaj, të cilët nuk e zgjodhën rrugën më të lehtë për të jetuar, por i mbetën besnik Kosovës dhe shkollës?

Ata vazhdojnë punën në kushte tejet të vështira, të kërcënuar çdo ditë me rrahje, keqtrajttime dhe burgosje nga policia serbe, e cila ka për synim ta godasë për vdekje shkollën shqipe, hallkën më të rëndësishme të vetëdijes dhe rezistencës sonë kombëtare.

A thua vallë «të dashur mësues», aq shpejt i harruat nxënësit tuaj në Kosovë, ato fytyra simpatike, që i binin sytë katër, kur ju shpjegonit në klasë? A thua vallë «të dashur mësues» nga kujtesa juaj u shlyen veteranët e parë të arsimit dhe të shkollës shqipe të cilët e flijuan edhe jeten për hapjen e shkollave dhe mësimin të shkrimit shqip?

A thua jeni të bindur "të dashur mësues" se kjo Zvicra e pasur do t'ju mbajë përgjithmonë duke u dhënë ndihma, apo duke ju ofruar vende të punës, që të jetoni si është më së miri, dhe keni vendosur që të mos ktheheni më në vendlindjet tuaja?

Po si u bë «mësues të dashur» që aq shumë të tjetërsoheni, sa që të mos ndjeni fare dhembje për ata bashkëkombas tanë, të cilët edhe pse të kërcënuar nga varfëria, skamja dhe robëria, nuk e zgjodhën rrugën e kurbetit, por mbetën të jetojnë në trojet tona, të cilat, të parët tanë na i ruajtën me sakrificë shumë të mëdha.

Si u bë «të dashur mësues» që nuk u folët nxënësëve që i mësoni dhe i edukoni për nismën e moshatarëve të tyre të kantonit të Neuchâtel-it, të cilët nga shtatori i vitit të kaluar filluan aksionin për ta ndihmuar shkollën shqipe të Kosovës, duke dhënë për çdo muaj nga 5-10 frs, si ndihmë simbolike, por me një domethënie të rëndësishme, që tregon se këta nxënës janë të lidhur ngushtë për vendlindjen e tyre dhe çështjen e Kosovës?

Po si more «të dashur mësues» nuk e patë të udhës t'u folni nxënësëve që i mësoni për kushtet e zhvillimit të mësimin në Kosovë, për moshatarët e tyre të cilët i vijnë mësimet në kushte tejet të vështira, pa veshëmbathje e ushqime të mjaftueshme, të kapluar nga sëmundjet e ndryshme të varfërisë,

pa lokale të përshtatshme për mbajtjen e mësimit, pa orendi shkollore e mjete mësimore?

Si nuk u folët asnjë fjalë për ish mësuesit e tyre të cilët rrahen, keqtrajtohen dhe burgosen nga okupatori duke kërkuar prej tyre, që të mos punojnë me planprograme të Republikës së Kosovës, e që ata e vazhdojnë punën e tyre të shenjtë, për të edukuar dhe arsimuar brezin e ri, edhe pse shumica prej tyre vuajnë për gjërat elementare të jetesës?

A thua vallë, nuk i shihni nxënësit zviceran, tek mbledhin ndihma për vende të ndryshme të botës të kërcënuara nga skamja, varfëria e lufta?

Si nuk merrni mësim nga kolegët tuaj zviceran, të cilët jo vetëm që i arsimojnë nxënësit e tyre me përkushtim, por edhe i edukojnë se duhet ndihmuar çdo kend që ka nevojë për ndihmë pa dallim kombësie dhe religjioni?

«Të dashur mësues», sikur ju t'u kishit treguar nxënësve këto gjëra që i ceka, e shumë gjëra tjera që kanë mbetur pa u thënë, nisma e nxënësve shqiptarë të kantonit të Neuchatel-it jo vetëm që do të përkrahej nga nxënësit që i mësoni, por do të përkrahej edhe nga prindërit e tyre, e pastaj do të përhapej në gjithë diasporën shqiptare, duke përfshirë edhe shqiptarët që jetojnë në viset e tyre në Maqedoni, Serbi dhe Mal të Zi.

Ju nuk e përkrahët këtë nismë të nxënësëve, prandaj edhe nuk patët të drejtë të kërkonit prej të tjerëve ta bëjnë një gjë të tillë.

Ju u bëtë shurdhëmemec, i mbyllët sytë dhe zemrën, kurse ndërgjegjen e vutë në gjumë. S'ka dyshim, ndërgjegjja juaj një ditë do të zgjohet dhe ju do ta shihni veten se në çfarë moçali keni hyrë.

Një ditë do të bindeni se me vetëdije apo pa të, e keni goditur për vdekje shkollën shqipe në Zvicër, ndërsa i keni shkaktuar asaj në Kosovë dëme të jashtëzakonëshme, duke e rrezikuar njollosjen e intelektualve shqiptarë në përgjithësi dhe kuadrin e shkollës shqipe para opinionit zviceran në veçanti.

Dhe ja se pse: Ju «të dashur mësues» që punoni me honorar, e dini mirë se në Zvicër puna në të zezë është e ndaluar. Punë në të zezë llogariten të gjitha ato punë, për të cilat nuk paraqitet fitimi mujor dhe ai vjetor në organet komunale. Atë ditë që do të zbulohet se mësuesit shqiptarë punojnë në të zezë, për opinionin zviceran do të jetë një sensacion, do të habiten, si është e mundur që mësimdhënësit që edukojnë dhe arsimojnë brezin e ri, i fshehin të ardhurat personale nga organet komunale dhe shtetërore, duke e ditur se kjo gjë është mashtrim dhe vjedhje?

Lind pyetja, pse nuk e paraqesin honorarin që marrin mësuesit tanë?!

Nuk është vështirë për t'u përgjigjur, kur dihet se tatimi në të ardhurat e fituara nga puna me honorar është i lartë, dhe mësuesit tanë donë të fitojnë me çdo kusht, duke i shkelur edhe ligjet e shtetit që u ka dhënë strehim, punë dhe ndihma sociale.

Dihet se të gjithë kërkuesit e strehimit politik marrin ndihma mujore nga organet zvicerane, në rastin konkret edhe mësuesit që nuk punojnë punë të rregullt. Po që se ata e paraqesin honorarin, atyre do t'u ndalën aq të holla nga ndihmat sa kanë marrë honorar. Ndërsa ata mësues që kanë punë të rregullt në qoftë se e paraqesin honorarin, do të paguajnë tatim plotësues për të hollat e fituara nga honorari.

Ja pra se me çfarë logjike të fitimit nisen edukuesit e brezit të ri. Ju «të dashur mësues» doni t'u paguhen honoraret, po sikur të kishin vepruar si ju edhe shumë veprimtarë, që kanë punuar dhe ende punojnë për çështje kombëtare, kush do t'i mbulonte gjithë ato harxhime që janë bërë dhe çdo ditë bëhen?

A thua «të dashur mësues», keni harruar se sa mëditje në muaj ua ndalte drejtorja e shkollës për vërshimet në Serbi dhe ndërtimin e Beogradit kur ju punonit në Kosovë?

Po si nuk doni të kuptoni se edhe ju keni përfitime «të dashur mësues» kur punoni me nxënës këtu në Zvicër, sepse dihet se mosmarrja me profesion për një kohë të gjatë do të ketë për pasojë rënjen e aftësisë profesionale. Po a e keni lodhur sëpaku një herë mendjen «të dashur mësues», t'i gjeni shkaktarët e mosvijimit të rregullt të mësimit plotësues nga shumica e nxënësve shqiptarë ku jepni mësim?

Ju nuk do të mund të përgjigjeni në këtë pyetje sepse ia keni lidhur vetes këmbë e gjuhë. Nuk keni të drejtë morale t'i trokitni asnjë prindi në derë e t'i thoni se fëmijët duhen dërguar në shkollë, sepse për një «kokë fëmije» duhen kërkuar 40 frs, «për dy kokë» 50, tre 60 frs etj.

Nuk u përngjan kjo rregullore e LASH-it, me njërën prej rregullave të shumta të Vasa Çubrolloviçit për t'ia bërë jetën të padurueshme fshatarit shqiptar, duke kërkuar prej tij që t'i paguaj shtetit taksa për çdo kokë bagëtie që kulloste në fushën apo pyllin e fshatit të vet.

Sikur ju «të dashur mësues», honorarin t'ia kishit falur shkollës shqipe, duke mos e detyruar prindin të japi të holla për kokë fëmije, që vijon mësimin, po në mënyrë solidare sa i kushton zemra dhe sipas mundësisë, jam i bindur se vijimi i nxënësëve do të ishte i plotë, kurse pagesën prindërit do ta bënin me dëshirë.

Ky organizim do të përkrahej jo vetëm nga prindërit por edhe nga shumë bashkatdhetarë e dashamirë të arsimit dhe shkollës shqipe, dhe kështu kjo krizë morale dhe psikike që e ka kapluar popullsinë tonë në diasporë, do të kalonte, sepse kishte për t'u krijuar një klimë solidariteti, afrie, mirëkuptimi, besimi reciprok në mes njerëzve, që do ta ndihmonin financimin e shkollës shqipe. Ju «të dashur mësues», që keni «merita» të posaçme për të gjithë këto shpikje organizative origjinale, u ngutët shumë që për vehte dhe përkrahësit tuaj ta ndani kulaçin më të madh të honorarit, duke ndarë për mësuesit më të «dalluar» nga 4-6 klasë me qëllim që të kenë honorar të majshëm.

Lakmia e tepërt ua humbi arësye, dhe në vend që mësimi plotësues të mbahet vetëm kur shkolla e rregullt zvicrane nuk punon, pra të shtunen dhe të mërkuren pas dite, ju për hirë të të «merituarëve» vendosët që ata të mbajnë mësim në më shumë regjione për çdo ditë dhe kështu nxënësit e gjoë pas 10 orëve mësim të mbajtur në shkollën e rregullt zvicëranë, detyrohen në orët e vona të mbrëmjes, pa ngrënë darkë, t'i mbajnë edhe dy orë mësim plotësues nga gjuha shqipe, dhe kështu, mësimi plotësues tek nxënësi bën efekt të kundërt nga ai që dëshërojnë prindërit e tyre, sepse ajo është ngarkesë e tepërt për organizmin e tyre të njomë.

Ky keqpërdorim i fëmijëve për hirë të mësuesve të privilegjuar që ishin dërguar nga Jugosllavia për të na i edukuar fëmijët e kurbetqarve me socializmin vetqeverisës, dhe të disa të tjerëve «me merita» të tjera, duhet sa më parë t'u ndalohet mbajtja e mësimit në ditët kur shkolla e rregullt punon tërë ditën.

A nuk është qesharake, që mësuesi i cili jep mësim në Bern, shkon në Lucernë për të dhënë edhe atje mësim thua se atje nuk ka mësues?

Por përpos të privilegjuarve, kemi edhe mësues të atillë, që janë shumë të shkathtë, kapadai e pehllvana. Ata nuk e përfillin as rregulloren e punës së arsimtarit e as të LPSH-it, për mënyrën e pagesës së honorarit dhe organizimin e mësimit. Ata me qëllim që përfitimet të jenë sa më të mëdha nga honorari, të hollat i marrin drejtpërdrejt nga prindërit, duke i kërcënuar nxënësit se, nëqoftëse nuk i bijnë të hollat do t'i largojnë nga mësonjëtorja.

Ka raste që mësuesi e ka mbyllë shkollën, pasi që prindërit nuk kanë qenë në gjendje ta paguajnë mësuesin për punë formale pa kurnjëfarë rezultati. Mësuesi i tillë edhe pse bënë shkelje të rëndë të Rregullorës e të etikës së mësuesit, askush nga përgjegjësit e LASH-it nuk ndërmerr asgjë për t'i penguar apo për ta larguar nga procesi mësimor. Ma marr mendja «të

dashur mësues» se jeni në dijeni me të arriturat e shkencës së biologjisë që ka konstatuar se bima ndien dhimbje dhe reagon, kur bimës që ka afër i thehen gjethet apo i priten degët.

Po kjo zemra e juaj zotërinj mësues, çfarë qenka vallë?

E gurtë, e hekurtë apo e pulës?!

Ju po tregoni se zemra e juaj nuk ndien dhimbje për kolegët tuaj, për nxënësit që i keni lënë në oborr të shkollës, dhe vetë keni marrë rugën e kurbetit, dhe në emër të Kosovës kërkuat strehim politik, dhe në emër të saj, sot gëzoni ndihma materiale nga shteti zvicëran.

Por kajtja e juaj nuk kënaqet vetëm me to, por don që nëpërmjet fatkeqësisë së popullit tonë të pasuroheni sa më tepër, duke mos kuptuar se kurrfarë lumturie familiare nuk do të jetë jetëgjatë, në qoftëse nuk i krijojmë kushtet që atë ta krijojmë në vendlindjet tona, në Atdheun tonë të shtrenjtë, i cili çdo ditë rënkon nga plagët e rënda që po ia shkakton okupatori, por edhe vet shqiptarët.

Duhet kuptuar zonja dhe zotërinj mësimdhënës, se çdo gjeneratë e popullit tonë në një formë apo në një mënyrë, i ka bërë rezistencë okupimit të vendit të tij. Tash për tash nga ne që jemi në diasporë kërkohet ta ndihmojmë materialisht Republikën e Kosovës, sepse çdo frangë që sot jipet për të, është plumb i shkrepur kundër Serbisë.

Nga të gjitha këto që i ceka «të dashur mësues e mësuese» po shifet se keni hyrë në një rrugë të pakrye, prandaj dalja prej saj sa më parë që është e mundur, do të jetë në interesin tuaj, të shkollës dhe kombit tonë. Siç po shihet, e vetmja mënyrë për shpëtimin e shkollës shqipe në Zvicër është shpallja e konkursit nga Ministria e Arsimit, në afat sa më të shpejtë, me qëllim që t'u mundësohet të vijnë në shprehje mësuesve atdhetarë. Puna më e ngutshme që duhet të bëjnë përgjegjësit e LASH-it, është që sa më parë t'i largojnë të gjithë ata mësimdhënës, që i kanë shkelur rregullat e LASH-it dhe të LPSH-it duke i zëvendësuar me ata mësues që kanë dëshirë dhe vullnet të punojnë në profesionin e tyre. Numri i këtyre të fundit është shumë i madh, por deri më tani nuk kanë mundur të vijnë në shprehje, sepse nuk lejonin ish mësuesit e privilegjuar të Lidhjes Socialiste të Jugosllavisë, që edhe tani u bënë mësues edhe më të privilegjuar të LASH-it dhe të LPSH-it.

Përsëritet të përzemërta të gjithë atyre mësuesëve që e shohin se janë të manipuluar nga një grup «mësuesish» demagogë dhe të dështuar në profesionin e tyre, por të aftë për tregëti dhe shpikës të përsosur për t'u

pasuruar me çdo kusht dhe me çdo mënyrë.

Dashtë Zoti i madhërueshëm që t'ua kthjellojë mendjen dhe t'ua pastrojë zemrën, e të vini në atë rrugë të shpëtimit, që çon përpara në përmbushjen e ëndrrës shekullore të popullit tonë për çlirim e bashkim kombëtar.

***Fragmente të saj janë botuar në
«Zëri i Kosovës» me 15 qershor 1994***

KAPITULLI I TRETË

FALLSIFIKIADA E HISTORISË

TË MOS MANIPULOHET ME FAMILJET E DËSHMORËVE

Përgjigje ndaj reagimit të «Kosovapress-it» me titull: «Askush nuk ka të drejtë ta fyej jetën dhe veprën e Fehmi Lladrofcit»

Bashkësia Shqiptare në Zvicër pas regjistrimit të saj në Organet kompetente zvicërene shfrytëzoi rastin të thërrasë një tubim përkujtimor për dëshmorët, të rënit dhe të masakruarit gjatë luftës së fundit shqiptaro-serbe.

Dita e regjistrimit zyrtar i Bashkësisë përputhej me njëvjeterin e vrasjes së Ahmet Krasniqit, Ministrit të Mbrojtjes së Republikës së Kosovës. Lajmërimi dhe ftesa e BSHZ-së për të marrë pjesë në këtë tubim përkujtimor si dhe njoftimi se në atë tubim do të flasin Shefqet Jashari-Strofc për Ahmet Krasniqin, ndërsa Kadri Osmani për Fehmi Lladrocin, pararoja staliniste e LPK-së dhe partiakët e shtirë e karrieristët e LBDK-së, u dhanë detyra argatve të tyre që e udhëheqin «Kosovapress» -in, për të reaguar, por jo në emër të tyre por «në emër të familjes së Fehmi Lladrofcit».

Hyzmeqarët e pararojes staliniste të LPK-së dhe të partiakëve të shtirë e karrieristëve të LBDK-së, që po e udhëheqin «Kosovapress»-in, në vend se të dalin me qëndrimet e patronëve të tyre në opinionin e gjerë, përkritazi me punimin tim: «Pse dhe kush e vrau Ahmet Krasniqin» të botuar në «Bota Sot» më 21 - 24 shtator 1999, po mundohen të gjejnë mënyra tjera të më kundërshtojnë, jo me fakte se nuk kanë se ku t'i gjejnë, por me demagogji e fjalë të thata, të palejuara moralisht, të gabuara profesionalisht dhe të dënuara penalisht. Ata nuk vepruan siç duhej vepruar, por vepruan siç nuk duhej, duke gjetur mënyrën më të lehtë për të thënë diçka, por jo me gojën e tyre por nëpërmjet «familjes» së dëshmorit Fehmi Lladrofc. Zotërinjtë e «Kosovapress»-it së paku është dashur të dinë dy gjëra elementare kur kanë vendosur të reagojnë kundër Shefqet Jasharit. E para, reagimi i tyre është dashur ta ketë autorësinë, pra emrin dhe mbiemrin e plotë të reaguesit, dhe e dyta, t'i dërgohet për ta botuar «Bota sot», pasi aty është botuar punimi im.

Deri sa reagimit të «familjes» së Fehmi Lladrofcit i mungojnë këto dy elemente bazë, është më se e vërtetë se kemi të bëjmë me një falsifikim të

shëmtuar, me një gënjeshtër me bisht, me një manipulim të thjeshtë, që nuk është i pari dhe as që do të jetë i fundit, pasi që stalinistët dhe enveristët shqiptarë, e në veçanti ata shqiptarë të Kosovës, të shkolluar në shkollën e bolshevizmit rus me ideologjinë e djallit të mallkuar të markësisëm-leninizmit dhe të dikaturës së proletarietit, në veprimtarinë e tyre të deritashme janë mbështetur në parimin: «qëllimi e arsyeton mjetin».

Sipas reagimit të «Kosovapress-it», «familja» e Fehmi Lladrofcit, aq shumë ishte hidhëruar dhe nervozuar në Shefqet Jasharin, autorin e shkrimit «Pse dhe kush e vrau Ahmet Krasniqin» i cili sipas tyre «me qëllime tejet tendecioze manipulohet me vrasjen e Ahmet Krasniqit, vrasja e të cilit i shërben autorit si alibi për t'i sulmuar në mënyrë të paskrupullt të gjithë shokët dhe bashkëluftëtarët e Fehmi Lladrofcit, konsiderojmë se leximi i materialit për Fehmi Lladrofcin nga Kadri Osmani, sado qëllim mirë qoftë, nuk i bën nder as UÇK-së, as Fehmi Lladrofcit, e as familjes sonë, kur në të njëjtin tubim do të lexojë edhe Shefqet Jashari për Ahmet Krasniqin».

Çka të thuhet për këtë reagim, përpos se është sa qesharak aq edhe i palogjikshëm dhe tragjiko-komik. Askush nuk do të besonte se familja e Fehmi Lladrofcit nuk paska punë e gajle tjera më të mëdha se sa t'i marrë në mbrojtje «shokët» e Fehmiut, kur ata mund ta mbrojnë vetveten e tyre më mirë se çdo kush tjetër, nëse do të kishin fakte.

Por a e dinë zotërinjtë e «Kosovapress»-it se shokët janë dy farësh: Shokët e vërtetë, që i ke edhe vëllezër, pasi me ta të lidhin idealet e larta njerëzore dhe kombëtare, dhe njëfarë «biçim shokësh dhe miqsh» për të cilët Sami Frashëri thoshte: «çka nuk mund ta bëjë armiku, ndonjëherë ta bën miku».

Fatkeqësisht edhe Fehmiu kishte shumë kësi «shokësh», prandaj në emër të tij dhe qindra dëshmorëve dhe mijëra të masakruarve i kam «rrahur dhe do t'i rrah» pa mëshirë «shokët» e Fehmi Lladrofcit dhe «shokët» e Ahmet Krasniqit, se me punën që kanë bërë në përçarjen e shqiptarve, dhe moslejimin e forcave të tyre politike dhe ushtarake të bashkohën në një front të përbashkët veprimi, janë bërë bashkëfajtorë me xhelatët e Karpateve të Rusisë, serbët barbarë.

Në reagimin e «Kosovapress»-it përpos Shefqet Jasharit sulmohet edhe Bashkësia Shqiptare si organizatore e tubimit përkujtimor, sepse sipas tyre «është një manipulim dhe papërgjegjësi nga organizatori, pasi emri i Ahmet Krasniqit dhe Fehmi Lladrofcit në asnjë rast dhe në asnjë mënyrë nuk mund të qëndrojnë pranë njëri tjetrit, kur dihet se asgjë nuk kishin të përbashkët, as në jetën e përditshme dhe as në luftë»?!

Nuk habitem fare me këto qëndrime të pararojes staliniste të LPK-së, dhe karrieristëve e partiakëve të shtirë të LBDK-së, të shprehura nëpërmjet hyzmeqarve të tyre në «Kosovapress», pasi ata si virtut konsiderojnë përçarjen, shpifjen e njollosjen e nacionalistëve, veprimtarëve të gjallë, por edhe heronjëve dhe dëshmorëve, pasi vetëm këtë punë dinë ta bëjnë, sepse në këto maskaralleqe kanë përvojë të gjatë njëzetvjeçare.

Fillimisht ata përçanë diasporën shqiptare në baza ideologjike dhe klanore, më vonë me formimin e degëve të partive në diasporë, së bashku me partiakët e shtirë, i përçanë kurbetqarët tanë edhe në baza partiake dhe regjionale.

Çka është edhe më zi, arritën deri në atë shkallë degjenerimi sa që edhe festat kombëtare dhe përkujtimet për dëshmorët t'i bënin ndaras.

Tani zotërinjtë e «Kosovapress»-it kërkojnë nga Bashkësia Shqiptare në Zvicër të bëjë të njëjtën punë siç bënin patronët e tyre, t'i ndajë dëshmorët tanë në baza ideologjike dhe partiake, thua se ata e dhanë jetën në emër të kryepartiakëve të shtirë e të partive, e jo në emër të idealeve më të larta, çlirimit dhe bashkimit kombëtar, në emër të Kosovës martire, dhe lirisë së shqiptarve.

Po, a thua meritojnë të quhen «shokë» të Fehmi Lladrofcit ata karrieristë të sëmuar për pushtet e pozita, ata që silleshin metropoleve të Evropës dhe hoteleve të Tiranës duke bërë ahengje e pas tyre duke thurur plane dhe skanare për ta vënë në veprim një variantë të «revolucionit të vonuar demokratik» të Qosjes edhe në Kosovë, duke bërë komplete kundër institucioneve të Republikës së Kosovës e kundër UÇK-së, duke mos lejuar të bashkohën të gjitha forcat tona politike dhe ushtarake në një front të përbashkët bashkimi dhe veprimi?

Sa i përket asaj që thonë hyzmeqarët e stalinistëve dhe enveristëve të Kosovës, që drejtojnë «Kosovapress»-in se Ahmet Krasniqi dhe Fehmi Lladrofcu «asgjë nuk kishin të përbashkët as në jetën e përditshme as në luftë» është një gënjeshtër dhe shpifje e marrë, që askush s'e beson.

Përkundrazi ka shumë fakte që vërtetojnë pikërisht të kundërtën:

Ata të dy kishin të përbashkëta shumë gjëra, por mbi të gjitha i bashkonin idealet e lirisë, të çlirimit dhe bashkimit kombëtar, ata punuan dhe vepruan pa u kursyer që Kosova të arrijë pavarësinë dhe shqiptarët lirinë.

Fatkeqësisht një pjesë e «shokëve» të Fehmi Lladrofcit dhe një pjesë e «shokëve» të Ahmet Krasniqit, i penguan që të dy në realizimin e aspiratave të tyre sa ishin gjallë. Me siguri ndryshe do të zhvilloheshin

ngjarjet në Kosovë, shkau nuk do të kishte fuqi për ta veshur Kosovën në të zeza, pastrimi etnik nuk kishte për të ndodhur në atë masë, sikur të qe institucionalizuar UÇK-ja, të ishte respektuar Marrëveshja në mes UÇK-së e Ministrisë së Mbrotjtjes së Republikës së Kosovës. Është dashur ta mbajnë mend zotërinjtë e «Kosovapress»-it se Fehmi Lladrofcit në një intervistë të dhënë disa javë para se të binte në fushën e nderit, i pat «rrahur» pa mëshirë «shokët» e tij, që u bënë udhëheqje politike e UÇK-së, pikërisht për dëmet e mëdha që ata i kishin shkaktuar asaj.

I ndjeri Fehmi kishte vetëm një kallashnikov për ta luftuar shkaun, ndërsa «shokët» e Fehmi Lladrofcit e penguan dhe nuk e lejuan Ahmet Krasniqin, t'i sillte UÇK-së, Fehmi Lladrofcit dhe shokëve të tij, që ishin edhe shokë të Ahmet Krasniqit, armatime moderne për t'i dalë zot Kosovës.

Jo, ata preferonin kallashët e Nanosit dhe Klosit, që u treguan të suksesshëm në kalljen e Shqipërisë.

Zotërinjtë e «Kosovapress-it», në qoftëse nuk don të jenë robotë në duar të të tjerëve, le t'ia venë gishtin kokës dhe të mendojnë, jo për ngjarje të vjetruara, por për ato që ndodhën para disa muajsh, kur luftëtarët trima të UÇK-së të udhëhequr nga ushtaraku madhor Agim Ramadani dhe komandant Sali Çeku, kufirin shqiparo-shqiptarë e zhbllokuan, ndërsa garnizonin e Kosharës që ishte çerdhe çetnikësh e çliruan.

Po ç'bënë «shokët» e Fehmi Lladrofcit, që e konsiderojnë Qosjen dhe Nanosin babë e nënë?

Ata morën detyra prej tyre, që sukseset e usharakëve dhe luftëtarve trima të UÇK-së, që nuk punonin për interesat partiake dhe klanore të LPK-së dhe LBDK-së të mos i përmendin askund ku kanë ndikim, pra as në gazetatat e tyre as në RTSH.-në. Fatmirësisht ishte «Bota sot» ajo që çdo ditë nga fusha e betejës lajmëronte lexuesit e saj, dhe më në fund pas dy javësh, kur u bënë horë, me gjysmë zëri u detyruan të pranojnë se ka pasur luftime të ashpra dhe në ato beteja ranë dëshmorë Agim Ramadani, Sali Çeku dhe shumë ushtarë.

Këtë herë do ta lë me kaq, pa i numëruar të ligat e panumërta të «shokëve» të Fehmis, se edhe me kaq mjafton për të kuptuar edhe më kokëkrisurit se përçarjet dhe ndasitë që i kanë bërë dhe po i bëjnë pararoja staliniste e LPK-së dhe karrieristët e LBDK-së, duke u munduar të na i ndajnë në baza partiake edhe dëshmorët tanë, janë akte kriminale me të cilat një ditë drejtësia shqiptare ka për t'u marrë.

Më në fund duhet t'ua bëjmë të qartë zotërinjëve të «Kosovapress»-it se u

Shfaqet Jashari-Strofici / PSE JEMI KËSHTU SIÇ JEMI?

ka kaluar koha dhe nuk kanë më fuqi t'i bëjnë shqiptarët pikë e pesë. Tani shqiptarët kanë mbledhur mend pas gjithë asaj që pësuan.

Mos t'u shkojë mendja karrieristëve të sëmurë për pushtet, kryepartiakve të partiakve të shtirë, djajve komunistë, stalinistë, enveristë, rankoviçistë, lumpenproletaristë etj., se me fjalë të bukura e pretime boshe do të fitojnë respekt e besim.

Ata edhe vet duhet ta kenë kuptuar se nuk meritojnë gjë tjetër përpos injorimit, mallkimit dhe dënimit.

Botuar: «Bota sot», më 09 tetor 1999

RRUSTEM BERISHA FALSIFIKON SHUMËTË VËRTETA PËRKITAZI ME BETEJËN E KOSHARËS

Me rastin e përkujtimit të një vjetorit të Betejes së Kosharës, Rustem Berisha botoi një shkrim në tri vazhdimë në gazetën tonë kombëtare «Bota sot» më 8-10 maj të vitit 2000 me titullin kryesor: «Lufta e Kosharës është finalja e veprimtarisë së Agim Ramadanit dhe të Salih Çekajt për çlirimin e Atdheut», i cili në vend se t'i ndriçonte shumë gjëra të pa qarta për opinionin tonë i errësoi ato edhe më tepër. Pasi që objekt i shkrimit ishte Beteja e Kosharës, Rustem Berisha nuk ka guxuar t'i «harrojë» gjërat pa të cilat lexuesi nuk është në gjendje të kuptoj të vërtetën e plotë përkitazi me këtë Betejë.

Pra, lexuesit është dashur të mësojnë nga Rustem Berisha se kush e mbajti barrën kryesore të përgatitjeve të duhura për fillimin dhe mbarimin me sukses të kësaj beteje?

Cilat brigada dhe njësi ushtarake morën pjesë në thyerjen e kufirit shqiptaro-shqiptar?

Kush i komandoi ato njësi luftarake të UÇK-së?

Sa ushtarë morën pjesë në mësymjen e parë që pati si rezultat thyerjen e kufirit? Dhe më në fund, cilat subjekte politike, ushtarake apo individ i bënë pengesa Shtabit të njësisë ushtarake të Republikës së Kosovës që morën pjesë në Betejen e Kosharës?

Në shkrimin e tij Rustem Berishës askund nuk thotë se cilit subjekti ushtarak, cilës komandë dhe cilit shtab komandues i përkiste ai vetë. I përkiste Shtabit të UÇK-së, që e udhëheqte Nanosi, Haliti, Thaçi, Hajradinaj, Kelmendi dhe Qosja, apo i përkiste Shtabit të UÇK-së që e udhëhiqnin oficerët nacionalistë që s'u bënë vegla të verbëra të komplotistëve, që u inkadruan në radhët e Ministrisë së Mbrojtjes së Republikës së Kosovës?

Për njohësit e mirë të ngjarjeve të kohëve të fundit, shkrimi i Rustem Berishës do të jetë një fakt i pamohueshëm se si komplotistët arritën ta fusin atë (Rustem Berishën) në vallen e vet kundër UÇK-së, kolegëve të tij, oficerëve të karrierës ushtarake, njësisë ushtarake të cilat i komandoi ai vet gjatë Betejes së Kosharës, dhe subjektit ushtarak të cilit i përkiste, Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës. Rustem Berisha që në

fillim të shkrimit bën një falsifikim kur thotë se «Ruga luftarake e Brigadës 138 «Agim Ramadani» karakterizohet në katër faza: faza e parë prej themelimit deri në tërheqjen nga Juniku, (mendon në formimin dhe veprimtarinë luftarake të Brigadës 134, 131 dhe 133 që i themeloi Ministria e Mbrojtjes dhe Ahmet Krasniqi më 16 dhe 22 qershor të vitit 1998,) faza e dytë, stërvitjet në Qendrën Stërvitore në Papaj, (mendon në stërvitjet që i bënë Brigadat 134, 131 dhe batalioni diversanto-vëzhgues) faza e tretë, «Lufta e Koshares» dhe faza e katërt, ajo e transformimit në TMK». Por, Rustem Berisha në vazhdimin e tretë të shkrimit të tij të botuar më 10 maj 2000 e hodhi poshtë falsifikimin e vet kur shkruajti se «më 11 maj 1999... me urdhër të Shefit të Shtabit të Përgjithshëm të UÇK-së Agim Çekut, «Grupi i Tretë Operativ» shëndërrohet në Brigadë 138, e cila për nderë të Agim Ramadani dhe veprës së tij emrohet Brigada 138 «Agim Ramadani». Pra, Rustem Berisha, dhe Agim Çeku, si ushtarakë të karrierës, edhe pse e dinin se askush nuk ka të drejtë sipas rregullave ushtarake ta bëjë ndërrimin e emrit të njësisë ushtarake, përpas subjektit që e ka formuar atë, i thejnë rregullat ushtarake, duke rënë në një gojë me komplotistët për t'i shkrirë të gjitha njësitë ushtarake që i kishte formuar Ministria e Mbrojtjes së Republikës së Kosovës dhe Ahmet Krasniqi gjatë qershorit të vitit 1998 në një brigadë të vetme, që ia vuan numrin 138 dhe e emruan me emrin e heroit Agim Ramadani.

Sipas Rustem Berishës këto transformime u bënë «për ta nderuar emrin dhe veprën e Agim Ramadani». Por, nuk vonoi shumë dhe komplotistët e UÇK-së e treguan fytyrën e tyre të vërtetë kur më 18 shtator të vitit 1999 me rastin e parakalimit të UÇK-së në kryeqytetin tonë, u mohua në tërësi veprimtaria luftarake e njësisë ushtarake të formuara nga Ministria e Mbrojtjes së Republikës së Kosovës, pra edhe të Brigadës 138 Agim Ramadani të cilën e pagzuan vet komplotistët e UÇK-së.

E vetmja gjë e drejtë që është dashur ta bënte Ministria e Mbrojtjes së Republikës së Kosovës, e kurrësesi Agim Çeku, ka qenë që Brigadës 131 t'i vihej emri i heroit Agim Ramadani, ndërsa Brigadës 134 t'i vihej emri i heroit Salih Çeku, të dy të rënë dëshmorë në fushën e nderit pasi e thyen kufirin, në rrethana shumë të dyshimta. Dihet se një kohë të gjatë është mbajtur fshehtë vdekja e tyre nga Rustem Berisha dhe Ministria e Mbrojtjes, por edhe nuk është bërë obduksioni mjekësor edhe pse ka mundur të bëhet.

Dhe më në fund, vrasja e tyre është enigmatike kur dihet se sukseset e Brigadave 134, 131 dhe batalionit diversanto-vëzhgues «Delta» u mbajtën të

fshehta nga TVSH-ja, që ishte në duar të pararojes staliniste të LPK-së dhe karrieristëve të sëmurë për pushtet të LBDK-së.

Rrustem Berisha si ushtarak që i përkiste Ministrisë së Mbrojtjes nuk ka guxuar në kurrëfarë mënyre të futet në lojrat mafioze të komplotistëve, që nuk lejuan të institucionalizohet UÇK-ja, që e penguan atë të bëhej ushtria më e madhe e Ballkanit, që e thyen marrëveshjen për bashkimin e Ministrisë së Mbrojtjes së Republikës së Kosovës dhe UÇK-së, të arritur në maj të vitit 1998 në mes Ahmet Krasniqit dhe Adem Demaçit, e shumë punë të tjera të liga. Pra, siç po shihet kufirin e kanë thyer ushtarët dhe ushtarakët e Brigadës 134 të komanduar nga Salih Çeku, ushtarët dhe ushtarakët e Brigadës 131, komandant i së cilës ishte vet Rrustem Berisha, e ndihmës komandant ishte Agim Ramadani, ushtarët dhe ushtarakët e batalionit diversanto-vëzhgues nën komandën e Anton Çunit, luftëtarë, shumica prej të cilëve kishin marrë pjesë në Betejen e Logjës, që e kishte komanduar ushtaraku madhor Tahir Zemaj.

Në Betejen e Kosharës morën pjesë edhe shumë vullnetarë nga Gjakova për të marrë pjesë në këtë Betejë që kishte një rëndësi të madhe strategjike për të shpejtuar kapitullimin e ushtrisë serbe që sulmohej nga NATO-ja dhe luftëtarët trima të UÇK-së.

Rrustem Berisha në këtë shkrim nuk foli për takimin që pati një ditë para se të fillonte Beteja e Kosharës me Jakup Krasniqin dhe Hashim Thaçin. Me siguri një ditë Rrustem Berisha do të flasë për atë takim, për bisedat që u zhvilluan dhe marrëveshjet që u bënë. Veçmas është e rëndësishme të dihet se pse Rrustem Berisha nuk u tregoi anëtarëve të Shtabit të njëjësive që ishin bërë gati për Betejen e Kosharës për takimin që pati dhe bisedat që i zhvilloi. Rrustem Berisha së paku ka obligim ndaj kolegve të tij ushtarak dhe ushtarëve që e thyen kufirin t'u tregojë se për çfarë arsyeje ai «humbi» nga bunkeri prej ku e vëzhgonte Luftën e Kosharës, bash atëherë kur duhej t'u jepte urdhërin njëjësive ushtarake që e thyen kufirin, të futeshin në thellsi të territorit të Republikës së Kosovës pas nënshkrimit të Marrëveshtjes së Kumanovës në mes NATO-së dhe armatës së shkaut. «Humbja» e tij në ato ditë kur komplotistët formonin «brigada» në plazhin e Durrësit dhe i dërgonin në brendësi të Kosovës për qëllime propagandistike, dhe për të bërë falsifikimin e rrjedhave dhe ngjarjeve historike, nuk shpjegohet ndryshe përpos komplot i organizuar kundër kuadrit komandues dhe ushtarëve të njëjësive ushtarake të Ministrisë së Mbrojtjes së Republikës së Kosovës që e thyen kufirin dhe e mundën ushtrinë e shkaut në luftën

frontale në Betejen e Kosharës.

Rrustem Berisha ishte dashur të na tregonte se kush i pengoi ushtarakët dhe ushtarët që e fituan Betejen e Kosharës për të arritur suksese edhe më të mëdha. Por ne e kuptojmë pozitën e tij të vështirë, ndaj edhe do ta arsyetojmë për një kohë, duke shpresuar se ishin në pyetje kërcënimet, që e detyruan edhe pa dëshirën e tij të bëhet argat i komplotistëve.

Prandaj është e padrejtë të kërkohet nga Rrustem Berisha t'i tregojë me emër komplotistët që u futën në Ministrinë e Mbrojtjes të Republikës së Kosovës për t'a marrë «kalanë nga brenda» në mesin e të cilëve ishin: Fadil Demiri, Agim Haziri, Bajram Gashi, Fuad Ramiqi, Xhafer Jashari, Halil Bicaj dhe shumë të tjerë. Si mund të shpjegohet veprimi i Halil Bicës, i cili në rolin e Ministrit të Mbrojtjes së Republikës së Kosovës u mundua të pengonte Salih Çekun, Agim Ramadanin dhe Anton Çunin në realizimin e projektit të përpiluar në detaje për thyerjen e kufirit?

Këta ushtarakë nacionalistë, nuk pati sukses t'i ndali Halil Bicaj në detyrën që ia kishin shtruar vetes për t'i bërë përgaditjet e duhura për thyerjen e kufirit shqiptaro-shqiptar, që edhe në qershorin e vitit 1998 do të bëhej thyerja e tij dhe çlirimi i Dukagjinit në tërësi, sikur të mos ishte penguar Ahmet Krasniqi dhe Ministria e Mbrojtjes nga partiakët e shtir të LBDK-së, të cilët penguan dhe sabotuan realizimin e marrëveshjes për blerjen e një armatimi nga një shtet mik me një vlerë prej 49 milion DM.

Si të shpjegohet veprimi i Halil Bicës ndryshe përpos veprim komplotist, kur kolonel Tahir Zemën nuk e lejoi të kthehej në Papaj për ta komanduar Brigadën 134. Si mund të quhet ndryshe veprimi i Halil Bicës që nuk e lejoi Tahir Zemën të marri pjesë me brigadën e tij «Mërgimi» të formuar gjatë pranverës së vitit 1999 në Betejen e Kosharës, përpos veprimtari antikombëtare dhe tradhti kombëtare?!

Shpresojmë se po afrohen ditët kur komplotistët, partiakët e shtir dhe karrjeristët e sëmuar për pushtet do ta marrin «shuplakën e popullit» në zgjedhjet e ardhshme, të cilët i grryen dhe i shembën themelet e institucioneve shtetore të krijuara me aq mund të madh. Ata nuk lejuan as të formohën institucionet që i munguan Republikës së Kosovës dhe u çoroditën duke e përçarë popullin në baza partiake, grupe dhe klanore për interesat e tyre të ngushta, për të zënë pushtet pa e bërë Shtetin. Veç ata duhet ta dinë një gjë: populli ynë i konsideron këta lloj njerëzish mish të egër në trupin e kombit.

Botuar: «Bota sot», më 19 maj 2000

PËR HESAP TË KUJT DEZINFORMON NAIM MALOKU

Reagim në intervistën e Naim Malokut të botuar në «Bota sot» më 11. 12. 1999

Zotëri Naim Maloku vjet nga fronti i luftës në Kosovë ia pat dhënë një intervistë gazetës nga Shkupi «Fakti», ku pat shkëlqyer me guximin e tij qytetar dhe intelektual duke kërkuar nga të gjitha subjektet politike të Republikës së Kosovës ta formojnë një Qeveri të përbashkët dhe ta institucionalizojnë dhe departizojnë UÇK-në.

Paralajmërimi i redaksisë së «Bota sot» se më 11. 12. 1999 do të botohej një intervistë me Naim Malokun, lexuesit e saj i pat gëzuar pa masë, pasi shpresonin se edhe sivjet Naim Maloku, do të kishte guximin e njëjtë si në vitin e kaluar për t'i sqaruar shumë paqartësi, dezinformata dhe për t'i hedhur poshtë të pa vërtetat që sot po qarkullojnë në opinionin tonë për rrjedhat e ngjarjeve me rëndësi kombëtare të këtyre viteve.

Fatkeqësisht ndodhi e kundërta e asaj që opinionin priste prej Naim Malokut. Shumë pyetjeve ai nuk iu përgjigj fare, me disa përgjigje krijoi pshtjellim dhe paqartësi duke e dezinformuar opinionin tonë me të pa vërteta, gjysmë të vërteta dhe kopalla me të cilat ia kanë mbushur koken shpifës të ndryshëm, partiakë të shtirë dhe karrieristë të sëmuar për pushtet, spiuj të sigurimeve të huaja të infiltruar në strukturat e subjekteve shqiptare të Republikës së Kosovës.

Nuk munda të rri indifirent e të mos reagoja dhe t'i hedh poshtë me fakte dezinformatat dhe të pa vërtetat që po mundohet të na i shesë për të vërteta zotëri Naim Maloku. Të fillojmë me radhë.

T'i shohim kontraditat në të cilat bie Naim Maloku, kur zbulon «mosmarrëveshjen» që paska qenë në mes tij dhe Ahmet Krasniqit në lidhje me konceptin e organizimit të ushtrisë së Kosovës. Naim Maloku në pyetjen që ia shtron intervistuesi Dervish Jahjaga se «A e keni njohur personalisht kolonel Ahmet Krasniqin dhe në çfarë rrethanash është vrarë ai në Tiranë?», ai përgjigjet «Unë e kam njohur Ahmet Krasniqin (nuk tregon kur dhe ku e ka njohur dhe del jashta temës së bisedës, pastaj vazhdon) mosmarrëveshtja ime me Ahmet Krasniqin (nuk tregon kohën se kur e kishte pasur atë

«mosmarrëveshje»)) ka qenë rreth kyçjes së oficerëve në UÇK, varianti im ka qenë se duhet menjëherë oficerët të futën në Kosovë, sepse nuk kemi ushtri, djemtë e Kosovës nuk e kanë kryer ushtrinë, duhej të ngrihej ushtria, të profesionalizohej ajo. Nevoitej të krijoheshin njësitë dhe grupet (a thua mendon Naimi për grupet ushtarake siç u krijuan në Kroaci?) sa më parë.

Varianti i Kolonel Ahmet Krasniqit ka qenë krijimi i një ushtrie jashtë shtetit e pastaj të futeshin në Kosovë pas gjashtë muajve...». Në çfarë kontradite të thellë bie tani zotëri Maloku, kur e demanton vetveten: Ai thotë: «Unë jamë takuar me Ahmet Krasniqin në muajin mars të vitit 1998 në Lubjanë së bashku me 15 oficerë tjerë dhe se qëndrimi ynë ka qenë të futeshim menjëherë në Kosovë». Pra, sipas Malokut edhe Ahmet Krasniqi ishte i mendimit të futeshin menjëherë ushtarakët në Kosovë.

Ja edhe një fakt tjetër. Është fjala për intervistën e Ahmet Krasniqit që ia pat dhënë gazetarit të TVSH-ës Besnik Kadës me rastin e dhënies së betimit dhe hyrjes në Kosovë të Brigadës 134, që është botuar në «Bota sot» më 21 shtator 1999. Në pyetjen e gazetarit se «cili është niveli ushtarak i përgatitjes së forcave që ju i drejtoni?», kolonel Krasniqi përgjigjet: «Çdo njësi jona luftarake, para se të hyjë në fushëbetëja, përgaditet më tepër se shtatë ditë». (pra përgatitjet zgjasin me ditë e jo me muaj siç thotë Maloku).

Fakti tjetër që e hedh poshtë egzistimin e «mosmarrëveshjes» në mes Krasniqit dhe Malokut na e zbulon vet Naim Maloku kur thotë: «Njëherit unë jam emëruar nga kolonel Krasniqi, nga Ministria e Mbrojtjes dhe për dy ditë jam futur në Kosovë».

Në fakt sipas intervistës së zotëri Naim Malokut shifet se kanë egzistuar dallime të mëdha në mes kolonel Ahmet Krasniqit dhe kapiten Naim Malokut për mënyrën e formimit dhe organizimit të ushtrisë, por nuk kanë egzistuar kurrfarë dallimesh sa i përket kohëzgjatjes që duhej për përgatitjen e ushtarëve për të hyrë në Kosovë.

Të shikojmë se ku ishin dallimet në mes këtyre dy oficerëve tanë. Naim Maloku thotë: «Kontaktet e para i kam pasur më 1997 me individët e UÇK-së. (-pastaj vazhdon -vërejtja ime) Me 8 mars të vitit 1998 e lash familjen time në Lubjanë dhe shkova në Tiranë ku u vura në dispozicion të SHP të UÇK-ës». Ndërsa Kolonel Ahmet Krasniqi, nuk i ve kontaktet me individ por i ve ato me Qeverinë e Kosovës qysh në vitet e para të viteve 1990, ku edhe vihet në dispozicion të saj.

Duke ditur Ahmet Krasniqi se vetëm një ushtri e fortë, e institucionalizuar dhe e departizuar është në gjendje t'i realizojë aspiratat e popullit tonë për

çlirim, liri dhe bashkim kombëtar, ai i ripërtriu kontaktet më 1994, 1996 dhe 1998, kur me propozimin e koordinatorëve të ushtarakëve të Kosovës, që gjendeshin në Evropë, Qeveria e Kosovës e cakton kolonel Ahmet Krasniqin për Kryes të Detyrës së Ministrit të Mbrojtjes të Republikës së Kosovës në muajin mars të vitit 1998.

Ahmet Krasniqi duke ditur për ekzistimin e grupeve që përbënin UÇK-në, vuri kontakte me ato grupe dhe përfaqësuesit e subjekteve politike e shtetërore të Republikës së Kosovës, duke shpresuar se do të gjejë përkrahjen e tyre për ta institucionalizuar UÇK-në. Por Naim Maloku duhet të na shpjegojë se si është e mundur, që në të njëjtën kohë të vihet në dispozicion të dy subjekteve ushtarake: të SHP të UÇK-së dhe Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës, kur vet thotë se për hyrjen e tij në Kosovë vendosën Ahmet Krasniqi dhe Ministria e Mbrojtjes, edhe pse më herët ai qe vënë (sipas tij) «në dispozicion të SHP të UÇK-ës»?!

Ja pra, çfarë dallimesh të mëdha ishin në mes Kolonel Ahmet Krasniqit dhe kapiten Naim Malokut përkitazi me formimin e ushtrisë së Kosovës. Ahmeti pra bënte përpjekje maksimale për ta institucionalizuar UÇK-në duke e bashkuar me Ministrinë e Mbrojtjes, që do t'i printe bashkimit të të gjitha forcat shqiptare pa dallim bindjesh politike apo ideologjike, ndërsa Naim Maloku ishte për formimin e ushtrisë së Kosovës në mënyrë jo institucionale.

Në fillim sa ishte Naim Maloku nënkomandant i nënzonës së Rekes së Keqe, kërkonte institucionalizimin e UÇK-ës, por pasi arriti të depërtoi deri në «hierarkinë më të lartë të komandimit të Shtabit të Përgjithshëm», ndërroi mendje dhe mbron vijën jo institucionale të formimit të ushtrisë.

Tash Naim Maloku fajëson Qeverinë e Republikës së Kosovës, kur thotë: «...ka pasur tentime të krijimit të strukturës paralele nga Qeveria e Bukoshit e cila e kishte formuar Shtabin e vet në Tiranë, disa qendra dhe Ministrinë e Mbrojtjes. Dhe kjo ishte vetëm tentim i krijimit të njërive paralele. Por UÇK-ja ishte formuar para Ministrisë së Mbrojtjes së qeverisë së Bukoshit. Dhe natyrisht kjo ka pasur ndikim negativ në popull. Si psh, disa njerëz thonin se në atë ministri ishin njerëz profesionalistë, se janë të armatosur me armatime moderne dhe se janë me mijëra».

Duhet të jetë i sigurt Naim Maloku se sikur të mos e kishin penguar «individët e UÇK-ës» Ministrinë e Mbrojtjes, ajo do të siguronte armatime moderne për UÇK-në, do t'i mobilizonte të gjithë ushtarakët tanë në UÇK,

dhe do t'i përgadiste me mijëra ushtarë në pikpamje psiqike, fizike dhe ushtarake në qendrat e stërvitjes në Shqipëri para se të futeshin në mënyrë të organizuar në Kosovë, dhe nuk do të kishte për të ndodhur që luftëtarët e UÇK-ës, të luftonin kundër armates jugosllave me kallashët e Shqipërisë të qitur nga përdorimi, por do të kishin armatime moderne dhe të rënda dhe nuk do të kishin kurrfar mundësie «individët e UÇK-së» të manipulojnë me UÇK-në, dhe as ta përdorin atë si ushtri të tyre private. Komandanti i Naim Malokut, Ramush Hajredinaj, në një intervistë dhënë Bardh Hamzajt, botuar në librin me titull: «Rrëfim për luftën dhe lirinë» pati guximin qytetar dhe ushtarak ta thotë të vërtetën përkitazi me personat që më së tepërmi e penguan UÇK-në.

Ai thotë: «Problemi është se nuk ka udhëhequr askush. Domethënë, nuk ka pasur udhëheqje të mirëfilltë. Ka pasur një fërkim të vazhdueshëm në logjistikën në Shqipëri. Meqë logjistika lidhet ngusht edhe me të hollat, mund të them se, që nga fillimi i luftës një pikë e dobët ka qenë veprimi me të mirat materiale dhe me teknikë për luftën. Në radhë të parë, njerëz të caktuar të logjistikës kanë pasur simpati për njerëz të caktuar në ushtri, është vepruar në bazë të logjikës lokaliste, në bazë të lidhjeve familjare. Nga ana tjetër, njerëzit e logjistikës, shumë herë kanë qenë pretendues të komandimit të luftës në Kosovë. Pretendues të të qenmes udhëheqës i luftës në Kosovë, të të thirrurit në Shtabin e Përgjithshëm dhe në komandant të ushtrisë. Ky pozicion është munduar të fitohet në bazë të logjikës «nuk je i dëgjueshëm, nuk të jap teknikë».

Në vijim Hajradini duke i përgjigjur pyetjes se «a ka pasur këso rastesh konkrete?» thotë: «Jo vetëm që ka pasur këso rastesh por kështu është kryer puna vazhdimisht. Ai që ka qenë i dëgjueshëm, që u ka bërë lajka ka marrë teknikë, ai tjetri jo. Kjo ka çuar deri atje sa që çdo zonë të ketë një shtab të logjistikës në Shqipëri. E Dukagjini ka pasur katër apo pesë». Komandant Ramush Hajradini tregon se njerëzit që kanë udhëhequr logjistikën kanë dashur ta kontrollojnë dhe ta udhëheqin luftën në Kosovë kur thotë «konkretisht, të tillë kanë qenë Xhavit Haliti dhe Azem Sylja të cilët kanë menduar se në Kosovë gjithshka duhet të shkojë sipas mendimit të tyre. Shumë herë veprimet e veta për të ndihmuar furnizimin i kanë kushtëzuar me dëgjueshmërinë tonë ndaj tyre». Pastaj Hajradinaj vazhdon: «Domethënë, është kërkuar të ishim të dëgjueshëm ndaj argatëve që i kishin Azemi dhe Xhavit në terren dhe të pranohet se egziston një Shtab i Përgjithshëm, e faktikisht nuk

egzistonte, nuk ishte i kompletuar. Kërkohej të vepronim në bazë të urdhërave të «shokëve» që nuk dihej se kush janë. Na thoshin: Kanë thënë shokët, kanë thënë shokët! Cilët shokë? Me shokët aludonin në Shtab të Përgjithshëm. Në fakt, kjo ishte një mënyrë për mbajtjen e mekanizmit ushtarak nën kontroll me diçka të «hijes, të nëntokës, me diçka misterioze». Ndërsa Naim Maloku thotë pa iu skuqur faqja se: «UÇK-ja ka vepruar nën një komandë dhe nën një Shtab të Përgjithshëm, çka është fat i madh dhe fatlum»?!

Shtrohet pyetja ishin këta dy komandantë në një ushtri dhe në një komandë?!

Cili po na e thotë të vërteten vallë?

Nuk është vështirë për ta kuptuar të vërtetën kur po shifet kjo kartë se Naim Maloku ka vendosur për ta mbrojtur pararojën staliniste të LPK-ës, e cila ishte dhe është kukull në duart e trojkes: Nanosit, Mejdanit dhe Klosit, të cilët pasi e veshën me të zeza Shqipërinë më 1997 morën urdhër nga patronët e tyre sllavo-greko-serbë për ta penguar çdo gjë që shkon në të mirë të Kosovës dhe UÇK-së.

Mosrealizimi dhe shkelja nga «individët e UÇK-së» të marrëveshjes së arritur në Norvegji në maj të vitit 1998 në mes Adem Demaçit që përfaqësonte UÇK-në, dhe Ahmet Krasniqit, që e përfaqësonte Ministrinë e Mbrojtjes, me anën e së cilës u vendos bashkimi i dy subjekteve ushtarake në një Shtab të përbashkët komandimi, Kosovës, UÇK-së dhe çështjes sonë kombëtare i shkaktuan dëme kolosale, pasi që UÇK-ja mbeti ushtri e pa institucionalizuar dhe e dobët, pa armatime dhe teknikë të domosdoshme, pa kuadër të nevojshëm me përgatitje të duhur profesionale, e përçarë në disa klane që bënin luftë për të zënë pozita sa më të përshtatshme në udhëheqjen politike dhe operative të saj.

Morali i lartë luftarak i rinisë tonë heroike nuk kishte mundësi t'i zëvendësonte faktorët e lartëpërmendur që i mungonin UÇK-ës, prandaj edhe prononcimet e analfabetëve politik e ushtarakë se «40-60% e territorit të Kosovës është çliruar», nuk ishin asgjë tjetër përpos një kurthë e përgatitur me kujdes nga shqijet gjakatarë për të pasur »arsye» ta vejnë në veprim taktikën e «tokës së djegur», për ta kallur Kosovën dhe për ta shkatërruar bazën e të qenjes sonë kombëtare. Kryekasapi i Ballkanit dhe kryespiuni i greko-sllavo-serbve Nanosi i kishin bërë planet e tyre të fshehta.. Skenarët dhe taktikat ishin të përpunuara dhe të përgatitura në detale. Duhej që Kosova të mbushej me kallashnikovë të dalur nga

përdorimi gjatë kalljes së Shqipërisë më 1997 nga serbo-grekët dhe kolona e tyre e pestë, për t'ia mundur Jugosllavisë për ta bërë Kosovën tokë serbe me aksionet luftarake të ndihmuar nga teknika moderne për t'i dëbuar shqiptarët përtej Bjeshkëve të Nemuna.

Ahmet Krasniqi edhe pse bëri kontratën për blerjen e armatimeve dhe teknikes ushtarake prej 49 milion DM, mbeti pa e realizuar për shkak se Nanosi nuk donte që UÇK-ja të paiset me armatime moderne dhe armatime të rënda. Hyrja e Brigadës 134 në Kosovë më 24 qershor të vitit 1998 të komanduar nga Tahir Zemaj u bë në bazë të Marrëveshjes së arritur në mes Demaçit dhe Krasniqit në Norvegji dhe kurrësesi nuk mund të konsiderohej «njësi paralele», por ishte njësi operative e UÇK-së, e përgatitur në pikëpamje fizike psikike dhe ushtarake, dhe e kompletuar me kuadrin e nevojshëm ushtarak.

Po ashtu në bazë të asaj Marrëveshjeje, Ahmet Krasniqi dërgoi grupin e parë të oficerëve në Kosovë nga diaspora jonë për t'i përforcuar njësitë e UÇK-së me oficerë tanë të karrierës ushtarake. Edhe kontrata e nënshkruar me një shtet mik për blerjen e armatimit të rëndë ishte lidhur në bazë të asaj marrëveshjeje, por me shkeljen e saj nga pararoja staliniste, kontrata u stopua nga shteti mik për të bërë presion në subjektet shqiptare të bashkoheshin.

Fatkeqësisht Marrëveshja u thye qysh në hapat e parë nga Xhavit Halitët e LPK-ja dhe mësuesit e tyre Nanosi, Mejdani dhe Klosi. Por, Naim Maloku nuk qet shibël mbi «individët e UÇK-së» që penguan çdo organizim të mbarë të shqiptarëve.

Ai pa mëshirë i fajëson kolegët ushtarakë se «nuk kanë ardhur në Kosovë». A thua ende nuk ka dëgjuar Naim Maloku për rrahjet, burgosjet, plagosjet dhe vrasjet e oficerëve tanë nga «individët e UÇK-ës»?!. Atyre le që nuk iu janë njohur gradat por iu janë nënshtruar nënçmimeve e poshtrimeve nga më të papranueshmet. Me siguri Naim Malokut, kroatët, nuk i kanë parashtruar ato kushte që «individët e UÇK-së» u parashtruan oficerëve tanë. Ai në ushtrinë kroate nuk ka hyrë si ushtar i thjeshtë, siç u detyrua të hyjë në UÇK, nga «individët e UÇK-ës».

A thua nuk e din ende Naim Maloku se për çfarë arsye dhe për interes të kujt hyri në përdorim kjo rregullore në UÇK që ushtarakëve që i kishin kryer akademitë ushtarake në Jugosllavi të mos ju njoheshin gradat ushtarake?! Si nuk u kujtua t'i flasë dy fjalë të mira Naim Maloku për kolegët e tij, të cilët ranë në fushën e nderit në Betejën e Logjës dhe në Betejën e

Kosharës, që ishin Betejat e vetme që u zhvilluan në nivel të lartë të komandimit profesional, pa të cilat UÇK-ja jo se nuk do të mund të krenohej, por do të mbetej shumë e varfër në suksese.

Së paku Naim Maloku është dashur t'i qortonte haptas «individët e UÇK-së», të cilët për dy javë sa u bënë luftimet e ashpra në mes njërive të UÇK-së, të komanduara nga ushtarakët e Ministrisë së Mbrojtjes dhe forcave serbe, për hapjen e kufirit shqiptaro-shqiptarë, i mbajtën të fshehta para opinionit sukseset e luftëtarëve tanë në Betejen e Kosharës, ku ranë dëshmorë më tepër se 120 ushtarë dhe oficerë, në mesin e të cilëve edhe komandantët Salih Çeku, njëri ndër themeluesit e UÇK-së dhe Agim Ramadani, oficeri atdhetar, i cili projektin e Ahmet Krasniqit për ta thyer kufirin e bëri realitet me ndihmën e kolegve dhe ushtarëve trima të UÇK-ës, të komanduar nga Ministria e Mbrojtjes e Republikës së Kosovës.

A thua nuk e din ende Naim Maloku se Durrësi, Rinasi, Tropoja, Kukësi dhe Glogjani kontrolloheshin nga përfaqësuesit më besnik të pararojes staliniste të LPK-së, për të mos lejuar të kyçeshin në UÇK vullnetarët që donin të luftonin në emër të Kosovë dhe lirisë së shqiptarve, të cilët i njihnin institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës, por nuk donin të luftonin për interesa të ngushta të pararojes staliniste të LPK-ës dhe të partiakëve të shtirë dhe karreristëve të sëmrë për pushtet të LBDK-ës, që kishin bërë aleancë për të shkatërruar çdo gjë që ishte ndërtuar me mund të madh gjatë tetë viteve nën drejtimin e Ibrahim Rugovës.

Më në fund kisha për ta këshilluar Naim Malokun ta lexojë intervistën e komandantit të tij Ramush Hajradinajt të botuar në librin me titull «Rrëfim për luftën dhe lirinë», që do t'i ndihmonte shumë për të kuptuar se kush ishin «individët e UÇK-ës», (që e patën kyçur në UÇK) të cilët aq shumë manipuluan me emrin e UÇK-së dhe kryen aq shumë komplete kundër saj, pa njohjen e të cilave nuk do të bëhej kurrë këshilltar «i imirë» ushtarak, post të cilin tash ia ka caktuar vetvetes.

Botuar: «Bota sot», më 23-24 dhjetor 1999

A KA NJERI QË I BIE NË FIJE NAIM MALOKUT?

Naim Maloku është njëri ndër ushtarakët e Kosovës të cilit më së shumti i është ndier zëri, (është prononcuar) për UÇK-në, dhe më së tepërmi ka rënë në kundërthënie me vetvehten.

Edhe gjatë fushatës zgjedhore që ka marrë hov në kohën e fundit, Naim Maloku po mundohet të luaj rolin e «këshilltarit», që u jep leksione të tjerëve se si duhet ta zhvillojnë fushatën zgjedhore, por edhe të «mbrojtësit» të UÇK-së. Sidomos ai u bë shumë i shtirë në tubimin paraelektoral të PQLK-së në Bellanicë të Malishevës, kur hodhi dru e gur mbi LDK-në, duke i përfolur simpatizuesit e kësaj partie se «po i merrkan fëmijët nëpër tubime elektorale» etj.

Naim Maloku në Bellanicë ua hodhi mundin në ujë fshatarëve, kur nuk pranoi të flasë në binën e përgatitur apostafat për të, në shesh të fshatit. Pasi aty pari gjendeshin edhe fëmijët e fshatarëve, ai këmbnguli që biseda e tij dhe e bashkëpunorëve të tij të bëhet në një odë fshati. Lehtë e ka zotëri Maloku të flas dhe t'u japë receta të tjerëve se si duhet të veprojnë, pasi ai kudo që të shkojë nëpër Kosovë, në fshatra apo në qytete, anëtarëve dhe simpatizuesve të partisë së tij ka mundësi t'u jap «nasihat» edhe në odat e fshatarëve, edhe në sallat e shkollave të qyteteve, pa pasur kurrfarë problemi nga kushtet atmosferike.

Një mundësi të tillë nuk e ka LDK-ja, PNDSH-ja, PLK-ja dhe PSHDK-ja, pasi që odat dhe sallat e shkollave janë tepër të vogla për t'i zënë anëtarët dhe simpatizuesit e tyre.

Po vallë çfarë të keqe ka po qe se prindërit marrin fëmijët me vete dhe shkojnë në tubime që organizohen në sheshe qytetesh apo fshattrash, ku fëmijët luajnë në mes vedi, e të mëdhenjtë i përcjellin fjalimet dhe gëzohën me premtimet e bukura të kryepartiakve të tyre?

Vallë, nuk e ka të qartë Maloku se shqiptarët e Kosovës në tubimet parazgjedhore që u mbajtën në muajin që shkoi, dhe në tubimet që po mbahen gjatë këtij muaji, jo vetëm se po shprehin përkrahje ndaj partive të tyre, por njëherit po shprehin gëzimin që Kosova e çliruar po ecë drejt pavarësisë së saj?

Është për t'u habitur se si zotëri Maloku pas dështimit të tij në fushën ushtarakë, dhe atë politike, po provon të luaj rolin e «mbrojtësit» të UÇK-së.

Fatkeqësisht, Naim Maloku nuk ka kredibilitet të mbrojtë vetveten e tij, e lëre më ta mbrojtë UÇK-në, apo dëshmorët, pasi që ai ishte ndër ushtarakët e parë që publikisht i sulmoi në mënyrën më të ligë kolegët e tij ushtarakë, ata që e kyçën në Ministrinë e Mbrojtjes të Republikës së Kosovës. Pra, ai është i pari ndër të parët, që mohoi luftën çlirimtare të brigadave 131, 133, 134 dhe të Batalionit Diversanto-Vëzhgues që formoi Ministria e Mbrojtjes. Me mohimin e këtyre njësive elite të UÇK-së, ai tërthorazi i mohoi edhe dëshmorët e rënë në fushën e nderit në Betejën e Logjës, në Betejën e Kosharës dhe shumë beteja tjera.

Për të mos menduar lexuesi se këto vlerësime për Naim Malokun janë kuturu dhe pa mbulesë faktike, detyrohem ta citoj një fragment nga intervista e tij e botuar në «Kosova sot» më 25 janar 2000.

Ai me atë rast pat thënë: «Njësi të FARK-ut nuk ka pasur fare në Kosovë. Ministria e Bukoshit ka kapitulluar në Kosovë. Janë larguar. Kanë kapitulluar para forcave të okupatorit». Ja pra se në çfarë mënyre të çuditshme e mohon luftën çlirimtare, që bënë brigadat të cilat i formoi Ministria e Mbrojtjes e Republikës së Kosovës. Se Naim Maloku ra nën ndikimin e pehllivanëve të Nanosit dhe u bë argat i tyre, u pa qysh atëherë kur njësitë e Ministrisë së Mbrojtjes, edhe pse luftonin me të njëjtat simbole, sikur njësitë që i komandonin komandantët e vetshpallur në Dukagjin e gjetiu, ai nuk i pranoi për forca ushtarake të UÇK-së, por i quajti njësi të FARK-ut, njësi të Bukoshit. Pra, Naim Maloku jo vetëm që bëri ndarjen e dëshmorëve, por ai tërthorazi edhe i mohoi një pjesë të tyre. Por tani kur Naim Malokut i duhen votat për të fituar edhe ai pak pushtet në Kosovë, e ka ndërruar «pllakën» dhe tani na bëhet një «mbrojtës» i dalluar i dëshmorëve dhe i UÇK-së! Gazeta «Koha ditore» e 10 tetorit citon fjalët e zotëri Malokut i cili në tubimin elektorale të partisë së tij në fshatin Bellanicë të Malishevës paska thënë: «Tendencat e mohimit të UÇK-së janë tendenca për mohimin e historisë së popullit shqiptar. UÇK-ja ka qenë ushtri e rregullt e pranuar nga faktori ndërkombëtar - dhe vazhdon - ...Në tubimet elektorale të LDK-së po ndahen dëshmorët në grupacione. Duke ndarë dëshmorët e UÇK-së tentohet që ajo të prezentohet si ushtri e ndarë në grupe të armatosura që kanë luftuar të pa organizuar dhe pa komandë». Shtrohet pyetja pse Naim Maloku i ikë realitetit të hidhur dhe nuk pranon se UÇK-ja nuk kishte një komandë komanduese, se ajo ishte ushtri e ndarë në grupe të armatosura dhe se ajo nuk arriti të bëhet ushtri kombëtare edhe për vetë fajin e Naim Malokut?

A thua ende nuk e din Naim Maloku se marrëveshjen për bashkimin e UÇK-së dhe të Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës në një komandë komanduese, që e arritën Ahmet Krasniqi dhe Adem Demaçi, e prishi SHP i UÇK-së me urdhërin e Nanosit. A thua ende nuk e di Naim Maloku se edhe marrëveshjen e arritur në mes UÇK-së dhe LKÇK-ës e shkelën pehlivanat e Nanosit?

A thua ende nuk e ka të qartë Naim Maloku se celulat e para të UÇK-së i krijuan Adem e Hamëz Jashari, Salih Çeku dhe Zahir Pajaziti me bashkëveprimtarët e tyre, dhe se njësitë ilegale që i komandonin ata bënë një luftë guerile kundër shkaut, që nga 1991 deri kur pehlivanat e Nanosit e morën «kalanë nga brenda» pasi ua përgaditën kurthat komandantëve të parë të njërive guerile të Republikës së Kosovës?

Nait Hasanin e dekonspiruan për ta futur në burg. Zahir Pajazitit ia përgaditën kurthën të vritet në pritë e shkaut. Adem dhe Hamëz Jasharit ua përgaditën rrethanat që të futën në luftë frontale para kohe dhe pa armatime të nevojshme, që të vriteshin, me qëllim që ata ta merrnin udhëheqjen e njërive guerile. Salih Çekun e kërcënuan me vrasje, ndërsa Ahmet Krasniqin, i cili bënte përpjekje të jashtëzakonshme për bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të Republikës së Kosovës, dhe prishte planet e Serbisë për Kosovën, e pushkatuan.

Këto dhe shumë gjëra tjera të ngjajshme shumë mire i di Naim Maloku, pasi që me presione psikike dhe fizike, pehlivanat e detyruan atë të ndërrojë qëndrimin e drejtë që e kishte në qershor të 1998, i cili nga njohësi i zëshëm i institucioneve të Republikës së Kosovës, u kthye në mohues të përbetuar të tyre. Po Naim Maloku ç' bënte në SHP të UÇK-së?

Ruante dhitë e pehlivanëve të Nanosit apo merrte vendimet së bashku me ta për të penguar UÇK-në që të mos bëhej ushtri kombëtare, ushtri e popullit dhe e Republikës së Kosovës?

Naim Maloku siç njofton gazetari i KD Rexhep Krasniqi bëhet «mbrojtës» i flaktë i Agim Ramadanit dhe i Salih Çekut edhe pse në fillim të këtij viti pat shpifur kundër tyre në mënyrën më të ligë. Gazeta «Kosova sot» e 25 janarit vërteton këtë gjë më së miri.

Citojmë fjalët e Malokut «Ata që nuk patën guxuar të hyjnë të luftojnë në Kosovë janë marrë kinse me Qeveri, me FARK. etj. «Por sot Naimi thotë tjetër gjë, «ndërron mendimin».

Ai në tubimin parazgjedhorë thotë se «ndarja e dëshmorëve faktikisht e mohon edhe emblemën në të cilën ata u vranë, dhe kështu, bëhet edhe

vrasja e dytë e tyre, siç po ndodhë me disa heronj të UÇK-së, duke filluar nga Adem Jashari, Agim Ramadani, Salih Çeku etj., - pastaj vazhdon - ...gjaku i derdhur nën uniformën e UÇK-së nuk lejon ndarjen e saj siç tentohet të ndahet ajo në fraksione... etj.». Shtrohet pyetja pse zotëri Maloku nuk i thoshte këto që po i thotë sot, në janar të këtij viti?

A nuk e dinte Naim Maloku se Agim Ramadani dhe Salih Çeku luftonin me të njëjtat simbole dhe me të njëjtën uniformë që mbante edhe zotëri Maloku?! A nuk dinte Naim Maloku se Agim Ramadani dhe Salih Çeku kishin rënë dëshmorë në Betejën e Kosharës?

Naim Maloku i dinte mirë të gjitha këto, por pehlivanat e Nanosit e kishin bindur se ata do të merrnin pushtetin edhe me mjetet e dhunës. Maloku duke ditur rregullën e përgjithshme se fituesit e shkruajnë historinë, ishte i bindur se Ahmet Krasniqi me të gjithë dëshmorët tjerë të brigadave që i formoi ai dhe Ministria e Mbrojtjes, do të shpallehin tradhëtarë për së vdekuri, me arsyetimin se u «manipuluan nga Bukoshi», ndërsa ushtarakët e gjallë në krye me Kolonel Tahir Zemën, përpos etiketës që do t'ua venin në ballë, do t'i pushkatonin apo do t'i dënonin me burje të gjata.

Kështu, Naim Malokut si mbetej tjetër vetëm se të luante një rol me rëndësi në jetën politike dhe ushtarake të Kosovës.

Por Naim Maloku kur u bind se pehlivanat e Nanosit do ta marrin «flakareshën» e popullit, në vend të pushtetit mbi shqiptarët e Kosovës, na bëhet «mbrojtës me namë» i UÇK-së dhe kritikon LDK-në se po i «ndanë dëshmorët» e ka «harruar» se ishte vetë ai, që bëri jo vetëm ndarjen e dëshmorëve por edhe mohimin e një numri jo edhe të vogël të tyre. Çka është më e keqja Maloku edhe tash shpif për Agim Ramadanin kur thotë se «Agim Ramadanin e kam pasur bashkëluftëtar në Jasiq, pastaj ka hyrë në njësinë e Tahir Zemës dhe pasi Zema ka shkuar me 100 ushtarë në Prapaçan, Agim Ramadani ka mbetur deri pas plagosjes sime në Jasiq. E kam pasur bashkëluftëtarë në zonën operative ku kam luftuar, ndërsa më pas ka kaluar në Brigadën e Rustem Berishës dhe është vlarë heroikisht në luftë».

A nuk është kjo një shpifje e ultë ndaj Agim Ramadanit?

A nuk është ky tentim për të falsifikuar veprimtarinë heroike të heroit të kombit Agim Ramadani dhe njëkohësisht falsifikim i historisë?!

Agim Ramadani zotëri Maloku, ishte një ushtarak atdhetar, i cili dinte si krijohet ushtria dhe dinte si mbrohet Kosova.

Ai nuk pranoi të bëhet argat i argatve të armiqve tanë.

Ai nuk u manipulua, siç u manipulua Naim Maloku nga pehlivanat e Nanosit, edhe pse i prematuan poste, edhe pse e kërcënuan.

Ai hyri në Ministrinë e Mbrojtjes të Republikës së Kosovës dhe së bashku me Tahir Zemën në cilësinë e zëvendës komandantit të Brigadës 131 pat hyrë në Kosovë më 24 qershor të 1998, dhe ai mbet në Jasiq me detyrën që ia caktoi Komandant Tahir Zemaj, për të pritur armatimin që duhej t'u vinin nga Ministria.

Pra ai nuk pat «hyrë në brigadën e Rustem Berishës në Jasiq», siç thotë Maloku, por që caktuar zëvendës komandant i asaj brigade nga Ahmet Krasniqi dhe Ministria e Mbrojtjes, dhe se ai nuk «u vra në luftë», siç thotë Maloku, por u vra në vijën e parë të frontit në Koshare, pasi e realizoi planin për thyerjen e kufirit, plan që e kishte përpiluar vet me shokët e luftës, Salih Çekun dhe Anton Çunin.

Më në fund kisha për t'ia rikujtuar Naim Malokut dhe ushtarakëve të tjerë, se është e domosdoshme të na i zbardhin rrethanat e vrasjeve të ushtarëve shqiptarë në Armatën Jugosllave, deri sa ata kryenin profesionin e ushtarakut në atë ushtri. Siç dihet shumë të rinjë shqiptarë u vranë disa ditë para se ta kryejnë shërbimin ushtarak në APJ-në, edhe me fajin e disa ushtarakëve shqiptarë, të cilët u vunë në shërbim të KOS-it jugosllav, duke i spiunuar kolegët dhe ushtarët e tyre.

Është koha e fundit që shqiptarët të merren me zbulimin dhe dokumentimin e krimit nga Armata Jugosllave mbi të rinjët shqiptarë të cilët u vranë në mënyrën më barbare, duke i shpifur se kinse kishin bërë «vetëvrasje».

Shqiptarët nuk guxojnë t'i harrojnë ata djelmosha trima që u vranë aq mizorisht nga dora katile e shkaut, vetëm se ishin shqiptarë.

Do të bëhet vrasja e dytë e tyre po që se shqiptarët nuk i trajtojnë si duhet, po që se e lënë zbardhjen e vrasjes së tyre vetëm në përkujdesjen e prindërëve dhe farefisit dhe po që se nuk shpallen dëshmorë, sepse nga plumbi, thika, helmi apo laku i shkaut u është marrë jeta, vetëm se ishin shqiptarë, vetëm se donin shqiptarinë, vetëm se nuk pranuan të bëheshin opanga dhe masha të shkaut.

Botuar: «Bota sot», më 19 tetor 2000

PSE PO FALSIFIKOHET BETEJA E KOSHARËS?!

Fatkeqësisht shumë ngjarje të historisë sonë më të re, jo vetëm që po shpjegohen në mënyra të njëanshme, por edhe po falsifikohen siç po bëhet me Betejen e Kosharës. Shumica e autorëve të shkrimeve për Betejën e Kosharës, që i botoi «Bota sot» prej 8-24 maj 2000, kanë rënë (me vetëdije apo pa vetëdije) në grackën e komplotistëve të UÇK-ës, përpos Dr. Fazli Shalës dhe Kadri Metajt.

Siç dihet thyerjen e kufirit e bëri njësia me emrin «Grupi i Tretë Operativ» (GO-3), në gjirin e së cilës bënë pjesë Brigada 131 që komandohej nga Rrustem Berisha, Brigada 134 që komandohej nga Salih Çeku dhe Batalioni Diverzanto-Vëzhgues «Delta» që komandohej nga Anton Çuni. Agim Ramadani ishte zëvendës komandant i Brigadës 131 (që nga formimi i saj nga Ministria e Mbrojtjes dhe Ahmet Krasniqi në qershor 1998) dhe Kryeshef i Shtabit të njësisë ushtarake GO-3. Ndërsa Salih Çeku ishte zëvendëskomandant për moral dhe çështje politike të Brigadës 134, komandant i së cilës ishte ushtaraku madhor Tahir Zemaj gjatë kohës sa i kreu detyrat ushtarake në Kosovë.

Brigada 134, bërthamat e brigadave 131 dhe 133 patën hyrë në Kosovë në mënyrë të organizuar në qershor të vitit 1998 pas arritjes së Marrëveshjes për bashkimin e Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës dhe UÇK-ës, që e arritën Adem Demaçi dhe Ahmet Krasniqi në Oslo të Norvegjisë.

Siç dihet komandanti i këtyre njësive operative të UÇK-së ishte ushtaraku madhor Tahir Zemaj i cili, edhe pse u pengua shumë nga Ramush Hajradinaj dhe argatët e tij, arriti suksese të pamohueshme në disa beteja që i kreu kundër ushtrisë dhe policisë së shkaut në Dukagjin.

Pas ofensivës së ushtrisë serbe gjatë verës së vitit 1998 njësitë e UÇK-së në Dukagjin u detyruan të tërhiqen në forma të ndryshme në Shqipëri, ndërsa grupe të vogla ushtarësh mbetën të izoluar në zona malore, pa ushqim dhe pa materjale ushtarake.

Ushtarakët dhe ushtarët e njësive ushtarake që udhëheqeshin nga ushtarakët e Ministrisë së Mbrojtjes pas vështirësive të shumta arritën të tubohen në «Qendrën Ushtarako-Stërvitore» në Papaj, për të vazhduar me stërvitje fizike dhe përgaditje ushtarake për beteja të reja.

Me vrasjen e Ahmet Krasniqit në Ministrinë e Mbrojtjes ndryshuan gjërat. Emisarët e dërguar në Ministri nga LPK-ja dhe LBDK-ja e mori «kalanë nga brenda» pa zhurmë. Ministria, edhe më tutje ishte zyrtarisht subjekt ushtarak i Republikës së Kosovës, por faktikisht kishte rënë në duar të komplotistëve, qëllimi i të cilëve ishte të dëmtohej sa më tepër Ministria duke e penguar në realizimin e detyrave ushtarake.

Me këtë gjendje nuk u pajtuan një pjesë e oficerëve atdhetar, të departizuar, që çështjen kombëtare e venin mbi interesat partiake, grupe dhe personale, siç ishin Salih Çeku, Agim Ramadani, Anton Çuni, Tahir Zemaj, Sylejman Kollçaku, Nazif Ramabaja, Xhafer Gashi, Bashkim Kalaveshi, Sadri Lokaj, Fadil Hadërgjonaj, Gjon Gjuka, Skënder Rexhahmetaj, Hysen Berisha e shumë tjerë, emrat e të cilëve nuk po më kujtohen momentalisht, të cilët bënë çfarë ishte e mundur për kryerjen e detyrave që kishte Ministria ndaj Kosovës dhe kombit. Edhe pse ushtarakët dhe ushtarët e Brigadës 134 e kërkonin komandantin e tyre kolonel Tahir Zemën të vinte në Papaj, Halil Bicaj, i cili u zgjodh Ministër i Mbrojtjes në vend të Ahmet Krasniqit nga Bujar Bukoshi, nuk e lejonte atë të shkonte tek ushtarët dhe ushtarakët e Brigadës së tij, por i jepte detyra tjera, të cilat Zemaj sipas rregullave ushtarake ishte i detyruar t'i kryente.

Pasi që Salih Çeku kishte qenë zëvendës komandant për moral dhe çështje politike i Brigadës 134, që nga formimi i saj me rregullat ushtarake i takonte ta komandonte deri sa të vinte Komandanti i saj Tahir Zemaj. Edhe pse Salih Çeku ka kërkuar disa herë të vinte Tahir Zema, apo edhe ndonjë tjetër me grada më të larta se të tijat, Ministria e Mbrojtjes mbeti e shurdhër në kërkesën e tij. Vetëm pas vdekjes së Salih Çekut erdhi Fadil Hadërgjonaj për ta komanduar Brigadën 134, pasi edhe ai kishte qenë një kohë të shkurtër zëvendëskomandant për moral dhe çështje politike i asaj brigade kur Tahir Zemaj e kishte dërguar Salih Çekun në Ministri, tek Ahmet Krasniqi për t'i hetuar shkaqet e mosardhjes së armatimit, që ishte dashur të vinte në Jasiq të Kosovës nepërmjet Shqipërisë.

Punën më të madhe në aftësimin e njërive dhe përpilimin e Planit Operativ për thyerjen e kufirit e kanë bërë Agim Ramadani, Salih Çeku, Anton Çuni, Xhafer Gashi, Hysen Berisha etj. Siç thotë Xhafer Gashi, Shef i zbulimit dhe kundrazbulimit i njërive ushtarake që bëheshin gati për thyerjen e kufirit në intervistën e tij të botuar në «Bota sot» më 2 mars 2000, «kanë marrë pjesë në përgaditjen e planit operativ dhe aftësimin e njërive operative edhe këta eprorë: Feriz Tërshnjeva, Skënder Hasangjekaj, Musa

Gjakova, Skënder Rexhahmetaj, Farush Thaçi, Isuf Haklaj, Musa Dragaj, Sebahate Tolaj, më vonë edhe Sadri Lokaj, Adem Dahri, Naser Vllasi, Afrim Bekaj, pastaj Milazim Maraj, Gani Gjokaj etj.».

Njëra ndër çështjet më me rëndësi të historiografisë shqiptare është që të ndriçohet jo vetëm Beteja e Kosharës por edhe Beteja e Logjës. Është e domosdoshme të ndriçohën të gjitha ngjarjet dhe ndeshjet luftarake që u zhvilluan në Kosovë në mes UÇK-së dhe policisë dhe ushtrisë serbe në bazë të fakteve të vërtetuara, e jo në bazë të të dhënave të pa vërtetuara që po i qesin në opinion komplotistët e UÇK-së, dhe argatët e tyre, me qëllim të falsifikimit të ngjarjeve historike.

Të gjithë autorët e shkrimeve që morën për të vërtetë gënjeshtren e komplotistëve se «thyerjen e kufirit e ka bërë Brigada 138, Agim Ramadani», bënë falsifikimin e asaj Beteje, sepse një pohim i tillë nuk përkon me të vërtetën, kur dihet se kufirin e kanë thyer njësitë e Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës, Brigada 134, Brigada 131 dhe Batalioni Diverzanto-Vëzhgues «Delta» nën udhëheqjen e ushtarakëve dhe komandantëve: Agim Ramadani, Salih Çeku, Anton Çuni, Xhafer Gashi dhe Rustem Berisha. Vendimin për thyerjen e kufirit e kanë marrë Agim Ramadani, Salih Çeku, Anton Çuni, Xhafer Gashi dhe Rustem Berisha me dijen e Ministrisë së Mbrojtjes dhe me dijen e SHP të UÇK-ës, por pa pëlqimin e tyre. Këtë që po them e vërtetojnë fakte të shumta.

Së pari, Ministria e Mbrojtjes nuk e lejoi Kolonel Tahir Zemën të marrë komandën e Brigadës së tij, Brigadës 134, që ndodhej në «Qendrën Stër-vitore Papaj».

Së dyti, Ministria e Mbrojtjes nuk e lejoi komandant Tahir Zemën të marr pjesë në Betejën e Kosharës me Brigadën e tij «Mërgimi».

Së treti, Ministria bëri edhe pengesa tjera në furnizimin e njësive me armatime të rënda, që i kishte në dispozicion.

Së katërti, SHP i UÇK-së nëpërmjet Jakup Krasniqit dhe Hashim Thaçit, kërkuan nga Agim Ramadani dhe Salih Çeku në një takim që e mbajtën së bashku, që pa pëlqimin e tyre të mos ndërmerrnin kurrfarë aksioni luftarak, pasi qenë të bindur se sukseset e Ministrisë në luftën çlirimtare do t'i dëmtonin planet e komplotistëve të UÇK-së, plane që i kishin përgaditur me kohë për të mohuar çdo punë dhe veprimtari kombëtare në të cilën ata nuk kishin marrë pjesë.

Së pesti, Jakup Krasniqi dhe Hashim Thaçi patën një takim të fshehtë me Rustem Berishën pak kohë para se të fillonte aksioni për thyerjen e kufirit,

për të cilin Rustem Berisha nuk u ka raportuar anëtarëve të shtabit, dhe as për bisedat apo marrëveshjet që janë lidhur në mes tyre.

Së gjashti, mos publikimi i thyerjes së kufirit nga TVSH-ja dhe gazetatat që i kontrollonte SHIK-u, pararoja staliniste e LPK-ës, dhe partiakët dhe karrieristët e shtirë të LBDK-ës për më tepër se një javë, tregon se kanë shpresuar se Beteja e Kosharës do të përfundonte me humbje për njësitë tona.

Vetëm atëherë, kur gazeta jonë kombëtare «Bota sot» arriti ta njoftonte opinionin tonë për thyerjen e kufirit nga ana e njërive operative të UÇK-së, që komandoheshin nga eprorët e Ministrisë së Mbrojtjes, me shkrimet që i dërgonin gazetarët e saj trima, Naim Kelmendi dhe Muhamet Çetta nga fronti i luftës, që zhvillohej në Koshare, dhe u bindën se Beteja e Kosharës u krye me sukses, komplotistët ndërruan taktikë duke bërë poteza të studjuar mirë për ta përvehtësuar atë Betejë, për qëllimet e tyre karrjeriste.

Në Tropojë dhe Kukës i dërguan argatët e tyre të njoftojnë opinionin tonë nepërmjet TVSH-së dhe gazetave të tyre për thyerjen e kufirit nga ana e njërive të UÇK-së, pa cekur se cilat njësi dhe kush komandonte me ato njësi.

Me gjysmë zëri treguan edhe për vrasjen e Agim Ramadanit dhe Salih Çekut dhe dëshmorëve të tjerë, për luftimet që zhvilloheshin në mes forcave të shkaut dhe forcave të UÇK-ës. Halil Bicaj me Shtabin e tij bëhet dorëllirë për dhënjen e armatimit modern vetëm pas thyerjes së kufirit, dhe kur mori dritën e gjelbërt nga «këshilltarët» që ia kishin caktuar komplotistët në Ministri.

Edhe dërgimi i armatimit të Ministrisë së Mbrojtjes u përdor për qëllime komplotiste, pasi atë armatim nuk e dërgonin oficerët e Ministrisë por argati më besnik i klanit të Ramush Hajradinit dhe Ibrahim e Muhamet Kelmendit, Nasim Hajradinaj (ky klan në antarësinë e LPK-ës zinte vendin e dytë për nga ndikimi, pas klanit të XH. Halitit, A. Sylës dhe H. Thaçit.)

Dalja e Naim Malokut në TVSH, dhe jo e një ushtaraku që kishte merita të veçanta për suksesin e Betejes së Kosharës, ishte shenjë e keqe, se komplotistët nuk e kishin qëllim informimin e opinionit për zhvillimin e Betejës së Kosharës, por kishin hallin e falsifikimit dhe përvehtësimit të saj. Eshhtë tragjiko-komike kur sot «akademikët», «shkencëtarët», me grada shkencore «Dr.» bien nën ndikimin e komplotistve dhe me vetëdije apo pa vetëdije bëjnë argat të tyre, duke u ndihmuar ta falsifikojnë historinë, apo duke bërë ç'është e mundur për t'i sjellë ata në pushtet.

Ardhja e tyre në pushtet do të sillte frikë, pasiguri, dhunime, vjedhje,

plaçkitje, vrasje dhe krime edhe më të mëdha se që po bëhën sot në Kosovë nga argatët e tyre kriminelë, të maskuar me maska, që komandohen nga kryemaskarenjtë pa maska, pasi që maskat atyre ua grisi «revolucionin e vonuar demokratik» i Shqipërisë më 1997.

Komplotistët janë të shkathtë për «t'i bindur» një pjesë të vogël të «intelektualëve» me të mirë apo me të keq, pasi që i frigojnë apo ju premtojnë pozita udhëheqëse dhe kolltuqe. Ky kompromentim i tyre vërehet lehtë nëse do t'i citojmë ca pjesë nga shkrimet e botuara në «Bota sot» më 8-24 maj 2000, ku shihen rrenat që i hangrën autorët e këtyre shkrimeve.

Në veçanti do t'i analizoj shkrimet e Naim Malokut i cili nëpërmjet tyre bëri ç'është e mundur për t'i «ndriçuar» dhe për t'i «vlerësuar» disa nga ngjarjet historike, që ndodhën para, gjatë dhe pas intervenimit të NATO-s në Kosovë.

Të shikojmë fillimisht çka na zbulon Dr. Emin Kabashi në shkrimin e tij të botuar më 19 maj 2000. Citojmë: «...luftëtarët trima të Brigadës 138, Agim Ramadani, hartuan strategjinë e zhbërjes së kufirit, që kishte coptuar këtë gjeografi kombëtare për më shumë se 80 vjet».

Pra sipas tij «Brigada 138, Agim Ramadani» paska qenë e formuar disa muaj para se të fillonte Beteja e Kosharës. Ja se çfarë xhevahiri falso u zbulon lexuesve Dr. Fehmi Rexhepi në shkrimin e tij të botuar në «Bota sot» më 22 maj 2000 kur thotë: «...në gusht të vitit 1998, komanda e Brigadës 138, duke pasur parasysh rrezikun që po i kanosej luftës (cilës luftë?), dhe duke hetuar se qëllimi i armikut nuk ishte vetëm djegia e shkatërrimi, por mbi të gjitha ishte zhdukja e tërë qenies shqiptare në këto troje, ajo ndërmoi masa përkatëse duke caktuar grupin që përbëhej nga Agim Ramadani, Salih Çeku, Xhafer Gashi dhe Shyqëri Maloku me detyrë për të organizuar kontakte në Shqipëri dhe Evropë me moton: «Ejani të luftojmë së bashku».

Pra, siç po shihet Dr. Rexhepi formimin e Brigadës 138 e çon shumë më heret se sa ligjëruesit tjerë, pra në gusht të vitit 1998!

Nuk do t'i citoj autorët tjerë pasi që të njejtin falsifikim e bëjnë me të njëjtat fjalë. Për ta pasur lexuesit të qartë «formimin» e «Brigadës 138, Agim Ramadani», do t'i citojmë fjalët e Xhafer Gashit, shefit të zbulimit dhe kundrazbulimit në Shtabin e Njësisë që bënë thyerjen e kufirit, pra në Shtabin e përbashkët komandues të Brigadës 131, Brigadës 134 dhe të Batalionit Diversanto-Vëshgues. Ai në bisedën e tij të botuar në «Bota sot» më 2 mars 2000 thotë: «Brigada 138 Agim Ramadani» është pagëzuar me

këtë emër më 11. 05. 1999, me urdhër të shefit të Shtabit të Përgjithshëm të UÇK-ës, Agim Çekut. Përpara kjo njësi quhej Grupi i Tretë Operativ, dhe atë për disa arsye. Një nga to ishte vetë përbërja e njesisë: GO-3 përbëhej prej Brigadës 131, Brigadës 134 dhe Forcave Komando «Delta», të cilat ishin njësi të veçanta, të themeluara paraprakisht, por të cilat kishin të njëjtin vendqëndrim, të njëjtat pikësynime dhe të gjithë pjestarët e tyre ishin të lidhur në mes veti si të ishin, jo si një njësi, por një familje e madhe. Për këtë arsye nuk ishte çudi vendimi i përbashkët që këto njësi të bashkohën në një formacion më të lartë». Pra, nuk qenka i vërtet pohimi i ligjëruesëve me tituj shkencorë «Dr.» dhe as i autorve tjerë përkitazi me formimin e «Brigadës 138, Agim Ramadani».

Falsifikimi i datës së formimit të saj çon në falsifikimin e shumë ngjarjeve tjera që kishin të bënin me përgaditjen dhe udhëheqjen e Betejes së Kosharës, çon në falsifikimin e shumë të vërtetave dhe ngjarjeve historike, që u kryen pa dëshirën dhe kundër interesave personale, grupore, klanore të partiakëve dhe karrieristëve të shtirë dhe komplotistve të UÇK-ës.

Naim Maloku me shkrimin e tij të botuar në «Bota sot» me titull: «Lufta e Kosharës dhe faktori ndërkombëtar» pasi jep ca shpjegime për luftërat çlirimtare dhe lufrat agresive të nxjerra nga literatura ushtarake e të përkthyer shumë dobët, për çudi, na jep një vlerësim të drejtë kur thotë: «...elementi më i rëndësishëm i udhëheqjes politike të luftës është informimi i drejtë për mënyrën, formën dhe qëllimin e veprimeve luftarake në terren, në mënyrë që të krijohet opinionimi pozitiv për qëllimet e luftës».

Shtrohet pyetja, a thua Naim Maloku bëri apo nuk bëri «informimin e drejtë të veprimeve luftarake në terren për të krijuar opinion pozitiv për qëllimet e luftës» me intervistat që u dha gazetarëve në lidhje me UÇK-në, Ministrinë e Mbrojtjes të Republikës së Kosovës, FARK-un, kolegët e tij ushtarakë të Ministrisë së Mbrojtjes, marrrëveshjet e arritura në mes Ministrisë së Mbrojtjes dhe Udhëheqjes politike të UÇK-së, Betejës së Logjës, Betejës së Kosharës etj.?

Për të gjitha temat e rëndësishme të historisë tonë kombëtare Naim Maloku u tregua i njëanshëm, jo real dhe i pa drejtë. Ai shpesh i ndërroi qëndrimet për të njëjtat ngjarje brenda një kohe të shkurtër.

Shumica e pohimeve të tij nuk përputhen fare me të vërtetën. Çka është më e keqja, ai duke i marrë në mbrojtje veprimet e pararojes staliniste të LPK-së, dhe partiakëve të shtirë të LBDK-së, që bënë komplete kundër UÇK-së dhe Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës, e futi veten në vallen

e komplotistëve, që aq shumë e dëmtuan çështjen tonë kombëtare, që nuk lejuan departizimin dhe institucionalizimin e UÇK-ës, s'lejua të jetësohet marrëveshja për bashkimin e UÇK-së dhe Ministrisë së Mbrojtjes, bënë edhe shumë të liga tjera që nuk po e shoh të udhës t'i përmendi të gjitha pasi që opinioni ynë i ka të qarta. Kush mund t'i bie në fije Naim Malokut me deklaratat e tij që nuk përkojnë fare me të vërtetën?

Ai në intervisten e tij të botuar në gazetën «Kosova sot» më 25 janar 2000 pat thënë «Njësi të FARK-ut nuk ka pasur fare në Kosovë». Pastaj vazhdon: «Ministria e Mbrojtjes e Bukoshit ka kapitulluar në Kosovë. Janë larguar. Kanë kapitulluar para forcave të armikut». Shtrohet pyetja: Si është e mundur të largohen dhe të kapitullojnë njësitë e FARK-ut në Kosovë, kur sipas Malokut «forca të FARK-ut, nuk kishte fare në Kosovë»?

Opinionin ynë veç është mësuar me kundërthëniet e Naim Malokut. Ndoshta një ditë do të tregojë të vërtetën e hidhur se si ra nën ndikimin e komplotistëve të UÇK-ës, dhe pse u bë argat i tyre, pasi ai vet ka pranuar se në UÇK ka hyrë me urdhër të Ahmet Krasniqit dhe të Ministrisë së Mbrojtjes. Naim Maloku në shkrimin e tij të fundit të botuar në «Bota sot» më 16 maj 2000, tërthorazi e pranon se Luftën e Kosharës e kanë përgatitur dhe udhëhequr ushtarakët e karrierës profesionale, se në Kosovë paska pasur edhe njësi të UÇK-së të komanduara nga ushtarakët e Ministrisë së Mbrojtjes etj. Ai thotë: «Me operacion të suksesshëm ushtarak dhe me veprime ushtarake të planifikuara, të organizuara dhe të udhëhequra në mënyrë profesionale, thyhet kufiri administrativ shtetëror i Jugosllavisë, duke depërtuar njësitë e UÇK-së në thellësi të territorit të Kosovës, duke mbajtur prapavinë e çliruar». Këto pohime të tij nuk janë të mjaftueshme për ta çfajësuar nga shpifjet që ka bërë ndaj kolegëve të tij ushtarake, për pohimet e mëparshme të pa vërteta. Ai duhet në rend të parë t'u kërkojë falje oficerëve që u kyçën në Ministrinë e Mbrojtjes, pa i llogaritur emisarët që hynë në Ministri për qëllime komplotiste, e në radhë të parë duhet t'u kërkojë falje për së vdekuri Ahmet Krasniqit, Agim Ramadanit, Salih Çekut, Adem Ukëhaxhës, Rustem Bruçit e të tjerëve për fyerjen që u bëri me intervisten e tij të botuar në gazetën «Kosova sot» më 25 janar 2000, ku thoshte: «Ata që nuk kanë pasur guxim të hyjnë e të luftojnë në Kosovë janë marrë kinse me qeveri, me FARK e tjera». A nuk është kjo një shpifje kundër kolegëve të tij dhe kundër Ministrisë së Mbrojtjes?

A thua nuk ishin njësitë operative të UÇK-së, të udhëhequra nga ushtarakët e Ministrisë së Mbrojtjes që i dhanë goditjen e parë forcave të shkaut në Logjë?

Nuk ishin njësitë e Ministrisë së Mbrojtjes të komanduara nga ushtaraku madhor komandant Tahir Zemaj i cili i vuri themelet e Ushtrisë së Rregullt të Republikës së Kosovës në Prapaqan?

A nuk u pengua Tahir Zemaj dhe ushtarakët tjerë të karrierës ushtarake gjatë kohës sa i kryenin operacionet luftarake në Dukagjin nga Ramush Hajradinaj dhe argatët e tij?

A nuk ishin ushtarakët e Ministrisë së Mbrojtjes që përgatitën, udhëhoqën dhe komanduan Betejën e Kosharës?

Së paku, Naim Maloku, tash duhet ta pranojë se në dështimin e UÇK-së në Dukagjin, gjatë fushatës serbe në verën e vitit 1998 mbajnë përgjegjësi edhe Naim Maloku bashkë me Ramush Hajradinaj e Sali Veselin, që ndanë dhe përçanë popullsinë dhe ushtrinë. Me veprimet dhe sjelljet e këtyre treve shumë ushtarë të UÇK-së u thyen shpirtërisht, kur panë skenën trishtuese të rrahjes, plaçkitjes dhe plagosjes së katër ushtarëve të UÇK-së, veçmas kur në to mori pjesë edhe Ramush Hajradinaj, vetëm se ishin nën komandën e Tahir Zemës! A nuk ishte pastaj pengesa kryesore popullsia e ikur dhe e grumbulluar në teritorin që kontrollohej nga forcat e UÇK-së që komandoheshin nga Tahir Zemaj për të luftuar me forcat e shkaut?

Se ende nuk e ka të qartë Naim Maloku shkakun që u detyruan njësitë e Tahir Zemës të largohën për Shqipëri pa u bërë rezistencë forcave të shkaut, tregon mosdijen e vet ushtarake, pasi që, rezistenca do të sillte tragjedinë e mijëra familjeve kur dihet se në një teritor jo të madh gjendeshin afër 60.000 civilë. A nuk ishin përçarjet që i krijuan Hajradinaj, Maloku dhe argatët e tyre faktor i fuqishëm që u ndihmuan shkieve t'i marrin territoret e «çliruara» prej Ramushit dhe Naimit pa u bërë kush kurrfarë rezistence?

Po qe se njësitë e Ministrisë së Mbrojtjes kanë «ikur», çka u bë me njësitë që i komandonte Ramush Hajradinaj dhe Naim Maloku?

Siç thotë Ramush Hajradinaj, edhe forcat e tij ushtarake «ikën për të gjetur shpëtimin në Shqipëri». Ai vet pohon në intervistën e tij se gjatë ofensivës së shkaut në verën e vitit 1998 vetëm 50 ushtarë nuk e kanë braktisur! Po a thua Naim Maloku ende nuk e ka të qartë se pse ikën ushtarët e tij pa e pritur të madhi të voglin. A thua nuk e di ende Naim Maloku se për këtë rrëmujë që ndodhi në Dukagjin, nuk janë fajtorë ushtarët që kishin mbetur pa municione dhe pa ushtarakë të profesionit që Naimi, Ramushi dhe SHP i

UÇK-së nuk i donin, por vet ata që nuk lejuan bashkimin e njësive ushtarake të UÇK-së të Zonës së Tretë Operative, edhe pse në takimin e mbajtur të shtabeve të 72 fshatrave, qe vendosur bashkimi i njësive nën një komandë të unifikuar nën drejtimin e Tahir Zemajt, Komandant, dhe Ramush Hajradinajt Zv. Komandant?

Dëshirën e përfaqësuesëve të shtabeve të fshatrave e miratoi Ministria e Mbrojtjes, por nuk e pranoi dhe nuk e miratoi SHP i UÇK-ës. Pra, është një gjë e thjeshtë, nuk duhet për të shkrirë shumë mend, për të kuptuar se kush e pengoi luftën çlirimtare, kush i theu marrëveshjet, kush mbolli përçarje, kush nuk e dëgjoi zërin e arsyes dhe zërin popullit, kush luftoi për Kosovë dhe çlirimin e saj, e kush bëri dredhi dhe komplete kundër saj, kush ishte kundër institucioneve shtetërore të Republikës së Kosovës dhe kundër popullit të shumëvujtur. Se Naim Maloku u bë argat i komplotistëve të UÇK-së, dëshmon ai vet në intervistën e botuar në «Kosova sot» më 25 janar 2000 kur për Betejen e Kosharës pat thënë, «Në Koshare kam dalur më 9 maj të 99-ës. Në marrëveshje me komandantin e ZO të Dukagjinit z. Ramush Hajradinajt dhe me urdhër të Shtabit të Përgjithshëm që më është dhënë me telefon. Të njëjtën ditë jam vënë në dispozicion të Brigadës 138 „Agim Ramadanit» në Koshare me të cilën ka komanduar Rustem Berisha». Naim Maloku edhe pse e din se Brigada 138 «Agim Ramadanit» është «formuar» një muaj pas thyerjes së kufirit dhe një muaj pas vdekjes së Agim Ramadanit, ai falsifikon dhe nuk mërzhitet fare se thotë një të pavërtetë. Naim Maloku dhe falsifikuesit e tjerë të Betejës së Kosharës duhet të na thonë një rast, kur ka ndodhur në historinë e luftërave çlirimtare të popujve të robëruar, që një njësi ushtarake ta mbajë emrin e një komandanti të gjallë? Se për çfarë qëllimi ka shkuar Naim Maloku në Koshare më 9 prill të vitit 1999 do ta lëmë të na e tregojë ai, me gojen e tij kur thotë: «Unë kam shkuar me qëllim të krijimit edhe të një brigade tjetër dhe të bashkëveproj me Brigadën 138 në drejtimin operativ Koshare–Junik dhe Dukagjin. Patën ardhur edhe pesë mijë ushtarë nga Perendimi dhe me ta të formohej edhe Brigada 134».

Ja pra, me çfarë detyre mafioze dhe komplotiste ishte ngarkuar Naim Maloku nga SHP i UÇK-ës, për të formuar edhe një brigadë me të njëjtin numër, brigadë që egzistonte në përbërje të njësive GO–3. A nuk është ky fakt i pamohueshëm se Naim Maloku kishte shkuar në Koshare ditën kur kishte filluar Beteja e Kosharës jo për t'i ndihmuar ushtarakët, por për t'i penguar, jo për t'i forcuar radhët luftarake, por për t'i dobësuar!

Këto veprime të Naim Malokut me siguri nuk kanë sjellur forcimin e njësisë operative që thyen kufirin, por kanë sjellur përçarje dhe pështjellim. Pse nuk arriti Naim Maloku të formonte edhe një brigadë në Koshare me numrin 134 është një «fshehtësi ushtarake», për të cilën tash për tash mund të flasim vetëm me hamendje. Një ditë do të dihen edhe shumë fshehtësi dhe komplete prej të cilave do të trishtohet edhe njeriu me zemër guri, edhe njeriu me nerva gomari! Situatën pas Betejës së Kosharës më së miri na e përshkruan Dr. Fazli Shala kur thotë: «Një ndër faktorët bazë që ndikoi në rritjen e numrit të të dëmtuarve në këtë luftë ishte mospërgaditja paraprake e shumë luftëtarëve të cilët erdhën pas disa ditëve që u thye kufiri si vullnetarë. Shumica sish nuk kishin njohuri të mjaftueshme për artin luftarak».

Siç dihet deri sa ishin gjallë Agim Ramadani dhe Salih Çeku numri i të vrarëve ishte shumë i vogël. Kur i futën gishtërinët në «organizimin e luftimeve» pas thyerjes së kufirit «komandantët» e vetëshpallur siç ishte Nasim Hajradinaj apo «Komandant Qorri», numri i të vrarëve rritej çdo ditë e më tepër, pasi që për këtë sorollop komandantësh, nuk ka nevojë për dije profesionale dhe përgatitje ushtarake pasi që «shqiptarët lindin luftëtarë». Se numri i ushtarëve që e bënë thyerjen e kufirit ishte tepër i vogël tregon Dr. Fazli Syla kur thotë «Lodhja fizike, si faktor, kishte rëndësinë e vet ngase ushtarët tanë ishin ata që përballonin luftën edhe për 24 orë radhazi pa u ndërruar fare. Kjo ndodhte ngase në fillim ne kishim deficit sa i perket numrit të ushtarëve në krahasim me gjatësinë e vijes kufitare të frontit...».

A thua nuk ishte një detyrë tejet e vështirë dhe një veprim tepër i lig, që në momentet dramatike kur luhej fati i qindra ushtarëve dhe ushtarakëve që e bënë thyerjen e kufirit, të bëhej komplot kundër Brigadës 134, e cila ishte në përbërje të njësisë operative të GO-3-së?

Shtrohet pyetja, pse të krijohet edhe një Brigadë me të njejtin emër, me numrin 134?!

Përgjigjja dihet. Komplotistët donin që kjo betejë të dështonte, donin të mbjellin përçarje dhe pakënaqësi në mesin e ushtarëve dhe ushtarakëve të njësisë të Ministrisë së Mbrotjtjes, që e thyen kufirin dhe mu për këtë arsye SHP i UÇK-ë e kishte dërguar Naim Malokun në Koshare. Fatmirësishtë planet e komplotistëve nuk u realizuan. Beteja e Kosharës pati sukses. Për tri ditë lufte u morën të gjitha pikat strategjike që i parashihte plani operativ. Armiku pati humbje të mëdha në njerëz dhe në mjete të luftës. Në altarin e lirisë ranë katër ushtarë të UÇK-së.

Kjo tregon se lufta nuk është lojë fëmijësh por është art që përpos mençurisë, trimërisë dhe dijës së ushtarëve veç e veç, don edhe udhëheqje profesionale, udhëheqje të ndërgjegjshme e të aftë. Nuk është çudi që Beteja e Kosharës u fitua, edhe pse ushtria e shkaut kishte disa fish më tepër ushtarë, kishte armatime moderne dhe pozita të fortifikuara, që ju mundësonin mbrojtje të suksesshme, po sikur ta kishin pasur moralin e ushtarëve dhe ushtarakëve të njërive operative të UÇK-së, që i komandonin oficerët tanë trima dhe atdhetarë të Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës.

Është e rëndësishme të ceket se drejtuesit ushtarakë të Betejes së Kosharës e thyen rregullorën e komandimit, ata (Sali, Çeku, Agim Ramadani, Anton çuni etj.) vetë u prinë ushtarëve në vijën e parë të frontit. Ata nuk deshën të «komandojnë» nga thellësia e territorit të çliruar, të fshehur nëpër bunkere, ku nuk mund t'i gjente plumbi i armikut që e kishin përpara, as plumbi që mund t'u vinte mbrapa dhe anash nga «bashkëluftëtarët» që bënin punën e djallit. Por, Naim Maloku siç thotë vet, kishte marrë nga komplotistët e UÇK-së edhe një detyrë tjetër shumë më të vështirë se detyrën e parë. Ishte në pyetje bash përvehtësimi i Betejes së Kosharës, falsifikimi i kësaj ngjarje me rëndësi të madhe kombëtare. Ja se çka thotë Naim Maloku për detyrën që kishte marrë nga SHP i UÇK-së, «Kosharja ka qenë një segment i operacionit «Shigjeta» që ka qenë i planifikuar dhe i organizuar nga SHP i UÇK-së». (!?)

E vërteta është krejt tjetër dhe ne tashmë e kemi përmendur se kush e ka bërë planin për thyerjen e kufirit dhe kush ka marrë pjesë në stërvitjen e ushtarëve për të realizuar planin ushtarak.

Shtrohet pyetja: Sa është e logjikshme për t'i besuar Naim Malokut se SHP i UÇK-së e ka përgaditur thyerjen e kufirit kur vet Naim Maloku pranon se me 9 prill 1999 ka marrë urdhërin nga SHP i UÇK-së të shkojë në Koshare me detyra të caktuara që u cekën më lart?

Po sikur ta kishte organizuar dhe ta kishte udhëhequr SHP i UÇK-ë Betejen e Kosharës, Naim Maloku, Ramush Hajradinaj e ndonjë tjetër do të duheshin të merrnin pjesë me njësitë e tyre në thyerjen e kufirit. E vërteta nuk mund të fshihet për kohë të gjatë.

Po sikur të kishin marrë pjesë edhe komplotistët e UÇK-së në përgaditjen, udhëheqjen dhe komandimin e Betejës së Kosharës me siguri TVSH-ja dhe gazetatat e tyre do t'i bënin bujë sulmeve të para që umorën qysh ditën e parë

për thyerjen e kufirit, e jo të prisnin më tepër se një javë, dhe pastaj të flisnin me gjysmë zëri për sukseset e kësaj Beteje.

Njëra ndër detyrat kryesore të udhëheqjes së ardhëshme të Kosovës së Pavarur dhe demokratike, duhet të jetë zhvlerësimi i vendimeve të pa drejta dhe djallëzore të komplotistëve të UÇK-së. Siç dihet, në grumbullin e vendimeve të tyre djallëzore ishte edhe vendimi dhe përpjekja për falsifikimin e shumë ngjarjeve të rëndësishme të historisë tonë më të re. Ndër to do t'i dallojmë vetëm dy, që kishin rëndësi të madhe për ta. Donin shuarjen e veprimtarisë ushtarake të Ministrisë së Mbrojtjes së Republikës së Kosovës, falsifikimin e punës së madhe që bënë ushtarakët atdhetarë, që u kyçën në të me qëllimet më të mira, për ta mëkambur ushtrinë e rregulltë të Republikës së Kosovës, për ta profesionalizuar dhe institucionalizuar atë ushtri, ta bënë të fuqishme dhe të aftë t'i kundërvijë me sukses ushtrisë së shkaut. Për të arritur qëllimet e tyre komplotiste komplotistët luajtën ca poteza, që do të ua mundësonin shuarjen dhe zhdukjen e historisë dhe veprimtarisë së dy brigadave më të suksesshme të UÇK-së, të Brigadës 131 dhe Brigadës 134.

Siç dihet, komplotistët e patën formuar në Dukagjin një brigadë me numrin 131 dhe e pagëzuan me emrin e udhëheqësit dhe ideologut të LNÇKVSHJ Jusuf Gërvalla. T'i jipet një brigade emri i Jusuf Gërvallës ishte nderë e posaçme për ushtarët dhe ushtarakët e saj, por pse t'i vihej pikërisht numri 131, kur një brigadë e kishte atë numër?

Komplotistët pas vrasjes së Ahmet Krasniqit dhe marrjes së Ministrisë së Mbrojtjes, duke futur «Kalin e Trojes» në të, nuk e patën vështirë të bënin komplete edhe më të mëdha dhe më të rrezikshme. Ka mundësi që bashkimi i Brigadës 131, Brigadës 134 dhe Forcave Komando «Delta», në njësinë «Grupi i Tretë Operativë» është bërë në bazë të një plani nga komplotistët, që ishin futur në Ministri. Bashkimi i tri njësive në GO-3 ishte faza e parë e përvetësimit të tyre, ndërsa pagëzimin e kësaj njësie në një Brigadë, duke ia shtuar numrin 138 dhe duke ia dhënë emrin e heroit Agim Ramadani, nuk e kishte për qëllim nderimin e punës dhe veprës së tij të madhe, por kishin për qëllim zhdukjen e dy brigadave dhe një batalioni, që nuk i kishte formuar SHP i UÇK-ës, por Ministria e Mbrojtjes.

Shëndërrimi i njësisë GO-3 në «Brigada 138, Agim Ramadani», qe një projekt i përsosur komplotist për t'ua mbyllur gojën shokëve dhe bashkëveprimtarëve të Agim Ramadani dhe të Salih Çekut, që të mos kundërshtojnë komplotin e tyre. Por dihet se Brigada 131 dhe Brigada 134

kanë një histori të lavdishme, kanë flamujtë e tyre luftarak. Ishte Salih Çeku dhe Agim Ramadani, që e përcollën rritjen e brigadave të tyre, të cilat u kalitën në flakën e luftës, të cilat u aftësuan në beteja duke e goditur armikun, që u rritën në beteja për ta shpëtuar popullsinë nga masakrat e armikut, dhe u bënë të lavdishme në beteja për ta neutralizuar vnerin e përçarjeve ndërshqiptare që i krijuan karrjeristët dhe partiakët e shtir dhe spiujtë e armiqëve tanë, që depërtuan në të gjitha subjektet politike dhe ushtarake të shqiptarëve.

Lufta çlirimtare e Kosovës përfundoi por komplotet dhe falsifikimet ende po vazhdojnë, edhe pse u ka dalë boja, edhe pse falsifikimet, përvehtësimet dhe vjedhjet e historisë nuk do t'i sjellin askujt fuqi politike dhe as morale. Përkundrazi do t'u sjellin autorëve të tyre vetëm faqen e zezë.!

Mendoj se historiku i formimit të brigadave, historiku i luftërave dhe betejave të UÇK-ës, historiku i falsifikimeve, historiku i përçarjeve do të ruhet në kujtesën e brezëve që do të vijnë, për të marrë mësim nga pësimet që përjetoi populli ynë gjatë luftës së fundit në Kosovë.

Botuar: «Bota sot», më 5–8 qershor 2000

KAPITULLI I KATËRT

PSE JEMI KËSHTU SIÇ JEMI?

PSE JEMI KËSHTU SIÇ JEMI?

Sa të kërset pushka midis nesh, kurr i huaji prej qafe s'ka me na u hjekë.

(Xhemajl Obria)

Është vërtetuar shkencërisht se shumica e njerëzve i përdorin mekanizmat mbrojtëse për të arsytuar mosukseset e tyre. Aq më tepër ky shpjegim vlenë për ata individ me karakter të dobët dhe kështu edhe është i arsyeshëm përdorimi i mekanizmave mbrojtës. Por, shtrohet pyetja si të arsytohet përdorimi i këtyre «mekanizmave» nga «shkenctarë» «politikaj», «intelektualë», madje edhe «akademikë», kur fajet për mosukseset e shqiptarëve gjatë shekujve si popull dhe si komb ia hedhin «të huajve», «fqinjëve», «Evropës plakë», «Evropës shtrigë» e kujtmos tjetër, pa i vu në dukje gabimet dhe fajet tona.

Po qe se e vlerësojmë historinë tonë kombëtare me sy kritik, do të kuptojmë se goditjet që i kemi marrë nga fqinjët tanë kanë qenë më tepër meritë e jona, se sa «meritë» e tyre, pasi që në të gjitha periudhat e rëndësishme të historisë sonë kombëtare, nga radhët e parisë shqiptare dilnin individë dhe grupe individësh, të cilët me veprimet e tyre dëmtonin rëndë interesat kombëtare të shqiptarëve, dhe i ndihmonin synimet e armiqëve tanë.

Kështu u krijua hapsira dhe kushtet të na sulmojnë dhe të na dëmtojnë aq rëndë, sa që shumë herë kemi qenë të rrezikuar me çfarosje. Individualizmi i theksuar tek një pjesë e parisë së shqiptarëve, krijoi bazën e zhvillimit të karrierizmit, ndërsa naiviteti i tepruar i shtresave të gjëra të popullsisë, për t'i besuar më shumë fjalës së bukur se sa punës konkrete të udhëheqësisë së tij, janë dy shkaqet kryesore, që shqiptarët i çuan në rrrugë të gabuar dhe në mosukseset të vazhdueshme.

Këto dobësi tonat për mrekulli i kanë shfrytëzuar dhe po i shfrytëzojnë fqinjët tanë, duke i krijuar agjenturat e tyre në strukturat politike dhe shtetërore të shqiptarëve në gjithë hapsirën tonë kombëtare. Edhe mosorganizimi si duhet dhe kur duhet i nacionalistëve shqiptarë, është njëri ndër faktorët kryesor pse ne shqiptarët jemi në këtë gjendje të mjerë, pasi që iu krijua mundësia shovinizmit serb, të mbjellë në gjithë truallin shqiptarë «egjërën komuniste», një «farë ruse» e cila u rrit dhe u zhvillua shpejt, dhe si

kanceri që e dëmton organizmin e shëndoshë, ashtu edhe ajo farë e shëmtuar, vrau, griu, nacionalistë shqiptarë, vetëm pse nuk mund ta donin bashkim–vëllazërimin me serbo–jugosllavët.

Me krijimin e «Partisë Komuniste të Shqipërisë» nga popoviçët, mugoshët dhe vasalët e tyre shqipfolës, linja antikombëtare tek shqiptarët bëhet legale. Pasojat dihen: anulimi i Marrëveshjes së Mukjes nga Miladin Popoviçi dhe Enver Hoxha, vrasja me tradhëti e nacionalistëve shqiptarë, vrasja pas shpine e komandantëve ushtarakë dhe atdhetarëve trima partizanë, që nuk pranonin diktatin serbo–jugosllav. Bëhet masakra e Tivarit. Shtypet me gjak Kryengritja e Drenicës e udhëhequr nga Shaban Palluzha, dhe Kryengritja e Ana Moravës e udhëhequr nga Mulla Idriz Gjilani, shtypet po me gjak kryengritja e Postribës në Shkodër, eliminohet rezistenca e Xhemë Gostivarit e kështu me rradhë.

Kosova mbetet nën sundimin e Serbisë e të Jugosllavisë. Shqipëria bëhet «kopsht i socializmit, shteti i vetëm ateist në botë», krijohet «njeriu i ri socialist», ndërsa sigurimi i shtetit shqiptar, i formuar nga OZN–a e Jugosllavisë, bëhet arma e partisë për ekzekutimin pa gjyq të kundërshtarëve politik të pushtetmbajtësve stalinistë të Shqipërisë.

Dështimi i socializmit si ideologji dhe si sistem ekonomiko–shoqëror, arriti kulmin me zhbërjen e Paktit të Varshavës, me ngadhënjimin e Perostrojkes në BRSS dhe me rrëzimin e Murit të Berlinit. Pansllavizmi rus i kamufluar në markësisëm–leninizëm, humbi fuqinë propoganduese dhe ndikimin që kishte më parë në botë. Vasalët e tyre në Evropën Lindore mbetën si «zogjtë e qyqes», humbën pushtetin njëri pas tjetrit, pushtet që e kishin mbajtur me dhunë, terror dhe diktaturë. Procesi i zhbërjes së Jugosllavisë e mori të mbarën, kur kundërthëniet në mes udhëheqjes jugosllave rriteshin dhe shtoheshin për shkakun se Serbia me dhunë e ndërroi sistemin juridik të Jugosllavisë, duke bërë ndryshime rrënjësore në Kushtetutën e Serbisë të Kosovës dhe të Vojvodinës. Pritej rënia e diktatures së kuqe të Shqipërisë. Këto rrethana të përshtatshme i shfrytëzoi intelegjencia e Kosovës si është më së miri.

U bënë pajtimet e gjakeve. U formua LDK–ja dhe parti tjera më të vogla. Lëvizja kombëtare e shqiptarëve të robëruar nga serbo–jugosllavët bëri një kërcim përpara shumë cilësor, duke kaluar nga ilegaliteti i thellë në legalitet të plotë. Parlamenti i Kosovës e shpalli Deklaratën Kushtetuese. Miratohet Kushtetuta e Kaçanikut.

U mbajtën zgjedhjet parlamentare dhe presidenciale të pavarura nga

Beogradi. Formohen institucionet e para të Republikës së Kosovës.

Shqiptarët që jetonin në trojet e tyre në Maqedoni shpallën «Iliridën», ndërsa shqiptarët e Kosovës Lindore bënë referendumin për bashkim me Kosovën. Në Drenicë, Llap dhe Dukagjin, u formuan njësitë e para guerile të Republikës së Kosovës, që drejtoheshin nga Adem Jashari, Zahir Pajaziti dhe Salih Çeku me bashkëveprimtarët e tyre.

Udhëheqja e Republikës së Kosovës, dhe udhëheqjet e subjekteve politike shqiptare treguan vetëdije të lartë politike, kur botërisht shpallën se me mjete paqësore do t'i realizojnë synimet politike dhe kombëtare, qëllimi i të cilëve ishte ta shtynin për një kohë betejën përfundimtare me serbo-jugosllavët, duke shpresuar se kundërthëniet që ishin thelluar në mes serbëve në njërën anë, dhe kroatëve e sllovenëve në anën tjetër, do të sillnin momentin e volitshëm kur shqiptarët do t'i këpusnin përfundimisht prangat e robërisë.

Me rrëzimin diktaturës së kuqe në Shqipëri, kombi shqiptarë e largoi mjegullën dhe terrin bolsheviko-komunist nga hapsira e tij jetësore, dhe hapi horizontin e ndritshëm të përparimit dhe të rimëkëmbjes së vlerave të tij kombëtare. PD e Shqipërisë arriti suksese të lakmueshme në demokratizimin e shoqërisë shqiptare, por forcat komuniste, të cilat «qimën e ndërruan por jo edhe zakonet», nuk pajtoheshin me humbjen që u dha populli me votën e tij të lirë.

Duke qenë të bindur se në pushtet më kurrë nuk do të vijnë me mjete demokratike, bënë planin për fillimin e përgatitjeve për ta marrë prap pushtetin me mjete dhune, ashtu siç e patën marrë një gjysmë shekulli më herët, duke e shtrirë për toke nacionalizmin shqiptarë. Për të arritur qëllimin duhej shumë punë e mund, duheshin mjete materiale, përkrahje morale dhe diplomatike. Stalinistët e Shqipërisë edhe pse e humbën pushtetin në Shqipëri, në Evropën Perëndimore kishin aleatë të fuqishëm.

Një pjesë e së majtës evropiane, që ishte krijuar nga strukturat e KGB-së sovjetike, apo nga ndikimi ideologjik i BRSS, ishin jo vetëm aleatë të Rusisë, por ishin edhe aleatë të komunistve të Shqipërisë dhe komunistve të shteteve tjera të Evropës Lindore. Kreu i PSSH i bindur se kishte interesa të përbashkëta me vëllazërit e vet ideologjik dhe me fqinjët tanë, kërkoi prej tyre ndihmë konkrete për ta marr pushtetin me mjete dhune. Këto forca antishqiptare, e dinin mirë se me konsolidimin e demokracisë në Shqipëri, faktori shqiptarë do të forcohej, status-quoja politike në Ballkan do të ndryshonte në të mirë të shqiptarëve, synimet shqiptare, që ishin në

kundërshtim me synimet dhe interesat e Jugosllavisë dhe të Greqisë do të realizoheshin në një periudhë jo të largët. Prandaj interesimi i tyre për rrëzimin e Sali Berishës dhe demokracisë së brishtë të Shqipërisë ishte i madh.

Kreu i socialistëve të Shqipërisë bëri konsultime me njerëzit e vet më të besueshëm në organizatën e stalinistëve shqiptarë të Kosovës dhe viseve tjera shqiptare, në LPK-në, me seli në Zvicër, për realizimin e një marrëveshjeje për bashkëpunim dhe ndihmë reciproke, qëllimi i të cilës ishte që të siguronte mjete të nevojshme financiare për rrëzimin nga pushteti të Sali Berishës, largimin e Ibrahim Rugovës nga skena politike e Kosovës, dhe zëvendësimin e tij me Rexhep Qosjen; shkatërrimin e PDSH-së dhe të LDK-së, dhe forcimin e partive proenveriste të Kosovës, duke u mbështetur në parimin e Makiavelit, qëllimi i arsyeton mjetet! Për herë të parë PPSH-ja, e shëndërruar në PSSH, u bë palë e barabartë me pjellën e saj LPK-në.

Sa ishin në pushtet stalinistët e Shqipërisë, e penguan me të gjitha mënyrat rritjen dhe forcimin e «Lëvizjes për Republikën Shqiptare në Jugosllavi» (LRSHJ), themelet e së cilës i vunë Metush Krasniqi, Jusuf Gërvalla dhe Bardhosh Gërvalla me bashkëveprimtarët e tyre. Vrasja e Jusuf Gërvallës nga UDB-ja Jugosllave me ndihmën e Sigurimit të Shqipërisë, dhe vdekjes së Metush Krasnqit në Spitalin e Prishtinës nga pasojat e torturave që ia bënë veglat serbe në burgun hetues të Prishtinës, bëri që LRSHJ-ja të binte në duart e udbashëve të Beogradit dhe të udbashëve të Tiranës. LRSHJ-së, ia ndërruan emërin, ia ndërruan synimet dhe e shndërruan në një «fëmijë axhami»; nuk e lejuan të zhvillohet fizikisht, të piquet politikisht, të ngritet kombëtarisht, me qëllim që të mbetet nën kontrollin dhe kujdesin e tyre të vazhdueshëm, që të mos u nxjerrë telashe dhe probleme për shkak të Kosovës dhe viseve tjera shqiptare, pasi që zgjidhjen e çështjes së Kosovës e kishin lënë për më vonë, kur të fitonte «revolucionin socialist në Jugosllavi» dhe pas «ngadhënjimit të socializmit dhe komunizmit në botë».

CILA ISHTE MARRËVESHJA MES PS-SË SË SHQIPËRISË DHE LPK-SË NË DIASPORË?

Marsi i viti 1993 solli ndryshimin e raporteve në mes patronit stalinist PSSH-së, dhe të veglës së vjetër të PPSH-së, e quajtur LPK. Për herë të parë të «dy palët», stalinistët e Shqipërisë dhe stalinistët e Kosovës dhe viseve tjera shqiptare lidhën një marrëveshje për bashkëpunim dhe ndihmë reciproke, realizimi i së cilës do t'u sillte të dy palëve pëfitime të mëdha. PSSH dhe LPK-ja ishin opozitë e forcave demokratike. Realizimi i marrëveshjes do t'i sillte në pushtet të dy palët. Sipas burimeve shumë të sigurt, kjo marrëveshje është arritur në zyrën e LPK-së në klubin e shqiptarëve në Esher Place në Zyrih në mars të vitit 1993. Nga ana e stalinistave të Shqipërisë kanë marrë pjesë Fatos Nano, Namik Dokle, Kastriot Islami, Servet Pëllumbi, Sabit Brokaj, etj. Nga ana e LPK-së kanë marrë pjesë Xhavit Haliti, Ibrahim Kelmendi, Muhamet Kelmendi, Emrush Xhemajli, Ali Ahmeti, Bedri Islami, etj. Marrëveshja parashihte që LPK-ja të jepte ndihma financiare PSSH, ndërsa PSSH-ja, pasi ta merrte pushtetin me mjete të dhunës, do ta ndihmonte LPK-në dhe forcat majtiste në Kosovë për ta rrëzuar Rugovën dhe për ta shkatërruar LDK-në. LPK-ja dhe partitë majtiste do ta zinin vendin e LDK-së, ndërsa Rexhep Qosja dhe udhëheqja e LPK-së do të dilnin në krye të vendit për ta marrë pushtetin e Kosovës. Në këtë mbledhje u ndanë detyrat dhe obligimet dhe u aprovua platforma për realizimin e objektivave që i parashtronte marrëveshja.

Sipas të pranishmëve detyrimet e LPK-së sipas marrëveshjes ishin:

1. Kryesia e LPK-së do t'ia dorëzojë PSSH-së të hollat e tubuara në emër të Kosovës, në emër të Adem Demaçit dhe të burgosurve politik, mjete që qenë mbledhur gjatë mbajtjes së demonstratave në Evropën Perëndimore, në periudhën kohore 1981–1993. Ky veprim do të bëhej fshehtas, pa e pyetur Këshillin e Përgjithshëm të organizatës dhe pa dijeninë e anëtarësisë.
2. Do të bëhej forcimi dhe riorganizimi i LPK-së me kuadra të besueshme dhe të aftë, që ajo të bëhej e zonja për një luftë të fortë propagandistike kundër institucioneve shtetërore të Republikës së Kosovës, Ibrahim

Rugovës, Sali Berishës dhe nacionalistëve të dalluar të Kosovës dhe të Shqipërisë.

3. Detyrë e rëndësishë së veçantë për LPK-në që përvetësimi i njësive guerile të Republikës së Kosovës, që u krijuan nga atdhetarët trimë të Kosovës pasi i kryen ushtrimet ushtarake në Shqipëri.
4. Me sjelljet jo korrekte në Shqipëri të njerëzve të besueshëm të pararojës staliniste të LPK-së, t'i ndihmohej propagandës së PSSH-së për ta luftuar Sali Berishën si përkrahës i shqiptarëve të Kosovës, që «nuk po lënë gjë pa bërë në Shqipëri» etj. LPK-ja për të treguar besnikëri ndaj përfaqësuesve të kreut të socialistëve të Shqipërisë, disa ditë pasi u arrit marrëveshja, i dha Fatos Nanos pjesën e parë të ndihmës prej 600. 000 frangave zvicerane, ndërsa më vonë ndihmat kanë qenë shumëfish më të mëdha.

Ndërsa nga ana e saj PSSH angazhohej:

1. Kreu i social-komunistëve të Shqipërisë u obligua ta ndihmonte LPK-në me kuadro profesionale.
2. Do të jepte ekspertë për aftësimin e pararojës staliniste të LPK-së, me qëllim të përvetësimit të njësive guerile të Republikës së Kosovës.
3. Në bisedimet që do t'i kishin me vëllezërit e tyre ideologjik dhe me përfaqësuesit e shteteve fqinje, do ta prezantonin LPK-në si të vetmen forcë «konstruktive» për zgjidhjen e çështjes së Kosovës.
4. Do ta ndihmonin dhe përkrahnin me të gjitha forcat LPK-në për ta marrë pushtetin mbi shqiptarët e Kosovës.

Bedri Islami, edhe pse kishte një përvojë të gjatë në detyra speciale, si oficer i Sigurimit të Shqipërisë, nuk ishte në gjendje t'i kryente detyrat propagandistike të LPK-së, prandaj kreu i socialistëve të Shqipërisë vendosi ta ndihmonte LPK-në me kuadro të rinj. Ishin Shaban Sinani dhe Koço Danaj, që e mbanin barrën kryesore të luftës propagandistike të LPK-së nëpërmjet organit të saj «Zëri i Kosovës» të cilët villnin vrer dhe helm kundër Sali Berishës e Ibrahim Rugovës, PDSH-së e LDK-së, dhe kundër institucioneve shtetërore të Shqipërisë dhe të Kosovës. Në veçanti sulmoheshin edhe bartësit e nacionalizmit shqiptar: Abdi Baleta, Skënder Buçpapaj, Hysamedin Ferraj, gazeta kombëtare «Bota sot» etj.

Rexhep Qosja u bë njëri ndër luftëtarët më aktiv të pararojës staliniste të

LPK-së dhe i kreu me përkushtim skllavi të gjitha detyrat që ia caktoi Ibrahim Kelmendi e kryesia e LPK-së.

Me siguri që në këto rrethana, as njëra palë, as PSSH-ja dhe as LPK-ja nuk do ta pranojnë egzistencën e një marrëveshjeje të nënshkruar mes tyre, por faktet që do të sjell do të dëshmojnë për egzistimin e Marrëveshjes së Zyrihut.

Faktikisht, Xhavit Haliti ka pranuar se bisedimet e para në mes tij dhe Fatos Nanos për lidhjen e një marrëveshjeje në mes PSSH-së dhe LPK-së për bashkëpunim dhe ndihmë reciproke i kanë filluar gjatë vitit 1991, ndërsa në pranverë të vitit 1993 është bërë nënshkrimi i saj.

Këtë e shpjegon shumë mirë Blendi Fevziu me shkrimin e tij të botuar në revistën «Klan» në mars të vitit 2000 me titull: «Zeka, kosovari misterioz», ku jep një biografi të shkurtër të Xhavit Halitit. Në mes tjerash zotëri Fevziu u shpjegon lexuesve të «Klanit» se Xhavit Haliti ka pasur biseda me Ramiz Alinë, por pasi ai largohet nga pushteti bisedimet i vazhdoi me pasardhësin e tij Fatos Nanon. Blendi Fevziu thotë, «Zeka (pseudonim i Xh. Halitit-vërejtja ime) dëshmon se kishin filluar edhe kontaktet me klasën e re politike shqiptare... fillimisht me Nanon pas largimit nga posti i Kryeministrit më 1991, gjatë një vizite në Zvicër më 1993. Zeka duket se i ruan për veti detajet e bisedave me liderin socialist në pranverën e vitit 1993, por ai thotë se mes tyre u vendos një pakt xhentëlmenësh. Nano u angazhua të ndihmojë lëvizjen separatiste nëse PS-ja vinte në pushtet. Kjo ndodhi vërtet sipas Zekës në vitin 1998. Por deri atëherë pati edhe kontakte tjera». Pra, sipas Fevziut, Xh. Haliti i ka zbuluar disa detaje sa i përket obligimeve që kishte kreu i stalinistëve të Shqipërisë ndaj LPK-së, por nuk i ka ndriçuar obligimet që kishte LPK-ja ndaj PSSH-së. Edhe Xhavit Haliti e pranon egzistencën e asaj marrëveshjeje dhe marrëveshjeve të tjera që u lidhën në mes tij dhe Fatos Nanos, kur në intervistën e tij të botuar në «Zëri», 5–16 shkurt 2001, shpjegon se si është arritur marrëveshja me kreun e Shqipërisë për ta «ndihmuar UÇK-në». Ai thotë, «Në fillim unë kam qenë i prekur me Fatosin, për faktin që nuk pranonte realisht as të takoheshim, ngaqë e dinte se pse e kërkoja për takim. Mesazhet i shkonin çdo ditë: çka po thua dhe çka ke obligim? Në përpjekjet e mia, ndihmesë të madhe për ta sqaruar kam pasur edhe nga rrethi i shokëve të Fatosit, të cilët i njihja edhe unë, dhe të disa strukturave të shtetit. Dhe një ditë prej ditësh më kanë ftuar dhe jemi marrë vesh për të gjitha».

Çdo shpjegim tjetër në lidhje me bisedat dhe marrëveshjet e Nanosit dhe

XH. Halitit janë plotësuese, pasi është e qartë se në Zyrih është bërë nënshkrimi i marrëveshjes së parë në mënyrë solemne, në mes dy delegacioneve që përfaqësonin dy «subjekte të barabarta», por shikuar realisht, Nano dhe XH. Haliti janë bashkautorët e Marrëveshjes së Zyrihut, dhe marrëveshjeve tjera që u lidhën më vonë.

Fatkeqësisht, në realizimin e marrëveshjeve të tyre, u përzien edhe armiqtë tanë shekullor, të cilët me mjete perfide, duke i futur në lojë agjenturat e tyre të krijuara në të gjithë hapësirën tonë kombëtare, Shqipërinë e rrëzuan për toke dhe e veshën në të zeza, bënë përpjekje të mëdha të fusin luftën vëllavrasëse veri–jug, toskë – gegë, që do të sillte zhdukjen e kombit dhe faktorit shqiptar në gadishullin ilirik, nëpërmjet të ashtuquajturit «revolucion i vonuar demokratik».

Fatmirësisht një gjë të tillë nuk e lejuan SHBA-të, Anglia, Turqia, Franca dhe Gjermania, por armiqtë tanë dhe aleatët e tyre më në fund arritën ta bëjnë Shqipërinë koloni greke, duke sjellë në pushtet social–komunistët e Shqipërisë me në krye kryevasalin e tyre Nanosin.

Edhe Kosovës iu përgatitën humnera pasi e kishin në plan ta bënin atë Palestinë të Evropës Juglindore, sikur të mos ndërhyenin SHBA-të me aleatët e saj, nëpërmjet forcës së tyre të përbashkët NATO-s.

**PSE MEHMET HAJRIZI, EDHE PSE E PRANOI
MANDATIN E KRYEMINISTRIT NGA DR. IBRAHIM
RUGOVA, NUK ARRITI TA FORMONTE QEVERINË
E KOSOVËS?**

Ka shumë fakte tjera që dëshmojnë se e tërë veprimtaria e LPK-së, e LBDK-së, dhe e partiakëve të shtirë të subjekteve tjera politike ka pasur dhe ka për qëllim realizimin e Marrëveshjes së Zyrihut, dhe se ngjarjet tragjike që i përjetuan shqiptarët gjatë luftës e që po i përjetojnë edhe sot pas luftës, e kanë burimin nga ajo Marrëveshje. Do të veçoj disa prej tyre:

1. Tentimi për shkatërrimin e LDK-së nga Hydajet Hyseni, gjatë mbajtjes së Kuvendit të Tretë zgjedhor, erdhi si rrjedhim i bisedave që ai i pati me Xhavit Halitin, Azem Sylën dhe përfaqësues të tjerë të LPK-së në janar të vitit 1997, kur pat ardhur në Zvicër për të marrë pjesë në manifestimin «Flaka e Janarit». Siç dihet, ish të burgosurit politik kanë pasur mundësi praktike ta marrin udhëheqjen e LDK-së në mënyrë institucionale në Kuvendin e Dytë zgjedhor të saj, por atëherë shumica prej tyre, me mish e me shpirt kanë punuar në realizimin e platformës së LDK-së për zgjidhjen e çështjes së Kosovës me mjete paqësore, prandaj, bien poshtë si të pa baza akuzat se ish të burgosurit politik, (përgjithësimi është i pabazë) janë futur në LDK, me qëllim të marrjes së «Kalasë nga brenda». Është më se e sigurtë se tharmin e përçarjeve dhe dyshimeve në mes ish të burgosurve politik dhe të «autonomistëve» që ishin në LDK, e kanë mbjellë spiunët e Serbisë, të futur në strukturat udhëheqëse të LDK-së, qëllimi i të cilëve ishte përçarja e faktorit politik shqiptar të Kosovës duke mbjellë mosbesim në mes ish të burgosurve politik dhe të tjerëve, që do të sillte shkatërrimin e LDK-së, si pasojë e përçarjeve brendapartiake. Kam dëshmi se Hydajet Hyseni para se të fillonte Kuvendi i Tretë zgjedhor i LDK-së, është marrë vesh me shokët e tij (me disa ish të burgosur politik) për ta kundërshtuar ndërrimin e Statutit të LDK-së. Por kur është debatuar për ndryshimin e disa neneve, Hydajet Hyseni nuk ka marrë pjesë fare në debat, çka do të thotë se nuk e ka kundërshtuar ndërrimin e tyre, siç ishte marrë vesh me «shokët». Kjo ishte një befasi për «shokët e tij»,

por befasia tjetër edhe më e madhe ishte se Hydajet Hyseni reagoi shumë ashpër vetëm pasi u miratuan ndryshimet e paralajmëruara. Kjo do të thotë se ai ka manipuluar me shokët, se qëllimi i tij nuk qe «mbrojtja» e LDK-së nga «autonomistët», por qëllimi i tij i vërtetë qe gjetja e një shkaku për shkatërrimin e LDK-së. Shpresoj se mbi gjërmadhat e atij shkatërrimi të ndërtohej «Partia e Re Demokratike» me Qosjen në krye, siç ishte paraparë në Marrëveshjen e Zyrhut.

2. Dërgimi i Gani Sylës nga Hydajet Hyseni në Zvicër me detyrë speciale për ta marrë udhëheqjen e Degës së LDK-së, dëshmon se H. Hyseni ka mbajtur kontakte të fshehta me LPK-në dhe PSSH-në, shumë kohë para se të mbahej Kuvendi i Tretë i LDK-së.
3. Largimi i Jakup Krasniqit dhe i Ramë Bujës nga LDK-ja dhe shkuarja e tyre në Shtabin e Xhavit Halitit dhe të Azem Sylës, të pagëzuar me emrin bubullues Shtab i Përgjithshëm i UÇK-së, tregon se Hydajet Hyseni ishte marrë vesh me Xhavit Halitin dhe Azem Sylën sa ishte në Zvicër, për detyrat që duhej t'i kryente ai me shokët e tij për realizimin e Marrëveshjes së Zyrhut.
4. Hydajet Hyseni dhe Rexhep Qosja shkuan fshehtas në Tiranë, pas krijimit të Këshillit Nismëtar për formimin e partisë së tyre, kishte për qëllim marrjen e garancave nga Nanosi dhe Mejdani se subjekti i tyre politik në formim e sipër, do të trajtohej si i barabartë me LPK-në, në një ndarje të mundshme të pushtetit të Kosovës.
5. Bojkotimi i zgjedhjeve të dyta Parlamentare dhe Presidenciale dhe mos njohja e institucioneve shtetërore që dolën nga ato zgjedhje nga ana LBDK-së dhe LPK-ja.
6. Hyrja e Adem Demaçit dhe partisë së tij nën kulmin e partisë së Qosjes.
7. Afrimi i Bujar Bukoshit me Demaçin dhe Qosjen dhe ndërprerja e kontakteve me Rugovën, përzierja e këmbëve me Ibrahim Kelmendin, caktimi i Selatin Novosellës për Kryetar të Këshillit Republikan të Emergjencës dhe të Gani Sylës kryetar të emergjencës për Diasporë, dëshmon se edhe Bukoshi ishte i lidhur me komplotistët dhe kishte për synim realizimin e Marrëveshjes së Zyrhut.
8. Pëpjekja e diplomatëve të SHBA-ve për formimin e Qeverisë së Kosovës në verën e vitit 1998 nga subjektet politike shqiptare dhe nga UÇK-ja, u kundërshtua nga pehlivanat dhe argatët e Nanosit, që ishin në ballë të LBDK-së dhe të UÇK-së, edhe pse mandatin për formimin e Qeverisë së Kosovës Ibrahim Rugova ia kishte besuar Mehmet Hajrizit.

Me siguri Mehmet Hajrizi nuk do ta kishte pranuar postin e Kryeministrit nga kryetari i Republikës së Kosovës, po të kishte qenë në rrethin e njerëzve të besueshëm të H. Hysenit, por ai dhe shumë ish të burgosur tjerë, që ishin në udhëheqësinë qendrore dhe komunale të LDK-së, ishin të manipuluar nga H. Hyseni dhe njerëzit e tij të besueshëm.

9. Mosnjohja e Parlamentit të Republikës së Kosovës me kryetar Idriz Ajetin, (që për nderë do ta kishin parlamentet e shteteve të Evropës Perëndimore ta kenë një personalitet të nivelit të tij shkencor në kryesinë e parlamenteve të tyre) nga pehllivanët e Nanosit dhe argatët e Xhavit Halitit, edhe pse Parlamenti i Kosovës e njohu UÇK-në, si të vetmin subjekt ushtarak të Republikës së Kosovës, dhe u zotua se do të formojë Qeverinë e Kosovës me përfaqësues të të gjitha subjekteve politike shqiptare. Shpifjet dhe kopallat e pehllivanëve dhe argatëve të Nanosit se organet shtetërore të Kosovës nuk e njohën UÇK-në, nuk pinë ujë dhe janë të pa baza.
10. Angazhimi i pehllivanëve të Nanosit dhe argatëve të Xhavit Halitit për krijimin e Asamblesë së Kosovës në vend të Parlamentit të Kosovës e bëri të qartë Xhavit Haliti me intervistën e tij të botuar në «Zëri» me 5–16 shkurt 2001. Ai na i jep ca fakte që dëshmojnë se idenë për formimin e Asamblesë së Kosovës nuk e ka dhënë as Qosja dhe as Demaçi, por Drejtoria Politike e SHP të UÇK-së, (pra vet Xhavit Haliti) dhe Qeveria e Shqipërisë. Ai në intervistën e tij thotë: «Ne kemi bërë një përpjekje në maj, qershor apo korrik të 1998 për të bërë një draft për krijimin e Asamblesës së Kosovës, prej nga do të dilte Qeveria... Ideja ka qenë që Asamblenë e Kosovës ta përfaqësojnë mbi 50% strukturat dhe njerëzit e UÇK-së, ndërsa të tjerat të plotësohen me parti dhe me njerëz me ndikim. Për krijimin e Asamblesë së Kosovës dinte vetëm Qeveria shqiptare, ndërsa në Kosovë dinte SHP i UÇK-së dhe Drejtoria Politike e SHP të UÇK-së». Nuk ka nevojë për koment, pasi që del i qartë qëllimi i Xh. Halitit dhe i Qeverisë së Shqipërisë për realizimin e Marrëveshjes së Zyrhut. Por Xh. Haliti na jep të dhëna për të kuptuar se kur dhe për çfarë arsyeje e kanë afruar Adem Demaçin. Ai thotë: «...me qënëse përpjekja e parë dështoi, e sidomos pas kontakteve me diplomacinë e huaj, veçanërisht me atë të SHBA-ve, ishte domosdoshmëri të bëhej edhe një përpjekje e re. Kështu që e thirrëm Adem Demaçin, për të biseduar dhe për t'u marrë vesh me të... që ai të

jetë njëri ndër negociatorët kryesorë për krijimin e Asamblesë së Kosovës».

11. Shkelja e Marrëveshjes së Oslos që parashihte bashkimin e UÇK-së dhe të Ministrisë së Mbrojtjes nga Xh. Haliti, Qosja dhe argatët e tyre që mbanin pozita udhëheqëse në LPK dhe në LBDK.
12. Mosnënshkrimi i Marrëveshjes së Rambujes me kohë, në afatin e parë, ka të bëjë me marrëveshjen e Zyrihut, dhe ajo nuk do të nënshkruhej as në afatin e dytë, sikur të mos kishte lëshuar pe delegacioni i LDK-së dhe Kryetari i Kosovës Ibrahim Rugova, i cili mandatin për formimin e Qeverisë së Përkohshme të Kosovës ia dha UÇK-së.
13. Mënyra, koha dhe vendi i formimit të «Qeverisë së Përkohshme të Kosovës» nga UÇK-ja, u bë siç e parashihte Marrëveshja a Zyrihut.

Është e tepërt të numërohen të gjitha faktet që dëshmojnë se LPK-ja me LBDK-në, argatët e Xhavitit dhe të Qosjes, që ishin vënë në krye të SHP të UÇK-së dhe të Drejtorisë Politike të SHP të UÇK-së, tërë veprimtarinë e tyre e kanë të lidhur me marrjen e pushtetit, dhe as që kanë bërë përpjekje për çlirimin dhe pavarësinë e Kosovës. Po të kishin për qëllim çlirimin e Kosovës dhe pavarësinë e saj, nuk do t'i bënë gjithë ato veprime antikombëtare dhe destruktive që i ceka më lart, dhe shumë tjera që kanë mbetur pa i përmendur fare. Po të kishin qëllim parësor çlirimin e Kosovës, do të bashkëpunonin me diplomacinë amerikane, me LDK-në e partitë tjera, me Parlamentin e Kosovës për ta formuar Qeverinë e Kosovës. Qeveria e Kosovës e formuar nga të gjitha subjektet politike shqiptare, do të merrej me çështje madhore kombëtare dhe do të prezentohej para qendrave të vendosjes ndërkombëtare si Qeveri e Republikës së Kosovës, e cila do t'i bashkonte të gjitha forcat politike dhe ushtarake shqiptare, të gjitha shtresat e popullësisë në luftë kundër okupatorit serb, ndërsa çështja e pushtetit si çështje dytësore, do të vinte në shprehje pas çlirimit të Kosovës.

Por Xhavit Haliti, argatët e tij dhe të Fatos Nanos ishin të bindur se e kanë «çliruar» gjashtë dhjetë përqind të Kosovës pa marrë asnjë stacion policie, pa e marrë asnjë garnizon ushtarak, pa e fituar as një betejë me ushtrinë serbe. Nuk e «dinin» se armatimi i dalë nga përdorimi në Shqipëri, lejohej nga ushtria dhe policia serbe të hynte në Kosovë pa pengesa, në bazë të marrëveshjeve të fshehta të Milloshoviqit dhe Nanos që u bënë zyrtare tek me takimin e tyre në Kretë.

Ky «furnizim» lejohej në funksion të qëllimeve strategjike të Serbisë, për të bërë pastrimin etnik të Kosovës. Serbët e dinin se me atë armatim,

shqiptarët nuk mund ta dëmtonin dhe nxirmin Serbinë nga Kosova, por mund ta vrisnin njëri-tjetrin për çështje të dominimit dhe të pushtetit. E dinte Milloshi dhe Nanosi se Shtabi i Xhavitit dhe i Azemit, i pagëzuar në SHP të UÇK-së, pa ushtarakët shqiptarë, të cilët i kishin kryer akademitë ushtarake në Jugosllavi, që e dinin taktikën dhe strategjin e APJ, që e dinin se si formohet ushtria, si bëhet lufta, nuk kishte as mundësinë më të vogël ta rrezikonte ushtrinë dhe policinë e Serbisë. E dinin mirë Milloshi dhe Nanosi se me paradat që do t'i bënin «gjeneralët» e Xhavitit nëpër fshatrat e Kosovës, do t'i jepej shkas Serbisë për ta vënë në përdorim skenarin e vet të pastrimit etnik të Kosovës, siç edhe ndodhi, dhe pastaj me një marrëveshje ndërkombëtare t'ia diktonin kushtet e tyre humbësit në fushën e luftës. Dhe kush do të duhej ta përfaqësonte palën shqiptarëve të Kosovës në tavolinën e bisedimeve me Serbinë, përpos Xh. Halitit dhe R. Qosjes me argatët e tyre, që e «udhëhoqën luftën e UÇK-së».

Serbia do të «lëshonte pe», gjoja pas «presioneve të miqve të saj», për t'ia kthyer disa territore të Kosovës Xhavitit dhe Qosjes për të ardhur në pushtet së bashku me argatët e tyre, pushtet që u garantohej nga Marrëveshja për Bashkëpunim dhe Ndihmë Reciproke e Zyrihut e nënshkruar në mars të 1993 në mes LPK-së dhe PSSH-së. Më në fund Serbia me pararojën staliniste të LPK-së dhe karrieristët e LBDK-së do të nënshkruanin marrëveshjen për ndarjen e Kosovës. Këtë ndarje e kishte paralajmëruar Qosja, kur pat deklaruar se «serbëve të Kosovës do t'u njihej e drejta për vetëvendosje».

Krijimi i enklavave serbe dhe ndarja e Mitrovicës, është fakti tjetër që dëshmon se në qarqet më të larta të Beogradit, të Tiranës dhe të kreut të stalinisteve të Kosovës, është arritur një marrëveshje për ndarjen e Kosovës para se të fillonte lufta serbo-shqiptare në bazë të Marrëveshjes së Zyrihut. Rrjedhat e ngjarjeve historike që u zhvilluan pas arritjes së Marrëveshjes së Zyrihut, në gjithë hapësirën tonë etnike, vërtetojnë më së miri se ishte një «dreq i madh» në mesin e shqiptarëve, që u përgatiti kurtha të rrezikshme, për ta bërë Shqipërinë një Liban, dhe Kosovën një Palestinë në zemër të Evropës.

Por njerëzit që i drejton arsyeja dhe që dinë të mendojnë me logjikë të shëndoshë, janë të bindur se Marrëveshja e Zyrihut, jo vetëm se është nënshkruar në mes PSSH dhe LPK-së, dhe pastaj, asaj Marrëveshjeje iu kanë bashkangjitur edhe subjekte tjera politike dhe individë me ndikim në jetën politike dhe kulturore të Kosovës, por ajo marrëveshje ende është në fuqi.

Shqiptarët duhet të vetëdijësohen se janë të kërcënuar nga shumë rreziqe, burimi i së cilave është ajo marrëveshje, që është nënshkruar në mars të vitit 1993 në Zyrë, në mes kreut të stalinistëve të Shqipërisë dhe kreut të stalinistëve të Kosovës dhe viseve tjera shqiptare.

Dhe më në fund, dua të cek se diferencimi i shqiptarëve u bë i plotë pas çlirimit të Kosovës. Ata që vepruan për interesat e tyre personale dhe klanore, ata që i kryen urdhrat e Nanosit dhe përlivanëve të tij, e treguan fytyrën e tyre të vertetë, i keqpërdorën uniformat e UÇK-së, duke zënë pozita udhëheqëse dhe pasuri shoqërore, duke vjedhur dhe plaçkitur pasuni të të tjerëve, duke kërcënuar dhe vrarë njerëz që nuk ishin si ata, dhe nuk ishin me ta. Po kulmin e krimit e arritën, kur i vranë institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës dhe një pjesë të përfaqësuesve të tyre.

Anomalitë shqiptare nuk kanë të sosur. Ato rriten dhe shtohen, se ashtu e do interesi i armiqve tanë, për ta bindur faktorin ndërkombëtar se shqiptarët «nuk janë popull shtetformues». Shqipëria e rrënuar prej tyre me dorën e shqiptarëve po u ndihmon në propogandën e tyre antishqiptare. Edhe përlivanat e Nanosit dhe argatët e tyre me veprimtarinë e tyre gjatë luftës dhe pas çlirimit të Kosovës po i ndihmojnë armiqët tanë në propogandën e tyre se shqiptarët janë «destabilizuesit» të Ballkanit. Po nacionalistët shqiptarë ku janë?! Ku janë djemtë, vajzat, nipat dhe mbesat e nacionalistëve shqiptarë, ballistave–NDSH–istëve?!

Si u bë, që «fara e Rusisë», ajo farë që na e mbollën në trojet tona Milladin Popoviçi dhe Dushan Mugosha, të rritet, të shtohet dhe të forcohet aq shumë në gjithë hapsirën tonë etnike?

Po Drenica, epiqendra e kryengritjeve shqiptare, a guxon të bjerë nën ndikimin e «farës së Rusisë»?

Jo, kurrsesi nuk guxon të bjerë nën ndikimin e asaj fare, të drejtë të mallkuar. Këtë gjë nuk do ta lejojnë, mos kush tjetër, varret dhe eshtrat e Hasan Prishtinës, Ahmet Delisë, Azem Bejtës dhe Shote Galicës, Shaban Polluzës, Mehmet Gradicës, Bajraktarëve të Llaushës, Riza Graççefci, Tahir Mehes e Nebih Mehes, Shaban Murat Jasharit, Hamzë Jasharit dhe Ademin Jasharit dhe eshtrat e mijëra luftëtarëve dhe të masakruarve nga xhelatët serb. Drenica heroike dhe e gjithë Kosova, Shqipëria dhe viset tjera shqiptare, nuk do të lejojnë më që «fara e Rusisë» dhe farat hibride që u përfituan nga ajo farë bolshevike, të luajnë me fatet e Atdheut. Shqiptarët si popull dhe si komb janë dhe do të jenë gjithmonë të rrezikuar nga armiqët e tyre, për aq sa ne do t'u lëmë hapsirë të veprojnë lirisht dhe pa kurrëfarë

pengesa në teritoret tonë etnike, në subjektet politike dhe në institucionet shtetërore të shqiptarëve.

Fatkeqësisht, Kosova sot është bërë një «poligon» për shpërndarjen e gënjeshtreve dhe shpifjeve të llojllojshme nga majtistët e Kosovës kundër nacinalizmit shqiptar dhe bartësve të tij. Veçmas, është bërë halë në sy gazeta kombëtare «Bota sot», botuesi, kryeredaktori, stafi i gazetës, gazetarët dhe bashkëpunorët e saj, që po i qesin në dritë komplotet, të zezat dhe të ligat që ia sollën kombit shqiptar, bartësit e linjës antikombëtare, që sot kanë zënë pozita udhëheqëse në subjektet politike shqiptare dhe në institucionet shtetërore të Shqipërisë, Maqedonisë dhe Kosovës.

Fatkeqësisht të gjitha gazetat e përditshme, përpos «Bota sot», dhe shumica e revistave që dalin në Kosovë, janë bërë altoparlantë të Xhavit Halitit dhe të argatëve të tij, për ta «bindur» opinionin se gjoja ata ishin» shpëtimtarët» e Kosovës dhe të shqiptarisë, se ata i «krijuan» njësitë e para guerile të Kosovës, «krijuan» UÇK-në dhe «ushtrinë e rregullt» qysh më 1993.

Se vetëm ata e kanë «kredibilitetin» ta udhëheqin Kosovën, e lavde të tjera bajate. Të gjitha këto po i bëjnë, pasi janë shumë të shqetësuar, që nuk do ta marrin pushtetin e Kosovës sipas Marrëveshjes që e lidhën me kreun e PSSH-së, në mars të vitit 1993 në Zyrih. Fatëkeqësisht një pjesë e madhe e gazetarëve shqiptarë kanë humbur dinjitetin njerëzor dhe etikën e gazetarit, kur me dëshirë apo pa të, janë bërë argatë të pehlivanëve të Nanosit, apo argatë të karrieristëve të sëmurë për pushtet dhe kolltuqe, të subjekteve politike shqiptare, duke rënë kështu në pozitat e sahanlëpirësve dhe të qyqarëve. Opinioni është i njohur me veprimtarinë e PPSH-PSSH-së dhe të ideologëve të saj, Enver Hoxhës dhe Fatos Nanos, por ende nuk është i njohur me tërë veprimtarinë e pararojës staliniste të LPK-së në krye me Xhavit Halitin dhe Ibrahim Kelmendin. Xhavit Haliti, njëri ndër individët kryesorë të pararojës staliniste të LPK-së, nëpërmjet një interviste të gjatë, botuar në «Zëri» (5–16 shkurt 2001) e ka njoftuar një pjesë të vogël të opinionit shqiptar të Kosovës me veprimtarinë e tij, të LPK-së dhe të PSSH-së, në shërbim të realizimit të marrëveshjes së Zyrihut.

**FILLESAT E REZISTENCËS SË ARMATOSUR NË
KOSOVË LIDHEN ME EMRAT E ADEM JASHARIT,
SALIH ÇEKUT DHE ZAHIR PAJAZITIT,
E KURRSESI ME ATË TË XHAVIT HALITIT**

Gazeta e përditshme «Zëri» dhe Blerim Shala që nga 5 shkurti i këtij viti u bënë altoparlantë të zëshëm të Xhavit Halitit për t'ia shpërndarë shpifjet, gënjeshttrat dhe falsifikimet për 11 ditë rrjesht, sa zgjati intervista e tij në lidhje me ngjarje dhe personalitete të rëndësishme kombëtare.

Blerim Shala në asnjë mënyrë nuk ka guxuar ta shpallë Xhavit Halitin si «...njërin prej themeluesve të UÇK-së» dhe as individ që «fillet e organizimit të armatosur kosovar lidhen me emrin e tij», kur dihet se themeluesit e njërive të para guerile të Republikës së Kosovës janë Adem Jashari, Salih Çeku dhe Zahir Pajaziti me bashkëveprimtarët e tyre, pasi i kryen ushtrimet ushtarake në Shqipëri në vjeshtën e vitit 1991, dhe se fillet e organizimit të armatosur i vunë personalitetet e shquara të cekura më lart e jo Xhavit Haliti dhe as LPK-ja. Blerim Shala si intelektual nuk ka guxuar aq shpejt të harrojë se në historinë tonë më të re, pushkën ia kanë kthyer serbit më 1981 Tahir Meha e Nebih Meha, dhe ua patën ulur shumë poshtë bishtin.

Ndërsa 31 dhjetori i vitit 1991, në historinë tonë kombëtare do të jetë datë e shënuar e fillimit të kryengritjes së Kosovës kundër robërisë së shkaut, pasi rezistenca jonë kombëtare u ngrit në një nivel më të lartë. Nuk ishte më luftë e rastit, luftë e individit, që e ka zënë belaja të ngatërrohet rastësisht me policinë e okupatorit.

Kjo betejë që u zhvillua në fundin e dhjetorit të 1991, në mes njësisë së parë guerile të Republikës së Kosovës, që e patën formuar djemtë e Shaban Murat Jasharit, Ademi, Hamza dhe Rifati dhe policisë së Jugosllavisë ishte ndeshja e parë luftarake e dy njërive të armatosura, të dy shteteve: të Jugosllavisë dhe të Republikës së Kosovës, dhe kurrë më nuk u shua. Policia e Jugosllavisë ishte në dijeni për formimin e njërive guerile në Kosovë. Shumë anëtarë të tyre ishin burgosur, shumë të tjerë ishin detyruar të largohen përkohësisht në Evropën Perëndimore, por Adem Jashari dhe vëllau i tij Hamza si dhe Zahir Pajaziti vendosën të mos e lëshojnë Kosovën. Vendosën të organizojnë luftën guerile kundër Jugosllavisë, një

luftë të kontrolluar, që do ta ndihmonte udhëheqjen e Republikës së Kosovës, e jo ta pengonte atë në ndërkombëtarizimin e çështjes së Kosovës. Dhe mrekullia ndodhi. Ndeshja e parë në mes dy forcave kundërshtare, të dy shteteve: RSFJ—së dhe Republikës së Kosovës, përfundoi me fitoren e njësisë guerile të Republikës së Kosovës. Siç dihet policia u detyrua të kthehet mbrapa me dy të plagosur, pasi Rifat Jashari ua shkrepì plumbat në krahëror. Fitoi njësia guerile e udhëhequr nga Adem Jshari mbi forcat e policisë së Jugosllavisë. Kjo fitore e shkëlqyer e forcës ushtarake të Republikës së Kosovës i tregoi Serbisë dhe Jugosllavisë se Drenica dhe Kosova do t’ju dilnin «dardhë me bishtë», do t’u dilnin «dardhë e egër» që do t’u mbetej në fyt. Ndërsa qendrave të vendosjes ndërkombëtare, ua bëri me dije se zgjidhja e çështjes së Kosovës duhet të jetë e drejtë, po qe se donë të kenë paqe dhe qetësi në Gadishullin Ilirik dhe në Evropë.

Blerim Shala një ditë do të bindet se Xhavit Haliti nuk punoi asnjë minutë për të mirën e çështjes kombëtare, por ishte ndër individët që më së shumti i solli të liga shqiptarëve dhe Kosovës. I bëri Xhavit këto veprime antikombëtare me vetëdije apo i bëri pa vetëdije, koha do ta tregojë. Blerim Shala, së paku kur ka marrë rolin e ciceronit për të vënë në pah personalitetin e Xhavitit Halitit, është dashur të thotë se ai, pra Haliti, është njeriu më i përfolur nga gjithë njerëzit publik të Kosovës si «bashkëpunor i UDB—ës», se ishte udhëheqës i pararojës staliniste të LPK—së, dhe tash është njëri ndër padronët kryesorë të PDK—së, është njeriu më i besueshëm i Nanosit dhe i Klosit, është politikani «më i shkathët» në gjithë hapësirën shqiptare, është «ushtaraku» më i aftë dhe më i fuqishëm në shtabin e tij që LPK—ja dhe ai e pagzuan «SHP të UÇK—së» Ishte «ekonomisti» më i zhdërvjellët gjatë periudhës së luftës së fundit serbo-shqiptare, dhe tash pasaniku i dalluar i Kosovës së pasluftës, edhe pse siç thotë ai në intervistën e tij, ka punuar «vetëm tre muaj» gjatë gjithë jetës së tij.

Xh. Haliti në intervistën e tij përdori të gjitha mjetet e lejueshme dhe të palejueshme, përdori gjysmë të vërteta dhe të pa vërteta për ta bërë veten «yll ndriçues të shqiptarisë», «krijuesin e UÇK—së», «shpëtimtarin e Kosovës», «politikantin» dhe «veprimtarin» më të «shquar» që njeh kombi shqiptar. Njëkohësisht njollosi veprimtarë të vërtetë të çështjes madhore shqiptare, duke i përdorur me të madhe shpifjet, gënjeshttrat dhe duke bërë falsifikimin e të vërtetave dhe ngjarjeve historike. Xh. Haliti është i vetëdijshëm se ka dhe do të ketë pengesa edhe më të mëdha në realizimin e synimeve të tij, prandaj nepërmjet kësaj interviste mundohet të largojë çdo

dyshim, që egziston në opinionin e gjerë shqiptar, se ai me vetëdije apo pa vetëdije ka punuar në dëm të interesave tona kombëtare.

Sa i përket lëvizjes ilegale në Kosovë, të viteve 80–90, për të cilën flet Xh. Haliti, gazetari i «Zëri» me asnjë pyetje nuk e detyron Xh. Halitin të shpjegojë rrethanat e kësaj së tij në atë veprimtari ilegale, pasi qysh në fillim të vitit 1981 Xh. Haliti akuzohet publikisht nga shoku i tij i studimeve Mehmet Bislimi, se ai është «bashkëpuntor i UDB-së». Xh. Haliti nuk na shpjegon se për çfarë arsyeje «shoku i tij aktual» e akuzon për spiun atë, dhe pse u detyrua Mehmet Bislimi ta sulmojë atë edhe fizikisht?

Xhaviti na e jep këtë shpjegim: «Ka ndodhur kjo më 26 mars të 1981, gjatë demonstratave. Një shok aktual imi, Mehmet Bislimi më ka goditur me diçka në kokë duke thënë «spiun» dhe për çudi, e gjithë Kosova mori vesh se unë qenkam njëfarë spiuni i madh, njëfarë agjenti i madh...». Pastaj Xhaviti vazhdon: «Nëse flasim për atentat ndaj një njeriu, ndaj një personi, i cili do të veprojë kundër një strukture aq të organizuar, siç ka qenë UDB-ja, unë mund të them që kam pasur katër atentate të natyrave të ndryshme. Atentati i parë politik kundër meje është bërë gjatë demonstratave të vitit 1981, me qëllim që të ma mbyllin gojën dhe të më kompromentojnë. Ky atentat është realizuar përmes një grupi njerëzish, thjesht të pa informuar dhe aventurier, të cilët edhe sot kanë mbetur në skenën politike, por që s'kanë bërë asnjëherë autokritikë. Unë e di që edhe kjo është bërë me iniciimin e UDB-së»?!

Sipas kësaj që thotë Xhaviti del se UDB-ja e paska ditur se do të bëhen demonstratat, siç paskan ditur që në demonstrata do të jetë edhe Xh. Haliti, dhe se UDB-ja e paska gjetur rastin e volitshën për ta «shpifur» atë nëpërmjet «shokut aktual» të tij me qëllim që të bëjnë «atentat politik» mbi personalitetin e tij për t'ia «mbyllur gojën» që të mos kishte mundësi të vepronte kundër UDB-së(!). Shtrohet pyetja, a thua vallë Xh. Haliti ishte një personalitet aq i fuqishëm dhe me ndikim aq të madh në jetën politike dhe kulturore të Kosovës, që Sigurimi i fshehtë jugosllav u detyrua të bëjë një skenar të posaçëm për ta «kompromentuar» në mënyrë publike si «bashkëpuntorë të UDB-së». A thua se burgosja e tij do t'u sillte probleme në opinionin shqiptar dhe atë ndërkombëtar, apo ndoshta me të vërtetë shoku i tij aktual, Mehmet Bislimi kishte fakte se ai ishte spiun i Sigurimit Shtetëror Jugosllav, dhe duke e parë se me veprimet e tij po i ç'orientonte studentët, u detyrua ta sulmoi edhe fizikisht?!

Një gjë është e sigurtë se UDB-ja jugosllave, ka burgosur me qindra

studentë gjatë demonstratave të 1981, dhe jo vetëm ata studentë që kanë kontribuar në masivizimin e demonstratave, por edhe që rastësisht janë gjendur në mesin e demonstruesve. Në intervistën e Xh. Halitit nuk kemi të dhëna për jetën e tij para se të bëhej student, as nuk kemi të dhëna se me çfarë veprimtarie u mor ai gjatë viteve 1982–1984. A pati sukses apo nuk pati sukses UDB-ja për t’ia «mbyllur» gojën!! Si duket Xhavitit iu ka shlyer edhe më tepër goja, pasi UDB-ja nuk «guxoi» ta arrestonte gjatë demonstratave të 1981. Por Xhavitit flet për «veprimtarinë» e tij që nga 1985, atëherë kur u krijua një organizatë ilegale në Kosovë. Nuk tregon se çfarë emri kishte, por tregon se organizata i kishte dy organe udhëheqëse, «Komitetin organizativ» si organ politik të saj dhe «Byron Ekzekutive» që do të luante rolin e një «qeverie në ilegalitet».

Xh. Haliti thotë se paska pas marrë për detyrë të krijonte «Lëvizjen guerile në Kosovë», por nuk shpjegon rolin që patën Hilmi Reçica, Xhabir Morina, Bashkim Mazreku dhe Fehmi Lladrofcu në atë «qeveri» dhe as rrethanat se si shpëtoi ai pa u arrestuar, kur dihet se në nëntor të vitit 1985 u arrestuan të gjithë të tjerët që i përkisnin «Byrosë Ekzekutive». Është me interes të dihet se kush e futi Xh. Halitin në organizimin ilegal, apo ishte ai që e krijoi atë organizatë?!

Xh. Haliti na tregon se «UDB-ja ka pasur një rrjet shumë të fuqishëm, të organizuar në Kosovë, përpjekjet e UDB-së në vazhdim kanë qenë që, brenda grupeve të organizuar të fusin njerëz të tyre për të marrë informacione dhe, në momentin e duhur kanë goditur», por ai me asnjë fjalë nuk na shpjegon se kush ishte njeri i UDB-së në Organizatën ku ai bënte pjesë. Sipas Xhavitit, UDB-ja në nëntorin e vitit 1985 bëri «atentatin e dytë» kundër tij, por nuk pati sukses të bëjë «zhdukjen fizike» të tij. Me burgosjen e «shokëve» të Xh. Halitit që i përkisnin të njëjtës organizatë në nëntorin e vitit 1985, Sigurimi i fshehtë jugosllav e paska rrethuar lagjen Aktash të Prishtinës për ta «burgosur» Xhavitin. Merre me mend sa i rrezikshëm paska qenë Xhavitit për UDB-ën jugosllave?!

Tërë një lagje të rrethohet me polic dhe udbashë dhe Xhavitit fillikat i vetëm, e shpërthen rrethimin, «e plagos» një polic dhe si zotni, pa i hyrë as një „therrë në këmbë“, kalon disa kufij shtetesh dhe paraqitet këmbëkryq para organeve zvicerane për të kërkuar strehim politik.

Këtë ngjarje Haliti e shpjegon kështu: «Problemi i atentateve ka qenë i tillë që, prapa atentateve klasike të organizuara... ka qenë UDB-ja, shërbimet e fshehta në Beograd, të cilat i kanë drejtuar Bozhidar Spasiç dhe Petar

Graçanin. Ka qenë ai i Cyrihit, por është edhe ai tentimi për të më likuiduar fizikisht gjatë «rrethimit të Aktash-it të Prishtinës» në të cilin kanë qenë, deri tash të identifikuar, Ibush Killokoqi, Xhavit Kuqi, dhe njëfarë Bashkim Çerkini, për të cilin nuk di as vetë se kush është, por për të kam mësuar, kur jam burgosur në Gjermani dhe Itali, me kërkesë të Jugosllavisë që të ekstradohem në Jugosllavi si terrorist».

Pra, Xhavit shpjegon se kush ka qenë përgjegjës për «arrestimin» e tij, kur është rrethuar Aktashi, dhe kush ka qenë udhëheqës i shërbimeve të fshehta të Beogradit. A nuk është kjo një befasi «e këndëshme», kur po mësojmë se nuk ishte vetëm Serbia, ajo që na i dinte edhe lugët në krojshe, por edhe ne i dinim fshehtësitë e tyre, bile ato që i kishin shumë sekrete.

Shpesh kam menduar dhe s'mund të kuptoja se si qe e mundur që Serbia të gjente gjithmonë shqiptarë për të punuar për interesat e saj, kurse ne nuk kemi mundur ta gjejmë sëpaku një serb që do të punonte për interesat shqiptare?!

Po ja, e paskërkemi Xhavitin, i cili me siguri di edhe shumë fshehtësi tjera të sigurimit jugosllav edhe më të rëndësishme, por nuk ka ardhur koha t'i zbulojë(!). Xhavit pastaj qahet se UDB-ja nuk e ka lënë kurrë të qetë.

Për 15 vjet rrjesht ka bërë përpjekje të jashtëzakonshme ta «likuidojë fizikisht», por edhe është munduar ta «kthejë» në Beograd për ta dënuar si «terrorist». Ja si qahet Xhavit për vuajtjet që ia ka shkaktuar UDB-ja jugosllave: «Jam burgosur për këtë çështje, për të më ekstraduar në Jugosllavi edhe më 1990 edhe më 1991, njëherë në Itali, e njëherë në Gjermani. Por me ndërhyrjen e Komisarariatit të Lartë për Refugjat, me ndërhyrjen e qeverisë Zvicerane..., pas 17 ditësh qëndrese në burg, jam liruar». Shtrohet pyetja pse organet jugosllave pritën pesë vjet për ta bërë kërkesën e kthimit të Xh. Halitit në Jugosllavi?!

A thua nuk e dinte UDB-ja jugosllave se ku gjindej Xh. Haliti?!

Për çfarë arsyeje Jugosllavia nuk ua bëri kërkesën organeve zvicerane për kthimin e Xhavitit në Jugosllavi për ta «dënuar si terrorist», kur i kishin faktet se ka «plagosur një polic»?!

Xh. Haliti në intervistën e tij shpjegon edhe në detajet më të vogla «atentatin» e katërt që ia kishte bërë UDB-ja, atentat që kishte për qëllim t'ia «likuidojnë gjithë familjen». Ja si e shpjegon Xh. Haliti këtë «atentat»: «Mendoj se qëllimi ka qenë që të ma likuidojnë edhe gjithë familjen, me që edhe konstatimi i organeve të specializuara të policisë ka qenë se

detonacioni ka qenë shumë i fuqishëm... Më kanë treguar se ka qenë bombë me teledirigjim. Mirëpo, atë ditë, unë jamë nisur për Gjermani...! Ata janë paraqitur në telefon në banesë, herë pas here, duke folur italisht. Mirëpo nuk më kanë kërkuar me mbiemër, por me emër. Në momentin kur, rreth orës 10 është kthyer vëllai në shtëpi dhe e ka marrë telefonin, ata, kur e kanë dëgjuar zërin e tij, duke menduar se jam unë, kanë vepruar shpejt e shpejt dhe diku pas nja njëzet minutash a gjysmë ore ka shpërthyer.... por ishte fat i madh për fëmijët e mi, për gruan time dhe për vëllanë tim, që ishin në dhomën e ndejës, që ishte në fund të koridorit... Kjo ka ndodhur më 10 janar të vitit 1990». A thua kush mund t'i besoj kësaj përralle, përpos mendjeshkurtërve dhe të marrëve?

Sikur të ishte UDB-ja aq debile sikur që e paraqet Xh. Haliti, Jugosllavia ishte shkatërruar qysh më 1948, kur e lehnin të gjithë klyshët e Stalinit. Si duket Xhaviti nuk e ka dëgjuar fjalën e mençur të popullit se «reja vret në lisa e jo në fshisa». Por së paku duhet ta ketë mësuar se UDB-ja dhe shërbimet sekrete të Serbisë na i kanë vrarë me atentate burrat më të mirë të kombit me ndihmën e pakursyer të shqipfolësëve të padishëm, mjeranëve kokëkrisur, tradhtarëve, dhe kurrë nuk kanë dështuar në atentate. Por nga gjithë ky rrëfim shihet se Xhaviti ka talent të bëjë përralla për fëmijë. Me siguri nga rrëfimet e tij mund të bëhen përralla tërheqëse për fëmijë të mos-hës 5-7 vjeçare, por edhe kreu i PDK-së ka të drejtë të kërkojë nga redaksia e librit të «Gines-it» që Xhavit Halitin ta shpallin «politikanin më fatlum» të të gjitha kohërave pasi që u shpëtoi katër «atentateve të UDB-ës jugosllave»! Por po habitem pa masë se si Haliti e ka harruar «atentatin» më të rrezikshëm që ia pati «bërë UDB-ja», kur një shok aktual i tij e shpërtheu me thikë në një tubim të mërgimtarëve, tubim i organizuar nga LPK-ja. Xh. Haliti me intervistën e tij e hedh poshtë akuzën se është «spion» i Beogradit, por nuk e hedh poshtë akuzën se është «oficer i lartë i Sigurimit të Shqipërisë me gradën e togerit». Pra, është e vërtetë se ai, qysh kur është takuar me Ramiz Alinë dhe me përfaqësuesit e Sigurimit të Shqipërisë, apo edhe më heret, ka punuar për Sigurimin e Shqipërisë.

E vërteta tjetër edhe shumë më e hidhur është se Sigurimi i Shqipërisë kurrë nuk ka mundur të pastrohet nga rrjeti i spiujve jugosllav, që kur OZN-a jugosllave e krijoi atë gjatë Luftës së Dytë Botërore.

Shtrohet pyetja a thua vallë e ka të qartë Xh. Haliti dhe argatët e tij se në cilin klan të Sigurimit të Shqipërisë bëjnë pjesë?!

Bëjnë pjesë në klanin e njerëzve që punojnë për interesa të Shqipërisë apo bëjnë pjesë në klanin e njerëzve që punojnë për interesa të Serbisë, Greqisë, Rosisë dhe të aleatëve të tyre?!

Me punën që ka bërë Xh. Haliti dhe argatët e tij, na jep të kuptojmë se ata gjenden në klanin e Sigurimit të Shqipërisë që lufton kundër interesave shqiptare e në dobi të fqinjëve tanë. T'i shikojmë faktet:

PARAROJA STALINISTE I SHKATËRROI THEMELET E LRSHJ-së

Siç dihet, pas vrasjes së Jusuf e Bardhosh Gërvallës dhe Kadri Zekës më 17 janar të 1982, «Lëvizja për Republikën Shqiptare në Jugosllavi», (LRSHJ) nuk pati jetë të gjatë, pasi ajo nuk pati personalitet tjetër me aftësitë dhe autoritetin që kishte Jusuf Gërvalla, prandaj LRSHJ-ja kaloi në duar të njerëzve që i kryenin urdhërat e Sigurimit të Shqipërisë dhe të Shërbimit sekret të Beogradit. Ardhja e Xhavit Halitit në Zvicër e forcoi klanin e Ibrahim Kelmendit që kishte pozita udhëheqëse në «Lëvizjen për Republikën Shqiptare në Jugosllavi». Këta pastaj LRSHJ-në e shëndrruan në LRSSHJ-së, dhe pas pak kohe e pagëzuan në LPRK. Kjo pastaj i polli tri organizata: «Lëvizjen» me adresë, të udhëhequr nga Hasan Malaj dhe Saime Zekaj. «Lëvizjen» pa adresë, të udhëhequr nga Ibrahim Kelmendi, Xhavit Haliti dhe argatët e tyre më besnik dhe «Komitetin» (KKIOB) të udhëhequr nga Xhafer Shatri.

«Lëvizja» pa adresë, ia mori anën «Lëvizjes» me adresë, pasi aty ishte Ibrahim Kelmendi, Xhavit Haliti, Bardhyl Mahmuti, Muhamet Kelmendi, vëllazërit Xhemajli etj., me një fjalë pothuajse e tërë pararoja staliniste e LPK-së. Demonstratat që bëheshin në Evropën Perëndimore pas vrasjes së Jusuf Gërvallës, Bardhosh Gërvallës, Kadri Zekës dhe Enver Hadrit nga mërgimtarët tanë, për të shprehur revoltën kundër dhunës serbe në Kosovë, pararoja staliniste e LPK-së u jepte karakter ideologjik, duke i detyruar demonstruesit të shkruajnë parulla dhe të brohorisnin për «sukseset e PPSH-së, Enver Hoxhën, marksizëm-leninizmin, socializmin, internacionalizmin proletar» dhe ndonjë parullë kundër Jugosllavisë.

Por qëllimi kryesor i tyre ishte të mblidhnin sa më shumë para. Kohë pas kohe dërgonin njerëz në Kosovë për dërgimin e pamfleteve dhe parullave, shumica prej të cilëve burgoseshin po sa hynin në Slloveni nga siguri i fshehtë jugosllav, siç ndodhi me Zija e Shaban Shemsium me gjithë babain e tyre, e siç dihet, udbashët gjatë procedurës hetimore e mbytnë me tortura Zija Shemsium në Burgun e Beogradit. Shumë të tjerë binin në pritë të sigurimit jugosllav në Kosovë si Afrim Zhitia, Fahri Fazlia, Rexhep Mala, Nuhi Berisha etj. Në Kosovë çdo ditë burgoseshin antarë të organizatave ilegale që zbuloheshin nga Sigurimi i Shqipërisë, nga udbashët, që ishin

futur në organet udhëheqëse të LPK-së apo edhe nga naiviteti i tyre duke mos i njohur rregullat e konspiracionit ilegal.

Degjenerimi i LPK-së arrijti kulmin pas viteve '90, kur më nuk kishin mundësi të manipulonin «me shokët», me ata të burgosur politik që kishin në popull autoritet dhe ndikim, të cilët me daljen nga burgjet jugosllave nuk iu bashkangjitën më LPK-së, pasi që mësuan për veprimtarinë përcarëse të bajraktarëve të saj dhe kuptuan se në çfarë gjendje të mjerë e kishin çuar «Lëvizjen». Pararoja staliniste e LPK-së të inatosur në «shokët që i tradhtuan», filluan një fushatë të ashpër kundër tyre dhe kundër subjekteve politike në të cilat ata u kyçën pas daljes nga burgjet jugosllave.

Me ngadhënjimin e SHBA-ve mbi pansllavizmin rus, që ishte i kamufluar në marksizëm-leninizëm, dhe rrethanave të përshtatshme që u krijuan në Evropën Lindore, dhe në Jugosllavi, Lëvizja jonë kombëtare në fillim të viteve '90, arriti rezultate të shkëlqyeshme duke kaluar nga ilegaliteti i thellë në legalitet të plotë, ku siç dihet u krijuan partitë politike shqiptare, u bënë zgjedhjet parlamentare dhe presidenciale pa kontrollin e Beogradit dhe u vunë bazat e shtetësisë së Republikës së Kosovës.

Fatkeqësisht një grusht individësh që përbënin kryesinë e LPK-së «pa adresë» me një pjesë të antarësisë së manipuluar nga pararoja staliniste e kësaj organizate, me demagogjinë patriotike dhe ideologjinë komuniste të Enver Hoxhës, Stalinit e Leninit i parashtruan vetes për detyrë që LPK-ja të vazhdonte veprimtarinë e saj për mbrojtjen e Enver Hoxhës, marksizëm-leninizmit dhe internacionalizmit proletar dhe për ta luftuar LDK-në dhe partitë tjera, Kryetarin e Republikës së Kosovës Ibrahim Rugovën, dhe të gjitha institucionet shtetërore që ishin formuar apo ishin në formim e sipër.

Fatëmirësisht LPK-ja nuk kishte kurrëfarë autoriteti dhe kurrëfarë aftësie të ndikonte në rrjedhat e ngjarjeve kombëtare në fillim të viteve '90-të, se për ndryshe qysh më 1990 Kosovën do ta fusnin në luftë me Jugosllavinë dhe vaj halli për neve, çështja shqiptare, çështja e Kosovës qysh atëherë kishte për t'u zgjedhur siç e donin interesat e armiqve tanë. Se më 1991, u munduan t'ia fusin flakën Kosovës për t'i dhënë shkas shovenizmit serb të shfryhet mbi shqiptarë, tregon Xh. Haliti në intervistën e tij të cekur më parë kur thotë, «Kroacia vërtetë ka qenë e interesuar të shpërthejë lufta në Kosovë, ndoshta më shumë për interesa të vetat, sepse hapja edhe e një fronti tjetër do ta dobësonte më shumë ushtrinë e Jugosllavisë... ajo ka qenë e interesuar, madje edhe për të na dhënë armë. Mirëpo, Rugova nuk e ka pranuar një veprim të tillë. Kështu që, ne jemi detyruar të veprojmë vetë.

Në këtë drejtim në Kroaci kanë shkuar për bisedime Ahmet Haxhiu, Ramadan Avdiu e Xhavit Haziri, të cilët kanë marrë kontakte, janë marrë vesh që të merren sasi të mëdha të armatimit në Kroaci, mirëpo kjo ka mbetur vetëm një marrëveshje... që nuk është realizuar. Për fajin e kujt, unë nuk jam në gjendje të përgjigjem as sot».

Por Haliti tregon se edhe pushtetmbajtësit e Shqipërisë donin ta kallnin Kosovën për t'i shpëtuar kolltuqet dhe pushtetin e tyre. Ai në takimin që kishte pasur me Ramiz Alinë, para se ai të binte nga pushteti, i paska thënë se «...sot është koha për veprim, por realisht, ju nuk jeni askund, ju nuk keni konspiracion, ju nuk keni njerëz që do t'i dalin ballë kësaj pune».

Formimi i degëve të partive shqiptare në diasporën shqiptare është rrjedhim i punës së mbrapshtë të pararojës staliniste të LRSHJ që solli degjenerimin e saj duke e shëndrruar atë nga një organizatë thjesht kombëtare në një autoparlant të bandës tradhtarë të Enver Hoxhës, që drejtpërdrejtë punonte për interesa të pushtetmbajtësëve të Shqipërisë dhe tërthorazi punonte për interesa të shovenistëve serb të Jugosllavisë.

Po sikur të ishte punuar në diasporën shqiptare sipas udhëzimeve të Metush Krasniqit dhe Jusuf Gërvallës, LRSHJ-ja do të bëhej një organizatë e fortë dhe e fuqishme, pasi ajo do t'i bashkonte mërgimtarët në baza kombëtare pa dallim bindjesh politike apo fetare, pa dallim se cilës pjesë të Shqipërisë etnike i takojnë, dhe diaspora shqiptare do të bëhej një krah i fortë i çështjes madhore kombëtare. Në diasporën shqiptare nuk do të krijoheshin degë të partive shqiptare të Kosovës të Maqedonisë dhe të Kosovës Lindore.

Fatëkeqësisht ato u krijuan për shkakun se «Lëvizja», luante një rol tejet negativ duke i përçarë shqiptarët në baza ideologjike, prandaj formimi i tyre u bë i shpejtë dhe i furishëm.

XHAVIT HALITI DHE LPK-JA FALSIFIKOJNË NGJARJET HISTORIKE PËR TË PËRVEHTËSUAR NJËSITET GUERILE TË REPUBLIKËS SË KOSOVËS

Ndryshimi i rrethanave në Kosovë ndikoi që të bëheshin ndryshime edhe në diasporë. Formimi i Degës së LDK-së gjatë vitit 1990, e la pa kurrëfarë ndikimi pararojën staliniste të LPK-së. Anëtarësia e tyre zvogëlohej çdo ditë. Më nuk kishin mundësi të manipulojnë me njerëz.

Në këto kushte LPK-ja gjatë vitit 1991 mbajti Mbledhjen e Tretë të Përgjithshme, në Kosovë. Në atë mbledhje LPK-ja u përcaktua si subjekt politik legal, por pararoja staliniste nuk i përfilli vendimet e asaj mbledhjeje. Në këto rrethana njerëzit më autoritativ të kryesisë së LPK-së si Hydayet Hyseni, Gani Sylja e të tjerë u detyruan të japin dorëheqje.

Pararoja staliniste e LPK-së duke ditur se në Kosovë nuk kishte kurrëfarë ndikimi, edhe formalisht e shuajti aktivitetin e LPK-së, dhe tërë aktivitetin e saj e kaluan tek dega j. v. në Zvicër nën udhëheqjen e një kryesie që përbëhej nga kryetari Fazli Veliu, nënkryetari Muhamet Kelmendi, sekretar Emrush Xhemajli, përgjegjës financiar Gafurr Elshani dhe anëtarëve Ali Ahmeti, Xhavit Haliti, dhe Agush Buja, që në mbledhjen e katërt të përgjithshme, ky i fundit u zëvendësua me Adem Grabofcin. Muhamet Kelmendi në librin e tij «Pse nuk u ndërtua Fronti për Çlirimin e Kosovës» shpjegon tërë aktivitetin e LPK-së, veçmas të kryesisë për përvetësimin e njësisë guerile që vepronin në Kosovë. Ai thotë: «Ju futëm punës si Kryesi për një organizim tjetër në fushën ushtarake, krahas në vazhdimin e punës për ndërtimin e LPK-së e cila parashikohej si bazë politike».

Pra, një grusht njerëzish të burokratizuar nga disa privilegje që i kishin fituar më parë, në sajë të demagogjisë së tyre perfide në LPK, ia vunë vetes për detyrë të krijonin një «subjekt ushtarak» për të cilin nuk kishin dije, nuk kishin mundësi, as autoritet dhe as kredibilitet. Kësaj punë populli i thotë: «luaje mizë kryet e buallit». Krijimi i një subjekti ushtarak në Evropën Perëndimore në mënyrë ilegale ishte një punë e lehtë, pasi nuk duhej shumë mund dhe harxhime të mëdha materiale. Duhej një fletore e formatit A3, që do të shërbente si procesverbal i mbledhjeve, që do t'i mbante Kryesia e LPK-së. «Vendimet» që i merrte Kryesia e LPK-së dhe proces-verbalet e përpikta që i shkuanin kalemxhinjtë profesionalistë nëpër kthinat e

restoranteve të stacioneve të trenit në Zvicër dhe Gjermani, duke i dhënë detyra dhe poste udhëheqëse njëri-tjetrit, e që sot po i përdorin si «dokumente» për shtrembërimin e të vërtetave historike, po i përdorin për falsifikimin e ngjarjeve me rëndësi kombëtare, duke e shpallur vetveten si «krijues» të UÇK-së, si «shpëtimtarë» të Kosovës dhe të kombit shqiptar.

Muhamet Kelmendi në librin e tij, të cekur më lart, jep shumë hollësi se si kanë shkuar punët në përvehtësimin e njësive guerile që i krijuan Adem Jashari, Hamzë Jashari, Zahir Pajaziti dhe Sali Çeku me bashkëveprimtarët e tyre. Kelmendi ka një «meritë» të jashtëzakonshme, pasi i vuri bazat e falsifikimit dhe përvehtësimit të njësive guerile nga ana e LPK-së, pasi ishte përpiluesi pothuajse i të gjitha «rregulloreve», «vendimeve», «rezolutave» dhe «qëndrimeve» për përvehtësimin e njësive guerile të Republikës së Kosovës, që vepronin në Drenicë, Llap dhe Dukagjin. M. Kelmendi në librin e tij shpjegon, «në këtë kohë (maji i vitit 1993, pra pas lidhjes së Marrëveshjes së Cyrihit, vrejta ime) nxorëm disa sektorë:

1. Sektori politiko-juridik me udhëheqës Muhamet Kelmendin, anëtarë: Fazli Veliun, Emrush Xhemajlin. Ky sektor nxirrte projektvendime, rezoluta, qëndrime e rregullore, dhe i nxirrte para organeve për miratim.
2. Sektori për organizimin e radhëve të LPK-së brenda vendit që kishte udhëheqës Emrush Xhemajlin, anëtarë Gafur Elshanin dhe Ali Ahmetin. Këtij sektori i ndihmonte edhe Xhavit Haliti.
3. Sektori i rëndësisë së veçantë, me udhëheqës Xhavit Halitin dhe anëtarë Ali Ahmetin dhe Emrush Xhemajlin. Këta ishin përcaktuar si ndërlidhës midis kryesisë dhe radhëve të njësive çlirimtare në Kosovë.

Por M. Kelmendi nuk tregon se cilat njisi i kishte krijuar XH. Haliti, Ali Ahmeti dhe Emrush Xhemajli, që këta duhej të bëheshin edhe ndërlidhës në mes atyre njësive dhe Kryesisë së LPK-së. Kishte edhe sektor të tjerë, si sektori propagandistik, financiar, për agjitacion etj. Të gjithë këta sektorë vepronin në kuadër të Kryesisë së Degës j. v. Të shikojmë çfarë na thotë Xhavit Haliti në intervistën e tij përkitazi me krijimin e UÇK-së: «Si vendim u mori në Mbledhjen e Tretë të Përgjithshme të LPK-së në Kosovë. Vendimet konkrete për ngritjen e saj janë marrë nga Kryesia. Kjo edhe ngarkoi Azem Sylën dhe Hashim Thaçin që të merren me organizimin e UÇK-së në Kosovë dhe Xhavit Haliti dhe Ali Ahmeti janë emëruar të veprojnë në Perëndim dhe në Shqipëri për organizimin e UÇK-së dhe për ndihmën që duhet t'i bëhet. Në këtë mbledhje nuk ka dalur Shtabi, sepse

nuk do të ishte normale të bëhej Shtabi pa u krijuar struktura ushtarake». Për këtë çështje Muhamet Kelmendi në librin e tij të lartëpërmendur thotë: «...me organizimin e njësive të para nga viti 1990 u kalua në organizimin edhe të njësive të tjera, të cilat çojnë deri te ndërtimi i saj si ushtri. Kjo u arrit në vitin 1993 kur u strukturua organi udhëheqës, Shtabi Qendror, si dhe kur u emërua UÇK-ja nga Kryesia e Degës së LPK-së. Antarët e parë të këtij organi (pra, të Shtabit Qendror vrejti ime) ishin nga Sektori i rëndësishë së veçantë të Degës jashtë vendit. Ndërsa si organ udhëheqës, me kompetenca politike, organizative, diplomatike, etj., mbeti Kryesia e Degës j. v. e cila e udhëhoqi atë deri më 01. 05. 1998. Në këtë kohë bëhet grushti politik ndaj këtij organi dhe nga ky moment kalohet në kooptimin e organit udhëheqës të UÇK-së si dhe të sektorëve tjerë». Cilit t'i besojmë në këtë rast, M. Kelmendit i cili ishte nënkryetar i LPK-së dhe pohon se u krijua «Shtabi Qendror», apo Xh. Halitit si udhëheqës i Sektorit me rëndësi të veçantë dhe anëtar i Kryesisë së LPK-së, që e mohon krijimin e Shtabit Qendror?!

Se cili prej tyre ka të drejtë, apo që të dy po gënjejnë këtë do ta shohim kur t'i shqyrtojmë arsyet e daljes në opinion të LPK-së me komunikatën e parë për egzistimin e UÇK-së. Shtrohet pyetja, ishte LPK-ja ajo që i krijoi njësitë e para guerile në Kosovë në periudhën 1990–1993, apo ishin veprimtarët e dalluar të jetës politike dhe shoqërore të Kosovës, ata që i krijuan njësitë guerile në Drenicë, Llap dhe Dukagjin?

Opinion i gjërë është i njoftuar për njësitë guerile që i formuan Adem Jashari, Zahir Pajaziti dhe Salih Çeku me bashkëveprimtarët e tyre, pasi i kryen ushtrimet ushtarake në Shqipëri në vjeshtë të vitit 1991. Siç dihet, pas formimit të njësive guerile dhe aksioneve të para që pasuan në fund të vitit 1991 dhe fillimit të vitit 1992, udhëheqja e Kosovës për shkaqe strategjike pati kërkuar nëpërmjet Fehmi Aganit, nga udhëheqësit e njësive guerile ta pushojnë aktivitetin luftarak për një kohë.

Shumë pjestarë të njësive ushtarake e patën lëshuar Kosovën për t'i ikur ndjekjeve dhe burgosjeve, në mesin e të cilëve ishte edhe Salih Çeku, komandanti i parë i njësishë së parë të ushtrisë së Kosovës, njësi e formuar në Shqipëri për ta sjellur armatimin e nevojshëm për njësitë e para që u formuan në Llap, Drenicë dhe Dukagjin.

Edhe Rifat Jashari u detyrua të qëndrojë në Gjermani disa vjet. Adem e Hamëz Jashari, Zahir Pajaziti e të tjerë mbetën në Kosovë për t'i mbajtur gjallë njësitë guerile, duke i plotësuar me ushtarë të rinj.

Formimi i Këshillit Koordinues në përbërje të Salih Çekut, Zenun Idrizit, Saim Tahirit, dhe Ismet Avdullahut gjat vitit 1993 luajti rol me rëndësi për rritjen dhe zgjerimin e njësive guerile të Republikës së Kosovës, pasi që ai Këshill bëri furnizimin e njësive guerile me armatime dhe materiale ushtarake nga ndihmat që i tubonin prej anëtarëve të njësive guerile që u detyruan ta lëshojnë Kosovën dhe veprimtarëve të dalluar.

Në maj të vitit 1993 në Gjermani pat shkuar Fehmi Agani. Këshilli Koordinues në takimin që pati me të, kërkoi perkrashjen e tij, që njësitet guerile të fillojnë me aksione të armatosura në Kosovë, pasi policia serbe maltretonte shumë shqiptarë në pjesë të ndryshme Kosovës me pretekstin e «kërkimit të armëve pa leje». Agani u pajtua me domosdoshmërinë e aksioneve guerile, por kërkoi nga Këshilli Koordinues, që aksionet të ishin të kontrolluara për faktin se Republika e Kosovës, as për së afërmi nuk ishte bërë gati për luftë.

Edhe Bukoshi përkrahu propozimin e Këshillit Koordinues, që drejtohej nga Salih Çeku dhe premtoi se do të jepte të holla për blerjen e armatimeve të nevojshme.

Pas kësaj marrëveshjeje njësitet guerile kryen disa aksione në Llap, Drenicë dhe Dukagjin. U vranë ca policë dhe spiuj, u sulmuan shtëpitë e kolonëve në ndërtim dhe aty ku banonin nëpër konvikte të shkollave të Kosovës (Podujevë, Prishtinë, Deçan etj.).

Aksionet arritën sukses të plotë pasi që policia serbe uli bishtin për tokë. Nuk guxonte më të shkonte shpërthime nëpër katundet shqiptare për të rrahur shqiptarë, por edhe serbët e ardhur nga Kraina e Kroacisë dhe Bosnja në Kosovë, filluan të kthehen në Serbi. Bukoshi i dha Këshillit Koordinues 10.000 DM. si ndihmë të parë. Tjera mjete Bukoshi nuk i ka dhënë këtij Këshilli Koordinues për njësitet guerile të Republikës së Kosovës, madje as Rifat Jasharit që ishte lidhja e drejtpërdrejtë e njësive guerile që i komandonte Adem dhe Hamzë Jashari. Njësitet guerile kishin nevoja të mëdha për mjete materiale dhe material ushtarak.

Antarët e njësive guerile që ishin larguar nga Kosova dhe qëndronin në Evropën Perëndimore bënë përpjekje të sigurojnë mjete nga kursimet e tyre personale dhe nga shokët e tyre të besueshëm, por ato mjete që i siguronin ata, as për së afërmi nuk i plotësonin nevojat e njësive guerile.

PSE KOMUNIKATA E PARË PËR OPINION E UÇK-SË MBANTE NUMRIN 7 E JO 1?

Pas arritjes së Marrëveshjes për bashkëpunim dhe ndihmë reciproke në mes LPK-së dhe PSSH në mars të vitit 1993, Kryesia e LPK-së me «krijimin e subjektit ushtarak» në proces-verbalet e saj, dhe me emërimin e atij «subjekti» në UÇK, kreu hapin e parë drejt përvetësimit të njësive guerile të Republikës së Kosovës. Përgatitjet për hapin e dytë zgjatën një kohë bukur të gjatë, përafërsisht një vit e gjysmë. Në tetor 1994 arritën të gjejnë një njeri për ta kryer një atentat kundër policit Lutfi Ajvazi në Drenas (Glligofc). Dalja e LPK-së në opinion me Komunikatën e parë, që ia vunë numrin 7, me anën e së cilës njoftojë opinionin se «UÇK-ja e ka kryer atë atentat», bënë hapin e dytë drejt përvetësimit të njësive guerile që vepronin në Kosovë. Shtrohet pyetja: Pse Komunikata nuk e kishte numrin 1, por 7, pasi siç dëshmon XH. Haliti, ishte komunikata e tyre e parë e lëshuar në opinion?

Kjo është shumë e qartë: LPK-ja me publikimin e Komunikatës me numrin 7, i bën gjoja me dije opinionit se edhe më parë «ka kryer aksione të ngjashme», por kinse komunikatat nuk kishin dalë në opinion. Pra, kjo do të thoshte sipas tyre, se edhe aksionet e kryera nga njësitë e Drenicës, Llapit dhe të Dukagjinit nën komandën e Adem Jasharit, Zahir Pajazitit dhe të Sali Çekut qenë kryer nga njerëzit e tyre. Ja pra falsifikimi i parë publik në vazhden e shumë falsifikimeve që kanë bërë më parë, duke lëshuar «vendime», miratuar «rregullore», dhe duke zgjedhur «organe udhëheqëse të subjektit ushtarak» në mbledhjet e Kryesisë së LPK-së, dega jashtë vendit, në Zvicër. Xh. Haliti jep këtë shpjegim në lidhje me Komunikatën e parë: «Komunikata e parë e lëshuar për opinion ka pasur numrin 7. Është lëshuar nga një postë e Shkupit me pliko dhe i është distribuar disa mediave në Kosovë, në Maqedoni dhe në diasporë.

Ka qenë e përpiluar dhe e shkruar nga Sektori i Veçantë që ka vepruar jashtë, në Zvicër... është përgatitur nga Azem Sylja, Xhavit Haliti, Emrush Xhemajli e Ali Ahmeti». Siç po shihet, Xhavit Haliti ka harruar se çka ka thënë më parë: «se nuk është krijuar Shtabi Qendror», kur është «emërtuar UÇK-ja», dhe në të njëjtën intervistë, kur ka folur për lëshimin e komunikatës së parë nga LPK-ja, e pranon pohimin e Muhamet Kelmendit

se ishte «krijuar edhe Shtabi Qendror», kur është bërë «emërtimi» i saj. Pohimi i Xh. Halitit se anëtarët e Sektorit me rëndësi të veçantë e kanë shkruar komunikatën dhe kanë vendosur se në çfarë mënyre ta publikojnë, tërthorazi dëshmon se anëtarët e atij Sektori ishin edhe anëtarë të «Shtabit Qendror të UÇK-së», që e kanë «krijuar» në proces-verbalin e Kryesisë së LPK-së, dega j. v!

Por, Xhavit Haliti, kur thotë se edhe Azem Sylja ishte njëri ndër përpiluesit e komunikatës numër 7, bën edhe një falsifikim, pasi që Azem Sylja nuk ka mundur të jetë bashkautor i asaj komunikate me Xhavit Halitin, Ali Ahmetin dhe Emrush Xhemajlin, sepse ai është zgjedhur anëtar i Sektorit me rëndësi të veçantë në Mbledhjen e Përgjithshme të Pestë të LPK-së, që është mbajtur në fund të vitit 1995, ndërsa komunikata është lëshuar në tetor të vitit 1994.

Këtë na e dëshmon Muhamet Kelmendi në librin e tij: «Pse nuk u ndërtua Fronti për çlirimin e Kosovës», kur thotë: «...në vitin 1995, nga Mbledhja e Përgjithshme e Pestë e LPK-së jashtë vendit, iu bashkangjiten me zgjedhje me votë në Kryesinë e Degës edhe disa anëtarë të tjerë... tash anëtarë të Kryesisë ishin edhe Azem Sylja, Bashkim Mazreku dhe Rexhë Ibërdemaj... Ndërsa në Sektorin e veçantë futëm edhe Azem Sylën dhe Jashar Salihun...».

Me anën e kësaj komunikate pararoja staliniste e LPK-së arriti ta zyrtarizonte falsifikimin, dhe bëri një hap konkret për përvetësimin e njërive guerile, pasi disa gazeta e publikuan komunikatën dhe i dhanë rëndësi të veçantë. Veçmas i dha publicitet agjencia e lajmeve jugosllave TANJUG, e cila edhe aksionet tjera që ishin bërë më parë nga njësitë guerile që i udhëheqte Adem Jashari, Zahir Pajaziti dhe Sali Çeku, ia veshi kësaj «organizate terroriste» siç e quante ajo. Hapi tjetër me rëndësi i LPK-së ishte gjurmimi për t'i gjetur komandantët e njërive guerile që vepronin në Drenicë, Llap, dhe Dukagjin. LPK-ja në tubimet e veta informative të mbajtura gjatë vitit 1995, 1996, 1997 dhe 1998 për të gjitha aksionet guerile që kryheshin në Kosovë, bashkëkombasve u thoshte se njerëzit e tyre po i bëjnë këto aksione. Ka ndodhur shpesh që njerëzit që kishin lidhje të drejtpërdrejtë apo tërthorazi me komandantët apo ushtarët e njërive guerile, që i kryenin aksionet në Kosovë, i demaskonin publikisht argatët e pararojës staliniste të LPK-së si gënjeshtarë. Vlen të përmendet vetëm një rast, pa i përmendur edhe shumë të tjerë, kur edhe vet Xhavit Haliti një herë është zënë ngusht në një takim që ai e pati me Bujar Bukoshin për t'i

kërkuar mjete nga Fondi i Republikës së Kosovës për ta «ndihmuar» UÇK-në. Kjo ka ndodhur në pranverë të vitit 1995 në Bled të Sllovenisë, kur bëheshin bisedime në mes Bujar Bukoshit që përfaqësonte Qeverinë e Kosovës dhe Xhavit Halitit, Xhavit Hazirit, Ramadan Avdiut dhe Halil Selimit, përfaqësues të LPK-së. Xh. Haliti në intervistën e tij shpjegon se si u zhvilluan bisedimet, dhe pse ato nuk patën sukses. Ai thotë: «Koinçidoi që pas takimit, të nesërmen, u bënë ato sulmet mbi kampet e refugjatëve serb në Kosovë. Kur shkuam në takim, Bukoshi tha: «Është bërë njëfarë veprimi, por janë lajmëruar shumë veta, dhe s'po di kush se çka po bëhet!» «Të themë të drejtën, nuk më erdhi mirë që u deklarua ashtu –vazhdon Haliti. Unë jam i bindur se atij i kanë shkuar edhe njerëz të tjerë dhe i kanë thënë: «Ne jemi shefat që i goditëm këto dhe ato e të tjera».

Siç po shihet, rrenave të Xhavitit dhe Kryesisë së LPK-së u doli duqi, dhe Xhavit Haliti u zu me pelë për dore në momentin, kur ai përgatitej t'i sillte krypë rreth kokës Bukoshit, për t'ia marrë disa miliona DM. Por ndodhi ajo që s'e kishte menduar Xhavit. Me urdhërin e Sali Çekut dy pjestarë të njësisë së tij guerile Zenun Idrizi dhe Ismet Çeku e sulmuan kampin e refugjatëve në ndërtim në Junik me eksploziv. Tri shtëpi u shkatërruan plotësisht dhe një shtëpi pati dëme të konsiderueshme.

Aksioni arriti sukses të plotë pasi kolonët serb ikën nga Juniku për Serbi, por aksioni i kryer nga dy pjesëtarët e njësisë guerile të Sali Çekut patën edhe një sukses tjetër, pasi që Xh. Halitit dhe argatëve të tij ua qitën marren për fushe, për falsifikimet që i bënin dhe rrenat që i lëshonin kudo që shkonin, se gjoja ata po i kryenin aksionet luftarake në Kosovë.

Bledi i bukur i Sllovenisë do të mbetej një kujtim i hidhur për Xhavitin dhe argatët e tij sa të jenë gjallë, pasi që luftëtarët e vërtetë të luftës çlirimtare të Kosovës i lanë me gishtë në gojë. Pararoja staliniste kishte dy qëllime, kur i përvetësonte aksionet e armatosura që bëheshin në Kosovë. Njëri ishte për të mbledhur sa më shumë të holla në emër të luftës çlirimtare për ta forcuar fondin e tyre «Vendlindja thërret» për t'i kryer detyrimet që i kishin ndaj PSSH dhe Fatos Nanosit sipas Marrëveshjes së Zyrhut. Dhe qëllimi i dytë i tyre ishte t'i gjenin fijet e njësisë guerile që vepronin në Kosovë, me qëllim që njerëzit e tyre të futeshin në to, dhe pastaj me mjetet e njohura komplotiste të marrjes së «kalasë nga brenda» të bënin përvetësimin e tyre.

SI U PËRVEHTËSUAN NGA LPK-JA NJËSITË GUERILE TË LLAPIT?

Ismet Avdullahu që i përfaqësonte njësitë guerile të Llapit në Këshillin Koordinues, nga presioni që kishte nga Zahir Pajaziti për të siguruar mjete për njësitë guerile në Llap, dhe nga pamundësia të siguronte mjete të nevojshme, bëri një takim pa dijen e Sali Çekut me përfaqësuesin e LPK-së Ali Ahmetin, në dimrin e vitit 1995. Siç thotë Ismet Avdullahu «edhe pse Ali Ahmeti na premtoi ndihma të mëdha materiale dhe armatime, nuk arritëm kurrëfarë marrëveshje, pasi ai donte të dinte të gjitha fshehtësitë e organizimit tonë ushtarak, donte t'i dinte edhe bartësit e aksioneve guerile Çeku ».

Prapë sipas zotni Avdullahut, «Ali Ahmeti duke u lavdëruar se njerëzit e tyre i kanë kryer disa aksione atyre ditëve në Kosovë, u zu në rrenë pasi kishim informata të sigurta se ato aksione i kishin kryer njësitë guerile që i komandonin Adem Jashari, Zahir Pajaziti dhe Salih Çeku». Takimin e dytë në mes Ismet Avdullahut dhe Ali Ahmetit (Abazit), e organizoi Pajaziti Jashari, në fillim të vitit 1996. Të dy palët u pajtuan që në Kosovë të mbahet një takim në mes përfaqësuesve të njësive guerile të Llapit dhe përfaqësuesve të LPK-së. Takimi u mbajt në parkun afër varrezave të qytetit të Prishtinës në vjeshtën e vitit 1996 në mes Zahir Pajazitit, Komandantit të njësive guerile të Llapit, Prishtinës dhe të Gjakovës, i cili kishte një përvojë të gjatë të organizimit legal dhe ilegal, pjesëmarrës në shumë aksione të armatosura kundër okupatorëve serb dhe zotëri N. N.* –it (* N. N.-i është Nait Hasani, i cili në kohën kur është botuar shkrimi gjendej i burgosur në Serbi, autori nuk ka dashur ta dekonspirojë atë për shkaqe të sigurisë), përfaqësues i LPK-së që nuk kishte njësi guerile, dhe as që kishte marrë ndonjëherë pjesë në ndonjë aksion të armatosur, por që e kishte përkrahjen e LPK-së me mjete financiare dhe materiale ushtarake.

Takimi përfundoi me marrëveshje për bashkëpunim që do të sillte ndihmë reciproke me përvojë dhe materiale ushtarake. Zahir Pajaziti duke e parë nevojën dhe domosdoshmërinë e një bashkëpunimi në mes njësive guerile që vepronin në Kosovë e bindi N. N.–në të organizojë një takim, ku do të merrnin pjesë përfaqësuesit e njësive guerile të Llapit, Drenicës dhe të Dukagjinit. Takimi u mbajt në Prishtinë dhe përpos Zahir Pajazitit dhe N.

N-së në atë takim morën pjesë edhe tre persona. Njëri me pseudonim «Mustafa» përfaqësonte LPK-në, ndërsa dy të tjerë përfaqësonin Drenicën dhe Dukagjinin. Në atë takim, që pjesëmarrësit e quajtën Grup Koordinues, u vendos të merrej një aksion në nivel të vendit. Disa ditë pas atij takimi më 11 shkurt 1996 njësitë guerile të Republikës së Kosovës kryen një aksion me bomba dore në disa qytete të Kosovës. (Podujevë, Prishtinë, Vushtri, Pejë, Mitrovicë, Suharekë) në vendet ku ishin strehuar kolonë serb të ardhur nga Kraina e Kroacisë. Qëllimi i këtij aksioni nuk ishte për të vrarë dhe plagosur serb, por ishte thjesht për të mbjellë frikë dhe pasiguri tek kolonët serb dhe për t'ua bërë me dije se kishin ardhur në tokë dhe vend të huaj, prandaj nuk duhej të prisnin ndonjë prespektivë në Kosovën shqiptare.

Pararoja staliniste e LPK-së, kryesia e Degës jashtë vendit, e gëzuar përtej mase, se më në fund, pas përpjekjeve disa vjeçare për t'i futur njerëzit e tyre në njësitë guerile të Republikës së Kosovës, arritën suksese konkrete. Kryesia e LPK-së me lëshimin e Komunikatës nr. 18, në 14 shkurt të vitit 1996, njofton opinionin e gjerë se përgjegjësinë për aksionet e 11 shkurtit e merr UÇK-ja, e cila drejtohet nga «Shtabi Qendror».

Pra, siç po shihet, LPK-ja për herë të parë në opinion doli se UÇK-ja kishte edhe organin e saj komandues «Shtabin Qendror». Pra «Grupin Koordinues» e shpallën Shtab Qendror, ndërsa siç dihet njësitë guerile të Llapit, Drenicës dhe Dukagjinit qysh më 1993 i patën shpallur «Ushtria Çlirimtare e Kosovës».

Siç dëshmon Ismet Avdullahu, Kryesia e LPK-së nuk është konsultuar me anëtarët e Grupit Koordinues, kur e ka lëshuar Komunikatën nr. 18, pasi Zahir Pajaziti e paska pasë thirrur me telefon Ismet Avdullahun dhe i ka thënë: «Emër të madh na kini lanë, në këtë situatë që jemi, nuk kemi mundësi t'i dalim zot atij emri». Kur Ismet Avdullahu i tregon se as ai dhe as një anëtar i Këshillit Koordinues nën udhëheqjen e Salih Çekut nuk është pyetur për asgjë, pra as për përmbajtjen e Komunikatës nr. 18, nga përfaqësuesit e LPK-së, atëherë ai ka shprehur revoltën dhe pakënaqësinë për vendime të njëanshme të LPK-së, që Këshillin Koordinues e kishte shpallur «Shtab Qendror», por edhe se kishte bërë përvetësimin e aksioneve të kryera më parë nga njësitë guerile që i komandonin Adem Jashari, Zahir Pajaziti dhe Sali Çeku.

Sipas kësaj del se Zahir Pajaziti ka qenë i bindur se kur i është dhënë lidhja për takim me përfaqësuesin e LPK-së, janë rregulluar shumë çështje të

bashkëpunimit në mes Këshillit Koordinues që e udhëheqte Sali Çeku dhe përfaqësuesve të LPK-së.

Zahir Pajaziti, edhe pse nuk ishte i kënaqur me veprimet e LPK-së, nuk e prishi marrëveshjen për bashkëpunim duke shpresuar se do të tejkaloheshin mosmarrëveshjet me anë të bisedimeve. Zahir Pajaziti në mbledhjen e parë të Grupit Koordinues që u mbajt pas shpalljes së komunikatës nr. 18, ka shprehur paknaqësi lidhur me veprimet e LPK-së, dhe ka propozuar që në Evropën Perëndimore të formohet një Këshill Koordinues. Në përbërjen e tij do të ishin përpos antarëve të Këshillit Koordinues që u formua më 1993, me këtë përbërje: Sali Çeku udhëheqës i Këshillit, anëtarë Saim Tahiri, Zenun Idrizi, Ismet Avdullahu edhe persona nga LPK-ja të dëshmuar me vepra, se shqiptarinë e kanë ideologji dhe parti. Zahir Pajaziti ishte i bindur se formimi i një Këshilli Koordinues nga përfaqësuesit e njësisë guerile të Llapit, Drenicës, dhe Dukagjinit (që komandoheshin nga Zahir Pajaziti, Adem Jashari, dhe Sali Çeku) dhe përfaqësuesve të LPK-së, që lavdëroheshin se kanë «njësi çlirimtare» do ta ndihmonte luftën çlirimtare në rend të parë duke mbledhur ndihma nga mërgimtarët.

Po ashtu Zahir Pajaziti mendonte se ai Këshill do të luante rolin e një ndërmjetësuesi në mes subjekteve të krijuara në diasporë, për bashkimin e tyre me punë konkrete, sipas aftësisë dhe mundësisë për ta ndihmuar luftën çlirimtare. Propozimi i Zahir Pajazitit nuk u mor në konsideratë nga LPK-ja, por u kërkua që Grupi Koordinues («Shtabi Qendror i UÇK-së») të dilte jashtë Kosovës, dikund në Evropën Perëndimore, pasi ishin të sigurtë se Zahir Pajaziti me karakterin e një burri të fortë e të vendosur, me autoritetin dhe respektin që gëzonte, jo vetëm në radhët e njësisë guerile, por edhe tek përfaqësuesit e LPK-së që bënë pjesë në Grupin Koordinues (Shtabin Qendror të UÇK-së) nuk do ta lejonin pararojën staliniste t'i fuste hundët, aty ku nuk e kishte vendin, prandaj kërkesa e tyre për t'u larguar nga Kosova u kundërshtua nga ai me arsyetimin se «në Kosovë duhet të vijnë për të luftuar nga jashtë, e jo për të ikur nga ajo po sa ta kryejnë një aksion të armatosur».

Kur Kryesia e LPK-së nuk arriti ta largonte Zahir Pajazitin nga Kosova, që ishte pengesa kryesore për realizimin e qëllimeve të saj për ta marrë udhëheqjen e njësisë guerile të Llapit, atëherë vendosën që përfaqësuesve të tyre në Grupin Koordinues («Shtabin Qendror të UÇK-së») t'u caktonin detyra udhëheqëse. Siç tregon Ismet Avdullahu në një mbledhje të Këshillit Koordinues (SHQ të UÇK-së) N. N, i paska thënë «mua nga jashtë më kanë

zgjedhur përgjegjës për mjete financiare, ndërsa përfaqësuesi tjetër i LPK-së që mbante pseudonimin «Mustafa» ka pasë shtuar se «edhe mua më kanë zgjedhur nga jashtë përgjegjës për materiale luftarake».

Zahir Pajaziti e ka kundërshtuar një vendim të tillë të LPK-së, duke thënë se «Ne këtu e bëjmë luftën e jo ata jashtë, prandaj ne duhet të vendosim për çdo gjë, pra edhe për përgjegjësitë e çdo sektori dhe individit e jo ata nga jashtë»!

Zahir Pajaziti duke pasur mungesa të mëdha të armatimit dhe materialeve ushtarake, nuk e ndërpreu bashkëpunimin me përfaqësuesit e LPK-së duke shpresuar se do ta ndihmojnë së paku luftën me mjete ushtarake. Pararoja staliniste i mori për vete dy sektorët më të rëndësishëm, atë të e financave dhe të logjistikës, pa funksionimin e të cilave as që mund të mendohej ndonjë sukses i rëndësishëm i luftës çlirimtare.

Zahir Pajaziti pas gjithë këtyre manipulimeve që i bëri kryesia e LPK-së, kuptoi se qëllimi i tyre nuk ishte forcimi i luftës çlirimtare, por përvetësimi i njësisë guerile të Republikës së Kosovës. Iu bë e qartë se LPK-ja nuk kishte njësi guerile dhe se bashkëpunimi me ta do të ishte i padobishëm. Përfaqësuesit e LPK-së i kanë ndihmuar njësitë guerile të Llapit me një kallashnikov, ndërsa ndihmat me të holla që i dhanë gjatë vitit 1997 ishin simbolike, pasi me to kanë mundur të blihen vetëm 4 kallashnikovë, asgjë më tepër.

Fundi i vitit 1996 ishte i suksesshëm për njësitë guerile të Republikës së Kosovës. Veçmas njësitë e komanduara nga Zahir Pajaziti u treguan shumë aktive dhe të suksesshme, por mungesa e armatimeve ishte një problem që nuk kishte si ta zgjidhte vetë Zahir Pajaziti.

Në këto kushte tejet të vështira për njësitë guerile, Zahir Pajaziti kërkoi një takim me Ismet Avdullahun. Ai takim u realizua në fund të dhjetorit të vitit 1996 në Tiranë. Në atë takim shqyrtohen shumë çështje që kishin të bënin me njësitë guerile, suksesi i tyre dhe bashkëpunimi me LPK-në. Siç thotë Ismet Avdullahu, «të dy ishim të bindur se bashkëpunimi me LPK-në ishte një hap i pa studjuar mirë, që çështjes kombëtare i ka sjellë dëme dhe asgjë të mirë».

Pas Vitit të ri 1997, Ismet Avdullahu u kthye në Zvicër, ndërsa Zahir Pajaziti mbeti në Shqipëri derisa t'i siguronte ca mjete ushtarake me të hollat që ia kishte sjellë Ismet Avdullahu, dhe pastaj të kthehej në Kosovë. Ato ditë kishte qenë në Tiranë «Daja», Azem Sylja, i cili me ndërmjetësimin e Qerim Kelmendit e bën takimin me Zahir Pajazitin.

Zahir Pajaziti gjatë atij takimi shprehu pakënaqësinë e tij të thellë me veprimet e deritashme të LPK-së dhe i la të kuptonte se po qe se nuk ndërronin qëndrim dhe po të mos ndaleshin veprimet destruktive, bashkëpunimi do të ndërpritej.

Zahir Pajaziti u kthye në Kosovë më 20 janar 1977. Dëshironte të takohej me N. N-në, pasi ato ditë ishte bërë arrestimi i një grupi studentësh të Universitetit të Prishtinës. E thirri Ismet Avdullahun në telefon dhe e pyeti me «mesele» për N. N-në dhe kërkoi prej tij t'i jepte sa më parë përgjigje.

Ismet Avdullahu e pyet Ali Ahmetin dhe e porosit t'i pyste shokët e N. N-së se mos ishte i burgosur nga policia serbe. Ali Ahmeti ka pyetur «Mustafën», por ky nuk ka treguar të vërtetën, edhe pse e ka ditur se N. N-ja, ishte burgosur. Përgjegja e tij kishte qenë kjo: «N. N-ja gjendet në Prishtinë dhe është i lirë, shëndoshë e mirë». «Mustafa» nuk mund t'i ikë përgjegjësisë se ka marrë pjesë tërthorazi në atentatin kundër Zahir Pajazitit, Hakif Zejnullahut dhe Edmond Hoxhës, pasi e ka mbajtur të fshehtë faktin e burgosjes së N. N-it dhe pse e ka ditur se Zahir Pajaziti e ka ngarë rregullisht veturën e N. N-it. Këto fjalë, Ismeti ia përcjellë «me mesele» Zahir Pajazitit.

Të nesërmen, më 31 janar të vitit 1997, Zahir Pajaziti behet gati të shkojë në Vushtri për të biseduar me disa studentë për pranimin e tyre në radhët e njësisë guerile dhe për të marrë një kallashnikov.

Në veturën e N. N-it që e ngiste Zahir Pajaziti, hipën edhe Hakif Zejnullahu dhe Edmond Hoxha për ta shoqëruar.

ADEMI, HAMZA, ZAHIRI DHE SALIHU NUK ISHIN NJERËZ TË BESUESHËM TË XHAVITIT PRANDAJ NUK U BËNË ANTARË TË «SHTABIT TË TIJ»

Në rrugë e sipër afër Vushtrisë, policia serbe kishte organizuar pritën, pasi, siç merret me mend, kishte njoftime të plota dhe të sigurta, se kush gjendej në atë veturë.

Siç dihet pas qëndreses heroike, të tre bien në fushën e nderit, duke përgjakur edhe policinë e shkaut. Ismet Avdullahu çeli të pame për vrasjen e Zahir Pajazitit, Hakif Zejnullahut dhe Edmond Hoxhës. Vijnë në të pame Ali Ahmeti dhe Bajram Ajeti për të shprehur ngushëllime. Kur Ismeti i përcjell, ata e lusin Ismetin të mos kundërshtojë, pasi ata kishin vendosur të lëshonin një Komunikatë, ku për Zahir Pajazitin do të thuhej se kishte qenë anëtar i LPK-së. Ismeti i kërcënoi edhe fizikisht, po qe se e bënin një falsifikim të tillë.

Përfaqësuesit e pararojës staliniste të LPK-së pas kërcënimit që ua bëri Ismet Avdullahu, nuk guxuan të bëjnë një falsifikim kaq të shëmtuar, dhe kështu të inatosur nga përgjigjja e Ismetit, ata në Komunikatën nr. 30 e njoftuan opinionin se «më 31 janar të vitit 1997 dhanë jetën për çlirimin e Kosovës tre pjesëtarë të njësie tona ushtarake për çlirimin e vendit».

Por gënjeshtër dhe falsifikimi i tyre nuk pati vlerë, pasi mjetet e informimit të opinionit ndërkombëtar e kishin bërë të ditur të vërtetën se «afër Vushtrisë u vranë në një pritë, tre udhëheqës të UÇK-së në mesin e të cilëve edhe komandanti i saj Zahir Pajaziti».

Vrasja e Zahir Pajazitit dhe dy bashkëveprimtarëve të tij Hakifit dhe Edmondit ishte një humbje e madhe për njësitë guerile të Republikës së Kosovës, por me caktimin e Ilir Konushefcit në vend të Zahir Pajazitit, nga udhëheqja e njërive guerile të Llapit, u shty edhe për një vit përvetësimi i njërive guerile të Llapit nga LPK-ja.

Me vrasjen e Ilir Konushefcit në Shqipëri nga udhëbashkë e Tiranës, u realizua qëllimi i pararojës staliniste të LPK-së, njësitë guerile të Llapit u përvetësuan nga Xh. Haliti dhe A. Sylja. Muhamet Kelmendi në librin e tij «Pse nuk u ndërtua Fronti për Çlirimin e Kosovës» i shpjegon rrjedhat e ngjarjeve pas vrasjes së Zahir Pajazitit, Hakif Zejnullahut dhe Edmond

Hoxhës më 31 janar të vitit 1997 kështu «Uniteti në kuadër të kryesisë së degës për ndërtimin e UÇK-së ishte, nga emërtimi e deri në janar të vitit 1977, i mbështetur në vullnetin për të ndërtuar këtë subjekt ushtarak... Kjo vazhdoi deri në janar të vitit 1997, kur UÇK-ja nga burgosjet dhe vrasjet pësoi dëme të mëdha, kur praktikisht ky subjekt mbeti pa udhëheqje ushtarake të veten.

Tash nuk kishte më Shtab Qendror. Ai nuk funksiononte, sepse anëtarët e tij ishin shpërndarë, ca u vranë madje edhe u burgosën, ca ikën jashtë vendit. Tërë udhëheqja kaloi në kuadër të Kryesisë së KP të Degës j. v. Me këtë filluan të duken edhe fërkimet e para, sepse dy anëtarët e Sektorit (Xhavit Haliti dhe Azem Syla) kishin krijuar lidhje me disa forca brenda vendit, të cilët pretendonin të dilnin në udhëheqje, edhe pse në asnjë sferë nuk kishin aftësi profesionale, njohuri e nuk zotëronin as artin e luftës dhe të ushtrisë. Këta të dy së bashku me disa brenda vendit, krijuan klanin që bëri grusht politik».

Siç po shihet me vrasjen e Zahit Pajazitit dhe burgosjen e N. N-së nuk kishte më Grup Koordinues («Shtab Qendror të UÇK-së»), pasi «përfaqësuesi» i Drenicës Rexhep Selimi, «përfaqësuesi» i Dukagjinit që nuk ishte nga radhët e njësive guerile të Sali Çekut, dhe «Mustafa» që përfaqësonte LPK-në, nuk kishin kujt t'i jepnin urdhëra për të kryer aksione të armatosura, se nuk kishin «njësi çlirimtare».

Ndërsa vetë nuk kishin kaçik për të kryer kurrëfarë aksionesh. Kisha për t'i pyetur ish antarët e Kryesisë së LPK-së, që na e «krijuan» «UÇK-në» dhe «Shtabin Qendror», dhe siç thotë M. Kelmendi në librin e tij të lartëpërmendur me «me vendim» e shëndrruan atë në «ushtri të rregulltë» më 1993, si ta emërojmë manipulimin e Xhavit Halitit dhe të Azem Sylës, të cilët «Grupin Koordinues» ua prezentuan juve si «Shtab Qendror», ndërsa vetë i merrnin vendimet në emër të atij «Grupi Koordinues» («Shtabi të Përgjithshëm») pa dijen dhe pëlqimin e anëtarëve të tij?!

Kjo nuk mund të quhet ndryshe zotërinj, përpos falsifikim i ngjarjeve historike, keqpërdorim i çështjeve madhore kombëtare, komplot kundër komandantëve të njësive të para guerile të Republikës së Kosovës, Adem Jasharit, Hamzë Jasharit, Zahir Pajazitit dhe Salih Çekut dhe njësive guerile që ata i krijuan gjatë viteve të para të '90-ës. A thua vallë, si do të përgjigjen Xhavit Haliti dhe ish Kryesia e LPK-së Dega j. v, që na e «krijuan» UÇK-në dhe «Shtabin Qendror» të saj, po qe se ju shtrojmë këtë pyetje: Na thuani zotërinj çfarë kredibiliteti kishte «Shtabi Qendror i UÇK-së» që e «krijuat»

ju, kur Adem Jashari, Hamzë Jashari, Zahir Pajaziti dhe as Salih Çeku nuk i paskan pasë plotësuar kushtet të ish-in anëtarë të tij, ndërsa Azem Syla, i cili një plumb s'ka shkrepur kundër forcave okupuese serbe i plotësoi kushtet të bëhet jo vetëm anëtar i «Shtabit Qendror», por dhe «Komandant i pa shpallur i UÇK-së»?!

Një shpjegim na e ka dhënë Xh. Haliti, por nuk e di se a pajtohen me të ish anëtarët e Kryesisë së LPK-së dega j. v., të cilët veten e shpallën «udhëheqje politike të UÇK-së». Në intervistën e tij Xh. Haliti thotë: «Në këtë kohë (viti 1996, vërejtja ime) ka funksionuar Shtabi, por ishte një Shtab i ngushtë me njerëz të caktuar, të besueshëm, të cilët kanë caktuar dhe kanë urdhëruar aksionet në Kosovë». Pra, Ademi, Hamza, Zahiri dhe Salihu nuk ishin njerëz të «besueshëm» të Xhavitit dhe të Azemit, prandaj edhe nuk u bënë antarë të Shtabit të tyre. Po Xhaviti «ka pasur të drejtë» të mos i konsiderojë njerëz të besueshëm, pasi ata i njihnin institucionet shtetërore dhe subjektet politike të Kosovës, nuk e mohanin punën e tyre për ndërkombëtarizimin e çështjes së Kosovës.

Për këtë shpjegim kaq të sinqertë të Xh. Halitit nuk më mbetet asgjë tjerë vetëm ta uroj atë dhe kryesinë e LPK-së dega j. v. që na e «krijuan UÇK-në dhe Shtabin Qendror» të saj, dhe me vendim na e shëndërruan atë në «ushtri të rregullt» qysh më 1993. «Hallall» ju qoftë tamli i «nënës Parti», të formuar para një gjysmë shekulli nga Milladini, Dushani dhe Enveri!. Muhamet Kelmendi e fajëson Xh. Halitin dhe A. Sylën të cilët «kishin krijuar lidhje me disa forca brenda vendit», por nuk jep shpjegime më të hollësishme për të kuptuar se për cilat forca e ka fjalën. Siç dihet Xh. Haliti dhe A. Syla gjatë vitit 1996 arritën t'i fusin në njësitë guerile të Adem Jasharit, Rexhep Selimin dhe Sabit Gecin, ndërsa Hashim Thaçin dhe Kadri Veselin i prezentuan për udhëheqës të organit më të lartë të UÇK-së në fund të vitit 1997.

Xh. Haliti dhe A. Syla me kërkesën e Nanosit i filluan bisedimet me Hydajet Hysenin në fillim të vitit 1997, atëherë kur ai kishte ardhur në Zvicër për të marrë pjesë në manifestimin «Flaka e Janarit». Ngjarjet që pasuan pas takimeve që u bënë në mes përfaqësuesëve të LPK-së dhe Hydajet Hysenit dëshmojnë se Hydajet Hyseni me njerëzit e tij, hynë në aleancë me LPK-në dhe me PSSH për realizimin e Marrëveshjes së Zyrëhit të vitit 1993. Pasojat e kyçjes së grupit të Hydajet Hysenit në këtë aleancë të fshehtë, dihen. Përpjekja e H. Hysenit për shkatërrimin e LDK-së nuk pati

sukses, por pati pasoja të rënda, pasi në Kosovë u krijuan dy forca kundërshtarë.

Në njërën anë ishte LDK-ja me PNDSh-në, PDSHK-në dhe PLK-në, që e kishin bërë ndërkombëtarizimin e çështjes së Kosovës dhe i kishin vënë themelet e shtetësisë së Kosovës dhe në anën tjetër ishte LBDK-ja dhe LPK-ja, të cilat nuk i njihnin institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës, dhe pengonin me të gjitha forcat bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të Republikës së Kosovës, penguan UÇK-në të bëhej ushtri e institucionalizuar e Republikës së Kosovës, bënë komplete të shumta kundër çdo organizimi, që do të çonte në forcimin e faktorit politik dhe ushtarak shqiptar. Pra, veprimtaria e tyre ishte e kanalizuar në drejtim të realizimit të Marrëveshjes së Zyrhut. Ndërrimi i status-quos në Kosovë nga lëvizja studentore për rimarrjen e objekteve universitare dhe shkollore, zgjerimi e rritja e aksioneve të armatosura nga njësitë guerile të Llapit, Drenicës dhe të Dukagjinit, krijuan kushtet dhe rrethanat që faktori ndërkombëtar të merret më tepër me çështjen e Kosovës. Veçmas diplomacia e SHBA-ve, e cila ishte e detyruar t'i kryente zotimet që kishte marrë Xhorxh Bushi, sa ishte Kryetar i SHBA-ve, në lidhje me Kosovën, kur serbëve ua vuri «vijën e kuqe» në kufijtë e Kosovës.

Muhamet Kelmendi në librin e tij të cekur më lart na shpjegon se pas vrasjes së Zahir Pajazitit në janar të 1997, dhe burgosjeve që u bënë gjatë asaj kohe, Kryesia e LPK-së, dega j. vendit, bëri hapa konkret për përvetësimin e njësive guerile të Republikës së Kosovës. Ai thotë: «...Gjatë viteve 1993–1997, çështja e ndërtimit të UÇK-së u bë temë kryesore e radhëve tona të organizuara. Shumë punë u kryen, ndërsa në fillim të vitit 1997, menjëherë pas vrasjes së disa shokëve dhe burgosjeve të disa të tjerëve, kryesia e degës mori vendim për ta ndihmuar UÇK-në në të gjitha fushat e jetës së saj, jo vetëm në anën politike e juridike, por edhe me kuadro të ndryshëm.

Në vitin 1997, u ndërmor një fushatë e gjerë e dërgimit të shokëve në Kosovë. Përveç kalimit më të madh të radhëve të LPK-së në njësi ushtarake, dërguam edhe shokë brenda vendit». Ja pra ishin këta hapa konkret të LPK-së për ta marrë udhëheqjen e njësive guerile që i kishin krijuar Adem Jashari, Hamzë Jashari, Zahir Pajaziti dhe Salih Çeku.

PENGESA TË PAFUND PËR NJËSITË GUERILE QË DREJTONTE ADEM JASHARI

Gjatë vitit 1997 në pararojen staliniste të LPK-së vjen deri tek përçarja në mes dy klaneve rivale, klanit të Xhavit Halitit dhe klanit të Ibrahim Kelmendit. Deri me vrasjen e Zahir Pajazitit nuk shihej rivaliteti në mes këtyre klaneve, pasi që përvehtësimi i njësive guerile nuk dukej se do të bëhej edhe aq lehtë dhe aq shpejtë.

Me vrasjen e Zahir Pajaziti dhe të dobësimit të njësive guerile të Adem Jasharit, pasi që Rexhep Selimi dhe Sabit Geci ia ndanë disa bashkëveprimtarë dhe bënë përçarje të thella në radhët e njësive të Drenicës. Xh. Haliti dhe A. Sylja bënë plane për ta larguar klanin e Ibrahim Kelmendit nga «ndarja e gjahut» dhe për ta afruar klanin e Hydajet Hysenit me të cilin ishin marrë vesh në ndarjen e pushtetit në përqindje të barabartë.

Siç shpjegon Muhamet Kelmendi, lufta në mes dy klaneve u bë e ashpër pas ardhjes në pushtet të stalinistëve, kriminelve, dhe spiujve të grekut dhe shkaut në krye me Nanosin në Shqipëri më 1997. Muhamet Kelmendi që ishte shtylla kryesore e klanit të Ibrahim Kelmendit e kishte bërë për vete Kryesinë e LPK-së, ndërsa Xhavit Haliti e kishte nën kontroll Sektorin e rëndësisë së veçantë, që vetë ishte udhëheqës i tij dhe manipulonte me «Shtabin» që e kishte krijuar prej njerëzve të tij dhe e quante» Shtab Qëndror të UÇK-së» i cili përbëhej nga Xhavit Haliti, Azem Sylja, Kadri Veseli, Rexhep Selimi, Hashim Thaçi, «Mustafa», «Magjupi» e ndonjë tjetër. Ibrahim Kelmendi dhe Muhamet Kelmendi ishin të vetëdijshëm se klani i Xhavitit që ishte bashkuar me klanin e Azem Sylës ishte në një pozitë më të mirë, prandaj bënë përpjekje që njerëzit e tyre t'i fusin në njësitë guerile që planifikonin t'i përvehtësonin.

Kryesia e LPK-së, dega j. v., mori vendim që të dërgohen vullnetarë në njësitë guerile, por në maj të vitit 1997 vjen përgjigja nga argatët e Xhavitit dhe të Azemit (anëtarët e Shtabit) se «nuk kishte nevojë për vullnetarë, veç për mjete financiare dhe armë (Raport i Sektorit të veçantë)». M. Kelmendi në librin e tij tregon për luftën e ashpër që zhvillohej në mes Kryesisë dhe Xh. Halitit e A. Sylës kur thotë, «kryesia... duke ditur dëmtimin që kishte pësuar UÇK-ja dhe mosegzistimit faktik të «Shtabit Qëndror» nuk e mori parasysh këtë përgjigje dhe bëri përgatitje për dërgimin e vullnetarëve në

UÇK». Por Xh. Haliti dhe A. Syla edhe gjatë vitit 1996 nuk kanë lejuar shkuarjen e njerëzve në njësi guerile, po qe se nuk i përkisnin klanit të tyre. Siç shpjegon M. Kelmendi, gjatë vitit 1996, Fehmi Lladrofc «kishte kërkuar leje nga Kryesia për të shkuar në Kosovë për veti, për bashkëshorten e vet dhe për më se 10 shokë». M. Kelmendi shpjegon se Kryesia e LPK-së nuk ishte kundër shkuarjes së Fehmi Lladrofcit, por kundër shkuarjes së tij ishte vetëm Xhavit Haliti dhe Azem Syla, me arsyetim se «ky njeri dhe shokët e tij janë njerëz karrieristë, njerëz që shkojnë atje për të udhëhequr luftën, e jo për të luftuar». Xh. Haliti dhe A. Syla nuk lejuan të shkonte në UÇK asnjë njeri i cili nuk i përkiste klanit të tyre, me arsyetimin: «shokët brenda vendit nuk kanë nevojë për shokë nga jashtë, por vetëm për para». Ja si e shpjegon M. Kelmendi këtë çështje, «çdo kërkesë që bëhej në Kryesi, (për të shkuar në UÇK, vërejtja ime) u refuzua kategorikisht nga dy anëtarë të sektorit, Xh. Haliti dhe A. Syla, në emër të UÇK-së, gjoja se nuk kishin nevojë, ndërsa dërgonin persona të tjerë, anëtarë që i kishin nën kontrollin e tyre». Lufta në mes Kryesisë së LPK-së dhe Sektorit me rëndësi të veçantë se kush do ta merrte udhëheqjen dhe të bënte përvetësimin e njësive guerile ishte bërë e ashpër. Në këtë situatë u gjindën më së miri Xh. Haliti dhe A. Syla, të cilët propozuan që të gjendeshin ndërlidhësit ndërmjet Kryesisë së LPK-së, dega j. vendit, dhe të UÇK-së.

Paraqitja nga XH. Haliti dhe A. Syla të Hashim Thaçit dhe Kadri Veselit për ndërlidhës në mes Kryesisë së LPK-së dhe UÇK-së, dhe pranimi nga Kryesia i një propozimi të tillë, ia mundësoi klanit të Xhavitit dhe Azemit marrjen e udhëheqjes së njësive guerile dhe të bënin përvetësimin e tyre.

Me dergimin e Hashim Thaçit dhe Kadri Veselit në Kosovë nga ana e Xhavit Halitit dhe Azem Sylës u krye një punë e rëndësishme për ta, pasi që do ta kishin më të lehtë për të manipuluar në të dy anët, edhe me Kryesinë e LPK-së, Dega j. vendit, edhe me komandantët e njësive guerile të Republikës së Kosovës. Muhamet Kelmendi i mllëfatur tejmasë që klani i Xhavit Halitit dhe i Azem Sylës e përvetësoi UÇK-në, pa e shti në hise edhe klanin e Ibrahim Kelmendit, tërë fajin ia hodhi PSSH-së, e cila i dha përparësi Xh. Halitit dhe Azem Sylës. Ai në librin e tij thotë: «Zyrtarët e Tiranës e lidhën fatin e Kosovës me këtë grup politik. Ky ishte gabimi më i madh i tyre si shtet dhe si Qeveri, që ishte...! Kush ishte ajo forcë zyrtare që e ndihmoi këtë grup, me ndihmën e të cilit organizuan dhe kapën UÇK-në?

Të gjitha këto çështje lidhen me grupin e Xhavitit. Nuk mund të them se

Tirana nuk e ka njohur gjendjen politike, përkundrazi, ajo ndihmoi Xhavitin dhe ai kapi UÇK-në dhe LPK-në për fyti me urdhërin e saj» Muhamet Kelmendi është dashur ta ketë të qartë qysh më 1993, atëherë kur është lidhur marrëveshja me PSSH, se ligjet e mafisë nuk njohin drejtësi, por njohin interesa, tradhëti, krime. Interesi personal i kryemafiozëve është mbi atë shoqëror, grupor dhe klanor.

Interesi i Xhavitit, i Azemit dhe i Nanosit ishte që ta përfitojnë Hydajet Hysenin dhe Rexhep Qosjen, sepse e dinin se pa ndihmën e tyre LPK-ja nuk kishte kaçik të merrte pushtetin e Kosovës, as ta rrëzonte Ibrahim Rugovën, as ta shkatërronin LDK-në. Muhamet Kelmendi në librin e tij pranon se Xh. Haliti i ka treguar atij mënyrën se si mund të bëhet anëtarë i SHP të UÇK-së në një takim që e kishin pasur në Tiranë gjatë verës së vitit 1998, kur i thotë M. Kelmendit: «Azem Syla dhe unë jemi ata që vendosim në kuadër të Shtabit të Përgjithshëm(...). Askush nuk mund të largohet, afrohet dhe bëhet anëtarë pa mendimet e ne të dyve. Prandaj, Muhamet, shko më mirë tek Azem Syla se ai të rrespekton, por duhet që të nënshtrohesh në formë ndaj tij, edhe nëse nuk e do, sepse ti e njeh se çfarë dobësie ka, e di si punon etj., në mënyrë që kur të propozojë, të futesh anëtarë i Shtabit(...)».

Më duket se është i tepërt çfardo komenti në lidhje me mënyrën se si janë zgjedhur njerëzit nga Xh. Haliti dhe A. Syla, për shtabin e tyre, edhe çfarë kushtesh është dashur t'i plotësojnë për të qenë anëtarë i SHP të UÇK-së. Muhamet Kelmendi u ka mbetur borxh lexuesve të librit të tij t'ua tregojë arsyen se pse nuk u bë anëtarë i SHP të UÇK-së.

Ishte në pyetje ndonjë arsye objektive apo ishte në pyetje pengesa subjektive, që nuk «dinte» se në çfarë stili t'i përkulej A. Sylës. Ndërsa XH. Haliti, duke mos i dhënë «udhëzimet» e nevojshme M. Kelmendit, se në çfarë forme duhej t'i nënshtrohej A. Sylës, tërthorazi e pengoi që të mos bëhej anëtar i Shtabit.

Se kush ishte Xhavit Haliti dhe Azem Syla do të mësojmë edhe në bazë të pohimeve të Ramush Hajredinajt, i cili në intervistën e tij të botuar në formë libri nga Bardh Hamzaj me titull: «Rrëfim për luftën dhe lirinë» na shpjegon për rolin negativ që luajtën Xh. Haliti dhe A. Syla në UÇK, kur thotë: «Kanë menduar se në Kosovë gjithçka duhet të shkojë sipas mendimit të tyre. Shumëherë veprimet e veta për ta ndihmuar furnizimin i kanë kushtëzuar me dëgjueshmërinë tonë ndaj tyre».

Pra, kush ishte i «dëgjueshëm dhe i nënshtroar në formë» ndaj Xhavitit dhe

Azemit, kishte përkrahje financiare dhe ngrihej në hierarkinë e udhëheqjes së UÇK-së deri në SHP të UÇK-së. Është e rëndësishme të ceket se Xh. Haliti dhe A. Sylja kanë manipuluar shumë me SHP të UÇK-së. Siç thotë Ramush Hajradinaj, ata në rend të parë kanë kërkuar që «të mos u nxjerrim telashe në organizimin e SHP të UÇK-së, por t'i lëmë aty satelitët e tyre. Domethënë është kërkuar të ishim të dëgjueshëm ndaj argatëve që kishin Azemi dhe Xhaviti në terren dhe të pranonim se egziston një Shtab i Përgjithshëm, e (që) faktikisht nuk egzistonte, nuk ishte i kompletuar. Kërkohej të vepronim në bazë të urdhërave të «shokëve» që nuk dihej se kush janë...». Me «shokët» aludohej në Shtab të Përgjithshëm. Në faktë kjo ishte një mënyrë për mbajtjen e mekanizmit ushtarak nën kontroll me diçka të «hijes, të nëntokës, me diçka misterioze». Sipas deklaratave të M. Kelmendit dhe R. Hajredinit po kuptojmë se Xh. Haliti dhe A. Sylja kanë manipuluar me njerëz në shumë mënyra dhe në forma të ndryshme. Derisa M. Kelmendit ia thonë të vërteten se «ata dy janë patronët e SHP të UÇK-së», Ramush Hajradinajt dhe komandantëve tjerë të zanave ushtarake të Kosovës nuk u tregojnë se ata ishin patronët e vërtetë të SHP të UÇK-së, pasi e dinin se nuk kishin kurrfarë autoriteti tek komandantët e zonave ushtarake të UÇK-së.

Si përfundim del se Xh. Haliti dhe A. Sylja e kanë kontrolluar tërë veprimtarinë e UÇK-së nëpërmjet argatëve të tyre në SHP të UÇK-së e në të gjitha njësitë ushtarake që vepronin në Kosovë, po nëpërmjet tyre, i kanë luftuar komandantët që nuk pranonin të bëheshin argatë dhe rogtarë të tyre.

«LULI» KISHTE ARDHUR ME DETYRË SPECIALE PËR T'IA NDËRRUAR MENDJEN ADEM JASHARIT

Pararojës staliniste i kishte mbetur edhe një pengesë tepër e vështirë për përvehtësimin e njësive guerile të Drenicës. Duhej të largohej nga skena ushtarake Adem dhe Hamzë Jashari. Por si t'i largonin, kur dinin për autoritetin e atdhetarit trim, nacionalistit Shaban Murat Jasharit në Drenicë, dhe autoritetin që fituan djemtë e tij Rifati, Hamza dhe Ademi në gjithë hapsirën tonë kombëtare me qëndresën që bënë më 31 dhjetor të vitit 1991, kur ia kthyen pushkën serbit, për të mos lejuar arrestimin e komandantit të njësisë së parë të Republikës së Kosovës të krijuar në Drenicë, Adem Jasharin.

Rritja e autoritetit të Adem dhe Hamzë Jasharit, forcimi dhe zgjerimi i njësive guerile që i komandonte Adem Jashari, ishte një pengesë tjetër edhe më e madhe për realizimin e Marrëveshjes së Zyrhut të arritur në mes PSSH dhe LPK-së në mars të vitit 1993. Se çfarë vetëdije të lartë kombëtare dhe politike kishin Hamzë dhe Adem Jashari tregon fakti, se ata edhe pse nuk e kishin përkrahjen e Qeverisë së Kosovës, qëndruan të pa luhatsëm në mbrojtjen e institucioneve të Republikës së Kosovës, sepse e kishin të qartë se institucioni shtetëror nuk bën të barazohet me individin që vjen në krye të tij.

Ata kishin fat që vëllain e madh Rifatin e kishin me punë në Gjermani, pasi, me mjetet që ua siguronte ai, blenin armatime dhe municione të domosdoshme për vehte dhe antarët e njësive të tyre guerile.

Ata bënë ç'mos për zgjerimin e njësive guerile në Kosovë, pasi ishin të bindur se me aksionet e armatosura të herëpashershme që bëheshin në Kosovë, mbahej gjallë rezistenca jonë kombëtare. Ishin të bindur se do ta ndihmonin udhëheqjen shtetërore dhe subjektet politike shqiptare për ndërkombëtarizimin e çështjes së Kosovës, siç do t'ia bënin të pa mundur Serbisë, kolonizimin e Kosovës me serbët e Krainës së Kroacisë, të Bosnjes apo të Shqipërisë.

Këto qëndrime të Ademit dhe të Hamzës shkonin në kundërshtim të synimeve karrieriste të LPK-së, prandaj gjatë vitit 1996 arritën të fusin në njësitë e Adem Jasharit, dy persona të besueshëm, që i kishin në Drenicë: Rexhep Selimin dhe Sabit Gecin, me detyrë speciale për të mbjellur

përçarje në mes Ademit dhe shokëve të tij. Rexhep Selimi për t'i arritur qëllimet që ia kishte caktuar Hashim Thaçi, hyri në familjen e Shaban Murat Jasharit si «maca nën sofër», dhe pasi ia ndau Ademit, Musë Jasharin dhe Xhemë Kodrën, bëri përpjekje t'ia ndante edhe Nuredin Lushtakun dhe Lagjën e Lushtakëve. Kur iku, iku si dhelpër, duke mos i kryer premtimet që u kishte dhënë Shaban Murat Jasharit, Hamzës dhe Ademit.

Me burgosjen e N. N.-it në janarin e vitit 1997, Rexhep Selimi caktohet në vend të tij përgjegjës për mjete financiare dhe materiale ushtarake nga Hashim Thaçi, me qëllim që ta bënte njeriun më të fuqishëm në UÇK-së. Kryesia e LPK-së, dega j. v. e dinte se fillimi i luftës çlirimtare në përmasa të gjëra do ta vinte Adem Jasharin në krye të luftës çlirimtare të Kosovës.

Kjo gjë i tmerronte ata, pasi që Adem e Hamzë Jashari, dhe njësitë që ishin nën komandën e Adem Jasharit, i njihnin institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës. Xh. Haliti dhe A. Sylja përpiluan planin për t'ia ndërruar qëndrimet dhe bindjet politike Adem dhe Hamzë Jasharit, nepërmjet Kadri Veselit, i cili kishte arritur suksese në detyra speciale, në përvehtësimin e njerëzve, për t'i bërë argatë të tyre. Ata shpresonin se ai do t'i bindte Adem dhe Hamzën, në mos për t'i luftuar institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës, së paku për të mos i njohur ato. Për këtë qëllim e çuan Kadri Vesilin, në kullën e Shaban Murat Jasharit dhe e prezentuan si njërin ndër njerëzit «kryesor të UÇK-së». E pagëzuan me pseudonimin «Luli» dhe e lanë për një kohë të gjatë t'i përdorte aftësitë e tij demagogjike për t'ua ndërruar bindjet politike dhe ushtarake Adem dhe Hamzë Jasharit. Përpjekjet e tij qenë të kota, pasi që Hamza dhe Ademi ishin personalitete të forta, që përpos trimërisë që e kishin trashëgim nga i ati, kishin edhe vetëdije të lartë kombëtare dhe politike.

Me largimin e «Lulit» nga kulla e atdhetarit, veteranit të arsimit shqip, nacionalistit Shaban Murat Jasharit, kundërthëniet u rritën edhe më tepër në mes Adem dhe Hamzë Jasharit dhe përfaqësuesve të LPK-së, Rexhep Selimit dhe Sabit Gecit, të cilët nëpërmjet Sylejman Selimit «Sulltanit» ishin futur në njësitë e Adem Jasharit pa dëshirën e tij gjatë vitit 1996. Shaban Jashari dhe bijtë e tij Hamza dhe Ademi, pasi e kuptuan se «Luli» nuk ishte emër i vërtetë, por ishte pseudonim i një njeriu të ardhur me detyra speciale, e ndien veten të fyer dhe të plagosur rëndë shpirtërisht. Marrëdhëniet dita ditës ftoheshin më tepër, në mes Adem dhe Hamzë Jasharit dhe përfaqësuesve të LPK-së, Hashim Thaçit, Rexhep Selimit, Sabit Gecit etj. Sahit Jashari ndahet plotësisht nga Adem Jashari dhe krijon

njësinë e tij të pavarur në Obri, e furnizohet me armatime dhe mjete ushtarake nga Rexhep Selimi.

Edhe Sabit Geci, që rridhte nga një familje e mirë, por vetë kishte një «biografi» shumë të keqe, përkrahej dhe favorizohej nga Rexhep Selimi. Adem dhe Hamzë Jashari injorohen plotësisht nga argatët e Xhavit Halitit dhe të Azem Sylës. Rexhep Selimi nuk i bie në sy Ademit, Hamzës dhe Shaban Murat Jasharit. Armatimet që ishte zotuar se do t'u sillte ia kishte dhënë Musë Jasharit dhe Sabit Gecit. Edhe Hashim Thaçi kur shkoi njëherë gjatë vjeshtës së vitit 1997 në Drenicë, për t'u dhënë detyra speciale Rexhep Selimit, Sabit Gecit dhe Abedin Rexhes – «Sandokan-it», nuk ishte lajmëruar fare te Adem Jashari. Edhe njësia guerile e Llaushës që ishte nën komandën e Adem Jasharit, nuk furnizohej me armatime dhe mjete luftarake.

Këto poshtërsi i bënin argatët e Xhavit Halitit me urdhërin e tij, duke shpresuar se do ta detyrojnë Adem dhe Hamzë Jasharin t'i ndërrojnë qëndrimet e tyre politike dhe ushtarake. Shumë trima të Drenicës, edhe pse kishin dëshirë t'i bashkangjiteshin njërive të Adem dhe Hamzë Jasharit, nuk kishin mundësi pasi nuk kishin armë. Për komplotet e argatëve të Xhavit Halitit kundër Adem dhe Hamzë Jasharit dhe njërive të tyre guerile më së miri na shpjegon Gani Geci, njëri ndër bashkëluftëtarët e Adem Jasharit që nga ditët e para, në librin e tij: «Lufta pa maska».

Afrohej fundi i vitit 1997. Adem dhe Hamzë Jashari i qortonin argatët e Hashim Thaçit që të mos kryenin veprime luftarake të pa studjuara mirë dhe vetëm në territorin e Skenderajt, por në të gjithë territorin e Kosovës, duke pasur kujdes që të mos i jepej shkas ushtrisë së Jugosllavo-Serbisë të intervenojë në Kosovë, pa u bërë përgatitjet e duhura ushtarake, politike dhe diplomatike nga ana e subjekteve shtetërore të Republikës së Kosovës. Ata kërkonin që aksionet të ishin të ekuilibruara dhe të shtrira në gjithë Kosovën. Pra ata ishin të bindur se vetëm atëherë, kur të bëheshin përgatitjet e nevojshme, kur shqiptarët të ishin të zotët jo vetëm ta fillonin luftën, por edhe ta fitonin atë, do të duhej të shpeshtoheshin aksionet e armatosura. Por Musë Jashari, Sabit Geci dhe Abedin Rexha nuk e dëgjonin më Adem Jasharin, pasi urdhërat i merrnin nga Xhavit Haliti, Azem Sylja dhe Hashim Thaçi. Ata kryenin aksione të armatosura në afërsi të Skenderajt, në Llaushë e gjetiu, afër kullës historike të Shaban Murat Jasharit. Në këto rrethana të papërshtatshme për shqiptarët, LPK-ja bënte propagandë nëpërmjet fletushkës së saj «Zëri i Kosovës» se «Drenica është çliruar».

Ndërsa një numër studentësh të Universitetit të Prishtinës të burgosur nga Serbia, kjo fletushkë kriminale i shpalli «pjesëtarë të UÇK-së», ende pa përfunduar hetimet. Dhe të gjitha këto bëheshin për dy qëllime:

Së pari, që opinioni i gjërë të bindej se LPK-ja po e «udhëheq luftën» dhe se ajo e ka «krijuar UÇK-në».

Së dyti, të krijojnë kushtet dhe rrethana që ushtria serbo–jugosllave të ndërrmarri një akcion të gjërë luftarak që do t’ua hiqte qafe Adem dhe Hamzë Jasharin bashkë me njësitet e tyre guerile.

DALJA NË SKENË E UÇK-SË PA DIJENINË E ADEMIT DHE HAMZËS, QE SI NJË GRUSHTSHTET KUNDËR KOMANDANT ADEM JASHARIT

Adem Demaçi bëri përpjekje të jashtëzakonshme për ta ngadalësuar procesin e fillimit të ndeshjes përfundimtare me serbët, pasi që e dinte se shqiptarët as për së afërmi nuk ishin bërë gati për luftë.

Potezat që i luajti Demaçi në lidhje me UÇK-në, ishin poteza të një politikani të kalibrit të lartë, kur botërisht kërkoi nga UÇK-ja, si dhe nga policia dhe ushtria serbe t'i ndërpresin për tre muaj të gjitha aksionet me qëllim që t'u lihej kohë politikanëve të merren vesh për zgjidhjen e çështjes së Kosovës me mjete paqësore. Po të ishte përkrahur kërkesa e Demaçit nga pehlivanat e Nanosit dhe argatët e tyre, rrjedhat e ngjarjeve në Kosovë kishin për të marrë tjetër kahje zhvillimi, një zhvillim në dobi të Kosovës dhe të shqiptarëve.

Por qëllimet e Adem Demaçit nuk përputheshin me qëllimet e pararojes staliniste të LPK-së. Ata nuk donin konsolidimin e faktorit politik shqiptar të Kosovës, pasi konsolidimi dhe bashkimi i tij, do t'ua pamundësonte realizimin e Marrëveshjes së Zyrihut dhe do t'ua dignin planet dhe skenaret që kishin për të dalë në krye të UÇK-së, në krye të Kosovës.

Sektori i rëndësisë së veçantë, në krye me Xh. Halitin, duke e qitur në skenë UÇK-në nëpërmjet Rexhep Selimit, Mujë Krasniqit dhe Daut Hajredinajt më 28 nëntor të vitit 1997, me rastin e varrimit të mësuesit Halit Gecit, pa dijeninë dhe pëlqimin e Adem dhe Hamzë Jasharit, bënë grusht ushtarak kundër Adem dhe Hamzë Jasharit, kundër njësive guerile të Drenicës dhe kundër njësive guerile të Kosovës. Shtrohet pyetja: kush ka mundur ta qesë në skenë UÇK-në para Adem Jasharit dhe Hamzë Jasharit, të cilët së bashku me Zahir Pajazitin dhe Salih Çekun ia vunë themelin ushtarisë së Republikës së Kosovës, UÇK-së, duke i krijuar njësitë e para guerile në Drenicë, Llap dhe Dukagjin?

Adem dhe Hamzë Jashari ishin të vetëdijshëm se Kosovës po i përgatitej një kurthë e rrezikshme nga Nanosi, pehlivanat dhe argatët e tij. Problemi më i madh ishte si të sigurohej armatimi, pasi që të gjitha premtimet e Hashim Thaçit se «do ta mbushte me armë Drenicën» nuk dolën tjetër veç

po... të ftohta. Edhe ai pak armatim që vinte nga «Magjupi», Rexhep Selimi ua jepte njerëzve të tij, të cilët ia kishin kthyer shpinën Adem dhe Hamzë Jasharit.

Në këto rrethana shumë të komplikuar, edhe Adem Jashari nuk ndejti duar kryq. Nëpërmjet njerëzve të besueshëm, gjeti një kanal për të blerë armatim për 1000 ushtarë, i cili do t'i sillej Ademit në Drenicë. Por për sjelljen e tij duhet paguar një shumë prej 600. 000 DM. Ademi nëpërmjet një njeriu të besueshëm e lajmëroi vëllauin e tij Rifatin, që punonte në Gjermani, t'i kërkonte ato mjete për blerjen e atij armatimi nga Qeveria e Kosovës. Rifat Jashari e dërgoi një njeri që i shkonte fjala tek Bujar Bukoshi, por Bukoshi nuk ia kishte «pre penin». Nga përgjigja e tij se «do të shikojmë» nuk doli asgjë. Kur Rifat Jasharit nuk i erdhi kurrfarë përgjigje tjetër, iu drejtua Xhafer Shatrit personalisht. Xhafer Shatri në vend se t'i jepte përgjigje pozitive Rifatit, apo t'i premtojte se do të bënte ç'ishte e mundur për t'ia siguruar mjetet, i shtron këtë pyetje Rifat Jasharit: «Po, a thua është i aftë vëllau yt t'i komandojë 1000 ushtarë»?

Cinizmi i lig dhe i pa vend i Xhafer Shatrit, ia helmoi shpirtin Rifatit Jasharit, por ai nuk e humbi shpresën. Ai kërkoi ndihmë prej bashkëkombasve, me të cilët njihej mirë. Dy vetë nga Kosova Lindore ia kishin folur nga 50. 000 DM, dhe dy tjerë nga 30'000 DM. Rifat Jashari planifikonte t'i merrte mjetet e premtuara nga burrat e fortë, vetëm kur të plotësohej shumja e përgjithshme që e kishte lypur Ademi. Edhe disa vetë i kishin premtuar ndihma Rifat Jasharit, por nuk ishin askund afër shumës që i duheshin Ademit dhe Hamzës për blerjen e armatimit.

Fillimi i vitit 1998 jepte shenja të sigurta se Serbia po përgatitej ta sulmonte Drenicën me forcat e saj të armatosura, ashtu sikur që e pat sulmuar në dimrin e vitit 1945. Dallimi ishte se Shaban Polluzha dhe paria e Drenicës me çdo kusht donin ta shtynin betejën me çetnikët dhe partizanët e Jugosllavisë deri sa të forcoheshin dhe të armatoseshin më mirë, ndërsa pararoja staliniste e LPK-së donte që sa më parë të fillonte luftën frontale me Jugosllavinë e mbetur, edhe pse Drenica dhe gjithë Kosova nuk ishin përgatitur për luftë dhe as për një rezistencë të suksesshme. Por LPK-ja kishte tjera objektiva, kishte tjera qëllime. Marrëveshja e nënshkruar në mes tyre dhe PSSH në Zurih më 1993, ishte bazë e veprimtarisë së tyre dhe e disa subjekteve politike shqiptare dhe individëve me ndikim në jetën politike dhe kulturore të Kosovës. Nanosin e kishin nënë, Qosjen e kishin babë! Urdhërat dhe këshillat e tyre askush nuk mund t'i luante!

E shpallën Drenicën «territor të çliruar» dhe kështu e përshpejtuan fillimin e luftës frontale me Serbinë. Atdhetari trim, NDSH-isti Shaban Murat Jashari, dhe djemtë e tij Rifati, Hamza dhe Ademi, i kuptuan lojrat e ndyra që luheshin në dëm të Kosovës dhe të familjes së tyre. Pas kësaj tradhtie të rëndë nuk vonoi shumë, më 5 mars të vitit 1998 u rrethua Kulla e Shaban Murat Jasharit nga hordhitë serbe, dhe për tri ditë rrjesht, mixha Shaban, Hamza, Ademi me të gjithë antarët e familjes së aftë për ta mbajtur pushkën, qëndruan trimërisht deri sa patën municion.

Skenari serb i ndihmuar nga pararoja staliniste e LPK-së, përfundoi me një tragedi të rëndë kombëtare dhe familjare, por ata ia arritën qëllimit. Familja e atdhetarit trim, veteranit të arsimit shqip, nacionalistit të shquar Shaban Murat Jasharit u eliminua, një pengesë e madhe në marshin e tyre të turpshëm drejt uzurpimit të Kosovës.

Qëndresa heroike e familjes së Shaban Murat Jasharit, ky akt trimërie, ky akt i vetëdijes së lartë kombëtare, ky akt i një frymëzimi hyjnor për t'u bërë kurban i çështjes madhore kombëtare, i ndryshoi rrjedhat historike të shqiptarëve në dobi të tyre dhe preku në shpirt jo vetëm shqiptarët, por edhe personalitetet e shquara të botës, politikanë, intelektual me ndikim në jetën kulturore të vendeve të ndryshme të botës, humanistë dhe qytetarë që e duan drejtësinë, lirinë dhe paqen.

Fatkeqësisht pararoja staliniste e LPK-së, një grusht mjeranësh shqiptarë të dhënë pas famës, karrierës politike, përfitimeve, privilegjeve, posteve dhe kolltuqeve, të manipuluar nga spiunë të serbit dhe grekut, këtë akt heroizmi të Komandantit legjitim të UÇK-së Adem Jasharit, bashkëluftëtarit dhe vëllaut të tij Hamzë Jasharit, babës së tyre Shabanit dhe të gjithë anëtarëve të familjes së Shaban Murat Jasharit dhe familjeve të tjera Jashari të Prekazit të Drenicës, e morën si rrethanë të përshtatshme për të dalë haptas në krye të njërive guerile të Kosovës, për faktin se ata qysh në vitin 1993 kishin luajtur rolin e ndriklës, kur njësitë guerile që i komandonin Adem Jashari, Zahir Pajaziti dhe Salih Çeku i emërtuan me UÇK, pa i pyetur krijuesit e tyre, duke shpresuar se një ditë do të plotësohen kushtet dhe rrethanat, që roli i tyre prej ndriklës, do t'u shërbente si «fakt-dëshmi», se ata janë krijuesit e UÇK-së. Pararoja staliniste e LPK-së dhe kreu i socialistëve të Shqipërisë me lidhjen e marrëveshjes për bashkëpunim dhe ndihmë reciproke në mars të vitit 1993, në Zyrih, që parashihte rrëzimin e Sali Berishës dhe të demokracisë së brishtë të Shqipërisë, largimin nga skena politike të Ibrahim Rugovës, shkatërrimin e LDK-së dhe marrjen e

pushtetit nga ana e tyre në të dy anët e kufirit, me anë të dhunës dhe mjeteve mafioze duke u mbështetur në parimin se «qëllimi e arsyeton mjetin» i bënë shërbimin më të mirë armiqve tanë, pasi ju ndihmuan shumë në realizimin e aspiratave të tyre shoviniste. Siç dihet Greqia, përpos ndihmave tjera që i dha Nanosit dhe komunistëve shqiptarë, u bëri edhe një «ndihmë» jo të zakonshme, kur i lëshoi nga burgjet e saj bandat e kriminelëve grekë dhe shqiptar për ta kallur Shqipërinë, institucionet e saj shtetërore dhe kulturore.

Ndërsa Jugosllavia–Serbia ka pranuar botërisht se i ka dhënë 17 milion dollarë për t’ia shti flakën Shqipërisë dhe për t’i sjellë në pushtet stalinistët shqiptarë, të cilët për gjysmë shekulli sa e mbajtën pushtetin në Shqipëri, e çuan në vend amanetin e Pashiqit. Këto ndihma serbo–greke për stalinistët shqiptarë do të mbeten cikërrima, kur një ditë të dalin në shesh edhe ndihmat tjera politike dhe diplomatike për t’i sjellë dhe mbajtur vasalët e tyre në pushtet. Siç dihet në kalljen e Shqipërisë dhe zhdukjen e institucioneve të shtetit shqiptar, ka marrë pjesë edhe pararoja stalinist e LPK-së. Vetë Ibrahim Kelmendi pati shkuar me njerëzit e tij në Jugun e Shqipërisë për të marrë pjesë në kalljen e Shqipërisë së bashku me bandat greke, me stalinistë, hajnat dhe rrugaçët e Shqipërisë.

Shkrimtari, poeti, diplomati dhe analisti i shquar i marrëdhënieve dhe problemeve ndërshtetërore, ndërballkanike dhe ndërkombëtare Arbër Ahmetaj në shkrimin e tij të botuar në «Bota sot» më 2 prill 2001 me titull: «Provë e gazetarisë së neveritshme» pasi vuri në dukje se sa poshtë mund të bjerë gazetari shpirt shitur, të cilit kur ia don interesi personal, brenda nate bëhet me shumë fytyra, na jep edhe ca të dhëna e dëshmi se poshtërsia dhe ligësia e njerëzve të pashpirtë, nuk ka kufi. Arbër Ahmetaj dëshmon se në rebelimin e popullsisë së Vlorës gjatë fillimit të vitit 1997, ka ndihmuar edhe pararoja staliniste e LPK-së kur thotë: «Partia Socialiste në ndihmë të vet kishte vënë edhe disa militantë dhe anëtarë të LPK-së nga Perëndimi, të cilët, të veshur me uniforma të vjedhura të ushtrisë dhe policisë shqiptare, flisnin serbisht në Vlorë dhe rrethinë duke thënë se «i kishte sjellë Berisha nga Serbia për të mbrojtur kolltukun e tij».

LIRIA UA HOQI MASKAT NJERËZVE...

Komunistët shqiptarë ishin verbëruar nga lakmia për ta marrë pushtetin me çdo mënyrë dhe me çdo kusht, por nuk e dinin qyqarët se ndihma serbo-greko e kishte një «bisht mbrapa», se ata i kishin edhe planet e veta për të përfituar nga rebelimi i tyre, që Shqipërinë ta kthenin në një Liban të viteve '80/90, dhe pastaj ta ndanin në mes veti, ndërsa Kosovën ta bënin «Djep të Serbisë» me skenarët dhe planet që i kishin përdorur edhe më parë për ta bërë tokë serbe Toplicën, Sanxhakun e Nishit, Peshterin me Tregun e Ri, dhe tokë greke Çamërinë.

Ata planifikonin që në rebelimin komunist, me anën e agjenturave të tyre të nxisin luftën vëllavrasëse në mes shqiptarëve Veri-Jug, toskë-gegë, se për atë qëllim i nxitën njerëzit e tyre për t'i thyer depot e armëve në gjithë Shqipërinë. Plani i parë i tyre nuk u realizua se shqiptarët treguan pjekuri dhe vetëdije të lartë politike dhe kombëtare, por realizuan planin e dytë që e kishin rezervë. E bënë Shqipërinë një koloni greke dhe në udhëheqjen e subjekteve shtetërore të saj i vunë vasalët e tyre. Edhe pararoja staliniste e LPK-së, ndoqi të njëjtën rrugë që e ndoqën social-komunistët e Shqipërisë, një variant të «revolucionit të vonuar demokratik» të Shqipërisë.

Po mënyrë tjetër nuk kishin, pasi që ishin një grusht njerëzish të mjerë, njerëz të pa punë, jo se nuk gjenin punë, se punë kishte mjaft në Evropën Perëndimore, por punën nuk ua donte zemra. Sa për ta mbajtur shpirtin gjallë u jepnin ndihma sociale organizatat humanitare, që ishin formuar për t'u ndihmuar njerëzve të paafët fizikisht, të paafët mentalisht, apo familjeve të çthurura.

Pararoja staliniste e LPK-së ishin një grup njerëzish, që i kishin fituar ca privilegje në organizatën e tyre, në sajë të gjindshmërisë që kishin, që në organizatën e tyre futën një numër të konsiderueshëm të «atdhetarëve» naiv, që ishin të manipuluar në mënyra të ndryshme. I mbanin afër vetes vetëm për dekor e askush për asgjë nuk i pyeste.

Realisht pararoja staliniste e LPK-së ishte një mafije e cila kishte krijuar rrjetin e saj në gjithë Evropën Perëndimore dhe për çdo shqiptar që vinte nga Kosova, Shqipëria apo viset tjera shqiptare, merrnin vesh ardhjen e tyre. Stalinistët i urdhëronin «veprimtarët» e tyre, që në shumicën e rasteve ishin burra të ndershëm, por shumë naiv, që u bënë «argatë» të LPK-së,

duke i mashtruar me parullën demagogjike të «atdhedashurisë». Ata binin në kontakt me mërgimtarët e rinj dhe i hetonin se për çfarë arsyeje kishin ardhur.

A kishin nevojë t'u ndihmonin për ndonjë gjë, dhe kështu me një ndihmë, sado të vogël që ua bënin, më vonë ua «nxirrshin shpirtin për hunde». Një herë i merrnin me të mirë, për një shërbim të vogël. Pastaj i kompromentonin me ndonjë «cikërrimë», dhe më vonë ua vinin «zgjedhën në qafë», ua venin zhegrat prej hekuri, që kurrë të mos kishin mundësi t'i hiqnin prej qafe. I bënin argatë pa pagesë, i bënin rrogatë të shkretë!

Bujar Bukoshi në demonstratën e Bonit në Gjermani, lëshoi «një rrenë për hava», se i ka të «gatshëm për luftë 200. 000 ushtarë». Qëllimi i Bukoshit nuk ishte ta kërcënoi Jugosllavinë se ajo ia dinte lugët në krojshe Bukoshit, Nanosit, dhe LPK-së. Qëllimi i Bukoshit ishte që edhe ai t'i shfrytëzonte rrethanat e përshtatshme, për t'i «ç'voshkur» mërgimtarët, që Fondi i tij të mbushej me franga, marka dhe dollarë e të mos mbetej më i lehtë se Fondi i LPK-së «Vendlindja thërret». Po Bukosh Aga na u bë «jahudi» i vërtetë, iu duk pak një fond, hapi edhe dy fonde tjera të «përkohshme»: «Ndihmë për Drenicën» dhe pastaj fondin tjetër: «Gjithshka për Pavarësinë e Kosovës». Po vallë ku shkuan gjithë ato të holla që mërgimtarët tanë i derdhnën në gjithë ato fonde?!

Një pjesë i ngujoi në banka private, me kode sekrete, që mund t'i «çlirojë» vetëm ai dhe sugari i tij ministër në kabinetin e Kryeministrit. Një pjesë ua dha jaranave të Qosjes për t'i bërë «rrush e kumbulla» LBDK-ja, për veprimtarinë e saj përçarëse dhe për të t'i pru pehllivanat e saj në pushtet. Një pjesë ia çnukën pehivanat e Nanosit, që i garantonin se do ta bëjnë kryeministër pasi ta «çlirojnë Kosovën» Pjesa më e vogël u harxhua ku e kishte vendin, për ta ndihmuar Luftën Çlirimtare të Kosovës.

Kosova e çliruar ua hoqi maskat njerëzve, dhe sot saktësisht po dihen prapaskanat që u luajtën në dëm të saj. Mjafton një shikim sipërfaqësor në qytetet e Kosovës, dhe të bie në sy ku shkuan të hollat e mërgimtarëve. Pehllivanat e Nanosit dhe argatët e argatëve të Nanos u bënë pasanikë të Kosovës «sa çel e mshel sytë». Po edhe Bukoshi nga kryeministri i Kosovës që ishte, u bë Bukosh Aga i shekullit të 21-të në zemër të Evropës. Paratë që i tepruan, i privatizoi dhe i përvetësoi. Gjeti shumë «arsye», numëroi shumë «shkaqe» se ato duhet t'i qeverisë ai deri sa të bëhet «Parlamenti i Kosovës». Po hilet e Bukoshit nuk kanë fund. Ato të holla në vend se t'i japë për ndërtimin e shtëpive të dëshmorëve të kombit,

për shërimin e invalidëve të luftës, për t'u ndihmuar fëmijëve jetim, i bllokoi në bankë, sikur ato të ia kishte lënë babaj dhe vetëm ai me dy njerëz të besueshëm të tij e kanë autorizimin të qeverisin me to.

Po Bukosh Aga do të dijë t'i përdorë ato të holla me mjeshtëri, që me ryshfete e dredhira të ndryshme ta fus kokën në parlamentin e Kosovës, dhe pastaj e di ai si do të veprojë për tu bërë prap kryeministër i qeverisë së Kosovës.

PSE UÇK-ja NUK U BË USHTRIA MË E FORTË E BALLKANIT?

Fatkeqësisht, shqiptarët kudo që jetonin dhe punonin në katër anët e botës, nuk i dinin prapaskenat e LPK-së dhe të Qeverisë së Bukoshit.

Dinin për kushtrimin për liri që kishte lëshuar familja e Shaban Murat Jasharit.

Dinin për kushtrimin e çlirimit kombëtar që e kishte lëshuar Komandanti Legjitim i Ushtrisë Çlirimtare të Republikës së Kosovës, Adem Jashari.

Por nuk dinin se kushtrimi i lëshuar për liri dhe çlirim kombëtar nga: atdhetari trim, nacionalisti i shquar Shaban Murat Jashari; Komandanti Legjitim i UÇK-së Adem Jashari, anëtari i organizatës së Metush Krasniqit dhe Jusuf Gërvallës, bashkëluftëtari dhe vëllau i Ademit, Hamzë Jashari, ishte i imponuar, ishte lëshuar para kohe. E dinin mirë Shabani, Hamza dhe Adem Jashari se shqiptarët ende nuk janë përgatitur për luftë.

E dinin mirë ata se para se të lëshohej kushtrimi, duheshin bërë përgatitje të nevojshme, se nuk duhej me vlue si tamli para kohe.

Por argatët e argatëve të Nanosit nuk e dëgjonin Hamzë dhe Adem Jasharin, që të mos nguteshin në kryerjen e aksioneve, për të mos i dhënë shkas Serbisë të intervenojë ushtarakisht pa u bërë përgatitjet e nevojshme.

Por ata kishin tjetër komandë. Se ata kishin tjera qëllime. Marrëveshtja e Zyrihut iu rrinte para sysh. Marrëveshtja që do t'u sjellë pushtet, privilegje, pozita komanduese, grada, kolltuqe, pasuri...

Por nuk e dinin të gjořit se ajo marrëveshje nuk do t'i sjellë kurrfarë të mire Kosovës.. Nuk e dinin të gjořit se ajo Marrëveshje do të jetë shkaktare që Kosova nuk do të çlirohej vetë nga shqiptarët, nga Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës, që mundahej me mish e shpirt t'i krijonte kolonel Ahmet Krasniqi.

Nuk e dinin të gjořit se ajo Marrëveshje do ta lente Republikën e Kosovës pa ushtrinë e saj. Po e dinte Ahmet Krasniqi se Republika e Kosova do t'i plotësonte kushtet t'i ketë Forcat e Armatosura, ta ketë Ushtrinë e saj më të fortë të Ballkanit, vetëm po qe se bëhej bashkimi i subjekteve politike dhe ushtarake të saj, për të cilat aq shumë punoi. Por edhe Nanosi dhe padronët e tij e dinin mirë se çka mund të bëjnë shqiptarët kur janë të bashkuar. E dinte Nanosi e Milloshi, se Kosova kishte ushtarakë të zotë, me akademi të

kryera ushtarake, që ua dinin strategjinë dhe taktikën APJ-së, prandaj me të gjitha mënyrat përguan bashkimin e shqiptarëve.

Po vallë, ata që u bënë argatë të Xhavitit Halitit dhe të Azemit Sylës, a e dinë se veprimet e tyre për ta realizuar marrëveshjen e Zyrihut, nuk do t'i sillnin kurrfarë të mire Kosovës, por do t'u sillte shumë të liga shqiptarëve? Me siguri ajo marrëveshje do t'u sjellë mallkimin dhe faqen e zezë të gjithë atyre që e nënshkruan atë Marrëveshje dhe të gjithë atyre që punuan në realizimin e saj?

Kryesia e LPK-së e cila kishte një përvojë të gjatë në organizimin e demonstratave, dhe kishte argatë dhe rrogatë në të gjitha vendet e botës ku kishte shqiptarë, oranizoi demonstrata në të gjitha shtetet e Evropës Perendimore, në SHBA dhe në Australi në «përkrahje» të UÇK-së, Drenicës, Kosovës, por qëllimin e kishin që sa më mirë t'i «ç'voshkin» kurbetqarët, për ta mbushur fondin e tyre «Vendlindja thërret», që u kishte mbetur i zbrazët, se të gjitha paratë e tubuara ia kishin dhënë Nanosit për të ardhur në pushtet.

Po pararojës staliniste «i kishte ra shi në kallamoq», pasi mërgimtarët edhe metelikun e fundit e jepnin për UÇK-në, për Drenicën, për Kosovën. Por demonstratat i organizonin lëpëkistat edhe për një qëllim shumë më të rëndësishëm se të parin, që ishte jetik për ta, për zyrtarizimin e falsifikimit të tyre, për zyrtarizimin e përvehtësimit të njësive guerile, që i kishin krijuar dhe komanduar Adem Jashari, Hamzë Jashari, Zahir Pajaziti dhe Salih Çeku.

Po, pararoja staliniste e LPK-së e bëri publike përvehtësimin e njësive guerile të Republikës së Kosovës. Lufta për udhëheqjen e UÇK-së u bë njëra ndër detyrat parësore të kreut të LPK-së. Por cili klan do të fitonte nga dy klanet egzistuese, cili do ta merrte udhëheqjen e UÇK-së, kjo nuk dihej saktësisht. Dy kryepëhlivanat e Nanosit, Ibrahim Kelmendi dhe Xhavit Haliti luftonin haptaz dhe tinza me të gjitha mënyrat kundër njëri-tjetrit. Më në fund fitoi klani i Xhavitit, se e kishte përkrahjen e Nanosit, dhe pastaj nuk e kishin vështirë të gjenin argatë dhe rrogatë për t'i kryet urdhërat e tyre. Po, argatët e pëhlivanëve të Nanosit filluan edhe t'i kërcënojnë shqiptarët. Veçmas të shtirë na u bënë argatët e Xh. Halitit: Bardhyl Mahmuti, Jashar Salihu, dhe shumë vocrraka anonim nëpër tubimet që i organizonte LPK-ja, të cilët betoheshin, duke «qitur me durë e kambë» se do t'i largojnë «lisat dhe cungat, që po na zënë rrugën», se do t'ua «hjekin flamën» Ahmet Krasniqit, Rugovës, etj.

Po argatët e Xh. Halitit rrihnin gjoksin nëpër tubimet e LPK-së, nëpër ndeja, rrugëve, kudo që i shihnin bashkë dy shqiptarë, se ata qenë «krijuesit» e UÇK-së, se luftën e UÇK-së po e drejtojnë «gjeneralët», se 60% të territorit të Kosovës e kishin «çliruar» e lavde tjera bajate, që nuk kishin të bënin me të vërtetën. Ushtarakët e profesionit nuk i donin për ta udhëhequr luftën, por ata i donin si rrogatë, që të mos u ndihej kund zëri, të gjendeshin dikund në fund të revistës ushtarake, për të qenë «bira e fundit e kavallit».

Se ushtarakët shqiptarë ishin në hall të madh, dhe nuk dinin si të vepronin, në kushtet dhe rrethanat e krijuara, tregojnë shumë fakte. Unë do t'i veçoja dy. M. Kelmendi në librin e tij: «Pse nuk u ndërtua Fronti për çlirimin e Kosovës» tregon se Xh. Haliti dhe Azem Sylja kishte mosbesim ndaj ushtarakëve që nuk pranorin të bëheshin argat të pa gojë të tyre. Ai thotë: «UÇK-së i duheshin forcat ushtarake, njerëzit e kalibrit të Bislim Zyrapit, Naim Malokut, Fadil Demirit, etj. Por ja, se shumë pak lejoheshin për t'u futur në radhët e UÇK-së, përveç atyre që e kishin vizën e tyre...

Edhe këta që u dërguan nuk u vendosën në organe udhëheqëse, aty ku bëhej planifikimi i operacioneve, organizimi i radhëve, komandimi, etj., përveç në disa vende pa kompetenca, jo në radhët e UÇK-së». Është i tepërt çdo koment për këtë çështje. Sa për t'i vërtetuar pohimet e M. Kelmendit edhe me një fakt tjetër të dorës së parë dua ta përmend një bisedë të shkurtër që e pata me Nasim Hajradinajn në Durrës kah mesi i muajit korrik të 1998—ës.

Isha në shoqëri me Bedri Novosellën, Selatin Novosellën dhe të disa djelmohave, kur pa pritmas erdhën Nasim Hajradinaj dhe Mustafë Bajrami. I pritëm dhe i nderuam si është më së miri si ushtarë të UÇK-së. Ra biseda e Ahmet Krasniqit. Unë e njoftova Nasimin me personalitetin e Ahmetit Krasniqit, duke i treguar se ai e ka vendin në udhëheqjen e ngushtë të UÇK-së, ku bëhen planet dhe strategjia e luftës.

Po ai u nxe, qiti me dorë dhe bërtiti me tërë fuqinë, duke mos e nderuar së paku moshën tonë. «Po, – tha Nasimi – Ahmet Krasniqit dhe gjithë oficerët që kanë kry akademitë ushtarake jugosllave më së pari duhet të bëjnë kërkesën t'i pranojmë si ushtarë të thjeshtë të UÇK-së. Të çelin istikame dhe të bëjnë roje nja gjasht muaj, dhe pastaj ne ua caktojmë se cilat grada i meritojnë. Po, Ahmet Krasniqi më së pari duhet t'i vrasë dy fëmijët dhe gruan, e pastaj ne do t'i besojmë për ta pranuar në UÇK!» Nuk dija çka t'i them përpos të vajttoj.

Pas ca qasteve i thashë: «Mjerë Kosova kush i ka dalë në ballë». Një qortim

ia bëri edhe Selatin Novosella, por Nasim Hajradinaj ishte dehur nga «sukseset» që kishin arritur ai dhe shokët e tij, duke «çliruar 60% të territorit të Kosovës» pa e marrë as një stacion policie serbe, pa e fituar asnjë betejë me ushtrinë jugosllave, prandaj fjalët tona as që i dëgjonte. Ja pra, njëri ndër shkaqet kryesore, sepse UÇK-ja nuk u bë ushtria më e fortë e Ballkanit!

QEVERIA E KOSOVËS NUK I KREU DETYRAT E VETA

Shqiptarët e Kosovës dhe viseve tjera shqiptare që ishin të robëruar nga serbo-jugosllavët ishin të diskriminuar në të gjitha aspektet e jetës në Jugosllavi. Vetëm kur kundërthëniet në kreun politik të Federatës Jugosllave u ashpërsuan shumë, si pasojë e luftës për pushtet në mes dy klaneve egzistuese, që solli fitoren e klanit të Titos mbi klanin e Rankoviçit, u krijuan rrethanat e përshtatshme për ndryshime sistimore në Jugosllavi.

Këto ndryshime, ua bënë të mundshme shqiptarëve t'i fitojnë ca të drejta elementare njerëzore dhe kombëtare. Plenumi i Brioneve hapi rrugën e ndryshimeve kushtetutare në Jugosllavi, dhe siç dihet solli Kushtetutën e vitit 1974. Paria shqiptare, si çdo herë më parë, që nuk ka ditur t'i shfrytëzojë shanset historike, nuk diti as këtë herë t'i shfrytëzojë rrethanat e krijuara në Jugosllavi, për ta fituar statusin e Republikës në Federatën Jugosllave.

Vetëm populli ynë gjithnjë ka qenë në çdo pikëpamje para udhëheqësisë së tij. E dinte populli shqiptar se Kosovës i duheshin oficerët e saj, që në momentin e duhur do të dinin ta bënin ushtrinë shqiptare në trojet e tyre të robëruara. Dhe nuk priti shumë. Në vitin shkollor 1969/70 e dërguan gjeneratën e parë që përbëhej prej dhjetëra djelmoshave nga të gjitha komunat e Kosovës për të studjuar artin ushtarak në akademitë ushtarake të Jugosllavisë.

Nuk e kishin lehtë t'i dërgonin fëmijët e tyre në zemër të shkinisë, por dikush duhej ta hapte rrugën, pastaj rrushi sheh rrushin dhe piqet. Po viti 1969 ishte i suksesshëm për Kosovën, se në akademitë ushtarake të Beogradit dhe të Zagrebit u regjistruan kadetët e parë, në mesin e tyre ishte edhe Ahmet Krasniqi dhe Tahir Zemaj. Me ndryshimet kushtetuese që bëri Serbia në Kushtetën e Jugosllavisë, të Serbisë, të Kosovës dhe të Vojvodinës, u përcaktua në shkatërrimin e Jugosllavisë dhe në gërmadhat e atij shkatërrimi të ndërtonte Serbinë e Madhe.

Në rrethanat e krijuara, shqiptarët për herë të parë në historinë e tyre më të re, treguan pjekuri politike. Nuk ranë në grackat serbe të përgatitura nga spiunët e Serbisë brenda rradhëve të shqiptarëve, për ta filluar të parët luftën kundër Jugosllavisë. Çetnikët i kishin prehur thikat. Diplomacia amerikane e këshilloi Rugovën dhe Berishën të kishin kujdes, të mos u jepnin shkas

serbëve të intervenojnë ushtarakisht në Kosovë. Lëvizja kombëtare për çlirim dhe bashkim kombëtar u bë e mençur, meqë i pranoi këshillat e miqve.

Edhe krijuesit e njësive guerile të Drenisë, Llapit dhe të Dukagjinit që komandoheshin nga Adem Jashari, Zahir Pajaziti dhe Salih Çeku, e pranuan kërkesën e Aganit si të drejtë dhe të arsyeshme, që «për një kohë t'i pushojnë aksionet e armatosura». Kryetari i SHBA-ve, Xhorxh Bushi e shpëtoi Kosovën të përgjakeje e para nga çetnikët serb, kur serbëve ua vuri vijen e kuqe në kufijtë e Kosovës. Serbëve nuk ju mbeti tjetër, pos t'u kërkojnë mejdan sllovenëve. Dhe kush kishte menduar se një grusht popull do të fitojë mbi një ushtri, që pretendonte se është e dyta për kah fuqia në Evropë?

Serbët, atëherë u lypën mejdan kroatëve. Në APJ kishte shumë ushtarë shqiptarë. Kishte edhe oficerë të Kosovës që i kishin kryer akademitë ushtarake në Jugosllavi. Kryetari i Kosovës Ibrahim Rugova nëpërmjet Radios Kroate kërkoi nga ushtarakët dhe ushtarët shqiptarë që sa më parë ta lëshojnë APJ për të mos u bërë mish për top për okupatorin serb. Fjala e tij u bë këshillë prindërore. Fjala e tij u bë urdhër i Komandantit Suprem të Ushtrisë së Kosovës, që ushtarakët tanë e kishin ideal jetësor. APJ shumë shpejtë mbeti pa ushtarë dhe ushtarakë shqiptarë. Fatëkeqësisht, Qeveria e Kosovës nuk e kreu detyrën që i takonte, që së paku të kujdesej për ushtarakët.

T'i orjentonte se ku duhet të shkonin. Ata morën botën në sy. Evropa Perëndimore ishte caku i shumicës së tyre. Një pjesë iu drejtua Kosovës, ndërsa një pjesë mbeti në ushtritë nacionale të shteteve të reja që po krijoheshin. Në Kroaci u formua një brigadë me oficerë dhe ushtarë shqiptarë, e cila luftoi krah për krah me kroatët për çlirimin e Kroacisë nga okupatori serb.

Disa shpirtshitur përfituan pozita dhe para nga gjaku i djemve shqiptarë që i manipuluan me demagogji patriotike, se duhet të luftojnë për çlirimin e Kroacisë, dhe po të njëjtit, pastaj i kryen punët më të liga duke e penguar bashkimin e faktorit ushtarak të Kosovës, dhe sot rrehin gjyks se kanë bërë «punë të mbara». Po, ushtarakët tanë që dolën në Evropë u gjendën shpejt. U vetorganizuan dhe i bënë grupet e tyre nëpër shtetet ku kishin zënë vend. Qeveria e Kosovës i bëri ca hapa të mirë kur Zëvendës Kryeministri i Qeverisë së Kosovës, Nikë Gjeloshi bëri kontaktet e para me oficerët shqiptarë të Kosovës. Krijoi një strukturë organizative, dhe dha urdhër që të

zgjdheshin koordinatorët e grupeve të oficerëve shqiptarë, në shtetet ku ishin formuar ato grupe. Kështu koordinator i grupit të ushtarakëve në Kroaci u zgjodh Kemajl Shaqiri, në Slloveni u zgjodh Ismet Maliqi.

Në Gjermani u zgjodh Salih Veseli. Ndërsa koordinator i grupit të ushtarakëve në Zvicër u zgjodh Agim Mehmeti. Të gjithë koordinatorët kishin kryer akademitë ushtarake. Po ashtu, Nikë Gjeloshi ka kërkuar të plotësohen pyetësit nga ana e ushtarakëve për të kuptuar se çfarë aftësie profesionale kanë, për të mësuar për përvojën dhe përgjegjësitë që i kanë pasur në APJ. Pyetësit i kanë plotësuar edhe mërgimtarët tanë, të cilët kanë shprehur gatishmërinë për t'u vënë nën urdhërat e Qeverisë së Kosovës, kur kjo ta bënte mobilizimin për krijimin e ushtrisë së Kosovës.

Fatkeqësisht ngatërresat në Qeverinë e Kosovës filluan qysh me formimin e saj, dhe kështu punët e filluara nga Gjeloshi mbetën të pa kryera. Ushtarakët mbetën pa kurrfarë organizimi nga ana e Qeverisë së Kosovës pas dorëheqjes së Gjeloshit. Bukoshi nuk e plotësoi vendin e tij, dhe as vet nuk u interesua për oficerët dhe as për ushtarët se ku gjenden, dhe a ju duhej ndonjë ndihmë. Nuk mori kurrfarë hapi, që ata t'i dërgojë në shkollime të mëtutjeshme, nëpër akademitë e shteteve të Evropës dhe të SHBA-ve, dhe as nuk shkolloi oficerë tjerë. Ai në vend se ta caktonte një shtet ku do të vendosej kabineti i tij, ku do të punonin të gjithë ministrat me përkushtim, në detyrat që u qenë besuar, ai bëri ashtu qysh arsyeja e shëndosh nuk do të lejonte të bënte.

Si Kryeministër e caktoi selinë e tij në Gjermani. Xhafer Shatri Ministri i informimit, detyrë me shumë përgjegjësi, e caktoi selinë e Ministrisë së tij në Gjenevë, aty ku edhe më parë jetonte si kërkues i strehimit politik. Ministri i Arsimit, Muhamet Bicaj, nuk e kishte fuqinë e Kryeministrit dhe as ndikimin e Ministrit të Informimit. Atij ia caktuan selinë në Tiranë, nuk kundërshtoi, punoi me përkushtim, edhe pse nuk e kishte përkrahje sa duhej nga Kryeministri.

I realizoi detyrat që i përkisnin atij më së miri nga të gjithë ministrat e Qeverisë së Bukoshit. A nuk tregonte kjo se Bukoshi nuk donte të formonte një qeveri të vërtetë, që do ta kishte një seli të përbashkët për të gjithë ministrat e Qeverisë së Kosovës, që do të merrej me çështje madhore kombëtare si një trup i vetëm, ku çdo ditë do të takoheshin për t'i shqyrtuar problemet e ditës, që u lindnin shqiptarëve në Kosovë, në viset tjera shqiptare dhe në diasporë?

Do të bënin regjistrimin e qytetarëve të Republikës së Kosovës, për të ditur

saktësisht lëvizjet e popullsisë. Me punën e saj të mbarë dhe të suksesshme, do të krijonte autoritet, besim, respekt dhe do t'i dëgjohej fjala. Do t'i kryenin urdhërat e saja kudo që gjenden qytetarët e Kosovës dhe viseve tjera shqiptare.

Do ta depolitizonin diasporën shqiptare, duke kërkuar nga subjektet politike shqiptare, që ta shuajnë veprimtarinë e tyre në diasporë, por duke u zotuar se do t'u ndihmojnë me mjete financiare për ta zhvilluar jetën partiake në trojet shqiptare. Si qeveri me ministra komplet, të tubuar në një vend, në një ndërtesë, do të kryheshin punët më mirë dhe me më pak harxhime. Po Bukoshi ka ditur qysh i bjen më së miri për vetvete. Sa më pak ministra, më lehtë merren vesh për t'i ndarë detyrat, më lehtë e kanë të gjejnë mënyra për keqpërdorimin e pozitës.

Viti 1998 do të ishte vendimtar për ardhmërinë e Kosovës, po ta kishte ndihmuar Qeveria e Bukoshit, Adem dhe Hamzë Jasharin me mjetet e kërkuara për blerjen e armatimit. Ngjarjet në Drenicë dhe në Kosovë kishin për të marrë tjetër kahje, kishin për të marrë rrugë të mbarë. Do të formohej Ushtria Kombëtare e Kosovës. Nuk është me rëndësi se a do të quhej UÇK, FARK, apo thjesht Ushtria e Kosovës. E rëndësishme do të ishte, që ajo ushtri do të ishte e depolitizuar, e organizuar me rregullat e një ushtrie moderne të Evropës Perëndimore, ku çdo shqiptar do ta jepte ndihmesën e tij, sipas dijës, aftësisë dhe mundësisë.

Do ta bënim Ushtrinë më të fortë të Ballkanit, e cila me ndihmën e miqve dhe aleatëve të natyrshëm të shqiptarëve do t'i qëronte hesapet vetë me serbët. Po, do t'i çlironim edhe tokat tona, që na i morën shkijet dhe grekët nepërmjet gjenocidit. Se me të drejtën ndërkombëtare na takojnë, pasi krimet e gjenocidit kurrë nuk vjetrohen. Po do t'i kthenim viset shqiptare: Toplicën dhe Sanxhakun e Nishit, që ishin toka tona, do ta kthenim Peshterrin dhe Tregun e Ri, që na i asimiluan serbët me mjete perfide.

Do t'ua tregonim se kush janë shqiptarët edhe sllavëve të Maqedonisë. Po do ta bënim Shqipërinë etnike, dhe faktori shqiptar në Ballkan do të bëhej ashtu si është dashur të jetë qysh moti, ashti siç e ka dhënë edhe Zoti, faktori më i fuqishëm ballkanik.

Nuk do të kishte nevojë të dilte Ushtria e Medvegjës, Bujanofcit dhe Preshevës, dhe as Ushtria Kombëtare në Maqedoni, kur më së paku ju konvenonte shqiptarëve. Nuk do të ndodhte që karrieristët dhe aventurierët politikë, që me vetëdije apo pa vetëdije i kryejnë urdhërat e armiqve tanë, t'i keqpërdorin çështjet e pazgjedhura kombëtare, për interesat e tyre

personale dhe klanore. Luftërat nuk janë si dasmat, që bëhen çdo vit. Ato kur bëhen, përgatiten mirë. Sa popuj janë zhdukur nga pasojat e luftërave pa koncept, pa strategji dhe taktikë të përpunuar mirë, pa kushte të përshtatshme, pa pasur aleatë?

Lufta është mjeti i fundit, kur të gjitha mjetet tjera paqësore harxhohen, atëherë kur nuk ecën më politika. Nuk janë territore të çliruara ato katunde shqiptare në të cilat nuk ke mundësi t'ua sigurosh qytetarëve paqën dhe sigurinë, t'ua sigurosh jetën! Nuk janë të çliruara territoret shqiptare, kur popullësia detyrohet ta braktisë shtëpinë! Më në fund, shqiptarët duhet ta kuptojnë se të gjitha këto «të papritura», që po na ndodhin herë në Shqipëri, herë në Kosovë, herë në Kosovën Lindore, herë në Maqedoninë janë skenare të përpunuara mirë nga armiqtë tanë, skenare që po i realizojnë nepërmjet agjenturave të futura në subjektet politike dhe shtetërore të shqiptarëve.

Qëllimi i armiqve tanë shekullor ka qenë dhe është për të na kompromentuar para botës, për të na kompromentuar para miqëve tanë, për t'i bindur ata se ne shqiptarët nuk dinë se çka është parësore, dytësore, dhe e pa rëndësi fare! Qëllimi i tyre ka qenë dhe është t'i bindin qendrat e vendosjes ndërkombëtare se «shqiptarët nuk dinë ta dallojnë mikun prej armikut», «nuk dinë» të krijojnë shtetin dhe të qeverisin me shtet, «nuk dinë» të respektojnë ligje, marrëveshje, «nuk dinë» çka është diplomacia, politika dhe lojrat politike, «nuk janë stabilizues, por destabilizues të Ballkanit».

SI U FORMUA MINISTRIA E MBROJTJES E REPUBLIKËS SË KOSOVËS?

Pas masakrave të para që Serbia i bëri në Drenicë në fillim të vitit 1998, Grupi i ushtarakëve të Zvicrës mori hapa konkret për organizimin e ushtarakëve të Kosovës për të marrë detyra konkrete nga Qeveria e Bukoshit për mbrojtjen e Kosovës nga çetnikët e Serbisë, të cilët çdo ditë bënin kërcënime për t'i shpërngul shqiptarët me dhunë përtej Bjeshkëve të Nemuna.

Sllavët e maqedonët u bënë «shpirtëmirë» kur deklaruan botërisht se shqiptarëve të Kosovës do t'ua hapnin një rrugë për të ikur për Shqipëri. Parlamenti serb kërkonte se ku kishin humbur 17 milionë dollarë. Vetëm pas këmbënguljes së deputetëve serb në Parlamentin jugosllav, kryesia e parlamentit serb u detyrua të zbulojë një fshehtësi shtetërore, kur pranoi se ato para qenë dhënë për «destabilizimin e Shqipërisë gjatë vitit 1997».

Në këto rrethana, pehllivanat e Nanosit nga frika se Qeveria e Bukoshit do të organizohej, gjë që do të çonte dëm përpjekjet e tyre në falsifikimin dhe përvehtësimin e njërive guerile të Republikës së Kosovës, si dhe do të pengonte realizimin e Marrëveshjes së Zyrhut, bënë ç'mos që sa më parë ta fillojnë luftën me Serbinë edhe pse kurrëfarë përgatitjesh nuk kishin bërë.

Nga ana tjetër Serbia e mbushte Kosovën me armatime të rënda, me paramilitarë, polic dhe ushtarë serb. Rethanat e komplikuara që krijoheshin në Kosovë nuk i la të qetë ushtarakët që përbënin Këshillin Koordinues të grupit të ushtarakëve në Zvicër. Ata mbajtën një mbledhje për të shqyrtuar situatën aktuale në Kosovë dhe për të ndërmarrë hapa konkret që ushtarakët të cilët gjenden në Evropën Perëndimore të kryejnë obligimin kombëtarë dhe kushtetues ndaj Atdheut. Ishin ata ushtarakë të cilët edhe kur u sulmua Shqipëria nga bandat greke dhe nga komunistët kriminelë, shprehën botërisht gatishmërinë për t'u dalë në mbrojtje kufijve shtetërorë të Shqipërisë, atëherë kur forcat greke i afroreshin kufirit të Shqipërisë.

Ky Këshill i ushtarakëve që përbëhej nga oficerët Agim Mehmeti, Hilmi Nebihu, Ismet Ibrahim, Jahir Hyseni, Bajram Sylja, Zymer Tahiri, Arsim Sadriu, Shaban Shkreli dhe Selver Nuhiu, mbajtën një mbledhje më 3 mars 1998 në klubin «Përparimi» në Zyrh. Në atë mbledhje u shqyrtuan shumë çështje që kishin të bënin me organizimin e ushtarakëve që gjendeshin në

Evropën Perëndimore për t'u kyçur në luftën çlirimtare të Republikës së Kosovës.

Më në fund njëzërit u vendos që më 6 mars të thirrej një mbledhje ku do të merrnin pjesë koordinatorët e Grupeve të ushtarakve shqiptarë të Gjermanisë, Suedisë, Sllovenisë dhe të Kroacisë. Në atë mbledhje do të marrë pjesë edhe Këshilli koordinues i Grupit të ushtarakëve të Zvicrës dhe tre ushtarakë që nuk ishin koordinatorë: Ahmet Krasniqi me banim në Kroaci, Naim Maloku me banim në Slloveni dhe Xhafer Jashari me banim në Gjermani. Mbledhja u mbajtë me 6 mars 1998, si mbledhja e parë në Klubin Shqiptarë «Përparimi» në Zyrih. Ahmet Krasniqi erdhi në takim, ndërsa dy të tjerët nuk iu përgjigjën pozitivisht ftesës. Pasi u rrahën shumë çështje që kishin të bëjnë me çështje ushtarake, të gjithë koordinatorët dhe Këshilli koordinues i Grupit të ushtarakëve të Zvicrës njëzëri e zgjedhën Ahmet Krasniqin, koordinator të ushtarakëve të diasporës dhe të Kosovës, për koordinimin e punëve rreth organizimit të ushtarakëve në sistemin e mbrojtjes së Kosovës, në bashkëpunim me Qeverinë e Bukoshit.

Të nesërmen më 7 mars Bukoshi njoftohet për këtë vendim nëpërmjet ushtarakëve Agim Mehmeti, Bajram Sylja dhe Shaban Shkreli. Qeveria e Bukoshit pas shqyrtimit të kërkesës së ushtarakëve merr vendimin që kolonel Ahmet Krasniqin ta kryej detyrën e Ministrit të Mbrojtjes të Republikës së Kosovës. Që nga 8 marsi i vitit 1998 Ahmet Krasniqi me përkushtim filloi punën për formimin e Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës. Takohet me koordinatorët e Grupeve të ushtarakëve për të mësuar për aftësitë profesionale të ushtarakëve, që qenë vënë në shërbim të Ministrisë së Mbrojtjes. Duke ditur se ushtarakët e Kosovës një kohë të gjatë kanë qenë të shkëputur nga profesioni i ushtarakut, Ahmet Krasniqi gjatë muajit mars shkon në Sarajevë dhe pas bisedave që pati me kreun ushtarak të Bosnjes dhe Hercegovinës lidhën marrëveshjen për bashkëpunim në mes dy Ministrive.

Në bazë të asaj Marrëveshje Ahmet Krasniqi në bashkëpunim me koordinatorët e grupeve të ushtarakve të Kosovës bënë zgjedhjen e ushtarakëve që do të dërgoheshin në Sarajevë, për kryerjen e një kursi të përsheptuar për aftësimin e tyre në komandimin e formacioneve ushtarake të Brigadës. Të gjithë ushtarakët që i caktoi Ahmet Krasniqi për të kryer kursin për aftësimin e komandimit me brigada, njësi ushtarake që parashihte të krijohen për fillim, i kishin të kryera akademitë ushtarake në gjininë e këmbësisë. Vetëm njëri prej tyre ishte nënoficer. Duhet cekur se

në mesin e ushtarakëve që kontriboi më së shumti për aftësimin e tyre ishte oficeri shqiptar me banim në Tuzëll Demir Gashi.

Ushtarakët që u aftësuan në Bosnje janë Jahir Zeneli, Jahir Hyseni, Rustem Berisha, Ahmet Kukala, Kemajl Shaqiri, Nehat Basha, dhe Skënder Idrizi, nënoficer. Përpos kuadrit të këmbësorisë që i përgaditi në Sarajevë, ai e dërgoi sa për fillim Shaban Shkrelin që ishte me profesion pilot ushtarak, në SHBA për ta aftësuar në profesionin e tij, pasi që planifikonte që Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës ta kenë edhe aviacionin ushtarak. Ahmet Krasniqi në konsultim me koordinatorët e grupeve të ushtarakve cakton këtë kuadër komandues të Ministrisë së Mbrojtjes. Zëvendës Ministër i Mbrojtjes të Republikë së Kosovës, u caktua Agim Mehmeti. Ndihmës i Ministrit të Mbrojtjes për Shërbim Informativ, Hilmi Nebihu. Ndihmës ministër për logjistikë, Ismet Ibrahim. (Me formimin e SHP të FARK-ut Ismet Ibrahim caktohet në detyrën e Kryeshefit të Sigurimit në kuadër të Shërbimit Informativ, ndërsa në vendin e tij caktohet Xhafer Jashari).

Ndihmës ministër i mbrojtjes për Mobilizim dhe Punë Personale, Sylejman Kollçakun, ndihmësministër për financa Afrim Bekën, ndihmës i Ministrit të Mbrojtjes për Moral dhe Marrëdhënie Civilo–Ushtarake, Ibrahim Shala. Të gjithë këta oficerë i kishin të kryera akademitë ushtarake. Kolonel Ahmet Krasniqi, duke ditur se në Kosovë vepronin disa grupe ushtarake, bëri ç'mos për të vënë kontakte me përfaqësuesit e tyre, me qëllim të bashkimit të tyre në një subjekt ushtarak të vetëm. Krahës kësaj pune, ai bëri evidentimin e ushtarakëve të cilët në baza vullnetare dëshëronin t'i kryenin obligimet ndaj atdheut. Vuri kontakte me përfaqësues të disa shteteve, për të kërkuar bashkëpunim dhe ndihmë ushtarake. Gjatë atyre kontakteve arriti disa suksese. Një shtet mik i ofroi ndihmë teknike, duke pranuar që ta furnizojë Ministrinë e Mbrojtjes me dokumentet e udhëtimit për ushtarakët që nuk kishin pasaporta.

Po ashtu kontrakttoi blerjen e armatimit modern. Kamioni i parë me snajperka dhe armatim tjetër modern u nis për në Tiranë, ndërkohë që Ahmet Krasniqi ndodhej akoma në kryeqytetin e atij shteti. Një shtet tjetër i propozoi Ahmet Krasniqi që selia e Ministrisë së Mbrojtjes të vendosej në kryeqytetin e atij shteti, duke i premtuar se do ta ndihmonin edhe me mjete dhe materiale luftarake. Ahmet Krasniqi edhe pse iu caktua detyra e Ministrit të Mbrojtjes nga Bujar Bukoshi dhe qeveria e tij, ai që në fillim pati pengesa nga Bukoshi, pasi që nuk ia lëshoi menjëherë vendimin për

emërimin e tij në atë funksion. Mungesa e një dokumenti që vertetonte se Ahmet Krasniqi kryente funksionin e Ministrit të Mbrojtjes të Republikës së Kosovës, e pengoi shumë në konsolidimin e Ministrisë së Mbrojtjes. Me siguri kjo pengesë e Bukoshit, ka lindur për shkakun se ai planifikonte ta bënte Ministër të Mbrojtjes Mujë Rugovën, por ushtarakët e qitën para aktit të kryer kur me vendim e caktuan Ahmet Krasniqin koordinatorë të të gjitha grupeve të ushtarakëve që ishin në Evropën Perëndimore dhe ushtarakëve që ishin në Kosovë.

PËRPIJEKJET E AHMET KRASNIQIT PËR BASHKIMIN E FAKTORIT POLITIK DHE USHTARAK TË KOSOVËS

Ahmet Krasniqi e dinte se lufta me Serbinë do të ishte e vështirë, pasi kishim të bënim me një armik të lig, i cili i perdorte të gjitha mënyrat dhe mjetet për të ardhur tek qëllimi. Si ushtarak dhe si atdhetar ai donte të vinte deri tek bashkimi i të gjitha forcave politike dhe ushtarake të shqiptarëve. E dinte se përçarja e subjektit politik shqiptar do të ishte një pengesë e madhe për të arritur bashkimin e faktorit ushtarak.

Ahmet Krasniqi duke qenë i vetëdijshëm se bashkimi i faktorit politik dhe ushtarak kishte një rëndësi parësore për suksesin e luftës çlirimtare, krahas me formimin e Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës, bënte takime me persona të caktuar, dhe personalitete dhe veprimtarë të dalluar të çështjes kombëtare, për të kërkuar prej tyre, që të ndikojnë sipas mundësisë që kishin në bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të shqiptarëve.

Ai pati biseda me Azem Hajdarin, Sali Berishën, Besnik Mustafajn, Rrustem Gjatën, Hafiz Gagicën, Fatmir Sejdiun, Gjergj Dedajn, Arbër Xhaferin, Hysen Gërvallën, Xhafer Shatrin, Gani Sylën, Selatin Novosellën e shumë të tjerë, dhe i luti si për gjak të ndikojnë ku kanë mundësi në bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të shqiptarëve. Por fatkeqësisht, disa prej tyre bënë të kundërtën e asaj që kërkonte Ahmet Krasniqi. Ahmet Krasniqi pati përkrahje morale nga veprimtarë të dalluar të çështjes kombëtare dhe nga subjekte kulturore të shqiptarëve qysh nga dita e parë që ai u vu në krye të Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës. Veçmas duhet cekur ndihma morale që ka dhënë për Ahmet Krasniqin dhe subjektin ushtarak që ai e përfaqësonte, shoqata e shqiptarëve të Amerikës «Vatra», ndërsa ndihma financiare ka qenë jashtëzakonisht e madhe nga Shoqata e Bukëpjekësve «Hasi» në Kroaci.

Edhe individ nga katër anët e botës, ku jetojnë shqiptarët, e kanë ndihmuar FARK-un me mjete materiale apo financiare. Në këto ndihma është dalluar zotëri Ramadan Gashi me banim në SHBA duke i dhuruar SHP të FARK-ut durbi dhe telefona satelitor. Ka ndihmuar shumë edhe Hilmi Gashi me paisje të ndryshme, e shumë të tjerë. Ai pati takime edhe me personalitete

dhe persona që përfaqësonin faktorin ushtarak të Kosovës. Duke ditur se Salih Çeku është njëri ndër themeluesit e parë të njërive të para guerile të Republikës së Kosovës në Dukagjin, Ahmet Krasniqi takohet me të për ta biseduar çështjen e bashkimit të grupit të tij ushtarak me Ministrinë e Mbrojtjes.

Takimi u bë në Zvicër në fillim të muajit mars. Ministrinë e Mbrojtjes e përfaqësoi Ahmet Krasniqi dhe Hilmi Nebihu, ndërsa grupin ushtarak të Salih Çekut e përfaqësonte Salih Çeku, Zenun Idrizi dhe Saim Tahiri.

Pas shqyrtimit të shumë çështjeve ushtarake dhe politike, Salih Çeku pa kurrëfarë kushtesh e shkriu grupin e vet ushtarak, në Ministrinë e Mbrojtjes dhe mori detyra konkrete prej Ahmet Krasniqit.

Hapi tjetër i Ahmet Krasniqit ishte vënia e kontakteve me UÇK-në, me qëllim të bashkimit të faktorit ushtarak të Republikës së Kosovës. Takimin e parë e bëri me Bardhyl Mahmutin, nga mesi i muajit mars të vitit 1998, ku u shkëmbyen mendime.

Ahmet Krasniqi arsyetoi nevojën e bashkimit të të gjitha forcave politike dhe ushtarake të Republikës së Kosovës, dhe në veçanti domosdoshmërinë e bashkimit të faktorit ushtarak në një subjekt të përbashkët. Ahmeti premtoi se në dispozicion të faktorit të bashkuar ushtarak do t'i vinte të gjithë ushtarakët shqiptarë të Republikës së Kosovës, dhe të gjitha mjetet që i kishte Qeveria e Kosovës për resorin e Ministrisë së Mbrojtjes. Bardhyl Mahmuti nga ana e tij premtoi se do të organizonte një takim të një niveli më të lartë të UÇK-së me të, pasi që ai nuk kishte autorizim të zhvillonte bisedime për bashkëpunim apo për bashkim me subjekte tjera ushtarake.

Pas një muaj organizohet takimi i dytë i një niveli më të lartë të UÇK-së dhe Ministrisë së Mbrojtjes. Takimi organizohet në Zvicër, ku nga ana e Ministrisë merr pjesë Ahmet Krasniqi dhe Hilmi Nebihu, ndërsa nga ana e SHP të UÇK-së kanë marrë pjesë Xhavit Haliti, Shaban Muja dhe Sherif Bilali. Edhe në këtë takim nuk u arrit bashkimi i dy subjekteve ushtarake edhe pse të dy palët shprehën nevojën e bashkimit. Xhavit Haliti u zotua se do të shtrojë çështjen e bashkimit të UÇK-së dhe Ministrisë së Mbrojtjes me personat që janë në krye të SHP të UÇK-së. Ahmet Krasniqi premtoi se të gjitha mjetet e Qeverisë së Kosovës që janë paraparë për Ministrinë e Mbrojtjes dhe oficerët që janë inkuadruar në Ministri do t'i vërë në shërbim të subjektit të ri ushtarak, njëherit shprehu gadishmërinë ta ndihmojë UÇK-në nga mjetet e Fondit të Qeverisë së Kosovës që qenë paraparë për Ministrinë e Mbrojtjes. Shuma prej 3 milion 275 mijë DM iu dorëzua

Xhavit Halitit në Tiranë nga përfaqësues të Ministrisë së Mbrojtjes me pëlqimin e Bujar Bukoshit, në prezencën e Kadri Balës, nëpunës në Përfaqësinë e Republikës së Kosovës në Tiranë.

Deri sa ishte Ahmet Krasniqi në Tiranë gjatë muajit prill të 1998 takohet me përfaqësuesin e LKÇK-së zotëri Sejdi Veselin, për çështje të bashkimit. Sejdi Veseli u zotua se do të kontribonte në bashkimin e subjektit ushtarak, pra, ai pranoi bashkimin e LKÇK-së në subjektin ushtarak që e parashihte ta formonte Ahmet Krasniqi.

Po ashtu Ahmet Krasniqi pati takime edhe me Ismet Avdullahun, që përfaqësonte njësitë çlirimtare të Llapit, i cili premtoi se do të merrte kontakte me komandantët e Llapit dhe do të shtronte çështjen e bashkimit të njësive të Llapit në subjektin e ri ushtarak që propozonte dhe kërkonte Ahmet Krasniqi.

Në takimin tjetër që e pati Ahmet Krasniqin me Ismet Avdullahun, pas pak kohe, Avdullahu ia përcjellë fjalët e komandantit të njësive guerile të Llapit Ilir Konushëfici, i cili e pati zëvendësuar Zahir Pajazitin pas vrasjes së tij, se «njësitë guerile të Llapit e shohin të domosdoshme formimin e një subjekti ushtarak të përbashkët me një komandë të përbashkët dhe angazhimit të Ahmet Krasniqit rreth bashkimit të faktorit ushtarak shqiptar e përkrah dhe e vlerëson si shumë të qëlluar».

ME MARRËVESHJEN E OSLOS, BËHEJ BASHKIMI I UÇK-së DHE MINISTRISË SË MBROJTJES NË NJË FORCË TË VETME TË QUAJTUR FARK

Më në fund, edhe pse me vonesë, Xhavit Haliti dhe Agim Mehmeti organizuan takimin e nivelit më të lartë në mes Ministrisë së Mbrojtjes dhe të UÇK-së. Bisedimet u mbajtën në Oslo, në kryeqytetin e Norvegjisë prej 21–23 maj 1998. Ministrinë e Mbrojtjes e përfaqësuan: kolonel Ahmet Krasniqi dhe Agim Mehmeti, ndërsa UÇK-në e përfaqësuan: Adem Demaçi, Xhavit Haliti, Shaban Muja dhe Fatmir Zymberi. Bisedat edhe pse ishin të gjata dhe të vështira, më në fund, dy palët arritën marrëveshjen për formimin e një subjekti ushtarak të përbashkët me një komandë dhe me një Shtab komandues, që do të quhej: Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës.

Ndërsa organi komandues i FARK-ut do të quhej Shtabi i Përgjithshëm i FARK-ut. Për shkak se Adem Demaçi jetonte në Prishtinë, për t'i ikur çdo dyshimi se dikush mund ta keqpërdorte marrëveshjen në formë të shkruar, marrëveshja është bërë gojarišt, me dorëzanë, taman ashtu sikur i kanë bërë burrat e fortë me shekuj të tërë, në bazë të Kanunit të Lekë Dugagjinit. Ahmet Krasniqi duke pasur një respekt dhe besim të jashtëzakonshëm për Adem Demaçin nuk e ka parë të arsyeshme të këmbëngulte që marrëveshja të bëhej me shkrim. Jam njëri prej njerëzve të parë që kam marrë vesh për marrëveshjen e Oslos, pasi kam qenë në dijeni për organizimin e atij takimi. Disa ditë para se të fillonin bisedimet në mes Ahmet Krasniqit dhe Adem Demaçit i kam bërë telefon Hajdin Abazit të më vinte në kontakt me Adem Demaçin, i cili gjendej ato ditë në Norvegji. Pas disa minutash ma dha numrin e telefonit dhe unë i tregova Adem Demaçit shkurtimisht për biografinë e Ahmet Krasniqit. Ia bëra me dije edhe një fakt që do të kishte shumë rëndësi për Demaçin. I tregova se Ahmet Krasniqi kishte qenë antarë i «Lëvizjes» (Lëvizjes Nacional Çlirimtare të Kosovës dhe Viseve tjera Shqiptare në Jugosllavi–LNÇKVSHJ), dhe se është dërguar në akademi ushtarake nga ana e «Lëvizjes», prandaj i sugjeroja të kishte besim të plotë në të! Demaçi më falenderoi për të dhënat dhe sqarimet dhe më siguroi se do të kishte «besim të plotë në Ahmet Krasniqin».

Atë ditë që u kthye nga takimi i Oslos Ahmeti më njoftoi për rrjedhën e bisedimeve dhe për arritjen e marrëveshjes për bashkimin e UÇK-së dhe të Ministrisë së Mbrojtjes në një subjekt të vetëm ushtarak. Sipas tij deri në arritjen e marrëveshjes janë rrahur shumë mendime dhe është diskutuar për shumë çështje të ndryshme ushtarake dhe politike.

Në fillim të bisedimeve ka pasur mospajtime të mëdha në mes Adem Demaçit dhe Ahmet Krasniqit për shumë çështje, por ato dalëngadalë janë zgjidhë, në sajë të besimit reciprok dhe argumenteve dhe arsyes së shëndoshë, se të bashkuar, shqiptarët do të ishin më të fortë për ta përballuar dhe për ta mundur okupatotin barbarë. Në Oslo përfaqësuesit e dy subjekteve ushtarake arritën këtë marrëveshje:

1. Ministria e Mbrojtjes e Republikës së Kosovës dhe UÇK-ja bashkohen në një subjekt të vetëm ushtarak që do të quhej Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës. (FARK)

2. Këtë subjekt ushtarak do ta përbënin këto njësi:

- a. Njësitë Operative të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës (UÇK).**
- b. Policia Ushtarake e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës (UÇK–Policia Ushtarake).**
- c. Njësitë e Mbrojtjes Teritoriale të Kosovës (MTK).**
- d. Njësitë e Aviacionit Luftarak dhe të Mbrojtjes Kundërajrore (AL–MKA).**

3. Ky subjekt ushtarak do ta kishte Shtabin e Përgjithshëm, që do të ishte organi më i lartë komandues, në të cilin do t'i kishin përfaqësuesit e vetë subjektet dhe grupet ushtarake që do të shkriheshin në të.

4. Një pjesë e Shtabit të Përgjithshëm do të vepronte në Shqipëri, e do të merrej me këto çështje:

a. Mobilizimin e vullnetarëve që do të vinin nga diaspora, përgatitjen dhe stërvitjen e tyre në Shqipëri dhe më pas dërgimin e tyre në Kosovë në formacione luftarake, të drejtuara nga kuadri ushtarak profesional që do të jenë të gatshëm për t'i kryer me sukses detyra luftarake operative

b. Me çështje të logjistikës.

c. Me trajnimin e oficerëve dhe aftësimin e ushtarëve të dalluar për detyra komanduese.

ç. Të qështjeve të bashkëpunimit me faktorë ushtarakë ndërkombëtarë.

d. Me çështje të informimit dhe të propagandimit të luftës çlirimtare etj. Ndërsa pjesa tjetër e Shtabit të Përgjithshëm të FARK-ut që do të vepronin në Kosovë, do të merrej me organizimin e luftës çlirimtare, udhëheqjen e luftës dhe me komandimin e Forcave të Armatosura të Republikës së Kosovës.

5. Marrëveshja njëhite formacionet ushtarake që vepronin në Kosovë bashkë me komandantët e tyre, si dhe emrin me të cilin qenë zyrtarizuar në opinionin publik.

6. Njësitë egzistuese që vepronin në Kosovë do të riorganizoheshin dhe do të forcoheshin me kuadro ushtarake profesionale, me qëllim të funksionimit të komandës hierarkike dhe të disiplinës ushtarake moderne.

7. Kuadri i deriatëhershëm udhëheqës i njërive të UÇK-së do të gradohej me grada ushtarake sipas kriterëve të përgjithshme ushtarake dhe propozimeve konkrete në çdo njësi ushtarake veç e veç.

8. Ndalohej politizimi i ushtrisë.

9. Komunikatat e UÇK-së nuk do të dilnin në opinion pa u korrigjuar nga Komandanti i SHP të FARK-ut, kolonel Ahmet Krasniqi.

10. Opinioni nuk do të njoftohej për bashkimin e dy subjekteve ushtarake, Ministrisë dhe UÇK-së në FARK, për shkaqe strategjike dhe diplomatike, për deri sa ushtria të forcohej në atë nivel, që të ishte në gjendje të kryente aksione operative, që do ta ngrinin nivelin e luftimeve nga mbrojtja në mësyemje, nga lufta guerile në luftë frontale.

11. Do të funksiononin të dy fondet egzistuese: Fondi i Qeverisë së Kosovës dhe Fondi Vendlindja Thërret.

12. Të gjitha mjetet e grumbulluara në dy fondet egzistuese do të përdorën për forcimin dhe modernizimin e njësisë çlirimtare të FARK-ut.

13. Adem Demaçi mori për detyrë të konsultojë dhe t'ia afronte detyrën e Komandantit të Njësisë të Mbrojtjes Territoriale të Republikës së Kosovës ushtarakut madhor Ramadan Qehajës, dhe po qe se ai e pranonte detyrën, Demaçi do ta lajmëronte Ahmet Krasniqin.

Kjo është në thelb përmbajtja e plotë e marrëveshjes.

Tani pasi i kemi njohur lexuesit me përmbajtjen e saj na lejohet të pyesim: kush do të humbte dhe kush do të fitonte po të ishte realizuar kjo Marrëveshje?

Ishte forcuar apo dobësuar UÇK-ja?

Përgjigjet merren me mend por, fatkeqësisht karrieristët e sëmurë për pushtet të LBDK-së dhe të pararojës staliniste të LPK-së ishin të verbuar nga karrierizmi, të manipuluar nga agjenturat serbo-greke, prandaj nuk lejuan të vihej në jetë Marrëveshja e Oslos. Ahmet Krasniqi pas kthimit të tij nga Norvegjia në Zvicër, me stafin e Ministrisë së Mbrojtjes shkoi në Tiranë, për ta formuar pjesën e SHP të FARK-ut, që sipas Marrëveshjes së Oslos do të formohej në Tiranë, dhe kështu bëri hapat konkret për ta vënë atë në jetë.

Me urdhërin e Ministrit të Mbrojtjes të Republikës së Kosovës dhe Komandantit të SHP të FARK-ut, kolonel Ahmet Krasniqi u kryen këto detyra:

1. U gjet objekti ku do të punonte SHP i FARK-ut në Tiranë.

2. U hapën qendrat stërvitore në Viçidol dhe në Papaj nga ana e Salih Çekut dhe Zenun Idrizit në afërsi të kufirit shqiptaro-shqiptarë, në Tropojë.

3. U thirrën ushtarakët nga Evropa Perëndimore që vullnetarisht kishin shprehur gatishmërinë për t'i kryer obligimet kombëtare dhe kushtetutare ndaj Atdheut.

4. U caktua kuadri më i aftë që gjendej në dispozicion të merrej me përgatitjen e brigadave të para operative të UÇK-së, për t'i dërguar sa më shpejt në Kosovë.

Po ashtu bënë takime dhe zhvillon biseda me Xhavit Halitin për formimin e Pjesës së SHP të FARK-ut në Tiranë, që e parashihte Marrëveshje e Oslos. Ahmet Krasniqi kërkoi nga Xhavit Haliti që në afatin sa më të shkurtë t'ia sjellë listën e njerëzve të UÇK-së që do t'i marrin detyrat dhe përgjegjësitë në Pjesën e SHP të FARK-ut, që kishte filluar të formohej në Tiranë, dhe pastaj të formohej edhe Pjesa e SHP të FARK-ut në Kosovë sa më parë që të ishte e mundur. Xh. Haliti e dha listën e anëtarëve që do të punonin në Pjesën SHP të FARK-ut në Tiranë, ku përpos tij figuronin edhe Azem Sylja, Shaban Muja, Fatmir Zymberi dhe Shaip Muja, por ajo nuk ishte e plotë, pasi në atë listë nuk kishte persona që përfaqësonin SHP të UÇK-së që vepronin në Kosovë.

Xh. Haliti arsyetohej se duhet një kohë bukur e gjatë për t'u konsultuar me komandantët e UÇK-së, dhe se duhet dalëngadalë të punohet me ta për t'i bindur se është e domosdoshme ta pranojnë marrëveshjen e Oslos. Pastaj fillon me pengesën tjetër: Xhavit Haliti dhe antarët tjerë që e përfaqësonin UÇK-në SHP të FARK-ut nuk e përfillnin rregulloren ushtarake pasi që nuk lajmëroheshin në selinë e Shtabit, që sipas rregullave ushtarake, ata do të duhej çdo ditë të vinin në SHP të FARK-ut për të marrë detyra, dhe për t'i kryer ato.

Ata nuk vinin në Shtab me arsyetimin se ata janë mësuar të punojnë ilegalisht, dhe nuk mund t'i përshtaten rregullave ushtarake, por do të punojnë në terren për gjetjen e armatimit nëpër fshatrat e Shqipërisë. Ahmet Krasniqi në fillim i mori si të arsyeshme kërkesat e Xh. Halitit duke shpresuar se këto pengesa shumë shpejt do të largohen. Por pa marrë parasysh pengesat e tyre, Ahmet Krasniqi formimin e SHP të FARK-ut e merrte si punë shumë të ngutshme, duke ditur se situata politike dhe ushtarake në Kosovë nuk shkonte në të mirë të shqiptarëve.

Kështu prej kuadrit ushtarak që i kishte nën urdhërat e tij i caktoi këta ushtarakë, që do të kryenin përkohësisht këto detyra dhe funksione ushtarake në Pjesën SHP të FARK-ut të Tiranë., deri sa të vijnë përfaqësuesit e SHP të UÇK-së për t'i marrë detyrat dhe përgjegjësitë në SHP të FARK-ut

PËR AHMET KRASNIQIN MARRËVESHJA E OSLOS QE NJË FITORE ME RËNDËSI KOMBËTARE

Ahmet Krasniqi bëri këto emëtime për pjesën e Shtabit të Përgjithshëm të FARK-ut: Kryeshef të SHP të FARK-ut (pjesa e Tiranës) oficerin me akademi ushtarake Jahir Hysenin, i cili pas një kohe të shkurtër për shkaqe objektive kthehet në Zvicër. Në vend të tij caktohet kolonel Halil Bicaj, oficer me akademi ushtarake, me përvojë lufte nga Bosnja. Kryeshef i Shërbimit Informativ caktohet Hilmi Nebihu. Kryeshef të Sigurimit në kuadër të Shërbimit Informativ caktohet Ismet Ibrahim. Kryeshef për Zbulim dhe Kundrazbulim caktohet Isa Haziri, (me përvojë lufte në Bosnje). Ndhimësa të tij cakton Miftar Zibën. Kryeshef të Shërbimit për mobilizim dhe punë personale Sylejman Kollçakun, Kryeshef i Shërbimit të logjistikës caktohet Xhafer Jashari.

Caktohen edhe kryeshefat e shërbimeve në kuadër të logjistikës: Kryeshef i shërbimit të komunikacionit Shyqiri Spahiun, Kryeshef të shërbimit teknik cakton Bashkim Kalaveshi. Të gjithë të sipërpërmendurit me akademi ushtarake.

Caktohen edhe ndihmësat e kryeshefit teknik: Fadil Hakiu, Zenun Idrizi, Halil Geci dhe Hasan Krasniqi. Kryeshef i shërbimit të ndërtimtarisë Avdullah Tafili (Inzhinjer i ndërtimtarisë), Kryeshef i shërbimit të intendenturës Nevruz Berisha, Kryeshef i Mbrojtjes Teritoriale u emërua përkohësisht Selim Rrahmani deri sa të vinte Ramadan Qehaja.

Kryeshef për moral dhe marrëdhënie civilo-ushtarake Ibrahim Shala, politolog.

Kryeshef i shërbimit të shëndetësisë, mjeku Agron Isufi. Drejtuesi i resorit të operativës, oficeri me akademi ushtarake Ahmet Alishani, shef i Protokollit në resorin e Operativës, oficeri Gani Ahmetaj. Pastaj emërohen shefat e lëmvë të ndryshme ushtarake. Kryeshef i artilierisë, ushtaraku Ahmet Kukolaj.

Kryeshef për njësi të blinduara, ushtaraku Bajram Sylja. Kryeshef për Lidhje, ushtaraku Nehat Koçinaj.

Kryeshef për aviacion ushtarakun pilot Shaban Shkreli. Kryeshef për kontroll ajror ushtarakun Tomor Buza. (Edhe ushtarakët e sipërpërmendur

me akademi ushtarake të kryera) U caktuan gjithashtu edhe dy referentë për çështje fetare, njëri për religjionin mysliman dhe tjetri për religjionin katolik.

Komandant i batalionit të policisë ushtarake u emrua oficeri me akademi ushtarake Afir Hoxha.

U formua gjithashtu edhe Drejtoria Informative e Ministrisë së Mbrojtjes në këtë përbërje: Rifat Haxhiu, drejtor, oficer me akademi ushtarake, Zv. drejtor Naser Haziri, gazetarë: Skënder Zogaj, Seremb Gjergji, Ibrahim Shala, Gani Buçinca, Shefqet Jashari-Strofcu. Prej nëntorit 1998 u inkadrua edhe gazetari Besnik Kada. Kjo Drejtori me urdhërin e Ministrit të Mbrojtjes dhe Komandantit të SHP të FARK-ut kolonel Ahmet Krasniqi nxori organin e Forcave të Armatosura të Republikës së Kosovë, revistën mujore «Revistë Ushtarake» politika redaktuese e së cilës sipas Ahmet Krasniqi do të duhej të ishte «në funksion të informimit, organizimit, ngritjes dhe të forcimit të Forcave të Armatosura, luftës çlirimtare, lirisë dhe pavarësisë së Atdheut».

Përpilimi i rregulloreve e i dokumentacionit përkatës, ishte një detyrë me rëndësi të madhe në funksionimin e Shtabit të Përgjithshëm të FARK-ut. Ahmet Krasniqi jep urdhërin për formimin e formacioneve materialo-teknike, nga niveli i skuadrës deri në nivel të brigadës.

Cakton juristin e diplomuar dhe oficerin me akademi ushtarake Naser Limanin përgjegjës për përpilimin e dokumentacionit juridik: Ligjin ushtarak dhe rregulloret tjera juridike. Urdhëron formulimin e tekstit të Betimit për ushtarakë dhe ushtarë që do të kyçeshin në UÇK, urdhëron përpilimin e Rregullores për formimin dhe dukjen e flamurit luftarak, mënyrën e dorëzimit të tij komandantëve të brigadave.

Rrjedhat e ngjarjeve që pasuan pas arritjes së Marrëveshjes së Oslos qitën në shesh se nuk ishte Adem Demaçi «shefi» i UÇK-së siç mendonte dhe besonte Ahmet Krasniqi, por ishte Xhavit Haliti, i cili e kishte afruar afër vetes Adem Demaçin vetëm sa për të fituar kredibilitet.

Tani ka shumë fakte që dëshmojnë këtë vlerësim, por unë do të cek vetëm disa prej tyre. Kur Adem Demaçi mbronte UÇK-në, dhe pastaj duke ditur se shqiptarët nuk ishin bërë gati për të luftuar me Serbinë, kërkonte nga udhëheqja e UÇK-së po ashtu edhe nga policia dhe ushtria serbe «të shpallnin një armëpushim për tre muaj», Demaçi që rrezikuar të burgosej nga policia serbe. Atëherë Xhavit me argatët e tij nuk dëgjuan për propozimin dhe kërkesat e Demaçit. Por më vonë, siç tregon Xhavit, kur i

kishin punët ngusht e thërrasin Demaçin për t'ju ndihmuar në formimin e «Asamblesë së Kosovës». Xh. Haliti në intervistën e tij thotë: «...meqë përpjekja e parë dështoi, (e ka fjalën për krijimin e Asamblesë së Kosovës dhe Qeverisë që do të dilte nga ajo Asamble, plan që kundërshtonte kërkesën amerikane për formimin e një Qeverie të Kosovës nga të gjitha subjektet politike dhe UÇK-a, vërejtja ime) e sidomos pas kontakteve me diplomacinë e huaj, veçanërisht me atë të SHBA-ve, vërtet ishte domosdoshmëri të bëhej edhe një përpjekje e re, kështu që e thirrëm Adem Demaçin për të biseduar dhe për t'u marrë vesh me të. U vendos që Adem Demaçi të jetë njëri ndër negociatorët kryesorë për krijimin e Asamblesë së Kosovës dhe u caktuan ata që dihen si përfaqësues të UÇK-së. «

Xh. Haliti dhe këshilltarët e tij edhe me rastin e Marrëveshjes së Oslos, për ta mashtruar Ahmet Krasniqin, e thërrasin Adem Demaçin duke ditur se çfarë besimi dhe respekti kishte Ahmeti për Demaçin. Bisedat për arritjen e bashkimit të Ministrisë dhe të UÇK-së në mes Demaçit dhe Krasniqit janë bërë me qëllimin më të mirë, për ta forcuar faktorin ushtarak, dhe mu për atë kanë arritur atë që është arritur. Por, Xh. Haliti dhe argatët e tij kishin tjera qëllime, në radhë të parë përvetësimin e Fondit të Qeverisë së Kosovës. Së dyti duke i angazhuar ushtarakët e Republikës së Kosovës nën komandën e Ministrisë së Mbrojtjes të Kosovës në Tiranë, ata e kishin më kollaj për t'i pasur nën mbikqyerje të vazhdueshme, për të mos lejuar hyrjen e tyre në Kosovë.

Atyre u kishte rënë në vesh plani rezervë i Ahmet Krasniqit, i cili planifikonte që po të mos arrihej bashkimi i faktorit ushtarak, ai do të hynte me të gjithë ushtarakët që i përkisnin Ministrisë së Mbrojtjes në Kosovë, në mënyrë ilegale. (Për atë qëllim ai kishte bërë marrëveshje me një shtet ballkanik që ta furnizonte Ministrinë e Mbrojtjes së Kosovës me dokumente udhëtimi për ushtarakët e saj, që nuk kishin pasaporta). Marrëveshja e Oslos nuk ishte asgjë tjetër përpos një kurthë e Xh. Halitit dhe mësuesve të tij sekret, qëllimi i të cilëve ishte që me të t'ua «lidhnin» duar e këmbë dy personaliteteve me ndikim Adem Demaçit dhe Ahmet Krasniqit, që me veprimtarinë e tyre, të mos kishin mundësi t'ua prishin planet dhe skenarët për realizimin e një marrëveshje tjetër, që ishte shumë më e rëndësishme për ta, pasi garantonte ardhjen e tyre në pushtet, marrëveshjes së Zyrhut. Është e vërtetë se Marrëveshja e Oslos ia mundësoi Ahmet Krasniqit të krijonte pjesën e SHP të FARK-ut në Tiranë. Por për këtë nuk mërzitej fare Xh. Haliti dhe as A. Sylja pasi që ai dhe bashkëpunëtorët e tij ishin ishin nën

mbikqyrjen e SHIK-ut dhe të njerëzve të tij me grada ushtarake që ishin dërguar te Ahmet Krasniqi nga Xh. Haliti, I. Kelmendi dhe H. Hyseni me detyra speciale për ta vëzhguar dhe për ta penguar me të gjitha mënyrat Ahmet Krasniqin dhe SHP të FARK-ut.

Por Ahmet Krasniqi dhe bërthama e shëndoshë rreth tij, që nuk pranuan të hanë me shumë lugë, dhe të kenë shumë fytyra, që punuan me përkushtim për bashkimin e subjekteve politike dhe ushtarake të Kosovës, që nuk i mohonin institucionet shtetërore dhe as punën e tyre, që punonin pa hile për ta forcuar faktorin ushtarak, që punuan me përkushtim për Kosovë dhe për shqiptari, edhe në ato kushte dhe rrethana shumë të vështira, para syve të spiujve të UDB-së jugosllave dhe para spiujve të UDB-së së Tiranës, në saje të aftësive dhe vullnetit të tyre të pathyeshëm, kryen shumë punë të rëndësishme, që më vonë do të sillnin sukseset e para të UÇK-së në frontin e luftës në disa beteja që patën rëndësi të madhe ushtarake dhe kombëtare për shqiptarët.

Formimi i pikës për grumbullimin e armatimit në Tropojë dhe të qendrave stërvitore në Viçidol dhe në Papaj nga Salih Çeku dhe Zenun Idrizi, që e përfaqësonin Grupin ushtarak të Deçanit në FARK, ishte një fitore e rëndësishme e Pjesës së SHP të FARK-ut në Tiranë, pasi që në ato qendra u aftësuan ushtarakët dhe ushtarët e parë të brigadave operative të UÇK-së, Brigadat 134, 131, 133 që hynë në Kosovë për kryerjen e aksioneve operative, në mënyrë të organizuar, si Ushtri e Rregulltë e Republikës së Kosovës, qysh parashihte Marrëveshja e Oslos. Po në ato qendra stërvitore u përgatitën ushtarakët dhe ushtarët e FARK-ut për ta thyer kufirin që i ndau në dysh shqiptarët.

Ushtarakët dhe ushtarët trima të FARK-ut, nën komandën e Agim Ramadanit, Salih Çekut, Anton Çunit, Rustem Berishës e të tjerëve, me thyerjen e kufirit shqiptaro-shqiptar, që iu vu shqiptarëve me padrejtësi dhe me dhunë, e pasuruan historinë tonë kombëtare edhe me një betejë të rëndësishme, me një epope, me një fitore të shkëlqyer, që do të quhet Beteja e Kosharës. Po ajo betejë, Beteja e Kosharës do të ketë rëndësi historike për shqiptarët, ashtu sikur që pati rëndësi historike rrëzimi i Murit të Berlinit për gjermanët. Siç dihet, ushtarakët që i zgjodhi Ahmet Krasniqi për kryerjen e aksioneve të para operative në Kosovë, arritën shumë suksese, por do t'i veçoja vetëm dy prej tyre. Beteja e Loxhës e udhëhequr nga komandant Tahir Zemaj dhe Beteja e Kosharës nën udhëheqjen e Agim Ramadanit, Salih Çekut, Anton Çunit, Rustem Berishës, etj. dëshmojnë se

po të mos ishte shkelur Marrëveshja e Oslos nga Xh. Haliti dhe argatët e tij, Kosova do të çlirohej nga FARK-u në saje të dijës së ushtarakëve tanë për ta udhëhequr luftën, dhe punës së pa kursyer të bashkëkombasëve, ashtu siç e parashihte kolonel Ahmet Krasniqi me një shkrim–analizë të situatës ushtarake në Republikën e Kosovës që ua pati dërguar Bujar Bukoshit, Ibrahim Rugovës dhe Sali Berishës në janar të 1997.

Nëpërmjet atij shkrimi Ahmet Krasniqi ua bëri me dije këtyre personalitetëve dhe në veçanti Kryeministrit të Republikës së Kosovës Bujar Bukoshit, që ishte e domosdoshme të formoheshin Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës për të arritur synimet e larta kombëtare që i parashihte Kushtetuta e Kaçanikut.

Deri tash, nga pjesëmarrësit e takimit, me sa di unë ka folur vetëm Xhavit Haliti, i cili në intervistat e tija të botuara në «Klan» dhe në «Zëri» plotësisht mohon se në takimin e Oslos është arritur ndonjë marrëveshje për bashkimin e UÇK-së dhe të Ministrisë së Mbrojtjes.

Opinionin i gjërë ende nuk e ka të qartë se kishte apo nuk kishte marrëveshje për bashkimin e këtyre subjekteve ushtarake, pasi që deri tash për atë Marrëveshje përpos Xh. Halitit, kam folur unë, autori i këtij shkrimi, në bazë të pohimeve të ndjerit Ahmet Krasniqit. Po ashtu ka folur edhe Dr. Zekeria Cana, kolonel Tahir Zemaj, Rexhep Kastrati e ndonjë tjetër, por fatkeqësisht deri më sot nuk ka folur Adem Demaçi. Shtrohet pyetja pse Adem Demaçi nuk foli asnjë fjalë për takimin e Oslos, nuk foli as për vrasjen e Ahmet Krasniqit edhe pse opinionin i gjerë pret me padurim përgjigjen e tij, fjalën e tij?

Siç dihet, pas çlirimit të Kosovës, karrieristët dhe agjenturat e ndryshme, kanë mundur edhe t'ia japin një plumb pas koke Adem Demaçit po të fliste. Por tash, kur komplotistëve u ka dalur «duqi i të ligave» që ia bënë Kosovës, nuk ka pse të frigohet Adem Demaçi. Ai e di mirë se ia ka borxh jo vetëm Ahmet Krasniqit dhe familjës së tij, por ia ka borxh opinionit, ia ka borxh historisë, për ta zbardhur takimin e Oslos, për të na e shpjeguar atë. Xh. Haliti nuk i zihet për të madhe edhe kur të gënjejë, edhe kur të shpifë, edhe kur të kërcënojë. Fjalëve të tij askush nuk ua vë veshin. Përkundrazi, fjala e Demaçit ka peshë. Demaçi ka treguar me fakte se ka guximin qytetar ta thotë të vërtetën, edhe kur ajo e dëmton atë personalisht. Po që se edhe më tutje Demaçi i «shti veshët në lesh» dhe nuk flet për marrëveshjen e Oslos, atëherë është e sigurtë se ai është hisedar me Xh. Halitin dhe me SHIK-un për ta kurthuar Ahmet Krasniqin me marrëveshjen

e Oslos. Siç dihet, nga ana e Ministrisë së Mbrojtjes në takimin e Oslos ka qenë edhe Agim Mehmeti, zv. ministër i Ministrisë së Mbrojtjes.

Disa herë jam takuar me të në tubimet që mbahen në Zvicër nga kurbetqarët shqiptarë. Ai në ato tubime zakonisht e përshëndet masën duke «rrahur gjoks» se ishte njeriu i dytë i Ministrisë së Mbrojtjes dhe i Pjesës së SHP të FARK-ut, qëllimi i të cilit është të «fitojë poena dhe autoritet», që kur të bëhet Kosova e pavarur ta zërë një vend me rëndësi në FARK. Disa herë kam kërkuar prej tij të flasë për marrëveshjen e Oslos, pasi opinionin do të dijë të vërtetën, pasi që Xhavit Haliti dhe argatët e tij po pshtyjnë dhe po shpifin për Ministrinë dhe FARK-un. Por ai, në vend se ta marrë këshillën time ashtu si duhet, me gjestet dhe pamjen e jashtme shihet se dikush ia ka shti «lepujt në bark». Më shtin në gjynah i gjori, kur fillon të skuqet, dridhet dhe fillon të arsyetohet: «Është heret! Është shumë heret të dilet në opinion! Ende s'ka ardhur koha të dilet me të vërtetën për ta zbardhur marrëveshjen e Oslos!». Një ditë ndoshta edhe do të flasë, por a thua vallë do ta thotë të vërtetën e plotë për bisedimet dhe marrëveshjen e Oslos?!

Sa i përket Shaban Mujës, i cili ishte pjesëmarrës në ato takime, jam i bindur, edhe pse nuk e njoh, se tek ai do të fitojë arsyeja mbi ndjenjat dhe mbi obligimet që i ka ndaj Xhavitit. Për hir të nderit të familjes dhe babës që njihet jo vetëm në Drenicë, por edhe më larg për burrë të mirë dhe atdhetar, ai ka për ta thënë të vërtetën. Por mbi të gjitha, Shaban Muja për hir të Drenicës heroike, që lindi dhe rriti aq shumë burra që ia zbardhën fytyrën kombit, do ta na e zbardhi marrëveshjen e Oslos. Edhe unë për hir të vërtetës, dhe për hir të opinionit të gjërë jam i detyruar, pa dëshirën time, t'i vë në dukje raportet që i kam pasur me të ndjerin Ahmet Krasniqi, me qëllimin e vetëm, që t'ua bëj me dije opinionit të gjerë se pohimet e mia për marrëveshjen së Oslos nuk janë shpifje, por janë të vërteta, pasi që me Ahmet Krasniqin kemi qenë shokë qysh nga rinia jonë e hershme.

Kemi qenë antarë të së njëjtës organizatë ilegale: «Lëvizjes Nacional Çlirimtare të Kosovës dhe Viseve tjera Shqiptare në Jugosllavi» (LNÇKVSHJ). Ndërsa Ahmet Krasniqi ka shkuar për ta studjuar artin ushtarak me porosinë dhe kërkesën e kryetarit të organizatës së lartëpërmendur Metush Krasniqit. Pra, Ahmet Krasniqi nuk ka pasur kurrfarë fshehtësie sa i përket veprimtarisë kombëtare të më hershme apo të mëvonshme ndaj meje. Nga viti 1996 kur jemi takuar në Zvicër me të, më ka shpjeguar për takimet që i kishte pasur me F. Aganin, B. Bukoshin dhe Xh. Shatrin për çështje të Kosovës dhe FARK-ut . Nga banesa ime ka

shkuar në Oslo dhe është plotësisht e logjikshme që më ka njoftuar për rrjedhën e bisedimeve dhe për arritjen e marrëveshjes në mes tij dhe Demaçit. Është e nevojshme të ceket se kam qenë i kështu në Drejtorinë Informative të Ministrisë së Mbrotjtjes të Republikës së Kosovës në cilësinë e gazetarit në redaksinë e organit të ministrisë «Revistë Ushtarake».

Pra, kam të dhëna të shumta për Ministrinë, FARK-un dhe UÇK-në. Shtrohet pyetja kujt i duhet besuar në këtë rast: Xh. Haliti si pjesëmarrës i atij takimi, i cili ka arsye të forta për ta mohuar marrëveshjen e Oslos, apo mua që nuk isha pjesëmarrës në ato bisedime, por që kam qenë i njoftuar me to nëpërmjet Ahmet Krasniqit?

Me qëllim që lexuesi të jetë në gjendje ta kuptojë të vërtetën e bisedimeve të Oslos, të kuptojë se kishte apo nuk kishte marrëveshje, do t'i citoj ca pohime të Xh. Haliti nga intervistat e tij. Në intervistën e tij të botuar në «Klan» në mars të vitit 2000, përkitazi me takimin e Oslos thotë: «çështja për të cilën ne nuk u muarëm vesh ishin se nga Ahmet Krasniqi dhe Agim Mehmeti u kërkua që të unifikohej Shtabi dhe, sipas tyre, ky Shtab duhej të vepronte në Tiranë.

Çështje tjetër që u shtrua nga ata ishte se asnjë komunikatë e UÇK-së nuk mund të jepej pa e parë dhe pa e nënshkruar Ahmet Krasniqi. Me këto dy kërkesa ne nuk jemi pajtuar...! Takimi zgjati deri në ora 4 të mëngjesit, asnjë marrëveshje nuk është nënshkruar». Pra, Xh. Haliti i vë në dukje disa nga çështjet për të cilat është biseduar në atë takim, por edhe kur flet për çështje konkrete siç është rasti për SHP të FARK-ut, ai i shtrembëron qëndrimet e Ahmet Krasniqit, pasi që nuk ishte e vërtetë se Ahmet Krasniqi ka kërkuar që SHP i FARK-ut të vepronte në Tiranë, por ai kërkonte që një pjesë e tij të vepronte në Tiranë dhe një pjesë të vepronte në Kosovë, me qëllimin e vetëm që sa më mirë të funksiononte. Nuk është e vërtetë se bisedimet janë zhvilluar vetëm një natë dhe kanë zgjatur «deri në ora 4 e mëngjesit», por zgjatën tri ditë, kuptohet me ndërprerje të arsyeshme.

Por kur Xhaviti thotë se «asnjë marrëveshje nuk është nënshkruar», thotë një të vërtetë, pasi që marrëveshja e arritur gojarisht nuk është vënë në letër për ta nënshkruar përfaqësuesit e dy subjekteve ushtarake, por pasi janë marrë vesh, Adem Demaçi, në prezencën e të gjithë pjesëmarrësëve, e ka shkoqitur marrëveshjen nen për nen, ato nene për të cilat qenë marrë vesh ai me Ahmet Krasniqin. Askush nga pjesëmarrësit e atij takimi nuk ka kundërshtuar asnjë pikë të saj, por të gjithë e kanë miratuar atë, pra edhe vet Xh. Haliti.

Ajo marrëveshje nuk është vënë në letër me nënshkrimet e të dy palëve në bisedime, për shkak se Demaçi jetonte në Prishtinë, dhe zbulimi i marrëveshjes në çfarë do mënyrë do të rrezikonte burgosjen e tij nga policia serbe. Mirëpo tash po shihet se shkaku i vërtetë për të shmangur një marrëveshje të nënshkruar, nuk ishte çështja e Demaçit siç e arsyetonin ata, por për shkak të një prapavije shumë më të rrezikshme, që tani po bëhet e qartë kur Xh. Haliti e mohon, Demaçi nuk flet fare, Fatmir Zymberi dhe Shaban Muja e kanë të ndaluar të flasin nga Xhaviti, dhe askush nuk di se si shpjegohet fakti që edhe Agim Mehmetit nuk i ndihet zëri?!

Prandaj është «normal» mohimi i marrëveshjes nga Xh. Haliti. Ai në intervistën e tij të fundit të botuar në «Zëri» prej 5–16 shkurt 2001 thotë «Aty (e ka fjalën për Oslo, vërejtja ime) kemi biseduar rreth mundësisë së bashkimit, por kryesisht rreth mundësisë së tërheqjes së fondeve për të krijuar mundësi të zhvillimit të UÇK-së...». A nuk dëshmon kjo që thotë Xh. Haliti se qëllimi i tyre nuk ishte bashkimi i subjektit ushtarak, por derdhja e mjeteve nga fondi i Qeverisë së Bukoshit, në xhepat e XH. Halitit dhe të përlivanëve tjerë të Nanosit.

Por, Xh. Haliti bie në kundërtënie kur thotë: «Ahmet Krasniqi dhe Agim Mehmeti kanë kërkuar që të mos lëshohet më asnjë komunikatë e UÇK-së pa e nënshkruar vet Ahmet Krasniqi». Shtrohet pyetja se si është e mundur të bëhet një kërkesë e tillë nga Ahmet Krasniqi dhe Agim Mehmeti po që se nuk ishte arritur marrëveshja për bashkimin e dy subjekteve ushtarake në një subjekt të vetëm?

Fakti që Xh. Halitit pranon se Ahmeti dhe Agimi kanë kërkuar të mos lëshohet më asnjë komunikatë për opinion pa e «nënshkruar» vet Ahmet Krasniqi, dëshmon për njerëzit që kanë logjikë të shëndosh, se është arritur Marrëveshja për bashkimin e Ministrisë dhe të UÇK-së, dhe se në bazë të Marrëveshjes, Ahmet Krasniqi si Komandant i SHP të FARK-ut, ka qenë i detyruar të bëjë korrigjimin e komunikatave të UÇK-së, dhe vetëm atëherë kur ai t'i nënshkruante, ato mund të publikoheshin. Xh. Haliti bie në kontradita të thella edhe kur shpjegon se ai, kishte pasur bisedime me Ahmet Krasniqin edhe para takimit të Oslos, në Zyrih. Ai thotë se në atë takim Ahmet Krasniqi i paska premtuar se «do t'i japi të gjitha mjetet në funksion të luftës, dhe se të gjitha mjetet e Qeverisë i kishte ai vetë në administrim». Por kur gazetari i «Zërit» e pyet Xh. Halitin se «Ahmet Krasniqi a kishte ndonjë parakusht aty»? (për t'i dhënë mjetet e Qeverisë për UÇK-në, vërejtja ime), Xh. Haliti përgjigjet: «Jo. Nuk kishte asnjë

parakusht. Thoshte: duam të luftojmë bashkë». Ku ka logjikë në këto që pohon Xh. Haliti?

Si është e mundur që Ahmet Krasniqi nuk paska parashtruar parakushte për bashkim në takimin e Zyrihut, ndërsa në Oslo, jo vetëm që paska pas qitur parakushte për bashkim, por edhe paska pas urdhëruar që të mos shkelet marrëveshja e arritur, ajo që parashihte që Ahmet Krasniqi ta bënte korigjimin e komunikatave të UÇK-së, para se të dilnin në opinion. Siç po shihet, Xh. Haliti e nxjerr veten në pozitë të mjerë dhe qesharake, kur herë thotë se Ahmet Krasniqi ka parashtruar kushte për bashkim, dhe herë thotë se nuk ka parashtruar kushte për bashkimin e UÇK-së dhe të Ministrisë së Mbrotjtjes! Çka t'i thuhet kësaj, përpos papërgjegjësi e plotë për të thënë të vërtetën, tentim për të na e shitur gënjeshtren për të vërtetë. Po e zëmë se Ahmet Krasniqi nuk paska parashtruar kurrëfarë kushtesh për bashkim. Po atëherë, pse vallë zgjatën tri ditë bisedimet në Oslo?

Po qe se Ahmet Krasniqi paska kërkuar prej Bardhyl Mahmutit dhe prej Xh. Halitit «të luftojnë bashkë» dy subjektet ushtarake, Ministria e Mbrotjtjes dhe UÇK-ja, që po e pranon edhe Xh. Haliti, atëherë kjo do të thotë se është biseduar edhe për ndarjen e detyrave dhe përgjegjësi në luftën çlirimtare.

Në çdo punë që e bëjnë bashkë dy persona, apo dy palë, ato kanë përgjegjësi të përbashkët në kryerjen e tyre, dhe se para se të bëjnë diçka bashkë, fillimisht i ndajnë detyrat mes veti. Pra, edhe kur ishte çështja e bashkimit të dy subjekteve ushtarake, që kërkonte Ahmet Krasniqi, ka qenë normale të parashtrohen kushte nga të dy palët. Dëshira dhe kërkesa e Ahmet Krasniqit për «të luftuar bashkë» nënkuptonte bashkimin e të gjitha forcave fizike, financiare, morale dhe intelektuale të shqiptarëve për të arritur çlirimin dhe bashkimin kombëtar. Pra, do të thotë, luftë të përbashkët, përgjegjësi të përbashkëta, komandë të përbashkët, ndarje të detyrave sipas aftësive dhe mundësisë për t'i kryer ato sa më mirë. Është e kuptueshme se gjatë bisedimeve janë rrahur mendime, është biseduar për çështje të ndryshme ushtarake dhe politike. Është e arsyeshme që ka pasur pengesa, keqkuptime, mosmarrëveshje, por kur ka fituar arsyeja dhe logjika e shëndoshë mbi «kajten», të dy palët e kanë kuptuar se me bashkimin e dy subjekteve ushtarake do të forcohej UÇK-ja, do të fitojnte Kosova, do të forcohej Shqiptaria. Atëherë, është shumë e logjikshme dhe e sigurt se përfaqësuesit e dy subjekteve ushtarake, të Ministrisë së Mbrotjtjes dhe të UÇK-së në krye me Ahmet Krasniqin dhe Adem Demaçin, të jenë marrë

vesh për bashkimin e dy subjekteve ushtarake që ata i përfaqësonin në një subjekt të vetëm ushtarak, që e patën emëruar Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës–FARK. Unë do t'i cek disa nga faktet e shumta që dëshmojnë se në Oslo është arritur marrëveshja.

1. Ahmet Krasniqi disa ditë pas arritjes së Marrëveshjes për bashkimin e UÇK-së dhe të Ministrisë së Mbrojtjes ka shkuar në Tiranë. Në aeroportin e Tiranës në Rinas është pritur nga Xh. Haliti me njerëzit e tij, dhe se pritja dhe përcjellja i është bërë në nivelin e një delegacioni ushtarak që vjen nga jashtë (s'ka pasur formalitete doganore të kontrollit të dokumentacionit).
2. Xhavit Haliti me njerëzit e tij i kanë caktuar roje personale Ahmet Krasniqit, Naim Mujën, anëtar i LPK-së dhe njeri i besueshëm i Xh. Halitit.
3. Banesën në Tiranë për Ahmet Krasniqin e ka gjetur dhe në emër të tij e ka marrë Shaip Muja, njeri i besueshëm i Xh. Halitit.
4. Shkuarja e Ahmet Krasniqit me stafin e Ministrisë së Mbrojtjes në Tiranë dhe krijimi i Pjesës së Shtabit të Përgjithshëm të FARK-ut.
5. Formimi i «Qendrës për Rekrutim, Stërvitje dhe Përgaditjen e Kuadrit Ushtarak» në Viçidol dhe formimi i Qendrave tjera Stërvitore në Papaj, Babinë, Kalimash, Kolsh dhe Mamurras nga SHP i FARK-ut.
6. Ndihma financiare për UÇK-në, sa ishte gjallë Ahmet Krasniqi, në një shumë përafërsisht prej 8 milion DM nga Fondi i Qeverisë së Kosovës.
7. Xh. Haliti me as një fjalë me mjetet e opinionit publik nuk e ka mohuar egzistimin e Marrëveshjes së Oslos deri sa Ahmet Krasniqi ishte gjallë.
8. Armatimin e parë për FARK-un e ka siguruar Zenun Idrizi nepërmjet Naser Kukës, i cili ishte njeriu i besueshëm i Xh. Halitit.
9. Kontaktet e vazhdueshme që i bënte Ahmet Krasniqit me Xhavit Halitit në Shqipëri.

10. Dorëzimi i një milion DM. Xhavit Halitit nga Fondi i Qeverisë së Bukoshit për rroga të kuadrit komandues të UÇK-së.
11. Dërgimi i mesazhit nga ana e Adem Demaçit për Ahmet Krasniqin, nëpërmjet telefonit nga Prishtina, përmes të cilit ia bën me dije se Ramadan Qehaja e pranonte emrimin si Komandant i Njësisë të Mbrojtjes Teritoriale të Kosovës, (mesazh i koduar me një parullë për të cilën qenë marrë vesh në Oslo).
12. Armatimi që Ahmet Krasniqi e kishte kontraktuar në Kroaci, është sjellë në Shqipëri nëpërmjet firmës së Shaip Mujës, firmë e regjistruar në Shqipëri.
13. Pranimi i Xh. Halitit në intervistën e tij të botuar në «Zëri» se ka shkuar në botën e jashtme me ushtarakun e SHP të FARK-ut Bashkim Kalaveshin për të kontraktuar armatim për FARK-un.
14. Lidhja e marrëveshjes në mes SHP të FARK-ut dhe të një delegacioni të një shteti mik të shqiptarëve për blerjen e armatimit dhe mjeteve ushtarake moderne me ndërmjetësimin e Gani Sylës, që bënte pjesë në klanin e «dyshe H. Hyseni–A. Sylja».
15. Përgatitja e tri brigadave të para operative të UÇK-së, (Brigada 134, 131, 133) në «Qendrën për Rekrutim, Stërvitje dhe Përgatitjen e Kuadrit Ushtarak» në Viçidol dhe në QS në Papaj nga ushtarakët më të zotë që kishte SHP i FARK-ut. Solemniteti i organizuar me rastin e bërjes së Betimit, dorëzimit të Flamujve të luftës kamandantëve të brigadave, dhe dorëzimin e Urdhërit luftarak për të tri brigadat, ushtarakut madhor Tahir Zemës nga komandanti i SHP të FARK-ut kolonel Ahmet Krasniqi në qershor të vitit 1998.

Më në fund si përfundim, duhet cekur se vetëm në bazë të Marrëveshjes së Oslos ju bë e mundshme Ahmet Krasniqit ta formonte Pjesën e Shtabit të Përgjithshëm të FARK-ut në Tiranë. Ajo Marrëveshje mundësoi hapjen e Qendrave Stërvitore në Babinë, Viçidol, Papaj, që lidheshin me rrugën Durrës–Tiranë–Tropojë, dhe në Kolsh dhe Kalimash që lidheshin me rrugën Durrës–Tiranë–Kukës. Vetëm në bazë të asaj Marrëveshje ka

mundur të bëhet trajnimi dhe përgatitja e kuadrit ushtarak dhe të ushtarëve për hyrjen e tyre në Kosovë, me formacione ushtarake të gatshme për të kryer detyra operative kundër ushtrisë serbo-jugosllave. Ishin njësitë operative të UÇK-së, Brigadat 134, 131 dhe 133 që hynë në Kosovë nën komandën e ushtarakut madhor Tahir Zemës vetëm një muaj pas arritjes së Marrëveshjes së Oslos.

Ajo Marrëveshje mundësoi formimin e Brigadës «Skënderbeu», brigadave 141, 142 dhe të brigadës 132, dhe hyrjen e tyre nën komandën e Sylejman Kollqakut në Zonën Operative të Pashtrikut, të cilat më 28 nëntor të vitit 1998 arritën në Therandë (Suharekë). Ne saje të asaj Marrëveshjeje u formua Brigada «Mërgimi» nga Tahir Zemaj në Mamurras.

Dhe së fundi, vetëm në bazë të Marrëveshjes së Oslos iu bë e mundshme oficerëve tanë të depolitizuar, trima dhe atdhetarë, të brigadave 134, 131 dhe të Batalionit Diversanto-Vëzhgues «Delta» që ta mbajnë nën qeverisjen e tyre Garnizonin e FARK-ut në Papaj, për t'i bërë përgatitjet e duhura për thyerjen e kufirit shqiptaro-shqiptar.

SI U ARRIT DERI TE FORMIMI I FARK-UT?

Me urdhërin e Komandantit të SHP të FARK-ut, kolonel Ahmet Krasniqi, caktohet komandant i «Qendrës për Rekrutim, Stërvitje dhe Përgatitjen e Kuadrit Ushtarak» në Viçidol afër Tropojës, Jahir Zeneli, oficer me akademi, ndërsa Brahim Ukëhagaj caktohet zëveëndës i komandantit për logjistikë.

Ushtaraku Zeneli bashkë me emrimin ka marrë edhe urdhërin për mbrojtjen e këtyre parimeve, që do të vlenin në atë Qendër dhe Qendrat tjera që u hapën më vonë:

a) Ushtrimet dhe përgatitjet për luftë të bëhen me përpikëri e me përkushtim.

b) Interesat partiake, grupe e personale të mos gjejnë shprehje tek pjestarët e njësive ushtarake.

c) Të mos ketë urdhër «përpara» por «pas meje».

d) Shembulli personal i eprorit kurdoherë dhe në çdo kohë të jetë para ushtarit. Me urdhërin e Ahmet Krasniqi formohen brigadat 134 dhe bërthamat e brigadave 131, dhe 133. Ndërsa në bazë të shënimeve që i kishte Ahmet Krasniqi për çdo ushtarak veç e veç, cakton kuadrin më të aftë komandues që e kishte SHP i FARK-ut, për këto njësi operative siç ishin: Tahir Zemaj, Agim Ramadani, Salih Çeku, Lumni Surdulli, Nazif Ramabaja, Rustem Berisha, Kemajl Shaqiri, Shaban Dragaj, Fadil Hadërgjonaj, Bajram Stojkaj, Farush Thaçi, Sefedin Kuçi, Musa Gjakova, Ismet Çeku, Esat Ademaj, Sebahate Tolaj, Faruk Xhemajli dhe Zymer Luli. Po ashtu i caktoi edhe komandantët e brigadave.

Kështu, Tahir Zemaj caktohet komandant i Brigadës 134, Rustem Berisha i Brigadës 131 dhe Kemajl Shaqiri i Brigadës 133. Sipas planit që e kishte SHP i FARK-ut, bërthamat e brigadave 131 dhe 133 do të plotësoheshin me ushtarë pasi të hyjnë në Kosovë për t'u bërë brigada operative, pasi i kishin komandantët dhe kuadrin e plotë komandues.

Vetëm vullneti dhe dëshira e madhe për t'i dalë zot atdheut, vetëm ajo forcë shpirtërore që ishte shtresuar me kohë në shpirtin e ushtarakëve dhe ushtarëve trima të brigadave operative të UÇK-ë, brigadave 134, 131 dhe 133, bëri që këta atdhetarë të përgatiten brenda një kohe shumë të shkurtër në pikpamje fizike, ushtarake dhe psikike për t'i kryer të gjitha detyrat

operative që ua besonte SHP i FARK-ut. Me 21 qershor të vitit 1998 ushtarët dhe ushtarakët e brigadave të lartëpërmendura, të rreshtuar në revistën ushtarake, në prezencën e Komandantit të SHP të FARK-ut kolonel Ahmet Krasniqit, u zotuan në emër të Atdheut dhe Kushtetutës, se do t'i kryejnë të gjitha detyrat ndaj atdheut.

Ishte pra kjo ditë e madhe, ditë feste dhe gëzimi, për ushtarakët dhe ushtarët tanë, që e dhanë Betimin për t'i dalë zot Atdheut, për ta mbrojtur popullin, për ta forcuar shqiptarinë.

Ja teksti i Betimit që i përcolli ushtarakët dhe ushtarët trima të FARK-ut, në të gjitha detyrat që i kryen, dhe betejat që i zhvilluan kundër ushtrisë së okupatorit serb: «Unë ushtari... i popullit tim, betohem në emër të ATDHEUT dhe KUSHTETUTËS përpara ZOTIT dhe FLAMURIT kombëtar, se do të jem besnik dhe i pakursyer në luftën për çlirimin e Kosovës, kundër pushtuesit dhe tradhtarëve të vendit, deri në pikën e fundit të gjakut tim. Do të jemë ushtar i bindur dhe i disiplinuar, do të zbatoj me korrektësi urdhërat dhe detyrat e komandave eprore që lidhën me luftën çlirimtare, ushtrinë dhe sekretin ushtarak, BETOHEM».

Po atë ditë Ahmet Krasniqi ua dorëzoi flamujtë e luftës komandantëve të brigadave, ndërsa komandantit madhor Tahir Zemës ia jep Urdhërin e luftës për të tri brigadat. Me hyrjen e këtyre njësive operative të UÇK-së në Dukagjin vihen nën komandën e komandant Tahir Zemës edhe këta oficerë që gjendeshin në Kosovë: Adem Ukëhaxhaj, Skënder Rexhahmetaj, Gani Gjokaj, Shemsedin Çeku, Rustem Tetaj, Florim Çelaj, Isuf Haklaj, Idriz Elezaj.

Përveç këtyre ushtarakëve dhe oficerëve nën komandën e Tahir Zemës kanë hyrë edhe këta veprimtarë të çështjes madhore kombëtare: Rustem Bruçi, Shaban Avdimetaj, Rrok Berisha e të tjerë.

Opinionin ynë ka mësuar për sukseset e këtyre brigadave në Betejën e Logjës, Betejën e Llukës, betejen për shpëtimin e popullësisë civile nga masakrat serbe dhe për beteja tjera. Por sukseksi më i madh i kryekomandantit të këtyre brigadave Tahir Zemës, komandant Ramush Hajradinajt, Komandës së Rrafshit të Dukagjinit, ushtarakëve, komandantëve të brigadave, dhe kuadrit komandues të 72 Shtabeve lokale-fshatrash, ishte formimi i Shtabit të Zonës së Tretë Operative të Rrafshit të Dukagjinit, i cili pati një rëndësi të madhe politike dhe ushtarake pasi që, edhe praktikisht u vu në veprim Marrëveshja e Oslos. Shtabi i Zonës së Tretë Operative të Rrafshit të Dukagjinit ishte organi i vetëm komandues i të gjitha njësive

operative të UÇK-së dhe i njësive të Mbrojtjes Teritoriale në atë zonë, ashtu siç e parashihte ideatori i Marrëveshjes së Oslos, kolonel Ahmet Krasniqi. Ai Shtab u formua nga oficerët e njësive operative të UÇK-së, brigadave 134, 131, 133, dhe të njësive Teritoriale të UÇK-së që i komandonte Ramush Hajredinaj. Siç dihet, Tahir Zemaj u caktua Komandant i Shtabit, ndërsa Ramush Hajradinaj u caktua Zv. Komandant i Shtabit.

Kryeshef i Shtabit Operativ u caktua Nazif Ramabaja.

Ndihmës i Komandantit për zbulim dhe kundrazbulim u caktua Ismet Ibishi.

Ndihmës i Komandantit për sigurim Idriz Elezaj.

Ndihmës i Komandantit për logjistikë Rustem Tetaj.

Ndihmës i Komandantit për mbrojtjen teritoriale Shemsedin Çeku.

Ndihmës i Komandantit për moral Faton Mehmetaj etj.

Fatkeqësisht Shtabi i Zonës së Tretë Operative të Rrafshit të Dukagjinit i krijuar më 20/21 gusht 1998 nuk pati jetë të gjatë, pasi në fillim të shtatorit e shkatërruan argatët e Xh. Halitit, anëtarët e SHP të UÇK-së, Hashim Thaçi, Rexhep Selimi, Bislim Zyrapi etj. Edhe Ramush Hajradinaj ndihmoi në shkatërrimin e atij Shtabi, pasi i përkrahu ndryshimet e propozuara nga anëtarë të SHP i UÇK-së, që sipas tyre Ramush Hajradinaj duhej të ishte Komandant i Zonës së Tretë Operative të Rrafshit të Dukagjinit në vend të Tahir Zemës, dhe ndryshimet tjera ku ndërroheshin ushtarakët e karrierës me persona që nuk kishin njohuri elementare nga arti ushtarak.

Po sikur ta kishte mbajtur fjalën Ramush Hajradinaj, se edhe «si ushtar i thjesht do të pranoj të jem nën komandën e Tahir Zemës» që e pati dhënë, kur u formua Shtabi i ZO të Rrafshit të Dukagjinit, Xh. Haliti me argatët e tij nuk do të kishin mundësi ta shkatërronin Shtabin, dhe atëherë Zona e Tretë Operative e Rrafshit të Dukagjinit do të luante një rol me rëndësi në institucionalizimin e UÇK-së, dhe në bashkimin e faktorit ushtarak të Kosovës siç e parashihte marrëveshja e Oslos.

Pas hyrjes së tri brigadave operative të UÇK-së në Kosovë, Komandanti i Shtabit të Përgjithshëm i Forcave të Armatosura të Republikës së Kosovës, kolonel Ahmet Krasniqi urdhëroi të hapej Qendra Stërvitore në Kalimash dhe në Kolsh. Me urdhërin e tij formohen njësitë operative të UÇK-së, Brigada «Skënderbeu», brigadat 141, 142, Brigada 132 «Istogu», Batalioni Diversanto-vëzhgues, si dhe Policia Ushtarake. Kuadrin ushtarak dhe komandantët e tyre i cakton kolonel Ahmet Krasniqi. Komandant i Brigadës «Skënderbeu» emërohet Rashit Mustafa.

Më vonë, për shkaqe objektive bëhet zëvendësimi i tij me Armando Arbanasin. Në kuadrin komandues të kësaj brigade ishin Avdullah Shashivari, Abaz Thaçi, Enver Rustemi, Fatmir Dushaku, Besnik Osmani, Xhevat Leci, Anton Ndreca dhe Esat Çollaku. Komandant i bataljonit Diversanto-vëzhgues, u caktua Anton Çuni, oficer me akademi të kryer ushtarake. Komandant i njësive policore ushtarake caktohet eprori me akademi ushtarake Hafir Hoxha. Komandant i Brigadës 141 caktohet Fuad Ramiqi, ndërsa kuadri tjetër komandues ishte: Agim Maloku, Hysen Shahini, Sami Sejda, Ramadan Gashi, Gani Ahmetaj, Isa Agushi, Bekim Arifi, Nehat Basha dhe Nexhmedin Kastrati. Në Qendrën Stërvitore Babinë formohet Brigada 142. Tërë kuadrin komandues e cakton Ahmet Krasniqi. Për komandant brigade cakton ushtarakun me akademi Muharrem Rrahmanin, ndërsa kuadri tjetër ishte ky: Bedri Zeqiri, Gëzim Hazrolli, Muharrem Sylejmani, Remi Mehmeti, Xhelal Fetahu, Vehbi Shkodra. Në Qendrën Stërvitore Papaj formohet bërthama e Brigadës 132 «Istoku» ku Faton Gashi caktohet komandant brigade, ndërsa Skënder Alimetaj dhe Milazim Maraj ishin kuadri tjetër komandues.

Komandanti i Shtabit të Përgjithshëm të FARK-ut Ahmet Krasniqi planifikonte hyrjen e njësive operative të UÇK-së, Brigadave «Skënderbeu», dhe atyre me numra 141, 142, 132, gjatë muajit shtator-tetor të 1998 në Zonën Operative të Pashtrikut.

Sipas planit të paraparë, këto brigada do të hynin në dy faza. Në fazën e parë do të hynte Brigada 142, në gjysmën e dytë të muajit shtator të vitit 1998, ndërsa brigadat tjera dy javë më vonë. Ahmet Krasniqi një javë para se të vritej në Tiranë, e pati caktuar ushtarakun Sylejman Kollçaku komandant të Brigadës 142, në vend të Muharrem Rrahmanit, i cili qe liruar për t'u kthyer në familjen e tij për shkaqe objektive.

AHMET KRASNIQI PAT VENDOSUR TË MOBILIZONTE EDHE PILOTËT E AVIACIONIT LUFTARAK

Po ashtu në bazë të kuadrit ushtarak që kishte në Shqipëri dhe të atij që ndodhej në Evropën Perëndimore dhe që ishte vënë në gadishmëri të SHP të FARK-ut, Komandanti i SHP të FARK-ut, Ahmet Krasniqi përpiloi listën e kuadrit ushtarak për pesë brigada operative të UÇK-së, që planifikonte t'i formonte gjatë gjysmës së dytë të muajit shtator dhe në fillim të muajin tetor.

Ja lista e plotë e tyre: Ali Haziri, komandant brigade.

Kuadri tjetër komandues ishte: Rexhep Pepshi, Lulzim Dragidelli, Naser Vlosi, Selim Rrahmani dhe Nazmi Musa. Demir Gashi komandant brigade, kuadri tjetër komandues qe: Arsim Sadriu, Sahit Kabashi, Nehru Vllasi dhe Skender Tahiri. Zymer Tahiri, komandant brigade, ndërsa kuadri komandues qe ky: Ramë Kabashi, Xhavit Kuçi, Besim Mehaj dhe Fadil Mziu. Jahir Zeneli komandant brigade, kuadri tjetër komandues ishin këta: Abdyl Ramaj, Burhan Jahiu, Abdulla Balaj, Tafil Hadërgjonaj dhe Skender Idrizi. Ahmet Kukollaj, komandant brigade, ndërsa kuadri komandues i planifikuar qe Anton Nrecaj, Xhafer Shaqiri, Rrahman Bekaj, Ejup Dragaj, Muhamet Morina.

Pra, me mobilizimin e eprorve të sipërpërmendur SHP i FARK-ut e kishte siguruar stafin komandues për pesë brigada të reja që do ta forconin FARK-un dhe do të ndihmonin frontin e luftës çlirimtare që rritej dhe zhvillohej në Kosovë.

Shumica e kuadrit ushtarak i kishin të kryera akademitë ushtarake, vetëm një numër i vogël prej tyre i kishte të kryera shkollat e mesme ushtarake apo kishin një përvojë lufte nga Bosnja dhe Kroacia. Po ashtu komandanti i SHP i FARK-ut Ahmet Krasniqi pat vendosur t'i mobilizonte pilotët e aviacionit luftarak, të cilët ishin vënë në shërbim të FARK-ut.

Ai kishte pasur kontakte dhe biseda me kreun ushtarak të disa shteteve për blerjen e disa helikopterëve luftarak. Planifikohej që FARK-u të kishte 3–4 helikopterë nga fundi i shtatorit 1998. Ata do të përdoreshin për operacione luftarake sipas planit dhe nevojave dhe do të drejtoheshin nga këta pilotë, të emëruar në skuadriljen e parë të Aviacionit Luftarak të FARK-ut: Shaban

Shkreli, Besnik Osmani, Besim Sadriu, Muhamet Mulaj dhe Ismet Maliqi. Vrasja e Ahmet Krasniqit më 21 shtator të 1998 në Tiranë, shtyu hyrjen e brigadës së Sylejman Kollçakut dhe të brigadave tjera në Kosovë. Ndërsa me caktimin e Halil Bicajt, Ministër i Mbrojtjes të Republikës së Kosovës dhe komandant i SHP të FARK-ut nga Bukoshi, ky institucion shtetëror kaloi në duart e Ibrahim Kelmendit dhe njerëzve të Qosjes siç ishin: Halil Bicaj, Xhafer Jashari, Fadil Demiri, Agim Haziri, Bajram Gashi e shumë të tjerë që ishin dërguar në SHP të FARK-ut me detyra speciale për të vëzhguar veprimtarinë e Ahmet Krasniqit dhe bashkëpunëtorëve të tij si dhe për të penguar SHP të FARK-ut. Halil Bicaj me «reformat» që bëri në FARK e dëmtoi luftën çlirimtare të Kosovës, pasi jo vetëm se nuk i formoi brigadat të cilat i planifikonte Ahmet Krasniqi, por i dëmtoi rëndë edhe brigadat të cilat i kishte formuar ai gjatë muajit korrik të 1998.

Ai e dëmtoi rëndë Brigadën 141, pasi që komandantin e saj Fuad Ramiqin e tërhoqi afër vetes si këshilltarë në Tiranë, ndërsa brigada mbeti pa komandantin e saj. Të njëjtin fat e pat më vonë edhe brigada «Skënderbeu» pasi që komandanti i saj, Armando Arbanasi nuk hyri në Kosovë së bashku me brigadën e tij, për shkaqe që do të duhej të na i tregonte Halil Bicaj. Edhe pse Sylejman Kollçaku i kishte bërë përgaditjet e duhura për të hyrë në Zonën Operative të Pashtrikut gjatë muajit shtator, Halil Bicaj e pat shtyrë hyrjen e asaj brigade dhe brigadave tjera deri në fund të nëntorit të 1998.

Vetëm në fund të nëntorit të 1998 ushtaraku madhor Sylejman Kollçaku urdhërohet të hyjë në Kosovë. Ai i bashkon ushtarët dhe ushtarakët e brigadave 141, 132 «Istogu» dhe të Brigadës «Skënderbeu» që mbetën pa komandantët e tyre me brigadën e tij që e mbante numrin 142, dhe më 27 nëntorë në kushte shumë të vështira atmosferike, e kaloi kufirin shqiptaro-shqiptarë, dhe më 28 nëntor të 1998 mbërriti në komunën e Therandës, (Suharekës) në vendin e caktuar më parë në fshatrat Nishor, Kosterc dhe Breshanc. Fshatarët bënë ç'ishte e mundur që Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës të çlodheshin dhe të ndiheshin sa më mirë. Duhet cekur se Fevzi Bytyçi, Salih Bytyçi dhe Islam Bytyçi i bënë shtëpitë e tyre kazerma për ushtarët dhe oficerët tanë. Më 26 janar të 1999 i bashkohet Brigadës së Sylejman Kollçakut njësia ushtarake nën komandën e ushtarakut Avdullah Shashivarit dhe eprorëve Nehat Ibrahimit e Sami Elshani, e cila me luftë e theu kufirin dhe kreu detyrën që ia kishte caktuar komandanti i Brigadës 142 Sylejman Kollçaku, duke sjellë mjete të do-

mosdoshme luftarake për njësitë operative të zonës ushtarake të Pashtrikut. Komandant Sylejman Kollçaku luajti rol me rëndësi në riorganizimin e njësive të UÇK-së, që ishin formuar më parë dhe në formimin e njësive të reja operative të UÇK-së. Po ashtu në sajë të komandant Kollçakut dhe oficerëve të tjerë të karrierës, bashkëpunimi në mes njësive ushtarake të kësaj zone dhe zonave tjera ushtarake ishte shumë i mirë. Kjo zonë ushtarake i shkoi në ndihmë dy herë zonës Ushtarake të Rrafshit të Dukagjinit, ndërsa në Drenicë e pat dërguar ekspertin Kurtish Fondaj për trajnimin e ushtarëve për përdorimin e raketave kundërajrore. Në këtë zonë ushtarake që formuar Spitali ushtarak në Pagarushë, ndërsa në fshatrat Kosterc dhe Nishor që hapur Shkolla për Aftësimin e Kuadrit Ushtarak. Rol të rëndësishëm luajti edhe aktivisti i dalluar dhe luftëtari trim Ukë Bytyçi, i cili e pat formuar njësinë e parë çlirimtare në këto anë.

Zona Operative e Pashtrikut ishte njëra ndër zonat më të suksesshme në luftë me okupatorin, pasi që udhëheqjen dhe komandimin e njësive operative të UÇK-së e bënin oficerët e karrierës.

Zona Operative e Pashtrikut është e vetmja zonë operative në gjithë Kosovën, që aksionet luftarake, betejat dhe veprimet ushtarake që kryheshin nga ushtari e deri te brigada, i bëri në bazë të vendimeve dhe urdhërave paraprake nga ushtarakët apo komandat dhe shënoheshin në librin e urdhërësive, siç i bëjnë ushtritë e rregullta të të gjitha shteteve të botës.

Për Xh. Halitin ndryshimi i ndodhur në kreun e SHP të FARK-ut në Tiranë pas pushkatimit të Ahmet Krasniqit kishte dy anë të medaljes: Ishte një fitore e rëndësishme e LPK-së dhe LBDK-së, por mund të kishte pasoja të rënda për klanin e tij po që se ai vetë dhe klani i tij nuk ruheshin prej ndërkamsave dhe kurthave të Ibrahim Kelmendit, Bukoshit dhe Qosjes.

Por Xh. Haliti ishte një ujk i vjetër, ishte vet mjeshtër i ndërkamsave dhe i kurthave, prandaj çdo hap që merrte, çdo potez që luante, e studionte mirë e mirë. Tentimi i Ibrahim Kelmendit dhe i Bujar Bukoshit për ta eliminuar klanin e Xh. Halitit me anën e një «marrëveshjeje» që duhej të lidhej në mes Shtabit të Halil Bicës dhe Shtabit të Xh. Halitit & A. Sylës, gjoja për «bashkimin e subjekteve ushtarake», kishte për qëllim të bënte grusht ushtarak në SHP të UÇK-së, për ta marrë udhëheqjen politike dhe ushtarake të UÇK-së. Kjo ishte një përpjekje jo serioze dhe qesharake e tyre, pasi Xh. Haliti, me kohë ishte kujdesur që në Shtabin e tij dhe të A. Sylës të mos i fuste kush hundët, përpos njerëzve të besueshëm të tyre. Të shikojmë çka

na thotë Xh. Haliti për ç'montimin e kurthës që iu përgatit nga B. Bukoshi, H. Bicaj dhe I. Kelmendi.

Ai në intervisten e tij të botuar në «Zëri» 5–16 shkurt të këtij vit shpjegon: «Bislimi ka qenë koleg me Halil Bicajn, kanë zhvilluar bisedime dhe një ditë më kanë ftuar që edhe unë të shkoj në ato bisedime.

U kam thënë: „Unë nuk marr pjesë në bisedime dhe nuk marr pjesë në asnjë marrëveshje, sepse dyshoj se do t'i keqpërdorni. Megjithatë, nëse arrini marrëveshje, ajo për mua do të jetë valide.

Unë do ta kryej detyrën time». Bislim Zyrapit dhe Halil Bicaj pas shpalimit të kujtimeve të jetës ushtarake, dhe përpilimit të planeve dhe skenareve për komplete, duke bërë ahengje nëpër hotelet dhe restorantet e Tiranës iu morën «myzhde» bashkëpunëtorve të tyre se «arritën marrëveshje xhentëlmenësh», e cila nuk ishte asgjë tjetër vetëm një kopje e keqe e Marrëveshjes së Oslos, por tash me «ustallarë» tjerë, dhe me qëllime tjera.

MARRËVESHJA E TIRANËS SYNONTE DËMTIMIN E MËTEJSHËM TË INSTITUCIONEVE TË KOSOVËS

Me marrëveshjen e Tiranës, as njëra palë nuk kishte për qëllim bashkimin e faktorit ushtarak të Kosovës, por kishin për qëllim shkatërrimin e institucionit të Republikës së Kosovës, Ministrisë së Mbrojtjes dhe SHP të FARK-ut. Pra, në këtë çështje, në shkatërrimin e FARK-ut ishin të bashkuar të dy palët, që e nënshkruan marrëveshjen e Tiranës. Por ishte një çështje tjetër që i ndante ata. Deri sa Xh. Haliti, Kadri Veseli, Bislim Zyrapi etj., me nënshkrimin e Marrëveshjes së Tiranës kishin për qëllim përvehtësimin e Fondit të Qeverisë së Bukoshit, në anën tjetër, Halil Bicaj, Xhafer Jashari, Fadil Demiri, etj. që ishin argat të I. Kelmendi dhe të B. Bukoshit kishin për qëllim forcimin e pozitave në UÇK të Ibrahim Kelmendit dhe të Bujar Bukoshit. Ideatorët e Marrëveshjes së Tiranës, B. Bukoshi dhe I. Kelmendi planifikonin se do ta marrin SHP të UÇK-së po qe se nga Shtabi i Xh. Halitit dhe nga Shtabi i H. Bicës, do të formonin një shtab të përbashkët, ku pastaj me vënien në veprim të mjeteve të marrjes së kalas nga brenda dhe përdorimit të parimit se «qëllimi i arësyeton mjetet» do ta merrnin SHP të UÇK-së.

Nuk vonoi shumë dhe Xh. Haliti e zbuloi planin dhe skenarin që kishte përgaditur I. Kelmendi dhe B. Bukoshi për t'ia marrë udhëheqjen e UÇK-së, prandaj e urdhëroi argatin e tij më të besueshëm Hashim Thaçin ta shpalli të pa vlefshme marrëveshjen e Tiranës. Ai publikisht e shpalli të pavlefshme atë marrëveshje në Zyrë në prezencën e teklefecave të Bukoshit dhe në prezencën e rrogëtarëve të Xhavitit, duke thënë se «Marrëveshja është e pa vlefshme pasi që Halil Bicaj është njeri i besueshëm i Ibrahim Kelmendit».

Megjithatë në bazë të Marrëveshjes së Tiranës, u vendos që në Zonën Operative të Pashtrikut të hynin brigadat e FARK-ut, që i pat formuar sa ishte gjallë Ahmet Krasniqi: Brigada 142, Brigada «Skënderbeu», Brigada 141 dhe Brigada 132 «Istogu» nën komandën e ushtarakut madhor Sylejman Kollçakut, i cili do të ishte edhe Komandant i Zonës Operative të Pashtrikut. Disa javë pasi që Sylejman Kollçaku hyri në Kosovë, u zyrtarizua ç' vlerësimi i Marrëveshjes së Tiranës. Si rezultat e pësos Brigada 142, së cilës iu ndërrua emri, me arsyetimin se gjendej diku në Kosovë një brigadë me të njëjtin numër.

Kuadri komandues dhe ushtarët e brigadës ndahen nëpër brigada tjera. Ndërsa komandant «Drini» caktohet Komandant i Zonës Operative të Pashtrikut në vend të Sylejman Kollçakut. Sylejman Kollçaku, edhe pse e kishte vendimin e firmosur nga përfaqësuesit e Shtabit të Xhavitit dhe përfaqësuesit e Shtabit të H. Bicës, se caktohej Komandant i Zonës Operative të Pashtrikut, pranoi të ishte zv. komandant i Zonës Operative të Pashtrikut me qëllimin e vetëm, që të kontribonte në bashkimin e Forcave të Armatosura të Republikës së Kosovës, të kontribonte në forcimin e ushtrisë së Kosovës, por ai nuk i dinte hilet dhe komplotet që luheshin në dëm të UÇK-së dhe në dëm të Kosovës. Ai me veprimin e një ushtaraku të mençur, të urtë dhe largpamës, lëshoi pe, për të mos qenë shkaktar i ngatërresave në mes Forcave të Armatosura të Republikës së Kosovës. Kështu dha shembullin më të mirë se interesi kombëtar kurdoherë duhet të vihet mbi interesin personal, grupor dhe partiak.

Halil Bicaj duke qenë i bindur se komplotet e tij kundër FARK-ut, nuk do t'i arsyetonin ushtarakët e Brigadës 134, 131 dhe të batalionit Diversanto–Vëzhgues, u detyrua të mbajë të fshehur marrëveshjen e Tiranës prej tyre. Por ata edhe pse nuk ishin në dijeni të tradhtisë së tij, ishin të bindur se diçka nuk ishte në rregull me Halil Bicën, i cili e pat mbushur kabinetin e tij me «këshilltarë» të dërguar nga I. Kelmendi, R. Qosja dhe Xh. Haliti. Kuadri ushtarak i brigadave 134, 131 dhe Batalionit Diversanto–Vëzhgues, që nuk pranuan të bëheshin argatë të askujt, ishin kundër gjendjes së krijuar në Pjesën e SHP të FARK-ut, por nuk kishin mundësi të ndryshonin asgjë. E vetmja gjë që u mbeti ishte që t'i vazhdonin përgatitjet për beteja të reja me okupatorin serb.

Pasi përkrahje të nevojshme nuk kishin nga Halil Bicaj dhe argatët e tij, vendosën t'i dërgonin në Zvicër dhe Gjermani Salih Çekun dhe Agim Ramadanin për të propaganduar domosdoshmërinë e kyçjes së burrave të fortë në UÇK. Ata kudo që shkuan, dhe në të gjitha tubimet e mërgimtarëve ku morën pjesë, kërkuan vullnetarë për t'i dalë zot atdheut, duke u zotuar se nuk do t'i fusin në luftë me serbin pa qenë të përgatitur fizikisht, psikikisht dhe ushtarakisht, në nivelin më të lartë që është e mundur, dhe se nuk do t'u thuhej kurrë «përpara», po qe se vetë nuk do të jenë në ballë të tyre.

Ata, pra, nuk e përdornin parullën bajate të demagogëve se «duhet» bërë kështu e ashtu, por u thonin bashkëkombasve: «Kush ka mundësi dhe kushte për t'i dalë zot Atdheut, ejani me ne». Fatkeqësisht propaganda shumë e ulët e kreut të LPK-së dhe LBDK-së kundër institucioneve

shtetërore të Republikës së Kosovës, shpifjet që i bënin kundër personaliteteve të shquara kombëtare dhe veprimtarëve që nuk u bënë argatë dhe rrogarë të tyre, bëri që në shpirtin e shqiptarëve të mbillej paknaqësia, pesimizmi, dhe demoralizimi, bash në kohën kur duhej të ishim të bashkuar si një trup i vetëm, të gjithë shqiptarët, kudo që gjindeshin në botë.

Me kthimin e Agim Ramadanit dhe Salih Çekut në Qendrën Stërvitore në Papaj afër Tropojës, kuadri komandues i brigadës 134, 131 dhe Batalionit Diversanto-Vëzhgues «Delta», me në krye Agim Ramadanin, Salih Çekun, Anton Çunin, Rustem Berishën, Hysen Berishën e të tjerë, filluan përgatitjet për thyerjen e kufirit shqiptaro-shqiptar, pa dijen e Halil Bicës dhe pa dijen e këshilltarëve dhe argatëve të tij. Edhe Tahir Zemaj nuk ishte i pajtimit me veprimet e H. Bicës dhe të Agim Mehmetit, pasi nuk e lejuan të shkonte në Papaj tek brigada e tij. Për ta asnjënjësuar mëllefin e kolonel Tahir Zemës, ata i japin për detyrë të formojë Brigadën «Mërgimi» në Mamurras.

Opinionin ynë ka mësuar nepërmjet intervistave dhe librit të Tahir Zemës për pengesat e papritura të kësaj brigade dhe tradhëtisë që ia bëri Halil Bicaj kolonel Zemës duke e penguar të shkonte për Kosovë së bashku me brigadën e tij, duke e urdhëruar me dekret për një detyrë tjetër.

Ishte fjala për një «takim» që do të bëhej në mes Shtabit të Halil Bicës dhe të një delegacioni të NATO-s, por më vonë u kuptua se ishte në pyetje mashtrimi dhe tradhëtia që ia bënte kolonel Tahir Zemës, që t'ia pamundësojnë hyrjen e tij në Kosovë së bashku me brigadën e tij, e jo takimi me ushtarakë të NATO-s! Një ditë jo të largët do të zbulohen të gjitha komplotet e Halil Bicës, patronëve dhe argatëve të tij kundër FARK-ut, Ahmet Krasniqit, Ibrahim Rugovës, Agim Ramadanit, Salih Çekut, Anton Çunit, Rustem Berishës, Tahir Zemës dhe brigadave 134, 131, 133, 141, 142, 132 «Istogu», Brigadës «Skënderbeu», «Mërgimi» dhe Batalionit Diverzanto-Vëzhgues «Delta».

Drejhtësia shqiptare do ta thotë fjalën e vetë në bazë të ligjit të Shtetit të Kosovës.

KOLONEL AHMET KRASNIQI: TROPOJA DHE E GJITHË SHQIPËRIA DO TË JENË PRAPAVIJË E SIGURTË E KOSOVËS DHE UÇK-SË!

Dërgimi i njërive operative të UÇK-së, brigadave 134, 131, 133 në Kosovë nën komandën e ushtarakut madhor Tahir Zemaj, bëri që të shqetësoheshin qendrat e agjenturave serbo-greke në Shqipëri. Ato qendra u befasuan me suksesin e Ahmet Krasniqit dhe të pjesës së SHP të FARK-ut, që aq shpejtë i krijuan strukturat e komandimit, të logjistikës dhe i formuan qendrat për rekrutim, stërvitjen, përgaditjen e ushtarëve dhe kuadrit ushtarak.

Forcimi dhe konsolidimi i FARK-ut nuk i shkonte për shtat Beogradit, Athinës, Shkupit, Moskës me aleatëve të tyre. Dhe bash për këtë i futën në veprim të gjitha mekanizmat shtetërore dhe agjencitë që kishin krijuar në gjithë hapsirën tonë kombëtare, për të penguar bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të Republikës së Kosovës. Në veçanti bënë plane dhe skenare për ta penguar Ahmet Krasniqin dhe pjesën e SHP të FARK-ut, për të marrë pjesë në aksione dhe beteja çlirimtare në Kosovë, duke hapur lloj-lloj shpifjesh kundër Ahmet Krasniqit dhe oficerëve të tjerë, që i kishin kryer akademitë ushtarake në Beograd e Zagreb. Pengesat serioze për Ahmet Krasniqin dhe SHP të FARK-ut filluan nga Fatos Nano.

Kur po bëheshin përgatitjet e fundit për dërgimin e njërive të para operative në Kosovë, në pasditën e 20 qershor të 1998, në Qendrën Stërvitore në Papaj po bëhej revista ushtarake për t'i dhënë raport Komandantit të SHP të FARK-ut, kolonel Ahmet Krasniqit, papritmas u duk një oficer i komisarariatit të policisë së Tropojës, i cili kërkoi takim me kolonel Ahmet Krasniqin. Takimi përfundoi shpejt pasi oficeri i policisë shqiptare kishte për detyrë t'ia përcillte urdhërin e Fatos Nanos, të dërguar me faks, për mbylljen e «Qendrës për Rekrutim, Stërvitje dhe Përgatitjen e Kuadrit Ushtarak» në Viçidol dhe në Papaj.

Ahmet Krasniqi e kundërshtoi kërkesën e Nanosit duke i dhënë këtë përgjegje oficerit të policisë: «Ne, jo vetëm që nuk do t'i mbyllim këto Qendra, por do të hapim edhe qendra tjera. Tropoja dhe gjithë Shqipëria do të jenë prapavijë për Kosovën, dhe për UÇK-në». Të nesërmen pas përfundimit të solemnitetit me rastin e dhënies së Betimit të brigadave 134, 131, dhe 133, kur Ahmet Krasniqi kthehej nga Tropoja për Tiranë së bashku

me Hilmi Nebihun, Flamur Gashin dhe me këngëtare Leonora Jakupi, e cila kishte kënduar në solemnitetin e dhënies së betimit. Në një grykë afër liqenit të Komanit, një bandë e armatosur dhe e maskuar, shtin me armë automatike në drejtim të Ahmet Krasniqit dhe shoqëruesve të tij. Fatmirësisht askush nuk plagoset dhe as nuk vritet. Ua plaçkisin veturën me gjithë dokumentacionin që e kishin me vete. Ky sulm ia bëri me dije Ahmet Krasniqit dhe bashkëpunëtorëve të tij të ngushtë, se nuk do t'u lejohej të vepronin kundër interesave serbo-greke, nuk do t'u lejohej të dërgonin njësi operative në Kosovë me kuadër të aftë, që dinin si bëhet lufta, me ushtarë të stërvitur dhe të kalitur për luftë, me plane taktike dhe strategjike për ta goditur ushtrinë serbe, ku më së shumti mund t'i sillnin humbje njerëzore dhe dëme teknike.

Qendrat e agjenturave serbo-greke deri me hyrjen e brigadave të para operative të UÇK-së, brigadave 134, 131 dhe 133, me më tepër se 20 oficerë të karrierës, nën komandën e ushtarakut madhor Tahir Zemës, nuk pengonin hyrjen e djelmoshave shqiptarë në Kosovë, që vinin nga katër anët e botës pa kurrëfarë përgatitjesh fizike, psiqike dhe ushtarake, edhe pse kishin një moral të fortë dhe vullnet të papërshkrueshëm për t'i dalë zot Atdheut. Por si t'i dalin zot Atdheut, kur Xh. Haliti me argatët e tij po sa hynin në Shqipëri, një natë i ushqenin në restorantin «Drenica» në Durrës dhe me autobus i përcillnin deri në Tropojë apo në Kukës. I ushqenin edhe një herë para se t'ua jepnin drejtimin ku duhej ta kalonin kufirin shqiptaro-shqiptar dhe, si dekor ua varnin nga një kallashnikov krahaqafe!

Sa djelmosha trima ranë në pritë e ushtrisë serbe pa i ra brisk fytyrës, në lulën e rinisë! Sa luftëtarë trima të UÇK-së ranë në kurthat serbe me ndihmën e agjenturave serbe që vepronin në Shqipëri, vetëm atëherë kur kishin me vete armatim modern dhe të rëndë?

Xh. Haliti për këtë çështje jep këtë shpjegim: «...sa i përket asaj se a ka pasur tradhëti apo se a është pasojë e veprimit të UDB-ës në Tiranë, në Veri apo në Kosovë, as unë nuk mund të them se kjo ishte pasojë e asaj, sepse ato do të vërtetohen dikur...!?».

Ja pra njeriu i parë i SHP të UÇK-së, që ishte edhe përgjegjës në Shqipëri për logjistikë, nuk e kishte të qartë se në Shqipëri vepronin agjenturat serbe pas gjithë atyre kurthave dhe pritave që u bënë jo vetëm gjatë kalimit të kufirit shqiptaro-shqiptar, por edhe në Shqipëri.

Qendrat antishqiptare që e kthyen Shqipërinë në koloni greke, nuk e patën vështirë t'ua përgatisin konceptin e luftës që i shkonte për shtat Serbisë,

analfabetëve politik të Kosovës, që ishin bërë antarë të SHP të UÇK-së, pa pasur njohuri elementare për artin ushtarak, pasi në radhët e tyre, kishin futur individët që kryenin urdhërat e tyre.

Në këto kushte si mund të lejohej të vepronte Ahmet Krasniqi dhe ushtarakët që kishin të kryera akademi ushtarake, që dinin si ndërtohet ushtria, që dinin si luftohet Serbia, që dinin strategjinë dhe taktikën e ushtrisë jugosllave?

Sikur të mos ishte shkelur Marrëveshja e Oslos nga Xhaviti dhe argatët e tij, barrën e luftës çlirimtare do ta mbante gjenerata e rryer dhe e pjekur, e përgatitur për luftë në garnizonet e okupatorve serbo-jugosllav, e cila kishte mësuar shumë gjëra nga lëmia e artit ushtarak. Rinia jonë e pastër, me plot ideale njerëzore dhe kombëtare do të ushtrohej në Qendrat e Stërvitjes, që i pat krijuar SHP i FARK-ut në afërsi të kufirit shqiptaro-shqiptar, për të kryer detyra në prapavijën e luftës. Xh. Haliti në intervistën e tij të botuar në «Zëri» pa dashje i qet në shesh fajet e tij që ishte jo vetëm kryeshef i SHP të UÇK-së në Kosovë, por ishte edhe kryeshef i logjistikës në Shqipëri. Ai thotë: «...kemi siguruar armë të precizitetit të lartë të natyrave të ndryshme, edhe armë kundërajrore, edhe kundër mjeteve të blinduara.

Problemi ishte se në shumicën e rasteve nuk kanë ditur t'i përdorin këto armë, sepse ka ndodhur që një pjesë e një arme ka shkuar në një vend, dhe një pjesë tjetër ka shkuar në një vend tjetër, dhe kështu, kanë mbetur të pa përdorshme. Me nga dy tre muaj ditë s'ka ditur kush se çka të bëjë me ato armë. «Po faji është jetim». Sipas drejtësisë së Xh. Halitit del se: «...nuk është faji as i strukturave udhëheqëse të UÇK-së, por problemi është aty se ushtarët tanë nuk kanë qenë të gjithë njerëz që e kanë kryer ushtrinë dhe nuk e kanë njohur armatimin». Pra, Xh. Haliti nuk e merr vetë fajin, nuk ua len fajin strukturave të logjistikës që vetë i ka caktuar në Shqipëri, dhe as nuk ua hedhë strukturave udhëheqëse të UÇK-së. Sipas tij, ushtarët, shumica dërmuese e të cilëve ishin të moshës rinore, janë fajtorë që nuk e kishin «kryer ushtrinë»!

Po ku është dashur ta kryejnë ushtrinë djelmoshat e Kosovës, kur Atdheu i tyre ishte i robëruar nga serbo-jugosllavët, do të duhej të na sqaronte Xh. Haliti?

Nga gjithë kjo që u tha, nuk ka nevojë për koment. Duhet cekur se këto gjëra ndodhën, për shkak se strukturat udhëheqëse kompetente politike dhe shtetërore të Republikës së Kosovës, lejuan të na dalin në krye të kombit xhavitët dhe njerëzit e kalibrit të tij, si rrjedhojë e mospunës së tyre,

moskryerjes së detyrave dhe detyrimeve që kishin ndaj Republikës së Kosovës dhe qytetarëve të saj.

Pengesat nga SHIK-u bëheshin në forma të ndryshme dhe në mënyrë perfide. Policia rrugore dhe ajo financiare bënë kontrollin e mjeteve transportuese të FARK-ut në çdo hap nëpër rrugët e Shqipërisë.

Në rast se gjenin armatim apo mjete ushtarake, i konfiskonin dhe i burgosnin shoferët apo pronarët e tyre. Po përmend një rast: Ahmet Krasniqi kohë pas kohe bënte kontrollin e brigadave në formim e sipër. Një ditë duke shkuar për kontrollimin e Qendrave Stërvitore të FARK-ut së bashku me disa ushtarakë, në mesin e të cilëve ishte edhe Fuad Ramiqi, Policia Financiare ndalon furgonin dhe bëri kontrollin e automjetit. E gjetën një revolver në çantën e Ahmet Krasniqit. Në atë rast gjindëshmëria e Fuad Ramiqit e shpëtoi pa burgosur Ahmet Krasniqin, pasi ai pranoi se revolveri qe i tij. Fuadi burgoset, dhe vetëm në sajë të njohjeve që kishte Ahmet Krasniqi tek disa njerëz me ndikim në jetën kulturore në Tiranë, lirohet pas 24 orëve të kaluara në burgun e Tiranës. Edhe rojet e SHP të FARK-ut, çarmatoseshin dhe burgoseshin shumë herë. Po ashtu, Policia Doganore ka penguar hyrjen në Shqipëri të materialit ushtarak dhe të veshmbathjeve për njësitë operative të UÇK-së, që komandoheshin nga SHP i FARK-ut. E kam përmendur diku më lart se si u bë vjedhja e një kamioni me armë të kontraktuara në Kroaci dhe që u transportuan në emër të firmës së Shaip Mujës. Armatimi pengohet në Durrës nga Policia Doganore. Natën e theyejnë kamionin argatët e Xhavit Halitit, plaçkisin armatimin dhe mjetet lufarake që ndodheshin në të, çmontojnë edhe motorin e kamionit.

Sektori financiar i SHP të FARK-ut u detyrua ta pagunte jo vetëm armatimin e porositur, por edhe kamionin e shkatërruar.

PENGESA NDAJ BRIGADËS 141 DHE FATI I FRONTIT TË LUFTËS NË JUNIK

Kur brigada 141 nën komandën e ushtarakut Fuad Ramiqi bëhej gati të hynte në Kosovë për të zënë pozicion luftarak në rrethin e Ferizajt, në Dukagjin filloi ofensiva serbe kundër njësive të UÇK-së.

Me veprimet e tyre taktike i zbuluan qëllimet strategjike që kishin për ta futur nën kontrollin e tyre Junikut. Ahmet Krasniqi duke ditur për pozitën strategjike të Junikut, dhe pasojat që do t'i kishte UÇK-ja në rast se nuk mund të mbrohej, i jep urdhër komandantit të Brigadës 141, Fuad Ramiqit të ndërrojë planin e mëparshëm të hyrjes në Kosovë, dhe sa më parë të gjindej në frontin e luftës në Junik. Kur Brigada 141 pas përgatitjeve të nevojshme marshonte drejt kufirit, papritmas iu bashkuan edhe disa qindra ushtarë dhe qytetarë të Kosovës, të cilët kishin ardhur në Shqipëri për të marrë armatim.

Komandanti i brigadës Fuad Ramiqi i pranoi qytetarët dhe ushtarët e Kosovës t'i bashkangjiteshin brigadës me një kusht që ata deri në Junik të zbatonin urdhërat e tij, pastaj do të ishin të lirë të shkonin ku të donin. Kur brigada bëhej gati ta kalojë kufirin shqiptaro-shqiptar, u paraqitën tre anëtarë të pararojës staliniste të LPK-së të armatosur me armë automatike.

Këta tre «sokola» ishin: Xhavit Hoxha, Jashar Salihu dhe Xhevat Hasani, të cilët kundërshtuan hyrjen e brigadës në Kosovë. Kur komandanti i brigadës dha urdhër që brigada të fillonte marshimin, ata përdorën mënyrën më të ligë për pengimin e saj. Filluan të qesin me armë automatike në drejtim të pozicioneve të ushtrisë serbe, dhe kështu i dekonspiruan lëvizjet e brigadës.

Në ato kushte nuk ishte lehtë për t'u gjindur, pasi qysh para se të nisej, Brigada e kishte të skicuar marshimin deri në Junik, në bazë të hartës topografike dhe në bazë të vëzhgimeve që ishin bërë më parë. Komandanti i Brigadës detyrohet të kthehet mbrapa në garnizonin e FARK-ut në Papaj. Pas një jave Juniku nuk mundi t'u përballonte forcave serbe. Me siguri po të mos ishte penguar hyrja e Brigadës 141, fronti i luftës në Junik nuk kishte për të përfunduar ashtu si pëfundoi. Forcat e Republikës së Kosovës, njësia operative e UÇK-së, Brigada 141 do të dinte t'i organizonte edhe njësitë tjera të UÇK-së në aksione operative, ndërsa popullsinë aktive do ta organizonte në MTK-në dhe në prapavijën e luftës.

Njëra ndër detyrat më me rëndësi të Pjesës së SHP të FARK-ut ishte armatimi i njërive operative të UÇK-së. Në Shqipëri ishte shumë vështirë të gjendej armatim i përshtatshëm dhe cilësor. Ahmet Krasniqi gjatë kontakteve që kishte me veprimtarë të subjekteve politike dhe ushtarake kërkonte ndihmën e tyre edhe në gjetjen e armatimit për furnizimin e njërive të UÇK-së.

Ishte muaji qershor i vitit 1998, kur Gani Syla organizoi kontaktin në mes Hilmi Nebihut që përfaqësonte Ministrinë e Mbrojtjes dhe Shaip Bilallit, ish udhëheqës i Partisë së Prosperitetit të Maqedonisë në lidhje me furnizimin e njërive të UÇK-së me armatim.

Shaip Bilalli pastaj organizoi takimin në mes SHP të FARK-ut dhe një firme tregtare, që përfaqësohej nga tre tregtarë që kishin nënshtetësinë turke. Bisedimet u zhvilluan në Tiranë në fillim të qershorit të vitit 1998, ku edhe lidhet marrëveshja për blerjen e një armatimi me një vlerë prej 49 milion DM, (e jo siç bën shaka dhe shpif Xh. Haliti kur thotë se vlera e armatimit ishte 2 miliard DM.). Tregtarët u zotuan se do të siguronin armatim modern për njësitë operative të UÇK-së, armatime për mbrojtjen kundërajrore, topa dhe minahedhësa të kalibrave të ndryshëm, raketa lëshues të montuar në kamion, apo edhe që mbarten në krah.

Për sjelljen e armatimit në Shqipëri donin një kopare prej 8.700'000 DM. në dorë. Dorëzan në mes dy palëve ishte Shaip Bilalli. Tregtarët e morën koparën, dhe pritej që brenda një jave do ta sillnin armatimin në Shqipëri. Ato ditë pat hyrë Tahir Zemaj në Kosovë me tri brigada. Planifikohej që komandant Zemajt t'i sillej armatimi në Kosovë nëpërmjet brigadës 141.

Në fillim tregtarët turq nuk e dorëzojnë armatimin gjoja për çështje politike, «pasi që faktori ushtarak dhe politik i Kosovës nuk ishte i bashkuar». Më vonë paraqisnin edhe pengesa tjera, dhe më në fund nuk doli asgjë nga ajo Marrëveshje. Bukoshi dha urdhër që SHP i FARK-ut të mos merrej më me atë marrëveshje, pasi e caktoi Kadri Balën që punonte në Përfaqësinë e Kosovës në Tiranë të mirrej me çështjen e atij armatimi dhe të Marrëveshjes. Siç shpjegon Tahir Zemaj, brigadës «Mërgimi» që e komandonte ai, i ka ardhur më vonë në Mamurras ca armatim modern në bazë të asaj Marrëveshjeje. Si përfundim del se projektin e asaj «marrëveshjeje» e kanë përpiluar kryeshefat e LBDK-së me qëllim që të pengohet SHP i FARK-ut në armatosjen e njërive operative të UÇK-së. Me siguri që kanë pasur leverdira personale, por një ditë kur organet e drejtësisë të Republikës së Kosovës do të funksionojnë do të ndriçohet në tërësi

prapavija e asaj marrëveshjeje dhe drejtësia do ta japi fjalën e saj.

Komplotet dhe pengesat që ju bënë SHP të FARK-ut dhe Ahmet Krasniqi nga SHIK-u, UDB-ja, Nanosi me kompani, pararoja staliniste e LPK-së, kryepëhlivanët dhe argatët e Nanosit, argatët dhe shërbëtorët e Xh. Halitit dhe të A. Sylës, karrieristët e sëmurë për pushtet të LBDK-së, do të arsyetoheshin me faktin se kanë hyrë me vetëdije apo pa të në rrethin e gravitacionit sllavo–orthodokso–komunist, por si do të arsytohen komplotet e Qeverisë së Bujar Bukoshit?!

Njëra ndër pengesat kryesore për Ahmet Krasniqin në Shqipëri ishte mos institucionalizimi i Ministrisë së Mbrojtjes dhe të Pjesës së SHP të FARK-ut pranë institucioneve shtetërore të Shqipërisë nga ana e Bukoshit. SHP i FARK-ut nëpërmjet Hilmi Nebihut pat kërkuar nga Iliaz Ramajlaj që të bëhej kërkesa në organet shtetërore të Shqipërisë për zyrtarizimin e Ministrisë së Mbrojtjes dhe të SHP të FARK-ut. Zotëri Ramajli e ka përkrahur kërkesën e Hilmi Nebihut, por më vonë ëshë kuptuar se Bujar Bukoshi nuk e ka lejuar zotëri Ramajlin ta zyrtarizojë subjektin ushtarak të Republikës së Kosovës. Prandaj sipas rregullave ndërkombëtare dhe shtetërore, Ahmet Krasniqi dhe SHP i FARK-ut kanë vepruar ilegalisht në Shqipëri.

Me siguri sikur të mos ishte arritur marrëveshja në mes përfaqësuesëve të UÇK-së dhe të Ministrisë së Mbrojtjes në Oslo, do të ishte e pamundur të vepronte Ahmet Krasniqi dhe ushtarakët e Republikës së Kosovës në Shqipëri. Qeveria e Bukoshit nuk i pat plotësuar kërkesat e SHP të FARK-ut për mjete financiare për blerjen e armatimit dhe materialeve ushtarake në momentet më të nevojshme, kur kanosej rënia e Junikut me arsyetimin se i «keni harxhuar mjetet e parapara për Ministrinë e Mbrojtjes». SHP i FARK-ut u pengua nga Qeveria e Bukoshit edhe më vonë kur Xh. Haliti dhe argatët e tij e patën bërë planin për ta kompromentuar Qeverinë e Bukoshit dhe FARK-un duke dhënë urdhër që nga të gjitha viset e Kosovës të dërgoheshin ushtarë dhe përfaqësues të katundeve për të marrë armë dhe municion në Shqipëri.

Siç dihet në korrik–gusht të 1998 patën ardhur në Tropojë afërsisht 5000 qytetarë të Kosovës, përfaqësues të fshatrave pothuajse nga të gjitha komunat e Kosovës. Ky ishte një projekt i studjuar mirë nga pëhlivanat e Nanosit dhe argatët e Xh. Halitit për kompromentimin e Qeverisë së Bukoshit dhe të Pjesës së SHP të FARK-ut në Tiranë, pasi bënin propagandë nëpërmjet «Zërit të Kosovës», por edhe gojarisht, se Qeveria e

Kosovës dhe Bujar Bukoshi nuk po e ndihmojnë as me një metelik UÇK-në. Qeveria e Bukoshit me asnjë fjalë nuk i mohonte akuzat e tyre dhe kështu nuk ndërmori asgjë për t'ua bërë të pavlefshëm projektin dhe për t'ua djegur planet, edhe pse kishte mundësi. Ahmet Krasniqi me mundësitë që kishte bëri ç'ishte e mundur që së paku t'ua zvogëlonte mundimet qytetarëve të Kosovës të mashtruar nga Xh. Haliti dhe argatët e tij.

Të shikojmë se si e shpjegon Xh. Haliti këtë çështje. Ai thotë: «Ushqimi i ushtarëve të UÇK-së ka qenë bukë, djathë dhe domate. Ndërsa ushqimi i Shtabit të Bukoshit në Tropojë ka qenë një viç në ditë. Dallime ka pasur. Dhe, realisht, asnjë nga ushtarët që kanë ardhur për armatim, edhe pse ju kanë thënë: «Ejani e hani bukë te ne. Ejani e merrni vesh me ne, sepse i kemi të gjitha» nuk kanë shkuar ta hanë mishin e viçit të Bukoshit, për faktin që nuk ka pasur marrëveshje, por kanë ngrënë bukë, djathë e domate të shtrirë nëpër tokë në livadhet e Tropojës». Kush do t'i besonte fjalëve të Xh. Halitit, se ushtarët ishin aq të pashpirt kundër vetvetes së tyre sa që flinin nëpër livadhe të Tropojës pa shtrojë dhe pa mbulojë, duke ngrënë bukë me domate e djathë, e nuk paskan pranuar të hanë «mish viçi» të Bukoshit dhe të flinin në garnizonet e FARK-ut në kushtet e një garnizoni të ushtrisë së rregullt të Shqipërisë?!

E vërteta është krejtë ndryshe. Është e vërtetë se argatët e XH. Halitit kishin shpifur për ushtarakët e FARK-ut lloj-lloje shpifjesh, por shumica e ushtarëve dhe qytetarëve të Kosovës nuk u besonin rrenave të pa krypë që i dëgjonin për ushtarakët tanë, pasi e dinin se mjetet e Fondit të Qeverisë së Kosovës nuk i kishte dhënë Bukoshi, por prindërit, vëllezërit, kushërinjtë, apo bashkëkombasit që punonin në botën e jashtme.

Me siguri po të mos ishin penguar të shkojnë në Qendrat e Stërvitjes dhe në garnizonet e FARK-ut, duke i kërcënuar edhe me armë, shumica dërmuese e ushtarëve dhe qytetarëve të Kosovës që kishin ardhur për armë, do të ushqeheshin dhe do të flinin në garnizonet e FARK-ut. Ahmet Krasniqi dhe SHP i FARK-ut bënë kontakte me Xh. Halitin dhe argatët e tij dhe kërkuan prej tyre që të mos i pengonin njerëzit që kishin ardhur për armatim nga Kosova për të fjetur, dhe për t'u ushqyer në Qendrat Stërvitore dhe në garnizonet e FARK-ut. Meqë ata nuk e pranuan kërkesën e Ahmet Krasniqit, ai u zotua se do t'i jepte urdhër Sektorit të Ndërtimitarisë të SHP të FARK-ut për ndërtimin e një furre dhe një kuzhine ushtarake, dhe montimin e tendave për qytetarët dhe ushtarët e Kosovës që kishin ardhur

për armë në Shqipëri brenda disa ditësh, por edhe këtë propozim të Ahmet Krasniqit nuk e pranuan.

U pa se qëllimi i pehlivanëve të Nanosit dhe rrogëtarëve të Xh. H. ishte ta kompromentojnë Pjesën e SHP të FARK-ut. Së fundi Ahmet Krasniqi dha urdhër të bëhej së paku diçka, edhe pse shumë e vogël, dha urdhër që të dërgohej një kamion me konserva në malet e Tropojës për t'ua shpërndarë fatkeqëve të Kosovës, pa u treguar se janë dërguar nga SHP i FARK-ut, nga droja se Xh. Haliti dhe argatët e tij do të pengonin edhe shpërndarjen e tyre. Kjo tregon se Xh. Haliti & kompani nuk lanë mjetë dhe mënyrë pa e përdorë për të mbjellur urrejtje kundër institucioneve shtetërore të Republikës së Kosovës, ShP. të FARK-ut, Ahmet Krasniqit etj. Është për t'u habitur se edhe pse Xh. Haliti & kompani e shkelën marrëveshjen e Osllos, edhe pse shpifnin kundër Qeverisë së Kosovës se ka krijuar një formacion tjetër ushtarak që quhej FARK, edhe pse gënjenin se Fondi i Qeverisë së Kosovës nuk po e ndihëmon me as një metelik UÇK-në, Bukoshi nuk e lejoi Ahmet Krasniqin ta njoftonte opinionin për Marrëveshtjen e Osllos dhe domethënjen e FARK-ut. Po ashtu Bukoshi nuk lejoi daljen nga shtypi dhe shpërndarjen e «Revistës ushtarake», organit të Ministrisë së Mbrojtjes. Vetëm pas vrasjes së Ahmet Krasniqit, Bukoshi lejoi të shpërndaheshin dy numra të saj.

Por për të ndriçuar si duhet çështjen e pengesave dhe kompleteve që iu bënë kolonel Ahmet Krasniqit dhe SHP të FARK-ut, është e domosdoshme të flasim bashkëpunëtorët e ngushtë të Ahmet Krasniqit, udhëheqja e Pjesës së SHP të FARK-ut, dhe kuadri komandues i njëjësive operative të UÇK-së, që u formuan sa ishte gjallë Ahmet Krasniqi.

Xh. Haliti dhe argatët e tij pasi morën udhëheqjen politike dhe ushtarake të UÇK-së, pasi thyen marrëveshjen e Osllos, filluan ta akuzojnë Qeverinë e Bukoshit që nuk po e «ndihmon UÇK-në me asnjë metalik», dhe që po bëka «përçarje me krijimin e njëjësive ushtarake paralele me ato të UÇK-së, njësi të quajtura me emrin FARK».

Kjo situatë krijoi mjegull, terr dhe pesimizëm tek shqiptarët kudo që jetonin ata, dhe si pasojë pati përçarjen e të gjitha shtresave të popullsisë në dy tabore. Dikush «përkrahte Qeverinë», dikush «përkrahte UÇK-në».

Përçarjet hynë edhe në familje. Lufta verbale bëhej çdo ditë e më e ashpër në mes përkrahësëve të Qeverisë dhe përkrahësve të UÇK-së.

Mikrobi i përçarjes hyri thellë në shoqërinë shqiptare, mikrob që me mjeshtri e mbollën agjenturat serbo–greke nëpërmjet njerëzve të tyre, të

futur në subjektet politike dhe shtetërore të Shqipërisë dhe të Republikës së Kosovës. Vetëm rinia jonë shkollore dhe universitare ishte e painfektuar nga mikrobi i përçarjes, prandaj edhe i mbushën radhët e UÇK-së. Kjo situatë u shkonte për shtati dyshes Xh. Haliti – A. Syla. Argatët e tyre në Kosovë e kishin bërë strukturën «komanduese» të UÇK-së, ndërsa në Shqipëri me ndihmën e SHIK–ut e kishin krijuar «rrjetin e marimangës», që askush të mos mund të depërtonte në Kosovë po qe se nuk e kalonte provimin, pra të dëshmonte se nuk i njihte, përkundrazi i urrente institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës.

Këtë situatë na e shpjegon Xh. Haliti kur thotë: «...komandant për veprim në Zonën e Veriut ka qenë Xheladin Gashi dhe ky ka pasur një strukturë ndihmëse shumë të madhe, të cilën e ka shfrytëzuar dhe me të cilën ka punuar në drejtim të futjes së mjeteve... dhe në të gjitha nevojave që kishte UÇK-ja». Të njëjtën strukturë e patën krijuar edhe në Aeroportin e Tiranës në Rinas dhe në Limanin e Durrësit. Siç dihet Shqipëria ishte caku fillestar për mërgimtarët shqiptarë që jetonin në të katër anët e botës, për t’iu bashkangjitur UÇK-së. Fatkeqësisht shumica dërmuese janë dëshpëruar, e një pjesë edhe janë thyer nga kishin ardhur, pa pasur mundësi të bëhën ushtarë të UÇK-së, për shkak të pengesave të shumta që ju vinin nga shërbëtorët e Xh. Halitit. Po e përmendi vetëm një rast pa i përmendur edhe shumë raste tjera, kur argatët e Xh. Halitit e kthyen nga Durrësi një grup shokësh të Bataljanit»Atlantiku» që e përbënin ushtarët e ardhur nga SHBA-të për t’u bashkangjitur UÇK-së, për shkakun e vetëm se ata i njihnin institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës.

Siç dihet ofensiva e dytë serbe kundër UÇK-së në shtatorin e 1998 i solli humbje të mëdha UÇK-së, çështjes kombëtare dhe popullsisë së Kosovës, pasi përveç popullsisë së Dukagjinit që u detyrua të gjente shpëtimin përtej kufirit, në Shqipëri, u detyran të kalojnë në Shqipëri edhe ushtarët dhe komandantët e UÇK-së. Komandantët e vetëshpallur në vend se të kërkojnë përgjegjësi nga Xh. Haliti dhe argatët e tij, që UÇK-në e lanë pa oficerë të karrierës dhe të japin sqarime për marrëveshjen e Osllos, ata tërë mëllefjin për humbjet e tyre ia ngarkuan në qafë Ahmet Krasniqit, SHP të FARK-ut dhe ushtarakëve të profesionit. «Zëri i Kosovës» gënjente dhe shpifte me të madhe kundër Ahmet Krasniqit, Tahir Zemës, FARK-ut, etj.

Kjo propagandë kaq e ulët paralajmëronte se armiqtë tanë po përgatisnin krime. UDB-ja e Beogradit dhe UDB-ja e Tiranës pas disa përpjekjesh të pasuksesshme, më në fund, arritën ta vrasin Azem Hajdarin para selisë së

PDSH- në Tiranë. Këto forca antishqiptare pasi nuk patën sukses ta friksonin dhe ta demoralizonin kolonel Ahmet Krasniqin dhe kuadrin ushtarak të FARK-ut, për të ndërprerë veprimtarinë e tyre, që shkonte në dobi të forcimit të faktorit ushtarak të Kosovës, i bënë përgatitjet e fundit për pushkatimin e Ahmet Krasniqit, kur e sulmuan selinë e Pjesës së SHP të FARK-ut në Tiranë me më tepër se 50 forca të policisë së Shqipërisë. Morën armatimin që e gjetën aty, u dhanë detyra klyshëve të tyre që i kishin futur në SHP të FARK-ut me detyra speciale, ta përcjellin ditë e natë kolonel Ahmet Krasniqin deri sa të gjendet dorasi i përshtatshëm. Nuk zgjati më tepër se tre-katër ditë për ta përgatitur planin dhe skenarin e pushkatimit të Ahmet Krasniqit. Ishte 21 shtatori i vitit 1998, kur tre kriminel të maskuar e vranë Ahmet Krasniqin në qendër të Tiranës, mu afër shtëpisë ku u themelua Partia Komuniste Shqiptare.

Aty ku lëshoi rrënjë «fara ruse», e mbjellë nga Miladini, Dushani dhe Enveri. Ishte ajo «Farë Ruse» e cila për gjysmë shekulli vrau e preu shqiptarë vetëm pse kundërshtuan të ushqehen me «egjren komuniste». Ishte «Fara Ruse» ajo që burgosi, vrau pa gjygj nacionalistë shqiptarë, të cilët penguan rritjen, shtimin dhe forcimin e saj në gjithë hapësirën tonë kombëtare. Bajraktarët e «Farës Ruse» e vran Ali Ukajn, Azem Hajdarin, Ahmet Krasniqin.... Ajo vrau dhe do të vrasë nacionalistë shqiptarë për deri sa shqiptarët të mos vetëdijësohen se të gjitha të këqiat u kanë ardhur, dhe do t'u vijnë, mu nga «Fara Ruse» që të huajt ua mbollën në truallin e tyre. Shqiptarët do të jenë gazi i botës dhe kurrë nuk do të qesin faqe të bardhë për deri sa bajraktarët e «farës ruse» i përfaqësojnë dhe flasin në emër të tyre në qendrat e vendosjes ndërkombëtare.

PSE LEJUAN SUBJEKTET POLITIKE TË KOSOVËS DEGJENERIMIN E QEVERISË DERI NË ATË MASË?

Për ta rrahur si duhet temën: Pse jemi kështu siç jemi, duhet bërë një studim i gjithanshëm për periudhën kur subjektet tona politike krijuan status—qon e tipit «prit gomar sa të mbij bar», (1995–1998) që ia mundësoi pararojës staliniste të LPK-së t'i përvehtësonte njësitë guerile të Republikës së Kosovës me mjetet e marrjes së kalasë nga brenda.

Deri tash asnjë subjekt politik i Kosovës nuk e ka marrë pjesën e fajit që i takon për humbjet që i pësuan nga ushtria dhe policia serbe gjatë vitit 1998/1999. Të gjitha subjektet politike veç e veç duhet t'i qesin në dritë gabimet, fajet dhe të pranojnë përgjegjësinë e vet. Pasi dihet se vetëm mëshira e të Madhit Zot bëri mrekulli, kur i detyroi fuqitë e mëdha të kësaj bote të na ndihmojnë me forcën e tyre të përbashkët, NATO-n, për të mos mbetur popull pa atdhe, pa histori dhe pa krenari kombëtare, të strukur nëpër dyert dhe rrugët e botës.

Në veçanti duhet t'i dëgjohet zëri LDK-së, pasi ishte dhe është partia më e madhe në Kosovë. Kryesia e LDK-së patjetër duhet t'i shpjegojë popullsisë së Kosovës raportin e marrëdhënieve: LDK—Qeveri, Presidencë—Qeveri, Parlament—Qeveri dhe Opinioni publik—Qeveri. Një temë me rëndësi për shqyrtim është edhe raporti Kryesisë së LDK-së me Degët e LDK-së. Shtrohet pyetja kishte apo nuk kishte të dhëna Kryesia e LDK-së nga Kryesia e Degës së Skënderajt për lëvizjen guerile që rritej dhe zgjerohej në Drenicë, dhe përpjekjet e pararojës staliniste të LPK-së për ta marrë udhëheqjen e saj?

Ç'farë masash morën Kryesia e LDK-së dhe Dega e LDK-së në Skënderaj, që njësitë guerile të Adem dhe Hamzë Jasharit të përkraheshin dhe të ndihmoheshin së paku materialisht dhe financiarisht, pasi, siç dihet, ato u krijuan jo vetëm në Drenicë, por edhe në Llap dhe Dukagjin nga veprimtarë të dalluar të çështjes kombëtare, dhe nga aktivistë të shquar të LDK-së.

Nuk ma merr mendja se aktivistët e LDK-së nuk i kanë vërejtur veprimet destruktive të pararojës staliniste të LPK-së në Drenicë, Llap dhe Dukagjin. Atëherë lind pyetja: U njoftua apo nuk u njoftua për ato lëvizje Kryesia e LDK-së dhe çfarë hapash ndërmori LDK-ja për ta penguar veprimtarinë destruktive të LPK-së?

Në këto pyetje dhe shumë tjera duhet të japë përgjigje Kryesia e LDK-së, që faji të mos mbetet jetim. Sa i përket raporteve Parti politike–Qeveri, duhet shtruar pyetja: Pse lejuan subjektet politike të Kosovës të degjenerohet aq shumë Qeveria e Kosovës, e vet të bëjnë sehir, duke mos ndërmarrë asgjë për ta ndërruar atë?!

Ndërsa raporti Presidencë–Qeveri dhe anasjelltas Qeveri–Presidencë për opinionin e gjërë ka mbetur fare i pa ndriçuar, edhe pse ka pasur dhe ka shpjegime të llojllojshme. Për hir të vërtetës është e domosdoshme të zbardhën këto raporte.

Vetëm kur të bëhet një analizë e gjithanshme për të gjitha ngjarjet që u zhvilluan në hapësirën tonë kombëtare gjatë dhjetëvjetëshit të fundit të shekullit të 20, do të shohim saktësisht se cilat subjekte shqiptare punuan më tepër e cilat më pak, cilat subjekte politike, individ dhe personalitete penguan, dhe cilat e ndihmuan procesin e çlirimit dhe bashkimit kombëtar.

Sot për sot opinionin ynë ka shumë fakte që dëshmojnë se pararoja staliniste e LPK-së, karrieristët e sëmurë për pushtet të LBDK-së, Bukoshi me disa ministra të Kabinetit të Qeverisë së tij i bënë shumë të liga Kosovës dhe e dëmtuan shumë çështjen kombëtare. Por kulmin e të gjitha të këqiave e arritën kur i luftuan dhe i vranë institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës.

Të më falin lexuesit që po dal jashtë temës, por dua t’ua bëj me dije ca «shokëve» që më kanë çuar fjalë nëpërmjet njerëzve se i kam zbardhur «pak si herët» të ligat dhe krimet që iu bënë Kosovës dhe shqiptarëve. Nuk pajtohem me ta fare. Por, nuk ua shoh për të madhe «shokëve» nga Kosova se ende «egjëra komuniste» nuk i ka lëshuar.

Truri i ushqyer për shumë kohë me egjërën komuniste nuk funksionon edhe aq sa duhet. Diktatorët e kuq janë fajtorë që i ushqyen robërit e tyre çdo ditë me egjërën komuniste, dhe për atë nuk e patën vështirë të bëhën zotë në vend të Zotit të vërtetë edhe pse robërit e tyre i detyruan t’i quajnë «shokë».

Do t’i lusja «shokët» nga Kosova që të lexojnë pak më shumë për t’i kuptuar rregullat e sistemit demokratik. Në Evropën Perëndimore «shokë» të nderuar, personi publik dhe udhëheqësi partiak apo shtetëror, duhet të ecë si për tër të shpatës, se për ndryshe mjeri ai për «dajakun» që do ta hajë nga mjetet e opinionit publik. Do ta marrë vetëm një shembull të nderuar «shokë». Ministri i Rendit i një shteti të Skandinavisë ka dhënë dorëheqje për shkakun e vetëm se një polic dikund në periferinë e shtetit e ka thyer ligjin. Mjetet e informimit publik të nderuar «shokë» ndërrojnë

kryeministra, rrëzojnë qeveri kur zihen me «pelë për dore» duke e keqpërdorur detyrën dhe funksionin.

Prandaj edhe për ne shqiptarët duhet të vlejnjë rregullat e Evropës demokratike, pasi jemi pjesë e Evropës. Shumica e njerëzve tanë publik, kryepartiakë, partiakë të shtirë, ish ministra, dhe pararoja staliniste e LPK-së nuk i përfillën rregullat demokratike të Evropës Perëndimore, jo se nuk u zunë «me pelë për dore» por nga se «egjëra komuniste» ua bëri ca ndryshime psikike dhe fizike. Baballarët e tyre i kishin nga «dy gisht fëtyrë» ndërsa bijtë e tyre që po na «rrahin gjyks» se janë kryetarë partishë apo persona me ndikim në jetën politike dhe kulturore të Kosovës i kanë bërë nga «dy hektar fytyrë».

Të gjithë gazetarët dhe analistët që ia donë të mirën Atdheut dhe Shqiptarisë nuk duhet të kenë mëshirë ndaj personave publik dhe ndaj udhëheqësëve të niveleve edhe më të larta partiake dhe shtetërore, kur i thejnë ligjet, kur e keqpërdorin besimin, kur nuk i kryejnë detyrat për të cilat janë zotuar se do t'i kryejnë. Më në fund një këshillë për ata që i kam «rrahur» pa më bërë mua personalisht asnjë të keqe, por që me vetëdije apo pa vetëdije i kanë bërë të këqia vetvetit, familjes, rrethit familjar dhe shoqërisë shqiptare.

Populli ynë është një popull i lashtë dhe fisnik. Ai ka zemër të madhe dhe shpirt të bardhë. Di të urrejë, por di edhe të falë. I fali më tepër se 1000 gjaqe, kur intelijenca e tij kërkoi të falnin në emër të Zotit dhe të Kosovës. Edhe tash populli ynë do t'i fali bijtë e tij të cilët pa vetëdije u bënë argatë të pararojës staliniste të LPK-së, rrogëtarë të karrieristëve të sëmurë për pushtet të LBDK-së, dhe rob të partiakëve dhe qeveritarëve të shtirë, po qe se pendohen dhe i tregojnë shpirtzinjtë që i çuan në rrugë të pa krye.

Por mos t'i mprehin dhëmbët kokëkrisurit e pjellës së keqe të «farës Ruse», se do t'i shijojnë të mirat e pavarësisë së Kosovës. Vendi i tyre është në bankën e zezë, para gjykatësve kompetent të Republikës së Kosovës, që do t'ua shqiptojnë dënimet në bazë të krimeve që bënë ndaj Atdheut dhe ndaj shqiptarëve.

Botuar: «Bota sot», 21maj – 19 qershor 2001

A FOLI AGIM MEHMETI ÇKA DUHEJ TË FLISTE?

Nuk jam habitur aspak me reagimet e argatëve të Xh. Halitit, I. Kelmendit dhe të R. Qosjes të cilët në mungesë të fakteve për t'i hedhur poshtë të vërtetat e hidhura që shtjellova në fejtoun tim «Pse jemi kështu siç jemi» më shpifën dhe më shanë në gazetën e tyre «Epoka e re» për t'ua bërë qejfin patronëve të tyre. Nuk po më habitë fare as reagimi i Agim Mehmetit i botuar në «Bota sot» më 1 korrik 2001 me titull «Se kur do të flas unë, Agim Mehmeti, këtë e vlerësoj unë!», i cili jo vetëm që shpif dhe gënjen kundër meje por edhe më kërcënon që të mos shkojë më tutje në zbulimin e kompleteve që iu bënë Ahmet Krasniqit, Ministrisë së Mbrojtjes, dhe SHP të FARK-ut nga argatët e Xh. Halitit, Ibrahim Kelmendit dhe të Qosjes, që qenë futur në Ministrinë e Mbrojtjes dhe në SHP të FARK-ut për ta marrë «kalanë nga brenda».

Në reagimin e tij Agim Mehmeti e çonë vehten në qiell kur thotë se «Ahmet Krasniqi vetë më ka caktuar si zëvendës të tij, jo për karrierë siç mendon Strofcu, por për arsye të meritave, si në rrafshin kombëtar ashtu edhe në atë profesional, dhe se ka pasur besimin e plotë tek unë». Siç po shihet çdo gjë ishte në rregull nga ana e Ahmet Krasniqit. Ishte korrekt ndaj Agimit pasi që në bazë të «meritave dhe besimit» që e kishte pasur për të e kishte caktuar për zëvendës të tij. Por shtrohet pyetja: E arsyetoi apo nuk e arsyetoi A. Mehmeti besimin e Ahmet Krasniqit pas vrasjes së tij?

E vazhdoi apo e lakoi A. Mehmeti rrugën e Ahmet Krasniqit dhe a e kreu borxhin që kishte ndaj tij?

E mbrojti apo nuk e mbrojti personalitetin e Ahmet Krasniqit karshi shpifjeve të përlivanëve të Nanosit, argatëve të Qosjes, të Xh. Halitit dhe I. Kelmendit?

T'i shikojmë faktet një nga një.

Edhe pse pararoja staliniste e LPK-së e shpifte, edhe pas vrasjes së Ahmet Krasniqit, me fjalët më të rënda duke e shpallur atë «tradhëtar», Agim Mehmeti i futi veshët në lesh e nuk iu kundërvu shpifjeve të tyre të ulta, së paku me një shkrim gazete. Po e zëmë se Agim Mehmeti në fillim ka qenë i tronditur nga vrasja e «paprurit» e Ahmet Krasniqit.

Po pas gjashtë muajsh?

Pas një viti?

Pas një viti e gjysmë të vrasjes së tij pse nuk gjeti pak kohë Agim Mehmeti, që së paku me ca fjali t'i hidhte poshtë shpifjet e LPK-së kundër Ahmet Krasniqit?

Pse A. Mehmeti s'i kundërshtoi me asnjë fjalë shpifjet e kolegëve të tij ushtarakë Naim Malokut, Bislim Zyrapit, Salih Veselit, Agim Çekut e të tjerëve, të cilët e akuzuan Ahmet Krasniqin dhe Ministrinë e Mbrojtjes për «formimin e forcave paralele», i përdhunuan kolegët e tyre që nuk u bënë argatë të Xh. Halitit duke shpifur se ata që «...nuk patën guxuar të hyjnë të luftojnë në Kosovë janë marrë kinse me Qeverinë, me FARK»?

Pse nuk i kundërshtoi me fakte gënjeshtër e tyre kur thanë se «njësi të FARK-ut nuk ka pasur fare në Kosovë»?

Fatmirësisht Tahir Zemaj me disa ushtarakë, disa gazetarë dhe analistë, si dhe unë i kemi kundërshtuar dhe i kemi hedhur poshtë shpifjet e pararojes staliniste të LPK-së dhe të ushtarakëve që u bënë argat të Xh. Halitit, I. Kelmendit dhe të R. Qosjes. Agim Mehmeti me rastin e përkujtimit të dy vjetorit të vrasjes së Ahmet Krasniqit, që u mbajtë në Gjermani, foli ca fjalë të mira për Ahmet Krasniqin! Kjo tregon se Agimi din të flasë! Po a foli Agim Mehmeti çfarë duhej të fliste, që së paku pas dy vitesh, t'i hidhte poshtë me forcën e argumenteve shpifjet e argatëve të Xh. Halitit & Co?

Jo se nuk foli asgjë atëherë, por ai as sot kur së shpejti do të mbushën tri vjet nga vrasja e Ahmet Krasniqit nuk do të flas vet, por edhe të tjerëve që kanë folur deri tash, apo që donë të flasin dhe të shkruajnë për Ministrinë e Mbrojtjes dhe për FARK-un ua ndalon këtë të drejtë. Kuptohet që edhe mua përpiqet të më ndalë të flasë kur në reagimin e tij thotë se «...ky njeri nuk është kompetent as nuk ka kurrëfarë ingerencash të flasë dhe shkruaj për mua, kolegët e mi dhe as për organizimin dhe punën e Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës. Për të, realisht mund të flasin dhe të shkruajnë vetëm ata që janë kompetentë, dhe atë mund ta bëjnë në vendin dhe kohën e duhur, pra m'u atëherë kur Kosova do ta ketë shtetin dhe institucionet përkatëse...! Pra ato (institucionet) mund të vendosin se a duhet të shkruhet, në ç'farë mase duhet të njoftohet populli. «Sipas Agim Mehmetit, unë, Tahir Zemaj dhe të tjerët që kanë folur dhe kanë shkruar për subjektin ushtarak ku Agim Mehmeti ishte personi numër dy, për kolegët e tij, Ahmet Krasniqin, Halil Bicën, për punën e Ministrisë dhe të FARK-ut, për betejën e Logjës dhe për Betejën e Kosharës, për brigadat e formuara sa ishte gjallë Ahmet Krasniqi dhe sukseset e tyre në frontin e luftës çlirimtare etj., kemi bërë një «faj të pafalshëm», pasi kemi folur «para kohe dhe pa

marrë leje» prej Agim Mehmetit, i cili paska qenë «kompetent».

Pra, sipas A. Mehmetit ne kemi bërë një faj të madh që i kemi hedhur poshtë shpifjet e Xh. Halitit, I. Kelmendit, R. Qosjes dhe argatëve të tyre! Edhe ne është dashur ta mbyllim gojën si Agim Mehmeti dhe të presim deri sa të krijohen «institucionet përkatëse të shtetit të Kosovës»! Është dashur t'i lëmë të shpifin, të shajnë, të vrasin e t'i bëjnë një mijë të zeza argatët e Xh. Halitit! Është dashur t'ua mundësojmë ta fitojnë besimin e popullit në saje të shpifjeve të ulta që bënin kundër Ahmet Krasniqit, Tahir Zemës, Agim Ramadanit, Salih Çekut, Ministrisë së Mbrojtjes, FARK-ut, dhe, kur pas të gjitha këtyre do ta marrin pushtetin për «meritat e mëdha që kanë për çlirimin e Kosovës», për meritat që i kanë për «demaskimin e tradhëtarëve që e mashtruan popullin me institucionet shtetërore që nuk egzistonin» (!) atëherë do të flasin «kompetentët» e Ministrisë së Mbrojtjes!

E kush tjetër do të flasë përpos Halil Bicajt e Agim Mehmetit?!

Si duket Agim Mehmetin ende nuk e ka lëshuar «egjëra komuniste». Ende po mendon se jemi nën sundimin komunist, kur ishte LKJ-ja ajo që vendoste se sa dhe kur do të njoftohej opinioni publik rreth ngjarjeve aktuale! Është për tu habitur me kokëfortësinë e Agim Mehmetit kur ai në reagimin kundër meje thotë: «Sa i përket asaj se kur do të flas Agim Mehmeti këtë e vendosi unë». Agim Mehmeti këtë gjë është dashur ta thotë më 24 mars të 2001, në qytetën Afolten të Zvicrës, kur u bë tubimi i eprorëve ushtarakë që jetojnë dhe punojnë në Evropën Perëndimore për të shqyrtuar situatën aktuale në Kosovë, Maqedoni dhe në Kosovën Lindore.

Opinionin i gjërë është njoftuar shkurtimisht me Konkluzat dhe Vendimet që i morën ushtarakët tanë në atë mbledhje. Agim Mehmeti edhe pse e kryesoi mbledhjen së bashku me Tahir Zemën, Sylejman Kollçakun dhe Nazif Ramabajën, me asnjë fjalë nuk i kundërshtoi vendimet që morën kolegët e tij ushtarakë, për të dalë në opinion me të vërteta për punën e Ministrisë së Mbrojtjes dhe të FARK-ut, për t'i hedhur poshtë shpifjet e ulta të Xh. Halitit, shpifje të shpërndara nëpërmjet gazetës «Zëri». Tash po na del Agim Mehmeti «alamat» burri, fjala e të cilit ka peshë më të madhe se ajo e më se 50 ushtarakëve. Ai veproka si t'i teket dhe qysh t'i teket. Nuk skuqet aspak se nuk i realizon zotimet. Nuk turpërohet aspak se e shkel Vendimin për të cilin votuan të gjithë kolegët e tij që ishin në atë tubim, vendim për të cilin votoi edhe vetë.

Po ia kujtoj Agim Mehmetit se një natë para se të mbahet mbledhja me ushtarakët në Afolten, e patëm mbajtur një takim në shtëpinë e Mëhill

Berishës, ku morën pjesë Tahir Zemaj, Shpend Shala, Zenun Idrizi, Ismet Ibrahim, Hilmi Nebihu, Agim Mehmeti dhe unë.

Në atë takim u vendos që të formohet një komision i përbërë prej ushtarakëve të cilët do të dilnin në opinion për të treguar punën, sukseset dhe moseset e Ministrisë së Mbrojtjes dhe të SHP të FARK-ut, në një afat sa më të shkurtër. Vetë Agim Mehmeti i propozoi për komision këta ushtarakë: Jahir Hysenin, Bajram Sylën, Selver Nuhun, Ismet Ibrahim, Hilmi Nebihun dhe Agim Mehmetin. Ndërsa mua më obliguan që t'u ndihmoja në përpilimin dhe daktilografimin e tekstit. Fatkeqësisht, A. Mehmeti qysh të nesërmën u pendua për zotimet që i kishte marrë!

Tahir Zemaj premti se do ta bindte Agim Mehmetin për t'i kryer obligimet që kishte marrë, por kaloi një javë, kaloi një muaj dhe Agim Mehmeti vazhdoi me këngën e vjetër se «ende është heret për të dalë në opinion». Kur u binda se Agim Mehmeti është pengesa kryesore që edhe ushtarakët tjerë nuk po mundnin të flisnin dhe të shkruanin për Ministrinë dhe FARK-un, vendosa të dal në opinion për t'i hedhur poshtë shpifjet e ulta të Xh. Halitit me shënime që kisha mbledhur gjatë kohës që punova në Drejtorinë Informative të Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës.

Edhe pse e dija përgjegjësinë dhe vështirësitë, i hyra punës për t'i qitur në dritë arritjet dhe të metat, punët dhe dobësitë, sukseset dhe dështimet e Ministrisë së Mbrojtjes, SHP të FARK-ut, formimin e njësive operative të UÇK-së, sukseset e tyre në frontin e luftës çlirimtare etj.

Po ashtu fola edhe për marrëveshjen e Osllos, që ka një rëndësi të madhe historike, fola edhe për gjëra tjera, duke mos i dhënë të drejtë vetes se i kam thënë të gjitha që duheshin e duhej të thuheshin. Jam i bindur se kam bërë lëshime pa qëllim në disa data apo edhe në emra, dhe as nuk kam folur për tërë veprimtarinë e ushtarakëve tanë trima, jo se nuk kam dashur, por se nuk kam pasur shënime të mjaftueshme dhe të plota, dhe se natyra e fejtimit nuk lejon të flitet në detaje për ngjarje të tilla të mëdha. Kjo punë u mbetet ushtarakëve që kanë marrë drejtpërdrejtë pjesë në ngjarje. Megjithatë fejtimi im kishte synim të përgjithshëm informativ dhe besoj se ia ka arritur qëllimit.

A. Mehmeti në reagimin e tij më shpif kur thotë se «Shefqet Jashari–Strofici rrëfen gjëra të pavërteta dhe gjysmë të vërteta në lidhje me punën e eprorëve ushtarakë shqiptarë në diasporë, në lidhje me vazhdimësinë e krijimit të FARK-ut, (...) të marrëveshjes së Osllos, krijimit të SHP si dhe Ministrisë së Mbrojtjes të Republikës së Kosovës».

Agim Mehmeti duhet ta dijë se fjalëve të tij askush nuk do t'u besojë, po qe se nuk i dëshmon me fakte. Nga reagimi i tij shihet se nuk ka asnjë fakt për t'i kundërshtuar pohimet e mia, prandaj nga kjo del se nuk jam unë ai që i kam përdorë gjysmë të vërtetat dhe të pa vërtetat, por është zotëri Mehmeti, që me fjalë boshe po mundohet të shpifë.

Po, Agim Mehmeti me reagimin e tij ka vendosur të më veshi me robe, të cilat as nuk më bien për trupi dhe as nuk i përshtaten unit tim të brendshëm. Ai thotë se «kam bindjen se botimi i shkrimit të datave të lartëpërmendura (7deri më 18 qershor 2001, vërejtja ime) nga ana e Shefqet Jasharit ka për qëllim të krijojë huti, mjegull dhe përçarje para mbajtjes së zgjedhjeve të lira në Kosovë, si dhe tentim të vënjës kapak të çështjeve shumë të ndieshme të kohës së luftës». Populli ynë ka të drejtë kur thotë «Mos e vetë se të tregon vet».

Edhe A. Mehmeti po na tregon se është shumë i shqetësuar jo se po «krijoj huti, mjegull dhe përçarje», por se njerëzve po ua heq mjegullën nga sytë dhe po ua largoj hutinë nga mendja, për të kuptuar tragjedinë tonë kombëtare, kur shumica e udhëheqjes së tij nuk luftoi për çlirimin e Kosovës, por në rend të parë luftoi për pushtet, pozita, kolltuqe dhe privilegie. Dhe normalisht kur njerëzit të kuptojnë se kush ishin ata teklefeca që nuk ia deshën të mirën Kosovës, do t'i përbuzin ashtu siç edhe e meritojnë, dhe kështu do të krijohet «përçarja» në mes dështakëve të Kosovës (që luftuan për interesat e tyre personale) dhe shtresave të popullësisë që ka pasur, ka dhe do të ketë synime të larta kombëtare!

Por A. Mehmeti e ka edhe një hall të madhë se mos me anën e shkrimeve të mia do t'u vihet kapak «çështjeve të ndieshme të kohës së luftës». Përkundrazi, zotëri Mehmeti, me shkrimet e mia unë ua kam hequr kapakun të zezave dhe të ligave që ia bënë Kosovës dhe popullsisë së saj «shqiptaro-tradhtaro–profitero–krimo–mini–udbashët...» që m'i gjuan mua në shoqërinë time të zgjedhur, kur të gjithë e dinë se Ju, jo vetëm që rrini me ta natë dhe ditë, por nga radha e tyre i ke zgjedhur edhe dy këshilltarë që të kanë futur në një rrugë të pa krye.

Por si duket A. Mehmeti kur ka qenë i ri është marrë me boks, dhe qyshë nga ajo kohë i kanë mbetur në qejfë goditjet e pa pastërta kundër kundërshtarëve të tij në ring, prandaj edhe tash i përdorë ato goditje pas shpine, në jetën e përditshme ndaj kundërshtarëve politik.

Në reagimin e tij thotë se «Shefqet Jashari i frymëzuar, i shtyrë dhe në mënyrë tendencioze i informuar nga dashakeqët, nga shqiptaro–trathtaro–

profitero–krimo–mini–udbashët, (...) të cilët dëshërojnë në mënyrë të kamufluar të shfrytëzojnë hapsirën kur nuk ka shtet dhe institucione, shpejt e shpejtë t’ua kthejnë borxhin shefave në Beograd, Athinë dhe Moskë e ku jo tjetër». Jo zotëri Mehmeti, ajo që ma mëvesh mua të takon ty. Unë sikur të kisha qenë nën ndikimin e «mini udbashëve dhe të tradhtaroprofiterëve...», do ta kisha mbyllur gojën ashtu siç e mbyllet ju zotëri Mehmeti. Unë i demaskova me ato aftësi që pata bartësit e agjenturave serbo–greke që kanë hyrë në subjektet politike dhe shtetërore të shqiptarëve, kuptohet edhe në subjektin shtetëror ku ti ishe personi numër dy. Edhe këtë reagim që ke bërë kundër meje, ta kanë këshilluar dhe të kanë nxitur ta bësh mu ata «mini –udbashët» dhe «profiterët e luftës» që po m’i mvesh mua. Por mos harro se reagimi yt kundër meja ka për të t’u hakmarrë shumë keq. Deri tash ke mundur t’i fshehësh gjurmët e hileve dhe kompleteve kundër institucionit shtetëror ku ishe personi numër dy, por tash e tutje, kur me aq urrejtje bërë pyetjen: «Në emër të çfarë zëdhënësi paraqitet Shefqet Jashari, kënd e përfaqëson ai?» ke treguar se je kundër ndriçimit të kompleteve që u bënë kundër Ministrisë së Mbrojtjes, FARKut, tregon se Agim Mehmeti është kundër zbardhjes së vrasjes së Ahmet Krasniqit.

Agim Mehmeti nuk e ka të qartë apo shtiret se nuk e ka të qartë një çështje, të cilën është deshur ta dijë. Ai thotë se «Vlerësoj se parlamenti ose presidenti i Kosovës, i dalë nga zgjedhjet e ardhëshme të lira, do të duhej ta vlerësonte punën dhe përgjegjësitë eventuale të çdonjërit» (!).

Parlamenti zotëri Mehmeti nuk merret me punën dhe përgjegjësitë e individëve që nuk janë anëtarë të parlamentit. Pra nuk merret as me përgjegjësinë e Agim Mehmetit dhe të Halil Bicës & Co. Parlamenti zotëri Mehmeti i bjen ligjet, dhe në bazë të atyre ligjeve, Gjykata e Republikës së Kosovës i dënon personat që bëjnë vepra penale. E vërteta thotë populli, zotëri Mehmeti, vonon por nuk harron, prandaj mos u frigo nga Shefqet Jashari–Strofcu dhe mos u frigo nga e vërteta po që se e ke ndërgjegjen e pastërt, po që se nuk ke hyrë «lakrave», dhe po që se nuk i ke «kërcyer pelës prej bishti».

Sa i përket asaj që Agim Mehmeti thotë se «zotëri Shefqet Jasharit ia tërheqë vërejtjen dhe e bëj me dije që të mos përzihet aty ku nuk e ka vendin dhe njëkohësisht rreptësisht ia ndaloj që me emrin tim dhe personalitetin tim të manipulojë më tutje» e kuptoj se ai don që unë të mos flas dhe të mos shkruaj për subjektin ushtarak ku Agim Mehmeti ishte

personi numër dy. Me siguri dëshira e A. Mehmetit nuk do të realizohet. Përpjekjet e mia për t'i qitur në shesh komplotistët që thurën komplete kundër subjektit ushtarak të Republikës së Kosovës dhe Ahmet Krasniqit nuk do të zvogëlohen, përkundrazi, do të rriten dhe forcohen.

Agim Mehmeti si duket i ka këshilltarët e dobët, kur nuk e kanë këshilluar dhe nuk e kanë bindur se askush nuk mund ta mbrojë emrin dhe personalitetin e tij me kërcënime, por me punë të ndershme dhe me sjellje njerëzore.

Agim Mehmeti para se ta pranonte detyrën e Zv. Ministrit është dashur ta matej mirë nëse do të punonte pa hile dhe se a do të ishte në gjendje të ecte si për teh të shpatës, pasi që personi publik nuk ka të drejtë t'ua ndalojë as gazetarëve dhe as njerëzve të thjeshtë, dhënien e opinioneve për të.

Sa i përket «vërejtjes» apo «kërcnimit» të Agim Mehmetit, unë do t'i përgjigjem me një fjalë të urtë anonime, kuptimin e së cilës besoj se do t'ia shpjegojnë këshilltarët: «Njerëzit bëhen qesharak, kur duan të duken ndryshe nga ç'janë në të vërtetë!».

Botuar: «Bota sot», 11 korrik 200

ZOTËRI QEHAJA OSE ËSHTË TREMBUR, OSE ËSHTË PENDUAR!

Në lidhje më shkrimin tim «Pse dhe kush e vrau Ahmet Krasniqin» të botuar në «Bota sot» më, 21. 09. – 24. 09. 1999, u lajmërua me një reagim zotëri Ramadan Qehaja të titulluar: «Nuk kam qenë i implikuar në formimin e kurrfarë forcave» të botuar në «Bota sot» më 24. 09. 1999, ku në mes tjerash thotë: «...në pjesën ku bëhet fjalë për gjoja vendimin për formimin e forcave të armatosura, përmendet edhe emri im. Kategorisht i demantoj të dhënat se unë qenkam paraparë dhe paskam dhënë pëlqimin për t'i udhëhequr njësitë e Mbrojtjes Teritoriale të Kosovës të cilat, sipas parashikimit të disave, është dashur të hyjnë në kuadër të Forcave të Armatosura të Kosovës...».

Është shumë e natyrshme që zotëri Qehaja të reagojë, po që se askush nuk është konsultuar me të, apo është konsultuar dhe ai nuk e ka pranuar detyrën, por nuk ka të drejtë zotëri Qehaja të reagojë dhe të nervozohet, po që se dikush është konsultuar me të dhe ai e ka pranuar detyrën, dhe pastaj është penduar, sepse asgjë sot në këtë botë nuk mbetet sekrete.

Sa i përket asaj që thotë zotëri Qehaja se «Kategorisht i demantoj të dhënat se unë qenkam paraparë... për t'i udhëhequr njësitë e Mbrojtjes Teritoriale të Kosovës» del i palogjikshëm dhe i pa arsyeshëm, pasi që ai nuk ka mundësi për të ditur se çka është biseduar dhe çka kanë paraparë në takimin e tyre Demaçi dhe Krasniqi, kur ai pohon se me te nuk është konsultuar askush.

Në rast se zotëri Qehaja na dokumenton se ai ka aftësi parapsikologjike, dhe me fakte të na bindë se në takimin në mes Demaçit dhe Krasniqit është paraparë t'i udhëheqë tjetërkush njësitë e MT të Republikës së Kosovës e jo Qehaja, atëherë do të jemi shumë të lumtur, që shkrimi im u bë shkak për ta zbuluar një fenomen të rrallë, për të cilin do të interesohen shkenctarë, sociologë e psikologë nga të gjitha anët e botës.

Kurse sa i përket akuzës së Qehajës se unë e paskëm etiketuar «pa argumente» kisha për të thënë se po që se zotëri Qehaja mbështetet në thënjën se i «vdekuri nuk ka gojë të flas», mashtrohet pasi që, në takimin e përmendur, përpos Demaçit dhe Krasniqit kanë marrë pjesë edhe disa të tjerë, dhe një ditë me siguri, do të flasin për ta zbuluar të vërtetën e plotë, të

vërtetë të cilën për momentin vlersoj se nuk është e nevojshme të dalë në dritë. Për sa i përket lavdërimit të zotëri Qehajës se: «Asnjëherë nuk kam punuar apo vepruar me koken e huaj por me timen», vlen t'ia kujtoj z. Qehajës fjalën e urtë «Kush mos e lavdoftë veten ju kalltë koliba», që përdoret në Artakoll kur dikush lavdrohet pa nevojë dhe pa vend.

Megjithatë më duhet ta pyes zotëri Qehajën se kur është takuar me përfaqësues të Ministrisë së Mbrojtjes së Republikës së Kosovës, pat shkuar të bisedojë me ta i shtyrë nga tjetërkush, apo thjesht se ashtu e ka urdhëruar «koka e tij», dhe po qe se nuk është fshehtësi ushtarake, a mund të na thotë zotëriu se për ç'farë është biseduar?

Para se të përfundoj edhe një pyetje, jo edhe aq të rëndë për t'u përgjigjur zotëri Qehaja. Zotrote, e njihni ju Kosovën Republikë dhe institucionet e saj shtetërore, apo e njihni vetëm autonominë e saj të 74–ës, pasi që në reagimin tënd njësitë e Mbrojtjes Teritoriale i quan siç janë quajtur ato derisa Kosova e kishte autonominë e 74–ës, pra thua «njësitë e Mbrojtjes Teritoriale të Kosovës» e nuk i quan ato siç duhej t'i quaje «Njësitë e Mbrojtjes Teritoriale të Republikës së Kosovës».

Shpresojmë se më në fund Adem Demaçi do ta ndriçojë jo vetëm rastin e Qehajës, por edhe marrëveshjen dhe vendimet që janë marrë në takimin në mes tij dhe Ahmet Krasniqit, kur dihet se ai gjatë tërë jetës së tij ka treguar guxim të pashoq për ta thënë të vërtetën, edhe pse i ka kushtuar shumë shtrenjtë.

Botuar: «Bota sot», 27 shtator 1999

NJË KEQKUPTIM I PAQËLLIMTË DO TË DUHEJ TË KRIJONTE NJË MIQËSI TË SINQERTË

Shkrimi dhe vërejtjet e bashkëveprimtarit të Zahir Pajazitit zotëri Ismail Sejdiut në lidhje me fejtonin tim «Pse jemi kështu siç jemi», të botuar në «Bota sot» më 1 korrik 2001 me titull «Zahir Pajaziti gjithmonë punoi për formimin e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës», më sollën një befasi të këndshme, pasi do të kemi mundësi të njihemi dhe të shkëmbejmë të dhënat me njëri-tjetrin, jo vetëm ato për veprimtarinë dhe heroizmin e Zahir Pajazitit me bashkëveprimtarët e tij, por edhe të shumë luftëtarëve trima, që morën pjesë apo e udhëhoqën luftën çlirimtare të Republikës së Kosovës.

Që në fillim dua ta siguroj zotëri Sejdiun se vërejtjet e tij do t'i krahasoj me të dhënat e mia dhe se disa të dhëna që i mësova për herë të parë nga ai, do t'i marr seriozisht si material të dorës së parë, që do të më shërbejnë në punën time të mëtutjeshme në ndriçimin e ngjarjeve më të reja historike, që u zhvilluan në dhjetë vitet e fundit të shekullit të 20-të.

Por për hir të vërtetës, me zotëri Sejdiun nuk mund të pajtohem me vërejtjen e tij kur thotë «... z. Strofc i nuk është bërë emërtimi i Ushtrisë çlirimtare të Kosovës pa dijeninë e Zahir Pajazitit, sepse ai për këtë gjë u angazhua tërë jetën e vet dhe nuk i ka ardhur mërzi, siç thoni ju për lëshimin e komunikatës së 18-të, sepse ne nuk kemi pasur faksa dhe mjete tjera». Siç po shihet zotëri Sejdiu nuk e ka lexuar fejtonin tim në tërësi, prandaj edhe disa çështje që unë i kam shqyrtuar thjesht dhe kjo i kanë mbetur të pa kuptueshme. Është më se e vërtetë z. Sejdiu, se Zahir Pajaziti askush nuk e ka pyetur se si të emërtohen njësitet guerile të Republikës së Kosovës, që vepruan në fillim të viteve 90. Në bazë të dokumenteve të LPK-së, shihet se Kryesia e LPK-së, Dega jashtë vendit, ka luajtur rolin e ndrikullës kur në maj të vitit 1993, njësitet guerile që vepronin në Kosovë i quajti UÇK, pa pyetur krijuesit e tyre, sigurisht për t'i përvehtësuar ato. Prandaj duke ditur se Zahir Pajaziti nuk ka qenë as anëtar i LPK-së dhe as nuk ishte në Zvicër në atë kohë, bien poshtë pohimet tuaja se «nuk është bërë emërtimi i UÇK-së pa dijeninë e Zahir Pajazitit». Sa i përket çështjes së lëshimit të Komunikatës nr. 18, ma merr mendja se e kam shpjeguar thjesht dhe kuptueshëm, por me siguri ju ka shpëtuar pa e lexuar vazhdimin e fejtonit të botuar në «Bota sot» më 30 maj 2001 me titull: «Si u realizua

takimi i dytë mes Ismet Avdullahut dhe Ali Ahmetit – Abazit», në fillim të vitit 1996?». Aty gjendej ky shpjegim: «Kryesia e LPK-së, me lëshimin e komunikatës nr. 18, më 14 shkurt të vitit 1996, njofton opinionin e gjërë se përgjegjësinë për aksionet e 11 shkurtit i merr UÇK-ja, e cila drejtohet nga Shtabi Qëndror». Pra siç po shihet, LPK-ja për herë të parë del në opinion se UÇK-ja e ka edhe «Shtabin Qëndror». Pra «Grupin Koordinues» e shpallën «Shtab Qëndror», ndërsa siç dihet njësitë guerile të Llapit, të Drenicës dhe të Dukagjinit qysh më 1993 i patën shpallur Ushtria Çlirimtare e Kosovës». Sa i përket çështjes nëse Zahir Pajaziti është pyetur apo konsultuar nga Kryesia e LPK-së me rastin e shpalljes së Komunikatës nr. 18, kemi dëshmi të shkruara që dëshmojnë se Zahir Pajaziti nuk është pyetur fare. Për përmbajtjen e Komunikatës nr. 18 ai ka mësuar nëpërmjet mjeteve të informimit, prandaj edhe ka protestuar. Këtë e ka dëshmuar Ismet Avdullahu dhe dy bashkëkombas të tij, këtë po e dëshmoni edhe ju në reagimin tuaj kur thoni: «Pasi u botua komunikata më thirrri Ismet Avdullahu nga Zvicra dhe më pyeti a më pëlqente emri, atij iu përgjegja se ishte emër i madh kurse ne jemi pak... Zahiri, që nga ai takim e formoi një Këshill Koordinues në nivel të Kosovës në të cilin u përfshinë përfaqësuesit nga rajoni i Drenicës nga Rexhep Selimi, personi me pseudonimin «Mustafa», Xheladin Gashi, dhe një person që nuk më kujtohet emri i tij. Që nga ky moment, UÇK-ja ka patur Shtabin në Kosovë... «A nuk tregon kjo zotëri Sejdiu se ju nuk jeni konsultuar nga LPK-ja për përmbajtjen e Komunikatës nr. 18. Sikur të ishit konsultuar dhe të kishit dhënë pëlqimin që të dilej në opinion se UÇK-ja ka» Shtab Qëndror», Ismet Avdullahu nuk do të pyeste ty dhe Zahir Pajazitin se «a u ka pëlqyer emri?»

Po ashtu kur thoni se Zahir Pajaziti e ka formuar «Këshillin Koordinues», e nuk thoni se e ka formuar Shtabin Qëndror, dëshmon se Zahir Pajaziti nuk është këshilluar dhe nuk është pyetur për përmbajtjen e Komunikatës nr. 18. Më në fund kisha për të këshilluar që të mos bëhesh avokat i LPK-së, as i «Abazit», as i «Mustafës», pasi kjo gjë për ty do të jetë një barrë tepër e rëndë, e si zor se mund t'i dalësh në skaj.

Botuar: Bota sot, me 13 korrik 2001

FAKTET NUK PUSHOJNË SË EKZISTUARI, EDHE PSE INJOROHEN

Në fejtonin tim «Pse jemi kështu siç jemi» të botuar në gazetën kombëtare «Bota sot» (21 maj–19 qershor 2001) i ndriçova edhe disa nga pengesat që i patën Forcat e Armatosura të Republikës së Kosovës në realizimin e detyrave kushtetutare, që kishin ndaj Atdheut.

Në vargun e atyre pengesave ishte edhe pengimi i hyrjes së Brigadës 141 për të marrë pjesë në mbrojtjen e Junikut, nga Xhavit Hoxha, Xhevat Hasani, dhe (tash i ndjeri) Jashar Salihu.

Fatkeqësisht Xhavit Hoxha dhe Xhevat Hasani në vend se ta pranojnë fajin duke i shpjeguar rrethanat dhe shkaqet e një veprimi të tillë antikombëtar, e dyfishojnë fajin, kur në reagimin e tyre të botuar në «Bota sot» më 30 korrik 2001 thonë: «...e hudhim poshtë dhe e demantojmë si të pabazë, të pavërtetë dhe qëllimkeq konstatimin e Shefqet Jasharit–Strofcu se gjoja Xhavit Hoxha, Xhevat Hasani dhe i ndjeri Jashar Salihu e paskan penguar hyrjen e brigadës 141 të FARK-ut në Kosovë». Xh. Hoxha dhe Xh. Hasani me reagimin e tyre bëhen shumë qesharak dhe tepër naiv, kur bëjnë përpjekje për të mohuar fajin e rëndë që bënë, kur penguan hyrjen e Brigadës 141 në Kosovë, pasi është e ditur se atë vepër e kanë bërë haptas dhe në prezencën e qindra njerëzve.

Sa i përket kërkesës tjetër të Xh. Hoxhës dhe Xh. Hasanit që unë «t'i nxerri dëshmitarët» dhe t'u jap «fakte konkrete» për të vërtetuar konstatimet e mia në lidhje me pengesën që ata ia bënë Brigadës 141, për të mos hyrë në Kosovë, do t'i cek vetëm disa prej tyre. Qendra për Informim e Ministrisë së Mbrojtjes, ku unë punoja, ka qenë e informuar nga Shtabi i FARK-ut, me përmbajtjen e raportit të komandantit të Brigadës 141 Fuad Ramiqit, që ia kishte dërguar kolonel Ahmet Krasniqit, sapo ishte kthyer në garnizonin Papaj, pas mospjekës së tij për të hyrë në Kosovë.

Zotëri Ramiqi në raportin e tij shpjegonte se Brigadës së tij iu kishin bashkangjitur më tepër se 250 civilë dhe ushtarë të Kosovës, që kishin ardhur në Shqipëri për të marrë armatim, ku shumica prej tyre kishin qenë nga fshatrat e Drenicës, qëllimi i të cilëve ishte të dërgojnë armatim dhe municion për njësitë e tyre në Drenicë e gjetiu. Komandanti i brigadës 141 Fuad Ramiqi nuk kishte kundërshtuar kërkesën e tyre duke ditur se njësitë e

UÇK-së kishin nevoja të mëdha për armë dhe municion, por ai u kishte parashtruar një kusht që deri në Junik të rrinin nën komandën e tij.

Qytetarët e armatosur të Drenicës dhe të disa komunave tjera të Kosovës kishin pranuar kushtin e komandantit. Fatëkeqësisht ndodhi ajo që askush nuk e kishte pritur! Kur brigada bëhej gati të kalojë kufirin shqiptaro-shqiptar, «treshi» i LPK-së Xhavit Hoxha, Xhevat Hasani dhe (tash i ndjeri) Jashar Salihu, kundërshtuan hyrjen e brigadës në Kosovë me disa të shtëna në ajër (me kallashnikovë) dhe kështu alarmuan forcat serbo-sllave për prezencën e UÇK-së, dhe kërcënuan komandantin se «do të luftojmë» po qe se «nuk kthehen mbrapa».

Drenicasit bënë përpjekje ta bindin «treshin» e LPK-së, që të mos pengoheshin, pasi Drenica ishte pa armë dhe municion dhe se çdo vonesë e tyre do të kishte pasojë të mëdha për UÇK-në. Ishte një situatë shumë e tendosur. Xhavit Hoxha, Xhavit Hasani dhe (tash i ndjeri) Jashar Salihu ishin vënë në gadishmëri të plotë të shtijnë me armë, po qe se brigada ia mësyn kufirit.

Fuad Ramiqi nuk i mbetet tjetër përpos të fillojë luftën me «treshen» e LPK-së, ose të kthehej mbrapa. Ai veproi sipas arsyes. Dha urdhër të kthehej brigada mbrapa, për t'iu shmangur një gjakëderdhjeje me pasojë tepër të rënda për shqiptarët, që do të sillte fillimin e një lufte qytetare në mes forcave institucionale dhe forcave kundër institucionale të Kosovës.

Pohimet e mia se Xhavit Hoxha, Xhevat Hasani dhe Jashar Salihu e kanë penguar hyrjen e brigadës 141 në Kosovë, nuk janë «trillim», as «shpifje» të Shefqet Jashari-Strofcit, siç thonë Xh. Hoxha dhe Xh. Hasani, por janë dëshmi të pamohueshme që i ka dhënë komandanti i Brigadës 141 Fuad Ramiqi. Fatmirësisht Brigada 141 ka qenë e kompletuar me kuadrin ushtarak.

Me siguri pararoja staliniste e LPK-së nuk do të ketë mundësi t'ua «fusë lepujt në bark» të gjithë ushtarakëve që përbënin Shtabin Komandues të Brigadës.

Së paku, disa prej tyre do të dëshmojnë të vërtetën e plotë përkitazi me pengesat që iu bënë Brigadës 141, me qëllim që të mos lehojej hyrja e saj në Kosovë.

Po qe se pararoja staliniste do të ketë sukses t'ua mbyll gojën ushtarakëve të Brigadës 141, çka nuk e besoj, atëherë, ata nuk do të kenë sukses t'ua mbyllin gojën 300 e më shumë ushtarëve që kishte brigada, dhe disa qindra

qytetarëve të Kosovës, që iu bashkangjitën brigadës për të dërguar armatimin në Kosovë.

Po qe se komandanti i Brigadës 141 Fuad Ramiqi i mohon pohimet e tija se «Xhavit Hoxha, Xhevat Hasani dhe Jashar Salihu kanë penguar hyrjen e brigadës 141 në Kosovë», atëherë ai do të përgjigjet para Gjyqit Ushtarak të Republikës së Kosovës për dezertim dhe për shpifje.

Një fjalë e urtë popullore na mëson se «Drejtësia vonon, por nuk harron». Prandaj, edhe çështja se pse nuk hyri brigada 141 në Kosovë për mbrojtjen e Junikut, kush e pengoi hyrjen e saj, kush e pengoi FARK-un në realizimin e detyrave kushtetuese ndaj Atdheut, do të ndriçohen plotësisht brenda një kohe të shkurtër.

Botuar: «Bota sot», më 4 gusht 2001

PËRGJITHËSIMET E RREZIKSHME TË SHEFQET DIBRANIT

Reagim ndaj shkrimit: «Konceptet dhe analizat e Jakup Krasniqit janë kompromentuese për vetë PDK-në», botuar në «Bota sot» më 9 qershor 2000 nga Shefqet Dibrani.

Pasi nuk e kam lexuar shkrimin e Jakup Krasniqit në faqen e» Kosovapress» –it në internet nuk kam mundësi të japi mendimin tim në lidhje me atë shkrim.

Qëllimi im është që nepërmjet këtij reagimi t’ia bëjë një vërejtje zotëri Shefqet Dibrani për bindjet e tia të gabuara dhe mendimet kontradiktore që i ka për ish të burgosurit politik kur thotë: «Nuk është aspak e vërtetë se pas viteve të 90-ta është zhvilluar një fushatë denigruese kundër ish të burgosurve politik dhe as kundër simbolit të rezistences kombëtare, Adem Demaçit.

Përkritazi, të burgosurit politikë duke u përpjekur për ta eliminuar elitën politike të shqiptarëve të Kosovës janë kompromentuar deri në atë shkallë, po jo aq shumë sa thotë Jakup Krasniqi.

Të burgosurit politik pas daljes nga burgu kanë përdorë me doza të tepruara kapitalin e tyre si «të burgosur të ndërgjegjes» duke mos pasur kujdes për ta ruajtur atë kapital, të cilin e kanë përfutur për vite me radhë...». Kësaj here nuk e shoh të udhës ta bindi zotëri Dibrani se me të vërtetë në verën e vitit 1996 u krye një fushatë e egër kundër Adem Demaçit nga autonomistët e Kosovës dhe nga mjetet e informimit publik të Beogradit, kur ai bëri përpjekje për ta konstituuar Parlamentin e Kosovës.

Qëllimi im është që nepërmjet këtij shkrimi me anë të fakteve t’i dëshmoj Shefqet Dibrani se është e domosdoshme t’i korigjojë mendimet kontradiktore dhe të qartësojë qëndrimin e tij ndaj ish të burgosurve politik. Ai është parimor dhe ka të drejtë, kur thotë së «Jakup Krasniqi nuk duhet t’i përgjithësojë të gjithë intelektualët shqiptarë pse i kanë pasur taserat e Partisë Komuniste, por t’i akuzojë vetëm ata, të cilët kanë bërë vepra të këqija kundër shqiptarëve». Shtrohet pyetja se pse për Shefqet Dibrani nuk vlen ky parim i drejtë edhe për ish të burgosurit politik siç duhet të vlejë për intelektualët «që kishin taserat e partisë komuniste»?

Kë mund ta mbrojë Shefqet Dibrani dhe kush i beson mbrojtjes së tij, kur vet bie në gabimet e Jakup Krasniqit, kur ish të burgosurit politik i fajëson për gjoja «përpjekje për ta eliminuar elitën politike kosovare».

Të vihen shenja barazimi në mes një grupi të vogël të ish burgosurve politik që u bënë tërthorazi spiuj të Fatos Nanos duke u ndejtur nën këmbë argatëve të tij Rexhep Qosjes, Hydajet Hysenit, Xhavit Halitit, Hashim Thaçit, Bardhyl Mahmutit, Ibrahim Kelmendit, Ramush Haredinajt, Emrush Xhemajlit, Jakup Krasniqit e ca të tjerëve, që treguan se janë karrieristë të sëmurë për pushtet dhe partiakë të shtirë, me shumicën dërmuese të ish të të burgosurve politikë, që punuan dhe po punojnë me mish e me shpirt për çështjet madhore kombëtare, jo vetëm se është gabim logjik, por është edhe faj që sjell përgjegjësi morale dhe ligjore.

Po qe se Shefqet Dibranit i ka shpëtuar një gabim kaq i rëndë pa qëllim duhet gjithësej t'u kërkojë falje publike ish të burgosurve politik që nuk i futën këmbë e krye në moçalin e ujërave të zeza të karrieristëve dhe partiakve të shtirë, numri i të cilëve është shumëfish më i madh se sa i atyre që u bënë argatë pa gojë, dhe pionerë pa tru e pa sy, të Nanosit, Mejdanit, Klosit dhe Qosjes.

***Botuar:» Bota sot», më 24. 09. 2000, me titull:
Pse nuk duhet të «futën në një thes» gjithë të burgosurit politik?***

MOS HESHT KUR FLASIN KEQ

Përgjigje në reagimin e Shefqet Dibranit: «Pse ka reaguat Shefqet Jashari?» botuar në Bota Sot më 2. 10. 2000

Me siguri lexuesve të rregullt të gazetës kombëtare «Bota sot» u ka rënë në sy shkrimi i zotëri Shefqet Dibranit botuar më 9 shtator 2000 me titullin «Konceptet e analizat e Jakup Krasniqit janë kompromentuese për vetë PDK–në» i cili bën një polemikë me Jakup Krasniqin dhe mendimet apo analizat e tij të emituara më 28 gusht 2000 në faqen e «Kosovapress» –it në internet.

E pata lexuar me interesim shkrimin e zotëri Dibranit dhe u habita me mendimin e tij jo të drejtë, jo parimor dhe jo shkencor për ish të burgosurit politik. Të thuhet se ish të burgosurit politik «bënë përpjekje për ta eliminuar elitën politike të shqiptarëve të Kosovës» nuk është as e vërtetë, as parimore, nuk është as e drejtë, as njerëzore.

Zotëri Dibrani në asnjë mënyrë nuk ka guxuar t'i përgjithësojë ish të burgosurit politik me një grusht karrieristësh në mes tyre. Është e ditur se karrieristë gjenden në të gjitha shtresat e popullsisë, prandaj është normale të gjinden edhe në radhën e ish të burgosurve politikë. Zotëri Dibrani e di mirë se në kryesinë e LDK-së dhe në të gjitha degët dhe nëndegët e saj në Kosovë dhe në diasporë gjenden ish të burgosurit politik.

Ka menduar zotëri Dibrani se me akuzën e tij publike kundër ish të burgosurve politik do t'i fyejë në radhë të parë ata ish të burgosur politik, që gjenden në radhët e LDK-së dhe veçanërisht ata të cilët mbajnë barrën kryesore në disa degë të LDK-së siç janë Ali Lajçi, Adem Salihu, Hysen Gërvalla etj.?!

Po çka do të thuhet për qindra e mijëra ish të burgosur politik, të cilët me mundësitë që i patën e kundërshtuan dhunën dhe terrorin serb mbi popullin shqiptar të Kosovës dhe viseve tjera shqiptare dhe në asnjë mënyrë nuk treguan shenja të karrierizmit, por punuan sipas dijes, aftësisë dhe mundësisë në ndërtimin e themeleve për krijimin e Shqipërisë etnike dhe tani po punojnë në ndërtimin e themeleve të shtetësisë së Kosovës. Është për t'u habitur që zotëri Dibrani në vend se të më përgjigjet për pyetjet që ia pata shtruar në shkrimin tim të botuar në «Bota sot» më 24. 09. 2000

(reagimi i mësipërm), në shkrimin e tij të botuar në «Bota sot» më 2. 10. 2000 bën pyetje «Pse ka reaguar Shefqet Jashari?».

Pra, jam i detyruar t'i përgjigjem edhe njëherë zotëri Dibranit pse u detyrova të reagoj ndaj shkrimit të tij. Së pari do ta pjsja zotëri Dibranit nëse është apo jo autor i shkrimit të botuar në «Bota sot» të botuar më 9 shtator 2000 me titull «Konceptet e analizat e Jakup Krasniqit janë kompromentuese për vetë PDK-në?»

Po qe se dikush e ka keqpërdorur emrin e tij, duke e dërguar atë punim në emër të tij, atëherë unë do t'i kërkoja falje publike Sheqet Dibranit. Por, po qe se zotëri Dibrani e pranon autorësinë e atij shkrimi, atëherë në atë shkrim bëhet një akuzë e rëndë ndaj ish të burgosurve politik.

Po e citoj paragrafin e shkrimit të Shefqet Dibranit që më ka detyruar të reagoj: «...të burgosurit politik duke u përpjekur për ta eliminuar elitën politike të shqiptarëve të Kosovës janë kompromentuar deri në atë shkallë, po jo aq shumë sa thotë Jakup Krasniqi.

Të burgosurit politik pas daljes nga burgu kanë përdorë me doza të tepruara kapitalin e tyre si «të burgosur të ndërgjegjes» duke mos pasur kujdes për ta ruajtur atë kapital, të cilin e kanë përfutur për vite me radhë... “A nuk është kjo akuzë pa asnjë bazë?”

Pse të përgjithësohen dhe të akuzohen ish të burgosurit politik për shkakun se një grup i vogël prej tyre u treguan karrieristë dhe partiakë të shtirë?

Zotëri Dibrani është parimor dhe ka të drejtë kur kërkon nga Jakup Krasniqi që të mos i «përgjithësojë të gjithë intelektualët shqiptarë pse i kanë pasur tesarat e Partisë Komuniste, por t'i akuzojë vetëm ata, të cilët kanë bërë vepra të këqija për dhe kundër shqiptarëve».

I shtrohet pyetja Shefqet Dibranit pse principi shumë i drejtë dhe parimor me të cilin ai i hedh poshtë akuzat e Jakup Krasniqit ndaj intelektualve që i patën «tesarat e Partisë Komuniste» nuk duhet të vlejë edhe për ish të burgosurit politik?

Më në fund nuk e kuptoi z. Dibrani pse në reagimin e tij vetrrëfeket duke hedhur poshtë çdo mundësi që dikush nga farefisi i tij të ketë pasur librezën e antarësisë së LKJ-së, pasi që unë në reagimin tim me asnjë fjalë, drejtpërdrejt apo tërthorazi, nuk e kam marrë për goje dhe as që kam shprehur dyshim në përcaktimin e tij demokratik.

Ndërsa në jetën time, unë kurrë nuk i kam përgjithësuar njerëzit në bazë të bindjeve apo përcaktimeve politike. Me librezat të LKJ kam pasur shokë të shtëpisë por edhe shokë të ngushtë dhe të idealit.

Sa i përket elitës politike të Kosovës, vlen edhe për mua ai principi parimor me anën e të cilit z. Dibrani i ka hedhur poshtë akuzat e Jakup Krasniqit ndaj intelektualëve që i kanë pasur «teserat e Partisë Komuniste».

Më vjen shumë keq që z. Shefqet Dibrani paralajmëron «se për shkak të konsideratës që ka për shkrimet e mia publike e sheh të pa arsyeshme vazhdimin e polemikës» me mua. Përkundrazi, mendoj se z. Shefqet Dibrani, po qe se ka konsideratë për shkrimet e mia publike duhet t'u përgjigjet pyetjeve të mia dhe t'u shpjegojë e t'i bindë lexuesit e nderuar të gazetës kombëtare «Bota sot» se nuk mendon për ish të burgosurit politik, ashtu siç i ka dalë mendimi në të shkruar. Pra gabimi i është përvjedhur gjatë shkrimit të tekstit. Konsideroj se është njerëzore që njeriu të gabojë, por është edhe më njerëzore zemërgjërësia për ta pranuar gabimin.

Shkruar më 3. 10. 2000 (botohet për herë të parë)

KAPITULLI I PESTË

BISEDË «PA DORËZA»
ME BAJRAKTARËT E «FARËS RUSE»

JU NUK E DESHËT BASHKIMIN, JU E LUFTUAT ATË!

Kam pasë krijuar përshtypjen se «Rilindja» kishte shpëtuar nga kthetrat e pararojes staliniste të LPK-së, kur u bënë disa ndërrime në stafin udhëheqës të saj. Por me botimin e shpifjeve kundër meje në faqet e saj të 30 korrikut 2001 me titull «Kur shqiptonjat pushojnë, sorrat bëhen zot i qiellit», të firmosur nga Ekrem Jashari, tregohet se ajo ende nuk ka mundur të shërohet plotësisht nga plagët që mori nga pehlivanat e Nanosit.

Bishtat e mbetur në redaksi kohë pas kohe po e shndërrojnë «Rilindjen» në altoparlant të zëshëm të dështakëve të Kosovës, që me shpifje, gënjeshtra, kërcënime dhe krime po mundohen t'ua mbyllin gojën të gjithë atyre që kanë guximin qytetar dhe intelektual për të zbuluar të ligat që iu bënë Kosovës dhe qytetarëve të saj.

Nuk e kam ndërmend të merrem me «hutana» dhe as me «bibana», që janë bërë rrogarë të bajraktarëve të «Farës Ruse», apo rob të «Pishpirikut» të diasporës shqiptare, siç po tregohet njëfarë Ekremi i komunës së Gjilanit, me banim të përkohshëm në Gjenevë, me mbiemër Jashari, që nga shqiptarët njihet si zhurmmaxhi i fortë, si specialist për t'ua prishur ndejat dhe tubimet lëdëkistëve, ndërsa nga organet shtetërore zvicerane njihet si parazit, pasi, që kur shkeli këmba e tij në Zvicër, nuk gjeti punë, edhe pse këtu punë gjejnë edhe shurdhëmecët dhe të hendikapuarit.

Po ky farë Ekremi është yrnæk i «Farës Ruse» pasi që punën nuk ia don shpirti, dhe fare nuk skuqen që jetojnë me ndihma sociale të kryqit të kuq apo të kishave zvicerane. Fatëkeqësisht në të gjitha shtetet e Evropës Perëndimore gjenden me dhjetëra ekrema si ky i Gjenevës, të cilët për shkaqe ekonomike u detyruan ta lëshojnë Kosovën. Mafija e kuqe shqiptare e krijuar prej Beogradit dhe Tiranës ndër shumë detyra që kishin për të kryer, kryen edhe një detyrë «humanitare», kur venin kontakte me mërgimtarët, po sa vinin në shtetet e Evropës Perëndimore, siç bënë me Ekremin dhe i hetonin se për çfarë arsye kanë ardhur dhe çfarë aftësie kanë. A kanë nevojë tu ndihmojnë për ndonjë gjë. Dhe mjerë ata që i pranuan ndihmat dhe shërbimet e tyre, pasi që, me një ndihmë sa të vogël që ua bënin, më vonë ua «nxirrnin shpirtin për hunde».

Një herë i merrnin me të mirë, që t'ua bëjnë një shërbim të vogël. Më vonë i

kompromentonin me ndonjë «cikrimë», dhe pastaj ua vinin zgjedhën në qafë, ua vinin zhegrat prej hekuri, që kurrë të mos kishin mundësi ta hiqnin qafën prej saj. I bënë argatë pa pagesë, i bënë rrogatë të shkretë!

Ekremin do ta lejojë të më shajë dhe të më shpif deri sa të krijohën institucionet shtetërore të dala pas zgjedhjeve nacionale.

Ekremin do ta fal me një kusht po që se i tregon emrat e vërtetë të shpifësve që e detyruan të vej firmen në shpifjet e tyre, që i bënë ndaj meje.

Apo ndoshta Ekremin do ta fali pa i qitur kushte dhe do ta lejoj të më shajë dhe të më shpifë deri sa të vijë xhebraili për t'ia marrë shpirtin, sepse shpifjet dhe sharjet, kur të më vijnë nga «Fara Ruse» dhe nga «Pishpiriku» i diasporës shqiptare, ma rrisin nderën tek njerëzit e ndershëm, tek atdhetarët dhe demokratët, por edhe më përtërihen forcat dhe energjitë për t'i «rrafur» me «gugjuma kresë» dështakët e Kosovës.

Ekremin e kuptoj!

Ia di hallet Ekremit shumë mirë!

Nuk ka fuqi, dije nuk ka, edhe guximi i mungon të rrebelohet për ta hequr qafën nga zgjedha! Ekremin do ta fali!

Nuk do ta «rrafi» me «thupra duarve» dhe as nuk do ta rrafi me «gugjuma» kres, siç ka ndodhur me patronët e tij. Po do ta fali vetëm pse e prunë në këtë gjendje të bëhet edhe «avokat», kur të gjithë ata që e njohin në Zvicër dhe në vendlindjen e tij, e dinë se ai nuk ka aftësi as të shkruajë, as të flasë.

Kjo është një «mrekulli» e «farës ruse», që kur jep urdhur partia dhe kryepartiaku fabrikohen shpifje nga «qendra», por kurrë nuk dihen autorët e tyre të vërtetë, se i kanë «bibanët» që i firmosin për t'i botuar në shtypin e verdhë.

Nuk do të merresha as me bajraktarët e «Farës Ruse» dhe as me «Pishpirikun» e diasporës shqiptare, që nëpërmjet pamflet-shpifjes që e detyruan ta nënshkruajë Ekrem Jashari, më shpifën me shpifje aq debile, sa që nuk është e nevojshme me to të mirrem, pasi që nuk janë bërë për njerëz që kanë arsye, por janë bërë për mendjeshkurtër dhe kokëkrisur!

Për hirë të njerëzve të painformuar që kanë nevojë të dijnë se kush janë këta të gjorë, që vetë rrijnë në të «terun» dhe i detyrojnë shpirtvocêrrakët të bartin në shpinë pesha të rënda, qëllimi i të cilëve është që t'i detyrojnë të ecin në duar e këmbë, dhe pastaj t'u hypin vetë në shpinë, për t'u dukur para «kopesë» së tyre madhështorë! Do t'i ceku vetëm disa shpifje që u bënë ndaj meje, për t'u dhënë mësimet e para të pa informuarve se kush janë ata që i përkasin «Farës Ruse» dhe «Pishpirikut» që prej tyre të ruhen,

se janë si priftimi, janë si veremi, janë kancer i shoqërisë shqiptare!

Bajraktarët e «Farës Ruse» dhe «Pishpiriku» shpifën kundër meje, duke më ngjitur fjalë se gjoja unë paskësja folur kundër Adem dhe Hamzë Jasharit në vitin 1996. Nuk tregojnë se në shtëpinë e kujt u bë ajo ndejë, dhe kush ishte prezent aty. Nuk di se kush do t'i besonte kësaj shpifje kur thonë se «...në vitin 1996 në një ndejë ka folur kundër Ademit dhe Hamzës!».

Ja shpifja tjetër: «Shefqet J–S, kur me të madhe në banhofet (mendon në stacionet e trenit–vërejtja ime) çirrej se nuk ka UÇK, se shqiptarët e Kosovës kanë Gandin e tyre, se ata që thirrën në emër të UÇK-së janë njerëz të Serbisë...». Edhe për këtë shpifje nuk është e përcaktuar as koha, as vendi (në cilin stacion treni–banhof) dhe as nuk tregohen personat që paskan qenë prezent. Kush do të mund të gjejë dëshmitarë për mohimin apo pohimin e gënjeshtërsë dhe shpifjes, kur dihet se stacioni i trenit është i mbushur përplot me kalimtarë. Për ata që i njohin rrethanat e Zvicrës, do të dalin shumë qesharakë formuluesit e kësaj shpifje!

Do të shënoj edhe një shpifje tjetër, me anën e së cilës shihet se shpifësi i vërtetë nuk është Ekrem Jashari, por është një ekip i zgjedhur nga bajraktarët e «Farës Ruse» të udhëhequr nga Pishpiriku i diasporës shqiptare, pasi që atë farë Ekremi, kurrë nuk e kam parë, pra nuk njihemi.

Ja shpifja «...unë Shefqet Jashar–Strofcin e njoha më vonë në Perëndim, por për emrin e tij kisha dëgjuar gjatë aktivitetit në Kosovë nga shokët e ilegalës shumë kohë më parë. Nuk kisha dëgjuar fjalë të mira.

Kjo ishte edhe arsyeja se pse ai – përkundër kërkesave të bëra, nuk u pranua në LRPK dega jashtë vendit».

Shpifaraku gënjen!

Shpifaraku shpif.

E vërteta është krejt ndryshe.

Unë qysh më 1986, dhe më heret e kam pasur të qartë se kush ka ardhur në krye të «Lëvizjes». Por kur u takova me Bajrush Xhemajlin, Shaban dhe Fetah Shemsiun në burgun e Pozharevcit, mësova edhe për shumë gjëra të liga që i bënin bajraktarët e «Lëvizjes».

Veçmas jam ndier shumë keq, kur mësova për kurthën që ua kishte përgatitur dikush prej bajraktarëve të pararojës staliniste të LPRK-së, tre vëllazërve Shemsiu: Shabanit, Fetahut, Zijasë dhe babës së tyre, të cilët i patën pëcjellë për Kosovë me material propagandistik dhe i kishin spiunuar në organet e Sigurimit të fshehtë Jugosllav.

Siç tregonte Shaban Shemsiu, sapo kanë hyrë në Slloveni i kanë arrestuar

Policia Federale e Jugosllavisë. Më vonë Zijanë e patën mbytur në burgun hetues të Beogradit. Nga Bajrush Xhemajli pata mësuar në imtësira për përçarjet e thella që ishin bërë në LRSHJ. Ai pak kohë para se ta kryej dënimin më pat dhënë një porosi për vëllazërit e tij Mustafës dhe Emrushit, që kishin pozita udhëheqëse në LPRK. Sa i përket Ahmet Haxhiut që po e përziejnë në këto shpifje shpifarakët, dua të ceku se Ahmet Haxhiu, pasi dola prej burgu, pati bërë përpjekje të më bëjë antarë të LPRK-së.

Një ditë prej ditësh isha i ftuar për drekë në shtëpinë e tij. Pas bisedave të ndryshme ai më njoftoi se «këto ditë nga jashtë do të vinin disa shokë për t'i sjellur ca ndihma në të holla për ty dhe familjen tënde».

Nuk pranova as të takohem, as të marr ndihma prej «shokve» që më propozoi Ahmet Haxhiu. Unë i propozova Ahmetit që ndihmat, në vend që të m'i jepnin mua, që më mirë t'ia jepnin babës së dëshmorit Bajram Baftiri, pasi ishte në gjendje shumë të vështirë ekonomike. Me kaq i patëm dhënë fund bisedës. Prandaj, nuk është e vërtetë, por është rrenë për hava dhe shpifje debile, se unë paskam pasë bërë kërkesë të pranohem anëtar në LPRK.

Në mars apo prill të vitit 1990 u takova në Gjenevë me Emrush Xhemajlin gjatë kohës që mbahej një demonstratë. Ia tregova porosinë e vëllaut të tij Bajrushit, që ma pati dhënë në burgun e Pozharevcit pak kohë para se ta kryeja vuajtjen e dënimit.

I thashë: «Emrush më vjen keq që më heret nuk kam pasur kohë të shihemi, por po e shfrytëzoj këtë rast dhe po ta përcjellë një porosi që e ke prej vëllaut tënd Bajrushit. Ai ju porositi «Bashkohuni se vaj halli për ju, kur të dal prej burgu». Aty me të ka qenë edhe Bardhyl Mahmuti, dhe pasi ai ishte më i shpejt se Emrushit në të folur, më dha përgjigjen në vend të tij. Më tha «Kush do bashkim le të na bashkohet».

Në një takim tjetër, që rastësisht e pata me Emrush Xhemajlin, kuptova se Emrushit kishte qenë ai që kishte planifikuar të më dërgojë ndihma në të holla. Në kohën kur erdha në Zvicër, shihej se me sjelljet dhe veprimet e pararojës staliniste të LPRK-së dhe ish bajraktarëve të LRSHK-së ishin bërë përçarje të thella në «Lëvizjen për Republikën Shqiptare në Jugosllavi».

Nga një «Lëvizje» ishin krijuar: «Lëvizja» me adresë, «Lëvizja» pa adresë» dhe «Komiteti» i Xhafer Shatrit. Bënin luftë ndërmjet veti bajraktarët e «Lëvizjes», për famë, pushtet dhe privilegje, sa që ka ndodhë që dy «Lëvizjet» bënin demonstrata në Zvicër në të njëjtën ditë dhe në të njëjtin

qytet (Zyrih) dhe nuk e bënin së bashku. Prandaj nuk ishte vështirë të kuptohej se veprimtaria e tyre çonte ujë në mullirin e armiqve tanë shekullor dhe mu për këtë as që më ka shkuar mendja të anëtarësohem në «Lëvizjen» me Adresë, në «Lëvizjen» pa Adresë dhe as në «Komitetin» e Xhafer Shatrit. «Pishpiriku» i diasporës shqiptare dhe bajraktarët e «Farës Ruse» arritën kulmin e poshtërsisë dhe të marrëzisë, kur më shpifën me gojën e Ahmet Haxhisë, pasi ai nuk mund të flasë më, pasi ka vdekur.

Kjo tregon se sa të ligj janë dështakët e Kosovës, të cilët pasi nuk kanë asnjë fakt për t'i hedhur poshtë të vërtetat e hidhura, që i kam vu në dukje nëpërmjet shkrimeve të mia, përkritazi me të ligat që ata ia bënë Kosovës dhe qytetarëve të saj, po mundohen me gënjeshtër dhe shpifje shumë debile të më "kompromentojnë" para opinionit të gjërë, dhe në veçanti të atij të pa informuar sa duhet me rrjedhat e ngjarjeve që u zhvilluan në Kosovë, Shqipëri dhe diasporën shqiptare në dy dhjetvjetëshat e fundit.

Ja çfarë shpifje pjell koka e krisur e shpifarakëve, tash për tash të panjohur plotësisht se kush janë, kur thonë: «Baca Ahmet dyshonte me vendosmëri se ishte pikërisht Shefqeti që ishte infiltruar në organizatën e tyre nga Halil Haliti, nga Beuku i Vushtrisë—një spiun i madh që i kishte futur në kurrthë grupin e Adem Demaçit. Shefqet Strofcu, çfarë lidhje ka pasur ai dhe Halil Haliti me Milivoje Sllavkoviçin, një udbash me famë të keqe dhe si ndihej ai kur shkatërrohej inteligjencia e re shqiptare si Adem Demaçi, Ahmet Haxhiu dhe shokët e tjerë».

Siç po shihet shpifarakët, jo vetëm që nuk kanë zemër, por ata janë edhe të palogjikshëm, kur i krijojnë rrenat dhe shpifjet. Ahmet Haxhiu nuk është në mesin e të gjallëve, por shumica dërrmuese e anëtarëve të Organizatës së Adem Demaçit të vitit 1963/ 1964 janë të gjallë, dhe saktësisht dihet se si ka ndodhur zbulimi i organizatës. Unë nuk kam qenë në udhëheqjen e saj të ngushtë, prandaj as që kam mundur ta bëj zbulimin e saj në kurrfarë mënyre.

Sa i përket Halil Halitit me të jam njohur në bibliotekë, por nuk kemi qenë shokë, dhe as që ka ditur për veprimtarinë time ilegale. Nëpërmjet shokut tim Avdyl Lahut jam bërë anëtar i Organizatës, kur i kisha 18 vjet, ndërsa jam burgosur më 6 korrik të vitit 1964 përafërsisht një muaj pas burgosjes së Adem Demaçit, Ahmet Haxhisë, Avdyl Lahut dhe shumicës dërrmuese të udhëheqësisë së Organizatës.

Kur më kanë burgosur, udbashët e kishin pasur të qartë veprimtarinë time në imtësira. Sot mund të dëshmojnë më tepër se 7–8 burra që ishin të

organizuar me mua në Organizatë, që për ta nuk kam folur asnjë fjalë, edhe pse udbashët i përdorën të gjitha metodat «me të mirë» dhe «me të keq» për të vërtetuar gjërat që ata i dinin saktësisht. Nuk pranova, edhe pse më keqtrajtoi me elektro-shok udbashi me damkë Ibër Haskaj, kur kërkonte nga unë të dijë emrat e katër personave që ju kisha dhënë për detyrë të minon në ura.

Se «fara ruse» dhe «Pishpiriku» i diasporës shqiptare nuk i zgjedhin mjetet për realizimin e qëllimeve të ndyera që kanë ndaj meje, shihet nga fallsifikimi dhe shtrembërimi i të vërtetave, kur edhe një spiun me damkë siç ishte Halil Haliti, që udbashëve u pati ndihmuar të më burgosin, ma shpallin tani «shok dhe bashkëpunëtor». Fabrikimi i shpifjeve të tyre kundër meje duhet të jetë bërë duke u bazuar në disa të dhëna që i kanë mësuar nga intervista ime e botuar në revistën «Drita» Nr. 15–16, 1997 që botohej në Suedi.

Po e citoj një paragraf të intervistës time, ku ata janë mbështetur, kanë gjetur emra konkret për t'i dhënë më shumë besueshmëri shpifjes së tyre. Ja paragrafi i plotë: «Një ditë para se ta merrja eksplozivin, dhe t'ua shpërndaja shokëve për t'i kryer aksionet, më 6 korrik 1964 më burgosën.

Për të më burgosur lehtë, UDB-ës i ndihmoi Halil Haliti nga fshati Beqek, spiun me damkë i komunës së Vushtrrisë. Një kohë ka punuar në Bibliotekën e Prolluzhës, pa e kryer as shkollën fillore.

Zotëriu një ditë para se të më burgosnin pat ardhur tek unë dhe në bisedë e sipër më pat pyetur se çka do të bëj të nesërmen. Unë nuk e njihja atëherë si spiun dhe i tregova të vërtetën se do të shkoj në Prolluzhë për të blerë ca gjëra ushqimore. Ai të nesërmën tërë kohën më ka përcjellë nëpër Prilluzhë dhe kur kam hyrë në një ëmbëltores për të pirë një pije freskuese, ai u ka treguar kriminelëve se ku gjendem.

Kur kam dalur nga ëmbëltoresja kishin qenë duke më pritur dy kriminel jashtë derës së ëmbëltoresë. Ata m'i kanë kapur përnjëherë dy duart dhe më kanë mbyllur në stacion të policisë... «Fillozofia popullore na mëson se «me të ligun është «taksirat» të miqësohesh dhe të armiçësohesh». Se është plotësisht e drejtë kjo këshillë e gjeniut popullor, tregojnë bajraktarët e «Farës Ruse» dhe «Pishpiriku» i diasporës shqiptare, që e detyruan një fatëzi dhe mjeran siç është Ekrem Jashari «të vëjë gishtin» mbi shpifjet e tyre, të fabrikua për të më «njollosur» personalitetin tim.

Të shikojmë tani se sa të padishëm dhe naiv janë shpifarakët, kur shtrojnë këtë pyetje: «Shefqet Jashari–Strofcı, ti duhesh të tregosh pse nuk ishte në

bankën e të akuzuarve në dhjetor të vitit 1964 në Prishtinë?

Dhe kulmi i të gjithave si u bë që ti që kishe përgatitur aksione të armatosura kundër Jugosllavisë u lirove pas dy vitesh. U amnestove ti që akuzoheshe për terrorizëm, kurse nuk u amnestuan «shokët» tu që akuzoheshin vetëm për veprime politike?».

Është e vërtetë se në seancën e parë gjyqësore kemi dalur para Gjyqjit të Qarkut në Prishtinë 5 vetë: Unë, Shefqet Jashari, Vezir Uka, Enver Mehmeti, Hilmi Rakovica dhe Selman Berisha. Po atë ditë, në mbrëmje më pati pëlcitur «zorra e verbët» dhe gjatë natës, mjekët e Spitalit të Përgjithshëm të Prishtinës më bënë operacion.

Të nesërmen në seancën e dytë, unë nuk kam mundur të dal para gjyqit. Pasi u shërova dhe dola prej spitali, Gjyqi i Qarkut në Prishtinë më dënoi me 5 vjet burg të rëndë. Ndërsa Gjyqi Suprem i Kosovës ma pati ulur dënimin në tri vjet burg të rëndë.

Si duket shpifarakëve u janë «përzier telat», prandaj edhe shpifja tjetër se gjoja qenkam amnestuar dhe se vetëm dy vjet burg i kam vuajtur, është një rrenë për hava. Unë jam burgosur më 6 korrik 1964 dhe jam lëshuar më 28 korrik 1967, pra i kam mbajtur 3 vjet. Bile edhe 22 ditë më shumë burg, për shkak se administrata gjyqësore ka bërë gabim kur e ka bërë daktilografimin e vendimit, kur më kanë dërguar për të vuajtur dënimin në Goli Otok. Këtë mund ta pohojnë këta burra që edhe ata i vuajtën dënimet në Goli Otok: Irfan Bikliqi, Teki Dërvishi, Shaban Kelmendi, Avdyll Lahu, Fadil Cukaj, Sabri Novosella, Shefki Muqaj, Haxhi Ziba, Azem Ramadani, Hasan Polluzha, Avdyll Gjevukaj, Shukri Vërrbnica, Hajdin Hasani etj.

«Pishpiriku» i diasporës shqiptare dhe bajraktarët e «Farës Ruse» në vend se ta përgatisin mbrojtjen e tyre për të ligat që ia bënë Kosovës dhe qytetarëve të saj, përpilojnë aktakuzë me plotë shpifje kundër meje duke më shpallur «bashkëpunëtor të UDB-së» e nuk e dinë të gjerët se aktakuzën e kanë të gatshme me fakte të pamohueshme për përçarje, shpifje, për përvehtësimin e njërive guerile të Republikës së Kosovës me anën e mjeteve të «marjes së kalasë nga brenda» për vrasje politike, për përvetësimin e fondeve, për plaçkitjen e pasurisë së huaj dhe për bashkëpunim me agjenturat serbo-jugosllave.

Aktakuza e përgatitur nga «Pishpiriku» i diasporës shqiptare dhe nga bajraktarët e «Farës Ruse» kundër meje me siguri është përgatitur më heret, kur i «mprehnin dhëmbët» se do ta marrin pushtetin me mjete dhune. Shpifarakët më akuzojnë edhe për këto gjëra qesharake: «Si ore Shefqet

Jashari–Strofc i, u bë pas burgut politik, ti si patriot shqiptar i madh, të «dënoheshe» menjëherë me vazhdimin dhe kryerjen e studimeve në afat rekord».

Pra, sipas logjikës së kokës shpifarake unë është dashur të mos vazhdoj shkollimin, por vetëm të vajtoj dhe të lavdërohem se kam qenë në burg, siç vepruan një pjesë e vogël e ish të burgosurve politik.

Ja shpifja tjetër debile: «Ty si «armik i Jugosllavisë» të lejohej të punosh si mësues dhe t'i edukosh fëmijët për disa vjet». Shtrohet pyetja: kemi të bëjmë me shpifarakë naiv dhe të padijshtë, që nuk janë në gjendje t'i dallojnë periudhat e zhvillimit të sistemit jugosllav, apo kemi të bëjmë me shpifarakë të shkathët. Ma merr mendja se kemi të bëjmë me shpifarakë të shkathët, pasi që periudhën e liberalizimit të shoqërisë jugosllave, që unë e kam shfrytëzuar për vazhdimin e studimeve dhe pastaj edhe inkuadrimit tim në sistemin e arsimit fillor, për të edukuar dhe arsimuar brezin e ri me baza të shëndosha kombëtare, shpifarakët mundohen t'i japin karakter të dyshimtë dhe zhvlerësues, edhe pse edhe vetë e dijnë se në atë periudhë janë arritur suksese të mëdha në të gjitha lëmet e jetës në Kosovë.

Ja shpifja tjetër edhe më debile se shpifja e mëparshme: «Si u bë që i vetmi prej të burgosurve politik, ti të jesh i privilegjuar, sa të bësh odiseja në vende pune të ndryshme nëpër firma shoqërore». Siç dihet në viti 1977, u bënë ca ndryshime në politikën e brendshme të Jugosllavisë, prandaj në Prishtinë dhe në disa komuna të Kosovës filloi një diferencim nëpër shkolla të mesme dhe fillore. Ajo valë e pastrimeve më për lau edhe mua dhe kështu më larguan nga arsimit, ku e kryeja detyrën e mësuesit të gjuhës shqipe në shkollën fillore «Liria» në Strofc. Një vit punova në «Polet» të Vushtrisë si përkthyes, dhe pas një viti me ndihmën e dashamirëve, kalova në KXMK në Obiliq. Pra, sipas shpifarakëve të marrë isha i dyshimtë për ta, kur si ish i burgosur politik punoja në edukimin dhe arsimimin e brezit të ri, por, kur organet shtetërore më larguan nga puna me arsyetimin se jam i «pa përshtatshëm për edukimin e brezit të ri», u bëra i «privilegjuar», pasi që «bëja odiseja në vende pune të ndryshme».

Ja se çfarë morali kanë bajraktarët e kuqaloshëve shqiptar dhe «Pishpiriku» i diasporës shqiptare! Po shpifarakët mundohen të gjejnë elemente «dyshimi» në veprimtarinë time, edhe kur isha student i SHLP në Prishtinë. Kam pasur fatin që i kam takuar gjeneratës së studentëve që i organizuan demonstratat e vitit 1968. Dhe ja si e shpjegojnë shpifarakët pjesëmarrjen time në organizimin e demonstratave: «Si ti Shefqet Jashari–Strofc i u

infiltruve si «organizator», edhe pse vendimi ishte që udhëheqja e organizatës të mos dilte në demonstrata... Pse modifikove këngën e Internacionales... Si ua imponove studentëve që të marshojnë me këtë këngë, kur ishte planifikuar të këndohet kënga shqiptare «Besa besë, besën e kemi dhënë».

Nuk do të zgjatëm në këtë çështje pasi që fatmirësisht organizatorët e demonstratave janë pothuajse të gjithë gjallë. Siç dihet «Grupi i të Rinjëve» i ka organizuar demostratat.

Të gjitha fakultetet, shkollat e larta, si dhe shkollat e mesme kanë pasur aktivistë nga radha e studentëve, nxënësve dhe mësimeve të mësimdhënësve që kanë marrë pjesë në organizimin e demonstratave. Në shkollën e Lartë Pedagogjike të Prishtinës, ku unë isha student i vitit të parë, ishin aktivistë Banush Xhemshiti, Hilmi Maloku dhe Mehreme Berisha, të cilët përpos që bënë organizimin e studentëve të kësaj shkolle për demonstratë, morën pjesë edhe në organizimin e studentëve të Fakultetit Teknik, të Fakultetit Ekonomik dhe atij Juridik.

Edhe unë si shok i tyre kam kontribuar sado pak në atë organizim. Dhe jam krenar që edhe unë bëja pjesë në grupin e studentëve që e filluam demonstratën e 1968, që përbëhej nga studentët e SHLP, të Fakulteteve: ekonomik, juridik dhe teknik. Vetëm kur patëm dalë tek «Tre sheshirat» filluan të na bashkangjiten me shumicë studentët e fakulteteve tjera në demonstratë. Mehreme Berisha me flamurin kombëtarë në ballë, u dha forcë, energji dhe fuqi demonstruesve, ndërsa grushti i fuqishëm i Banush Xhemshitit ia hapi rrugën demonstruesve, kur polici i parë që tentoj ta ndali kolonën u shtri për toke me një ramje të fuqishme të grushtit të tij.

Edhe meloditë kumbuese dhe fjalitë që iu patën shtuar «Internacionales» me përmbajtje të kërkesave tona kombëtare i dhanë gjallëri demonstratës. Fatmirësisht organizatorët e demonstratave i kanë ende të freskta ato ngjarje dhe me siguri do ta hedhin poshtë gënjeshtrenë e shpifarakëve se ka qenë e planifikuar të këndohet kënga «Besa besë, besën e kemi dhënë».

Shtrohet pyetja si ka mundur të planifikohet për t'u kënduar një këngë që atëherë nuk ka egzistuar?!

Këtë mund të na e tregojnë vetëm kokat skizofrene të shpifarakëve të marrë! Se shpifarakët mund ta krijojnë shpifjen e tyre prej asgjës, shihet edhe nga shpjegimet e tyre përkitazi me punësimin tim në Kroaci në vjeshtën e vitit 1988, kalimin e kufirit jugosllavo–austriak ilegalisht më 1990, dhe të atij austriako–zviceran.

Ata shtrojnë këtë pyetje: «Është mirë opiniononi të dijë, pse menjëherë pas «burgut të dytë» nuk deshe të qëndrosh fare në Kosovë. Çka bëre gjatë vitit 1988–1989 në Zagreb dhe pse m'u para procesit të lëvizjeve të viteve 1989–90 ike në Zvicër dhe si u mundove t'i afroheshe Xhafer Shatrit i cili asnjëherë nuk të besoi. «Sipas «Pishpirikut» të diasporës shqiptare dhe bajraktarëve të «Farës Ruse» unë as që kam qenë heren e dytë në burg. Futja në thonjza të fjalëve «burgu i dytë» nënkupton se unë as që kam qenë në burg. Dhe le të jetë ashtu siç e kanë menduar shpifarakët.

Edhe punësimin tim në Kroaci në ndërmarrjen ndërtimore «Bosna» në Zagreb si punëtor fizik, shpifësit e përdorën për të fabrikuar një shpifje. Është e ditur se që nga nëntori i vitit 1987 kur e kreu burgun e deri në verën e vitit 1988 nuk munda të gjejë punë në Kosovë.

Atëherë u detyrova të gjejë punë jashtë Kosovës. Por ishte një element edhe më i rëndësishëm që vendosa të ikë për Kroaci, pasi kam qenë në listën e intelektualëve dhe veprimtarëve që e kishte përpiluar Shërbimi Sekret Jugosllav për të na izoluar. Sa i përket gënjeshtërs dhe shpifjes tjetër se unë jam munduar «t'i afrohem Xhafer Shatrit» nuk ka të bëjë fare me të vërtetën.

Unë nga principi nuk e kam zakon t'u afrohem njerëzve «të mëdhenj», që kanë pozita të larta udhëheqëse. Por ishte edhe një pengesë tjetër shumë më e madhe që me Xhafer Shatrin s'kam mundur të jem i afërt. Thashë më lartë se bajraktarët e LPRSHJ e kishin përçarë diasporën shqiptare si është zi e më zi, atëherë si kam mundur të jem i afërt me Xhafer Shatrin kur ai ishte njëri ndër bajraktarët kryesor të «Lëvizjes»?!

Prandaj është plotësisht e kuptueshme se nuk ishte Xhaferi, por isha unë ai që nuk doja të jem i afërt me të. Çka është e vërtetë, unë në fillim kur erdha në Zvicër, pata tentuar t'i bashkoj bajraktarët e diasporës shqiptare që jetonin në Zvicër, por kur e pash se më lehtë është t'i bashkosh një grusht pleshta se të parët e «Lëvizjes», hoqa dorë nga punët e kota. Edhe më vonë kur Xhafer Shatri u bë ministër i Informimit në Qeverinë e Republikës së Kosovës, luajti një rol edhe më destruktiv se më parë, këto ishin arsyet se pse unë nuk kam mundur të jem i afërt me Xhafer Shatrin.

Bajraktarëve të «Farës Ruse» dhe «Pishpirikut» të diasporës, do t'u jap këtë përgjigje sa i përket kritikave të tyre në lidhje me përkrahjen që po u bëj institucioneve shtetërore të Republikës së Kosovës: A thua ende nuk e keni të qartë dhe nuk u bindët për të ligat që ia bëtë popullit shqiptarë dhe Shqiptarisë, kur i vratë institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës?

Po sikur shqiptarët dhe subjektet e tija politike t'i njihnin subjektet

shtetërore të Republikës së Kosovës, sot nuk do ta kishim «Kornizën kushtetuese» por do ta kishim Kushtetutën e Kosovës, dhe rrjedhat e ngjarjeve do të ishin tjetërfare, do të ishin shumë më të favorshme për Kosovën.

Në këtë shkrim–replikë nuk është vendi të qitën në shesh të gjitha të ligat që ia bëtë Kosovës dhe shqiptarëve, por një gjë e di shumë mirë, se, truri i juaj shpifarak, është i mbushur plot me të dhëna, që një ditë kur do të detyrohemi të «këndoni» do të zbulohen të gjitha krimet që u bënë para lufte, gjatë lufte dhe pas lufte në hapsirën tonë kombëtare!

Do të tregoni ku i keni fshehur të hollat e plaçkitura nga dy Fondet!

Do të tregoni edhe kush i përpilonte «listat e zeza».

Do të tregoni edhe për planet e pa realizuara, do të tregoni edhe për shumë gjëra që tash për tash nuk dua t'i përmend.

Më në fund një porosi për ju bajraktarët e «Farës Ruse» dhe për ty o «Pishpiriku» i diasporës shqiptare: Mos mendoni dhe mos ëndërroni, se do të keni sukses të na mashtroni, me fjalë të bukura të «bashkimit», të «dirisë» dhe të «pavarësisë», kur mirë ju njohim se kush jeni, çka mendoni dhe çka ëndërroni. Ju e keni plot gojen «bashkim», por bashkimin nuk e deshët, kur më së shumti për të kishim nevojë, dhe ju ishit ata që bashkimin e luftuat me të gjitha mjetet dhe me të gjitha format.

Ju e keni gojën plot «liri», por lirinë nuk e doni, kur njerëzit i kërcënoni, dhe në «emër të popullit» i dënoni me dënimet më të rënda!

E kemi të qartë o «shokët» e Nanosit, se qimen doni ta ndërtoni, por jemi të bindur dhe kemi shumë fakte se zanatin kurrën e kurrës s' do ta harroni.

Fjala e fundit: Për këto shpifje kaq të liga, s' do të vonojë, dhe do të përgjigjeni para organeve të drejtësisë të Republikës së Kosovës!

Botuar: «Rilindja» më 14–15 gusht 2001

JU KENI MUNDUR TË SHPIFNI EDHE MË ZI, KY ËSHTË MISIONI JU AJ!

Përgjigje në letrën e hapur të Berat Luzhës me titull: «Ti ke mundur të fyesh edhe më, ky është niveli i komunikimit tënd»

Zotëri Berat Luzha, më thuaj të lutem, me cilat ligje, zakone dhe rregulla kombëtare, fisnore apo ideologjike, e fitove të drejtën të më quash «vëlla» në pamflet–shpifjen tënde që e titullova:» Letër e hapur Shefqet Jashar–Strofcit nga Zvicër» të botuar në Rilindja më 25 gusht 2001?

Nëse ke menduar se jemi «vëllezër» për shkak se jemi shqiptarë, të lutem hiqe nga mendja menjëherë, se nuk kam kohë të kthehem prapa në romantizmin që bota e përparuar e ka harruar qysh moti. Po qe se më keni quajtur «vëlla» duke menduar se të dy i përkasim ideologjisë së pansllavizmit rus, që ndryshe quhet marksizëm–leninizëm, nga fakti se kur isha 20 vjeçar Radio Tirana më pati ushqyer një kohë me egjërën komuniste, e që ti fatkeqësisht ende ushqehesh me të, edhe këtë hiqe nga mendja menjëherë, se unë shumë shpejt jam shëruar nga ai opium.

Po qe se mendon se jemi «vëllezër» për shkak se i patëm kaluar disa vite nëpër burgjet serbo–jugosllave për bindjet tona politike, apo që ia bëmë nga një argat çështjes kombëtare, gabon tepër rëndë. Këtë gabim të rëndë e bën në rend të parë për arsye se ne u përkasim dy linjave politike që janë në kundërshtim të papajtueshëm me njëra–tjetrën.

Ne nacionaldemokratët dhe demokratët jemi me nacionalizmin shqiptar, kurse ju «Qendra e Krimit» e «fara ruse», jeni me internacionalizmin proletar.

Ne jemi me demokracinë, ndërsa ju jeni me monizmin dhe me mafian.

Ne i njohim institucionet shtetërore të dala nga vota e lirë e popullit, ndërsa ju ato nuk i njohët, por i luftuat derisa i vratët në emër të diktaturës së proletariatit dhe në emër të luftës së klasave. Pra, nga ju që i vutët në veprim mjetet e dhunës, të kërcënimeve, shpifjeve dhe krimeve nuk bën kursesi të quhem vëlla, edhe sikur të na kishte lindur një nënë. Mos harro, zotëri Berat Luzha, fute në kokë njëherë e përgjithmonë, se me rregullat e mirësjelljes së popujve të civilizuar, njeriun që nuk e njeh, apo që e njeh, por je me të në distancë, nuk duhet ta thërrasësh ndryshe përveçse zotëri, prandaj ky rregull

duhet të vlejë edhe për ty, se vetëm një herë jemi parë dhe me atë rast në prezencën e shumë burrave i kemi ndërruar ca fjalë që në fakt ishin një replikë e shkurtër në mes nesh.

Unë mbroja demokracinë, kur mbroja Ibrahim Rugovën, ndërsa ti mbroje monizmin dhe stalinizmin, kur e mbroje Enver Hoxhën. Zotëri Luzha, të jam mirënjohës për «letrën e hapur» që ma dërgove, por më vjen keq që ta kam vonuar përgjigjen, jo për tjetër përveç për shkaqe objektive.

Dhe ju më thoni se nuk do të replikonit kurrë me mua, po të mos ishte «replika» ime me Ekrem Jasharin në «Rilindje», që juve indirekt u paska «fyer», edhe pse nuk ua kam «përmendur emrin», duke ju quajtur «pehlivan i Nanos», anëtar i «pararojës staliniste të LPK-së» dhe «dështak i Kosovës».

Më beso, shumë më ke gëzuar me këtë reagim tëndin, pasi kjo vërteton atë thënien e artë të popullit tonë, se ai që e ka «mizën nën kapuç» del vetë në shesh. Dhe tani, në sajë të letrës tënde të hapur, shumë gjëra i kam të qarta në lidhje me «Qendrën Komanduese të Pararojës Staliniste të Mafias së Kuqe». Me thënë të drejtën kurrë nuk më ka shkuar mendja se zotëri Luzha gjendet në kreun e asaj Qendre.

Tash e kam të qartë se autor i pamflet–shpifjes nuk paska qenë Pishpiriku i diasporës shqiptare, por qenka pikërisht Berat Luzha, por edhe Pishpiriku e ka hisen e tij. Ai ty të ka dhënë urdhër dhe ti e ke kryer detyrën, kur e keni fabrikuar shpifjen, duke e detyruar pastaj të gjorin Ekrem Jashari të vërë gishtin mbi të. Dhe tani tregohesh se qenke ndier i «fyer», kur në reagimin tim të botuar në «Rilindje» më 14–15 gusht 2001 ua kam bërë me dije njerëzve në mënyrë të tërthortë se Berat Luzha është një Pehlivan i Nanosit, se bën pjesë në Pararojën staliniste të LPK-së dhe është një dështak i Kosovës.

Zotëri Luzha, ndoshta nuk ia kam qëlluar se në cilin klan të «Lëvizjes» bëni pjesë, kur e kam përmendur LPK-në, ku ti tash ndoshta nuk je në udhëheqjen e saj.

Por, zotëri Luzha, kur e kam përmendur LPK-në e kam menduar mafian e kuqe të Kosovës, prandaj sille nga ta sillesh, ish LPK-në, ju «fara ruse» e keni nënë. Ajo e polli «Lëvizjen me Adresë», «Lëvizjen pa Adresë» dhe «Komitetin e Xhafer Shatrit», kurse mafia e kuqe e Kosovës ëshë krijuar nga disa bajraktarë të ish «Lëvizjes» (LPRSHJ) dhe argatët më besnikë të tyre.

Dhe pas kësaj «letre të hapur» na keni bindur se jeni njëri nga anëtarët më

të fuqishëm të pararojës staliniste dhe i mafisë së kuqe.

A nuk ishte pararoja staliniste dhe e mafias së kuqe, ajo që pas luftës i dha vetes pozita udhëheqëse dhe grada ushtarake?!

Po a nuk ishte pararoja staliniste ajo që zuri pasuri shoqërore dhe vodhi e plaçkiti pasuritë private të popullit?

Po na thuaj të lutem, zotëri Berat Luzha, me çfarë të drejte na u bëre ti «i pari» i «Rilindjes» menjëherë pas luftës?!

Mos doje ta bëje edhe atë pasuri private «sikur të ta kishte lënë baba»?!

A nuk tregon kjo se ti ishe njëri ndër shefat kryesorë të pararojës staliniste dhe të mafisë së kuqe?!

Vetëm një gjë ende nuk e kam krejtësisht të qartë: Ishe i shtyrë në veprën e shëmtuar të uzurpimit të vendit udhëheqës të «Rilindjes» nga kajtja për pozitë udhëheqëse, edhe pse e ke ditur se nuk ke rradakë për të qenë «i pari» i gazetës, apo ishe i shtyrë dhe i detyruar nga «Pishpiriku» i diasporës shqiptare, i cili shpresonte që përmes teje të rregullonte «shtrufullugun», që në momentin e duhur të vinte në krye të mjeteve të informimit publik, dhe nga ajo pozitë të bëhej më vonë njeriu i dytë i Republikës së Kosovës?

Dhe a nuk është për t'u habitur që të gjithë e kanë kuptuar se ti me bishtat tu e solle «Rilindjen» në buzë të gremenës, ndërsa ti ende me kokëfortësi këtë të vërtetë të hidhur e mohon?! «Rilindja» shpëtoi nga më e keqja në sajë të njerëzve të saj të urtë dhe trima, por pasojat janë të rënda, dhe me siguri që duhet një kohë bukur e gjatë dhe një mund i madhe nga tërë kolektivi i saj i vyer për ta ngritur atë në këmbë. Dhe hatrohesh në mua që me plot të drejtë të kam radhitur në dështakët e Kosovës!

Fatmirësisht pas çlirimit të Kosovës, e kemi të qartë se kush për çka luftoi gjatë dhjetëvjetëshit të fundit të shekullit XX.

Karrieristët e gjorë vrapuan pas pozitive udhëheqëse, hajnat dhe rrugaçët pas plaçkave dhe hajnisë, ndërsa atdhetarët e mirëfilltë dhe veprimtarët e vërtetë të çështjes kombëtare nuk vrapuan pas kolltuqeve dhe pas pasurisë së huaj. Ata iu rrekën punës për t'i fituar mjetet për jetesë me djersën e ballit, por në shumë raste ish «patriotët» dhe ish «veprimtarët» që i përkisnin «farës ruse» ua zunë vendet e punës, i kërcënuan për bindjet e tyre politike, besa edhe vranë shumë veprimtarë të shquar të çështjes kombëtare, vetëm pse nuk pranuan të bëheshin argatë dhe robër të pagojë të tyre.

Por, zotëri Luzha, me këtë letër e ke fituar të drejtën të quhesh «Pionier i Enverit» me mbrojtjen që i bëre vetes, duke e mbrojtur Ekremin, i cili i

firmosi shpifjet e «Qendrës së Krimit» që i bëri ndaj meje.

Siç po shihet, «Pioneri i Enverit», Berat Luzha, nuk është edhe aq i zgjuar kur ua zbulon lexuesve se «reagimi i Ekremit» ishte dyfish më i gjatë dhe se «Rilindja» paska «gabuar» që «nga dy faqe e ka bërë një, duke i hequr atij pjesë të tëra».

A nuk është ky një fakt që dëshmon se nuk ishte Ekrem Jashari autor i shkrimit, por ishte vetë zotëri Berat Luzha, njëri ndër shefat e «Qendrës Komanduese» të «farës ruse».

Sipas drejtësisë së «Pionierit të Enverit», «Rilindja» paska «gabuar» që replikën time e «ka lëshuar» ashtu siç e kam shkruar. Pra redaksia është dashur ta pyste «Pionierin e Enverit» se çka duhej të hiqej nga shkrimi im, që ishte një përgjigje ndaj disa shpifjeve të tyre debile.

Berat Luzha më akuzon se «Ekremi ishte viktimë e sharjeve» të mia» por a thua kush e detyroi Ekrem Jasharin t'i marrë përsipër shpifjet e «Qendrës Komanduese të «farës ruse» unë, apo Berat Luzha?!

Por «Pionieri i Enverit» dhe shefat e tjerë të «Qendrës», kur e kanë zgjedhur Ekrem Jasharin për t'i rrahur gjoks shpifjes, nuk e kanë menduar mirë se sa do të jetë bindëse para opinionit shpifja e nënshkruar prej një anonimi, i cili jo vetëm që nuk di të shkruajë, por nuk di as të flasë.

Dhe ndodhi mrekullia. Pa kaluar shumë kohë u paraqit njëri nga shpifësit, njëri ndër shefat kryesorë të mafias së kuqe të Kosovës, qyqja e rremit – Berat Luzha, tash në cilësinë e «avokatit» të Ekrem Jasharit. Por «Pionieri i Enverit» shihet se nga «babai i tij shpirtëror» Enver Hoxha, ka marrë shumëçka, por mbi të gjitha bien në sy shkathësitë për ndërskamca, kurrthe dhe tradhti. Kjo shihet shumë mirë kur Ekrem Jasharit ia fal epitelin e «Pishpirikut» të diasporës shqiptare, edhe pse e ka të qartë se për kë është fjala. Në asnjë mënyrë Ekrem Jashari nuk ka mundur të kuptohet nga lexuesit si «Pishpiriku» i diasporës shqiptare, kur në reagimin tim të botuar më 14–15 gusht 2001 kam thënë: «Nuk do të merresha as me bajraktarët e «Farës Ruse» e as me «Pishpirikun» e diasporës shqiptare, të cilët nëpërmjet pamflet–shpifjes që e detyruan ta nënshkruajë Ekrem Jashari, më mvëshën shpifje aq debile, sa nuk është e nevojshme me to të merrem, pasi që nuk janë bërë për njerëz që kanë arsye, por janë bërë për mendjeshkurtër dhe kokëkrisur».

Do ta citoj një fragment të «Letrës së hapur» të Berat Luzhës për të parë lexuesi se çfarë morali ka «avokati» i Ekrem Jasharit, Berat Luzha, kur në letren e tij të hapur thotë: «Ky farë Ekremi, z. Shefqet, nuk është i komunës

së Gjilanit, siç e pandeh ti, nuk është as me vendbanim të përkohshëm në Gjenevë, siç paske dëgjuar ti, kurse nuk është detyruar që për shkaqe ekonomike ta lëshojë Kosovën, siç mendon ti.

Ai është në Kosovë dhe punon për Kosovën edhe tash, edhe kur ishte atje te ti. Kjo tregon se nuk e njeh personin me të cilin replikon, se ti nuk ia njeh cilësitë dhe mangësitë, por ashtu ia shkruan biografinë. Ata që ta kanë treguar biografinë të kanë lajthitur. Kurse se e ka tepruar ai, e ka tepruar, pasi «punën nuk ia do shpirti dhe fare nuk skuqet që jeton me ndihma sociale të Kryqit të Kuq apo të kishave zvicerane». Nuk e di, ndoshta ke të drejtë.

Por mbase ka qenë i zënë me punët e Kosovës. Mos e përjashto edhe këtë mundësi, të lutem, edhe pse ti e quan «farë ruse» e «pishpirik».

Sa i përket personalitetit të Ekrem Jasharit nuk kam bërë kurrfarë lajthitjeje, zotëri Luzha, përveç nëse nuk e paskam qëlluar se i cilës komunë është, kur njerëzit me ndërrimin e vendbanimit mund ta ndërrojnë edhe komunën. Por si të cilësohet lajthitja juaj e qëllimtë, kur Ekrem Jasharit ia falni epitelin e «Pishpirikut», që shoku dhe mik u yt e ka fituar me plot të drejtë sa «punoi» dhe jetoi në Gjenevë.

Kjo që po veproni me Ekrem Jasharin, zotëri Luzha, është një ligësi shumë e poshtër, sepse në pamflet–shpifjen e parë me emrin e Ekrem Jasharit i mbuluar gjurmët e shpifjeve tuaja shumë të liga, ndësa në pamflet–shpifjen e dytë që e keni titulluar me «letër të hapur», po ia ngarkoni Ekrem Jasharit në shpinë një barrë edhe më të rëndë se të parën.

Po ia ngarkoni barrën e «Pishpirikut» të diasporës shqiptare! Mosni, ju lutem, se i gjori nuk ka as fuqi fizike, (se është shumë hallëlig) dhe as aftësi mendore për ta bartur atë epitelin. «Pishpiriku» i diasporës shqiptare, zotëri Luzha, ka qenë dhe është nëna e të gjitha të ligave që e gjetën Kosovën.

Ai ishte burimi i poshtërësive, ngatërresave dhe përçarjeve që janë bërë në diasporën shqiptare.

Ai e ka pasur dhe e ka rrjetin e agjunkturës së tij personale në të gjitha qytetet e mëdha të Evropës Perëndimore, ndërsa në Zvicër ka funksionuar dhe funksionon ende agjentura e tij në të gjitha kantonet.

Ai, jo vetëm që i ka përcjellë ngjarjet, ngatërresat, thashethemet, por edhe ka krijuar vetë përçarje dhe ngatërresa me ndihmën e «bashkëpunorëve» të tij. Me një fjalë, ai i ka bërë njëqind mijë të zeza vetëm që vetë të jetë më i «madhi» dhe më i «fuqishmi» i të gjithë bajraktarëve të «farës ruse».

Por edhe ty të kuptoj shumë mirë, zotëri Luzha, nuk ke faj, jo, që po

mundohesh për ta mbrojtur «Pishpirikun». Me siguri edhe ty sikurse Ekrem Jasharit ta ka nxënë diku» bishtin me derë» Pishpiriku, prandaj duhet t'i kryesh urdhrat e tij. Me siguri që «Pishpiriku» i diasporës shqiptare në kohën që po bën shkuarje—ardhje nga Gjeneva në Kosovë gjatë dy viteve të fundit, me sjelljet dhe veprimet që i bën në Kosovë, e ka zbuluar veten se është Pishpiriku i diasporës shqiptare, sepse ka sjellje të pishpirikut, ka pamje të pishpirikut dhe çka është më e keqja, ka veprime të udbashit.

Ekrem Jashari, siç e dini edhe ju, nuk i përket nivelit tënd dhe as nivelit të Pishpirikut. Ai i përket një niveli shumë më të ulët, edhe pse, sipas teje, sa ishte «te unë në Zvicër, punoi për Kosovën».

Po si nuk ka «punuar për Kosovën», zotëri Luzha, kur ai bënte pjesë në hallkën e hyzmeqarëve, argatëve dhe robërve të pagojë, që me dëshirë apo pa dëshirë u vunë në shërbim të bajraktarëve të «farës ruse» dhe të «Qendrës së Krimit» që e krijoi pararoja staliniste e LPK-së me të gjitha fraksionet e saj së bashku.

Por Ekrem Jasharin e njohin shumë më mirë se ti bashkëfshatarët e tij, të fshatit Gadish dhe ata e dinë se çfarë aftësie ka dhe kush është.

Atë e njohin si paren e kuqe kushërinjët e tij edhe shqiptarët që përkohësisht jetojnë në Gjenevë, sidomos pasi Xh. Haliti e caktoi përgjegjës për mobilizim, pasi Qeveria e Thaçit shpalli «mobilizim për luftë».

Por tash Ekrem Jasharin e njohin edhe më mirë qytetarët e Ferizajit dhe të Vitisë, pasi që atje është duke «punuar për Kosovën» që kur Xh. Halit apo argatët e tij e bënë funksionar të Shërbimit Sekret të Qeverisë së Thaçit.

Ekrem Jashari, zotëri Luzha, nuk e ka lëshuar Zvicrën siç thoni ju, pasi ai si shumica dërmuese e bajraktarëve të «farës ruse» nuk i kanë prishur letrat e azilit dhe familjet i kanë lënë në Zvicër, ndërsa vetë janë zhdjergë në Kosovë pas gjahit. Nuk e di sa ka gjatuar dhe çka ka gjatuar Ekrem Jashari dhe Berat Luzha, por e di se kryepërlivanat e Nanosit dhe bajraktarët e «farës ruse» që unë i njoh kanë zënë pozita udhëheqëse dhe kanë plaçkitur pasuri të huaj.

Me siguri edhe ju dy nuk keni mbetur duarthatë. Koha do të tregojë se a kam gabuar unë apo Berat Luzha në vlerësimin e personalitetit të Ekrem Jasharit. Jam shumë i sigurt se nuk do të kalojë shumë kohë, kur vetë Ekrem Jashari do të kuptojë se sa keq e kanë manipuluar bajraktarët e «farës ruse», kur e detyruan t'i nënshkruante shpifjet e tyre ndaj meje.

Më vjen mirë që «Pionerit të Enverit» ka filluar për t'i punuar rradakja, kur në letrën e tij «të hapur» e pranon si mundësi që Tirana ta ketë krijuar

mafian e kuqe shqiptare, por ia mohon mundin Beogradit në krijimin e saj, kur thotë: «Ti Shefqet thua se mafian e kuqe shqiptare, ku e fut edhe Ekremin, e kanë krijuar Tirana dhe Beogradi.

Sa për Tiranën, ndoshta, kurse për Beogradin, zor se ke të drejtë. Beogradi sigurisht se i ka krijuar (e dresuar) do të tjerë, ata që dje lehnin për të e për të lehin edhe sot. Se, qeni leh vetëm aty ku ha, apo jo v. Shefqet. Kështu thotë populli».

Sa habi, që «Pionieri i Enverit», Berat Luzha, bie në kundërthënie me fjalët e tij, kur edhe pse e mohon vlerësimin tim, se Beogradi ka gisht në krijimin e mafias së kuqe shqiptare, ai në anën tjetër e pranon se Beogradi i ka krijuar (dresuar) do të tjerë, ata që dje lehnin për të, e për të lehin edhe sot.

Por zotëri Luzha nuk i tregon me emra se kush ishin ata që dje lehnin për Beogradin dhe cilët janë ata që lehin edhe sot për të. Njerëzit e informuar e dinë shumë mirë se kush ishin ata që të parët lehnin për Beogradin dhe cilët sot lehin dhe punojnë për Beogradin. Këtë e di edhe Berati, por nuk ia thotë goja.

Por unë Berat Luzhës po ia kujtoj disa fakte se ndoshta i ka harruar. Dihet, zotëri Luzha, se me krijimin e Partisë Komuniste Shqiptare në Tiranë më 1941 nga serbo-malazeztë Milladin Popoviç, Dushan Mugosha dhe vasalët e tyre Enver Hoxha & Co, u krijuan kushtet të rritet, të forcohet dhe të shtohet «fara ruse». Për këtë ndihmë që ua bënë jugosllavët, Enver Hoxhës dhe argatëve të tij, Enver Hoxha (në cilësinë e këlyshit) pati lehur për Titon dhe Beogradin deri në fund të vitit 1948.

Ai sharroi shumë thellë në ujëra të zeza, kur për hatrin e Popoviçit, Mugoshës dhe të Titos e prishi marrëveshjen e Mukjes, që i bashkonte të gjitha forcat politike të vendit për ta luftuar okupatorin. I vrau bijtë më të mirë të kombit dhe si pasojë e të gjitha këtyre të ligave që ia bëri Shqipërisë, Kosova dhe viset e tjera shqiptare i mbetën Jugosllavisë, nën okupimin e saj. Më vonë Enver Hoxha (në cilësinë e qenit) lehu për Stalinin e Hrushçovin.

Dhe së fundit, kur u plak, (në cilësinë e zagarit) lehu për kinezët. Siç po shihet «fara ruse» ëshë mbjellë në truallin shqiptar nga serbo-jugosllavët, nga vetë rusët dhe nga kinezët.

Por varianti më i keq i «farës ruse», që Shqiptarinë e shtriu për toke dhe Shqiptarin e dëmtoi rëndë, ishte «fara ruse» e mbjellë në Shqipëri nga serbo-jugosllavët. Sot edhe pse babai i «farës ruse», Enver Hoxha është i vdekur, «Pionierët e Enverit» po e vazhdojnë me përkushtim punën e tij.

Fatos Nanosi, që me sukses po e vazhdon rrugën e babës së «farës ruse», e ndërroi qimen dhe sa çel e mbyll sytë u bë «socialist», «demokrat», mafioz, por faktikisht ai mbeti një dhëlpër plakë që po punon edhe për grekun edhe për serbin. Shqipërinë, pasi e kalli flakë derisa e mori pushtetin me dhunë, e bëri koloni greke.

Por nuk donte t'ia bënte me hile serbit. «Pionierët e Enverit» i përgatiti, i shkolloi, u dha kuadro nga ish Sigurimi i Enverit që e kishte krijuar ish OZN-a jugosllave. I thirri në Tiranë R. Qosjen dhe H. Hysenin dhe i ndërseu kundër Rugovës. Ju dha urdhër ta shkatërronin LDK-në dhe në gërmadhat e atij shkatërrimi të krijonin, me «Pionierët e Enverit», LDK-në e Re.

Ndërsa kryepëhlivanët e tij Xhavit Haliti, Ibrahim Kelmendi, Emrush Xhemaili e shumë të tjerë morën për detyrë t'i përvetësonin njësitë guerile të Republikës së Kosovës qysh më 1993, kur e nënshkruan marrëveshjen për bashkëpunim midis PSSH-së dhe LPK-së. Dhelpra plakë Fatos Nanosi, kur ia futi flakën në të gjitha anët Kosovës, e bëri takimin në Kretë me Kasapin e Ballkanit, për të nënshkruar marrëveshjen për ta zhdukur faktorin dhe kombin shqiptar nga trojet e veta.

Zotëri Luzha, më duket se është e panevojshme të përmenden të gjitha të ligat që iu bënë Shqipërisë, Kosovës dhe Viseve të tjera shqiptare nga Enver Hoxha, «fara ruse», «Pionierët e Enverit», Nanosi dhe kryepëhlivanët e tij: Xh. Haliti, I. Kelmendi, E. Xhemajli dhe rrogarët e tyre.

Nuk është nevoja të përmenden as të gjitha të zezat që i erdhën Kosovës nga Qeveria e saj, e cila kur ra nën këthetirat e Pishpirikut të diasporës shqiptare, u bë «Qeveria e Bukshit dhe e Pishpirikut të diasporës shqiptare». Nuk ka nevojë, zotëri Berat Luzha, t'i përmend të gjitha të ligat që ia bënë Kosovës dhe Shqiptarisë ish «patriotët» dhe ish «veprimtarët» që i përkasin «farës ruse».

E di se nuk po të pëlqen as ty dhe as sojtit tënd një e vërtetë e hidhur, kur po ua them se shumë shpejt, në emër të Zotit, në emër të Kosovës, në emër të dëshmorëve, në emër të të masakruarve nga dora serbe dhe në emër të burrave të fortë të kombit që u vranë me tradhti dhe pas shpine nga dora e argatëve të «farës ruse», do të përgjigjeni para institucioneve të drejtësisë të Republikës së Kosovës. A thua ende Berat Luzha nuk e ka të qartë se kush po leh sot dhe kush po punon për interesin e serbit?!

Edhe sot, përpos Nanosit, me të madhe po lehin dhe po punojnë për

Beogradin Ilir Meta, Paskal Milo, Rexhep Meidani & Kompani. Ndërsa në anën tjetër «Pionierët e Enverit», bajraktarët e «farës ruse», «Pishpiriku» i diasporës shqiptare dhe argatët e tyre po e «shajnë serbin», po e «mallkojnë Beogradin» me fjalë boshe, por punën e tyre e bënë dhe ende po e bëjnë.

Atyre nuk do t'u falen fajet: kur e filluan luftën frontale me serbin pa u bërë gati për luftë, kur nuk lejuan bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të Republikës së Kosovës, kur i vranë komandantët më të zotë të UÇK-së me mjete perfide, duke ua krijuar rrethanat apo duke i qitur në pritë, kur e thyen marrëveshjen e Oslos, që parashihte bashkimin e faktorit ushtarak të Kosovës, kur nuk pranuan të formojnë së bashku me forcat institucionale Qeverinë e Kosovës, që kërkonin aleatët tanë SHBA-të, kur penguan nënshkrimin e marrëveshjes së Rambujesë me kohë, kur nuk njohën Parlamentin e Kosovës që doli nga zgjedhjet e dyta parlamentare ashtu sikur që nuk e njohu Beogradi, kur e krijuan Qeverinë e tyre në Shqipëri dhe pastaj krijuan Sigurimin e fshehtë, SHISH-in në Prishtinë, i cili ende punon në të gjitha vendbanimet e Kosovës, për të mbledhur shënime për bindjet politike të qytetarëve, për të mbjellë frikë dhe pasiguri, që kohë pas kohe po kërcënojnë dhe vrasin njerëz që nuk janë si ata dhe që nuk janë me ta. «Pionieri i Enverit», i nervozuar që unë gjithmonë i kam përkrahur institucionet shtetërore të Republikës së Kosovës, por gjithmonë kam pasur edhe qëndrim kritik ndaj tyre, në letërën e tij të hapur më shtron këtë pyetje: «Kush i bëri institucionet e Kosovës»?

Dhe vetë përgjigjet: «Për cilat «institucione» po flet, lum vëllai?

Ti e di se pikërisht ne ishim ata që i krijuam si të tilla, por ishte dikush tjetër që i zhbëri ato. Ishte njeriu që nuk lejonte të bëheshin protesta në Kosovë, të bëhej luftë, të bëheshin institucionet funksionale, të bëhej qeveria dhe parlamenti, aq shumë të nevojshme për lirinë e Kosovës».

Çka mund t'i thuhet një përgjigjeje të tillë përpos papërgjegjësi e plotë për të thënë të vërtetën.

Te shqiptarët faji është gjithmonë jetim. Edhe Berat Luzha do ta lërë fajin jetim.

Por dihet mirë se parlamentarët e Kosovës, njëri ndër të cilët ishte edhe Berat Luzha, prematuan se do ta formonin Parlamentin e Kosovës, por nuk e mbajtën fjalën. Ata krejt një herë tentuan ta formonin Parlamentin e Kosovës, dhe siç dihet, pasi policia serbe i kërcënoi me burgosje, kurrë nuk tentuan më për ta mbledhur atë.

Shtrohet pyetja: Pse Parlamenti i KSA i Kosovës e shpalli Deklaratën Ku-

shtetuese dhe e miratoi Kushtetutën e Kaçanikut, edhe pse vështirësitë për kryerjen e atyre akteve historike, që i vunë gurthemet e shtetësisë së Republikës së Kosovës, ishin shumëfish më të vështira se sa pas zgjedhjeve të para parlamentare, që u kryen në Kosovë pa mbikëqyrjen e Beogradit?

Pse parlamentarët e Republikës së Kosovës nuk vepruan siç vepruan parlamentarët e Parlamentit të KSA të Kosovës kur e miratuan Kushtetutën e Republikës së Kosovës në Kaçanik, duke i bërë përgatitjet në fshehtësinë më të madhe?

Po a thua kush e ka fajin që nuk u krijua Qeveria e Republikës së Kosovës kur kërkonin diplomatët e shquar të SHBA-ve?

Siç dihet Kryetari i Republikës së Kosovës, Ibrahim Rugova, ia dha mandatin për formimin e Qeverisë zotëri Mehmet Hajrizit. Mehmet Hajrizi e pati përkrahjen e forcave institucionale për formimin e Qeverisë, por atë përkrahje nuk e pati nga Shtabi i Xh. Halitit dhe A. Sylës, që quhej SHP i UÇK-së dhe nga forcat kundërinstitucionale që i drejtonte R. Qosja. Pse vallë nuk e njohën Parlamentin e Kosovës forcat politike ku zinte një vend udhëheqës edhe Berat Luzha?

Siç dihet Parlamenti e njohu UÇK-në dhe u zotua se do ta formonte një Qeveri që do t'i përfshinte të gjitha forcat politike dhe ushtarake të Republikës së Kosovës, por forcat e djallit që i udhëheqnin bajraktarët e «farës ruse» dhe pehlivanët e Nanosit nuk e donin një Qeveri që do t'i organizonte të gjitha forcat shqiptare për luftë. Ato forca nuk e donin bashkimin e shqiptarëve, për t'u bërë një forcë kolosale për ta bërë çlirimin e Kosovës. Ato forca antikombëtare donin që vetëm ato të ishin bartëse të organizimit të luftës dhe në luftë nuk donin që të marrin pjesë forcat demokratike. Pra, ato forca e penguan luftën çlirimtare, penguan çdo organizim të mbarë, që do ta çonte përpara forcimin e faktorit politik e ushtarak të Republikës së Kosovës.

Dhe tash Berat Luzha po na trillon kopalla se ishte «ai njeriu» që Berat Luzhën dhe shokët e tij që i përkisnin «farës ruse» nuk i lejoi të organizojnë «protesta», të «bëhej parlamenti» dhe të bëhej «Qeveria».

Dy tri fjali do t'i them për kombëtarën «Bota sot», që në dy pamflet-shpifjet e bajraktarëve të «farës ruse» e kanë shpifur. Sa çudi me bajraktarët e «farës ruse», që nuk kanë kurrfarë arsyeje dhe nuk kanë aspak logjikë, kur shpifin për «Botën sot» dhe kur bëjnë përpjekje ta pengojnë daljen e saj.

Dhe si nuk e kuptojnë një të vërtetë të thjeshtë, si u bë që kur ata kërkojnë ndalimin e saj që të mos shpërndahet në Kosovë, edhe Beogradi të njëjtën

gjë kërkon nga ndërkombëtarët, ndersa Shkupi e ndaloi botimin dhe shpërndarjen e saj në Maqedoni.

Nuk ka nevojë të cekën argumente tjera që dëshmojnë se «Bota sot» është bërë halë në sytë e çetnikëve të Beogradit dhe të komplotistëve kokëkrisur shqiptarë, mu pse ajo po i dëmton interesat e tyre dhe po i demaskon para opinionit shqiptar dhe atij ndërkombëtar, duke ua treguar fytyrën e tyre të vërtet prej kriminel.

Po zotëri Luzhën e kuptojmë pse e pengojnë shkrimet e mia, por nuk e kuptojmë pse po e penguaka edhe emri i fshatit Strofc që unë e vë prapa mbiemrit tim.. Ai më shtron këtë pyetje në letrën e tij të hapur: «Ti, Shefqet, me dy mbiemra (ç't'u desh i dyti, vëlla, mbase nuk të mjaftoi një apo nga mania për të qenë i madh sa Strofc i?)».

Po të njoftoj, zotëri Luzha, se shpjegimin do ta gjesht në «Rilindja» të datës 22 prill të vitit 1988 që botohej në Zvicër në reagimin tim: «Gabim i lëshuar pa qëllim apo manipulim i shëmtuar» (që do ta gjesht në këtë libër).

Por po ta japi edhe një sqarim që do ta kesh më të qartë pse unë e përdori edhe mbiemrin Strofc i.

Ju e dini, se në një kohë jo të largët, vazal i Beogradit në Kosovë ishte njëfar Shefqet Jashari nga komuna e Mitrovicës, një vëlla i juaji ideologjik, që edhe ai si ti i përkiste «farës ruse» të cilin serbët e vënin në krye të Kryesisë së Kosovës «pa pritë e pa kujtue», ashtu siç u bëtë edhe ju «sa qil e mëshil sytë», «personalitet» me shumë pozita udhëheqëse, sa ishte në fuqi «Qeveria e Thaçit». Pra, siç po shifet qëllimi im ka qenë kur e kam marrë emrin e fshatit tim për mbiemër të dytë, t'ia bëjë me dije lexuesit se autori i shkrimeve kritike për klasën politike të Kosovës nuk është ish «shqiptari i ndershëm» i Mitrovicës, por është një qytetar i fshatit Strofc i, komuna e Vushtrisë.

Më vjen shumë keq, zotëri Luzha, që qenke shastrisur nga frika, dhe t'i paskna shti «depjnt në bark» kur në reagimin tim të botuar në «Rilindja» më 14–15 gusht 2001 ua kam dhënë fjalën bajraktarëve të «farës ruse» dhe «Pishpirikut» të diasporës shqiptare se «do t'i rrah» me «thupra duarve» dhe «gugjuma kresë» derisa t'i «shtrij përtoke», e t'i bëj për t'u dhënë «ujë me lugë».

Berat Luzha paraqet shqetsimin e tij të thellë kur më shtron këtë pyetje:» Lum vëllai kur e ke mësuar zanatin e rrahjes me «thupra duarve» e me «gugjuma kresë...», «Por nuk e kuptoj, si do të na rrahësh me thupra e me gugjuma nga Zvicra.

Eja këtu pash Zotin, mbase pajtohem, si vëllai me vëlla, pa pasur nevojë për «thupra duarve» e «gugjuma kresë». Më vjen keq z. Luzha, por jam i detyruar ta them se po habitem shumë me qëndrimin tënd si gjuhëtar. Ndaj meje ishe shumë kritik dhe ashtu duhet, kur i kisha lëshuar ca gabime drejtshkrimore nga ngutia apo nga mosdija, ndërsa kur vetë bën gabime edhe më trashanike se sa unë, i palon sytë dhe nuk bën zë. Nuk turpërohesh kur ende nuk ke mësuar se çfarë domethënie merr fjala kur vihet nën thonjëza!

Pra fjalët: friska dhe gugjuma, të futura nën thonjëza, që i kam përdorur disa herë në shkrimet e mia, nuk janë gugjumat dhe thuprat e barinjve të Rugovës, as të barinjve të bjeshkëve të Ferizajit që i mbajnë për t'i mbrojtur bagëtitë e tyre nga ujqit dhe derrat e egër.

Pra «gugjumat» dhe «friskat» që i kam përdorur në ca shkrime të miat nuk janë asgjë tjetër përpos fakte dhe argumente, që i përdorë për t'ua grisur maskat pehlivanëve të Nanosit dhe për t'ua qitur marren për fushe bajraktarëve të farës ruse dhe dështakëve të Kosovës. Prandaj të lutem fli i qetë, Berat Luzha, mos u frikëso dhe mos u shastris nga frika se një ditë do t'i marrësh «gugjumat» kresë dhe «friskat» duarve për shpifjet e ulëta që bëre kundër meje. «Gugjumat kresë» do t'i hash me siguri nga organet e drejtësisë të Shtetit të Kosovës për shumë të liga që ia bëre Kosovës dhe qytetarëve të saj.

Sa u përket shpifjeve tuaja udbashe të bëra ndaj meja, mos u mërzit fare se të gjitha fajet do të t'i fal, se je i gJORë, je kokëkrisur, kur Xh. Haliti dhe H. Hyseni të futën në lojë që të ngrihesh kundër mundit dhe punës shtatëvjeçare të një gjenerate të tërë.

Sa habi që edhe ti nuk u kurseve për shkatërrimin e themeleve të shtetësisë së Kosovës së bashku me bajraktarët e «farës ruse»! Nuk e di çka ndodhi me ty e me shumë burra të Kosovës, që ia bëtë nga një argat çështjes kombëtare, në do kohëra që nuk ishte lehtë ta kundërshtojë robërinë serbo-jugosllave?!

Me siguri ishin në pyetje kurthat, manipulimet, por edhe lakmia për pushtet e bajraktarëve të «farës ruse» dhe dredhia e spiunëve që kishit në radhët tuaja, që për qëllim kishin shkatërrimin e LDK-së, forcës politike më të madhe shqiptare në Ballkan me përçarjet që i krijuan në mes jush, që ishi në udhëheqjen qendrore të LDK-së.

Jam i bindur që shumica prej plangprishësve të Kosovës e kanë kuptuar të

vërtetën se në rrugë të gabuar kanë shkuar, se kanë bërë faje të rënda, por kokëfortësia, naiviteti, xhelozia dhe shumë vese të tjera nuk i lënë të pendohen dhe të kthehen në rrugën e drejtë, në rrugën që shpie në realizimin e synimeve tona kombëtare.

Zotëri Berat Luzha, a thua ende nuk e ke kuptuar se bajraktarëve të «farës ruse», «pehlivanëve të Nanosit» dhe «Pishpirikut» të diasporës shqiptare ju ka sosur «sakaku» i rrenave, i shpifjeve dhe i krimeve. Pararoja staliniste e LPK-së u mundua t’ia falë Kosovën Serbisë, me ndihmën e «farës ruse» dhe bajraktarëve të saj, që ia përgatitën terrenin dhe rrethanat asaj për ta bërë pastrimin etnik të Kosovës, siç edhe e bëri, duke mos lejuar bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të Republikës së Kosovës.

Por me ndihmën e të Madhit Zot dhe me ndihmën e diplomatëve dhe shtetarëve të SHBA-ve dhe aleatëve të saj, pasi që Kryetari i Kosovës Ibrahim Rugova krijoi miqësi të sinqertë me ta, e dënuan Serbinë, duke e detyruar t’i largonte forcat e krimit nga Kosova. Shqiptarët u kthyen në Kosovën e tyre martire. U munduat dhe po mundoheni ta bëni destabilizimin e Kosovës dhe të Ballkanit me ndihmën e agjenturave serbo-greke, hajnave dhe të kriminelëve, por nuk patët sukses. Tani i keni ditët e numëruara. E dimë se gomarit kur t’i afrohet cofa qet shqelma. Janë të fortë shqelmat e dëshpërimit kur e sheh se nuk mund të ngrihet më në këmbë, por jo edhe aq të rrezikshëm. Nuk habitem që ende e përdorni patriotizmin verbal për ta fshehur shpirtin tuaj të shitur për djallin e mallkuar. Por, mos harroni se askush nuk ju beson më.

P. S.

Zotëri Berat Luzha, gjenia e popullit na mëson se «me të lavdue i keqi – të shan, me të sha i ligu – të lavdon». Vetëm pas sharjeve dhe shpifjeve të bajraktarëve të farës ruse, të gazetarëve sahanlëpirës dhe të analistëve kakuda, që janë nën komandën e «Pishpirikut» të diasporës shqiptare, jam i bindur se jam në rrugën e drejtë, në rrugën e të Madhit Zot, të Cilin e falënderoj shumë që po më jep forcë dhe energji për t’i rrahur «friska duarve» dhe «gugjuma kresë» keqbërësit, dështakët, plangprishësit dhe kriminelët e Kosovës.

Botuar në «Rilindja» më 19 shtator 2001

QENTË LE TË LEHIN, KARVANI TË ECË PËRPARA!

Jemi në udhëkryq historik, prandaj për të ecur përpara në rrugën që çon nga realizimi i synimeve tona kombëtare, duhet të bëhet vlerësimi e të gjitha sukseseve dhe dështimeve tona të deritashme me qëllim që përvoja e fituar të na ndihmojë në kapërcimin e pengesave që do të na paraqiten gjatë rrugës deri sa të arrijmë cakun e dëshiruar. Botimi i fejtimit tim «Pse jemi kështu siç jemi» në gazetën kombëtare "Bota sot" (21 maj deri me 19 qershor 2001) është kuptuar dhe pritur mirë nga opinioni i gjërë, si një nismë për t'i gjetur shkaktarët e vërtetë që na penguan dhe po na pengojnë për ta fituar vendin e merituar në bashkësinë e popujve të lirë dhe të pavarur ashtu siç na ka hije.

Me sa jam i njohur vetëm stafi i gazetës «Epoka e re» e ka keqpërdorur nismën dhe qëllimin tim, duke m'i ndërsyer, argatët e argatëve të Xh. Halitit, dhe rrogatët e karrieristëve të sëmurë për pushtet të Qosjes & Kompani. Dhe shih, fatkeqësisht, në asnjë vend nuk më kanë kundërshtuar me fakte, me argumente, me arsyeime veç më kanë sharë e fyer me fjalorin që dinë ta përdorin vetëm rrugaçët e llumpenploretariatit të lagjeve periferike të qyteteve të mëdha. Nuk e kam ndërmend të merrem me kriminelin ordiner, moralisht të vdekur, siç është Salih Kabashi, i cili pasi e vuajti dënimin me burg për shkak të faqës së zezë që bëri në shkollën ku jepte mësim, mori arratinë për Slloveni për ta fshehur turpin. Por edhe atje, pasi bëri punë të liga, u detyrua të ndërrojë vend. Zvicra do t'ia mundësonte një jetë normale po të jetonte me djersën e ballit. Shumë shpejt e prishi vendin me «Republikën» e tij, të cilën e shëndrooi në depo të jashtëqitjes të gazetarisë shqiptare. Kur mërgimtarët nuk e blenë plehun e «plehut», «gazetari» i faqeve të zeza ra në kokërr të shpinës, i mbushur me borxhe. Dhe nuk i mbeti tjetër përpos të ikte për në Prishtinë nga frika se borxhlinjtë do t'ia merrnin shpirtin në vend të borxheve. Por u «tengërlit kapaku dhe e gjeti tenxheren», Kabashit iu siguroi pozita e gaz(e)tarit sahanlëpirës, (kursesi të mbërrijë në pozitën e pjatolarësit) i cili është i detyruar të shajë dhe të shpifë ndaj të gjithë kundërshtarëve politik të patronëve të vet. Po Kabashi tjetër aftësi nuk ka. Fizikisht nuk mund të punojë, pasi edhe vet natyra është treguar e pamëshirshme me të, e ka shëmtuar. Të merret me shkrime që mbështeten në të dhëna faktike nuk ka aftësi mendore. Por për

të sharë, fyer dhe shpifur nuk i gjendet shoku në rruzullin toksor. Shkrimet e Kabashit i ngjajnë sallatës ruse që i ka kaluar afati i përdorimit, dhe kuptohet se era e saj e fëlliqtë, i largon lexuesit që nuk janë si Kabashi dhe patronët e tij. Dhe, a thua nuk e kuptojnë zotërinjtë e stafit të «Epoka e re» pse kanë aq pak lexues?!

Deri dikund do ta arsyetoja Kabashlinë sahanlëpirës për shpifjet që bëri ndaj meje, duke ditur se nuk ka aftësi tjera për të siguruar kafshatën e gojës, por si ta arsyetoja axhaminë e Llapashticës me mbiemër me mbaresë sllave, njëfarë içit–Hiçit–Cakiçit, të cilit ia ka «pi sorra mendtë» dhe përpos sharjeve dhe shpifjeve që i ka përdorë me shumicë kundër meje, ka bërë edhe falsifikimin e dy shkrimeve të mia që i kam botuar në revistën «Drita», që botohej në Suedi. Fjala është për një humoreskë të botuar në muajin maj të 1997 në të cilën, askund nuk e kam përmendur emrin as të Ibrahim Rugovës, as të Xhemajl Mustafës dhe as të LDK-së, por «mendjeshkurtëri» mendon se kur të citohen fjalët e ndonjë autori dhe futen në thojza, bën që ai, pra Cakiqi, t'u shtojë edhe emrat që padronët e tij i kanë për zemër t'i shajnë, i kanë për zemër t'i fusin nëpër lista pushkatimesh. Argati i argatëve të Xh. Halitit, mendjeshkurtëri i Cakiq(ç)ve të Llapashticës, Shefqet Cakiqi, duhet të më kërkojë falje publike nepërmjet gazetës «Epoka e re», aty ku edhe e ka botuar shpifjen, dhe këtë duhet ta bëjë brenda tri ditësh pas botimit të këtij reagimi. Në të kundërtën, po nuk e lëpiu tugun dhe vnerin që ka vjellur për të më stërpikur mua dhe të ndjerin Xhemajl Mustafën, për së vdekuri, normalisht, do ta padis në gjykatën Zvicëranë për veprën penale të falsifikimit dhe shpifjes kundër personit.

Për Drenicën, deri tash kam folur vetëm fjalë të mira, se ajo gjithmonë ka dhënë burra të dheut, që kombit ia kanë zbardhur fytyrën. Por, fatkeqësisht, Drenica si çdo pjesë e atdheut ka dhënë edhe burra të ligj. Nuk do të bëj histori për të përmendur me emra as njërën as tjetrën palë, por sipas shkrimit të njëfarë drenicasi që po e quajkan Ragip Gjoshi, shihet se ai farë çunaku po qe se vazhdon edhe më tutje të bëjë «sallata greke» për hatrin e Xh. Halitit dhe H. Thaçit e për të helmosur shpirtin e njerëzve të pa informuar sa duhet për rrjedhat e ngjarjeve historike, do të fitojë të drejtën për të «mrizuar» së bashku me të adhruarin e tij Qosjen në lagjen e të «vdekurëve për së gjalli», lagje së cilës po i rriten banorët nga viti në vit! Nuk ka asgjë të keqe që edhe Drenica t'ia falë një mashkull «babait të farës Ruse» për t'ia larë këmbët dhe për t'ia pirë ujin për të «mirat» që ia solli Kosovës, kur me ndihmën e argatëve të Nanosit i vrau të gjitha institucionet

shtetërore të Republikës së Kosovës, për shkakun se vet nuk kishte marrë pjesë në ndërtimin e tyre, për inatin dhe xhelozinë e sëmurë që kishte ndaj I. Rugovës dhe M. Krasniqit si dhe për hatrin e Nanosit, Mejdanit dhe Klosit. Unë e kisha këshilluar trimin e çartur të fjalës së pistë, të fyerjes dhe sharjes së ligë, t'i mbledhë mendtë pasi nuk do të vonojë shumë dhe vetë drenicasit do t'ia pështyjnë surratin për shpifjet e ulta që ka bërë kundër meje, në shkrimin e vet plot helm, vnerë dhe duhamë cirilike të botuar në depon e jashtëqitjes së gazetarisë shqiptare, në të ashtuquajturën «Epoka e re» më 9–11 qershor të 2001. Ai duhet ta dijë se ai shkrim ka qenë në shërbim dhe për t'ia bërë qejfin Xh. Halitit, ai as nuk ka arritur ta mbrojë as ta justifikojë Halitin, i cili vazhdon të mbetet siç ka qenë, kallauzi i të gjitha të këqijave që e gjetën Kosovën, tharmi i të gjitha të ligave që i gjetën shqiptarët.

Më duhet të sqaroj lexuesit e gazetës kombëtare "Bota sot" se sikur të kishte qenë puna se «polemizuesit e artikujve të mi» të qenë marrë vërtetë me përmbajtjen e fejtimit tim, të kishin shpalosur të dhëna dhe argumente kundërshtuese, unë do t'i kisha marrë seriozisht vërejtjet e tyre, do të kisha rishikuar të dhënat e mia, do të isha përgjigjur duke iu dhënë të drejtë, nëse do të kishin pasur të drejtë.

Në fund të fundit ky është misioni i gazetarisë. Por jo, ata kanë marrë përsipër rolin e hetuesve cirilikë, që shanin përpara se të nxirnin argumente dhe fakte, kanë marrë rolin e prokurorëve stalinistë, që para se të përmendnin nene ligjore recitonin citate të Titos apo të klyshit të tij në Tiranë, kanë marrë rolin e inkuizitorëve të fjalës së lirë dhe të drejtës themelore për të argumentuar dhe menduar ndryshe. Mua nuk më kanë trembur as klithmat e hetuesve serbë, as të gardianëve shqje. Kqyrni: As ju nuk do të mund të më ndalni t'i shkoj deri në fund asaj që unë e konsideroj të drejtë, të vërtetë dhe të dobishme për qytetarët e mi, për Republikën e Kosovës. Kësaj here nuk shkova gjatë, se e di që hani bukë veç prej provokimeve.

Botuar: «Epoka e re», më 28 qershor 2001

BISEDË PA DORËZA ME «TROJKËN»: «KABASHI – CAKIQI – GJOSHI»

Me ty o bajraktari i «Trojkës» : «Kabashi–Cakiqi–Gjoshi», gazetari–sahanlëpirës, Salih Kabashi nuk do të merrem shumë. Për shpifjet, gënjeshttrat, dhe sharjet që bëre herën e parë ndaj meje nuk t'i dhash «gugjumat» kresë ashtu si e meritoje, por t'i dhash ca «friska duarëve», duke shpresuar se do të japin mend dhe më nuk do të ushqehesh me «sallata ruse», të dala nga afati i përdorimit dhe as të tjerëve nuk do t'ua servosh. Por tash çdo kush e ka të qartë se «Vocrraku i Kabashëve» nuk ka tjetër zanat, dhe po del ashtu siç të kam thënë më parë se «të merresh me shkrime që mbështeten në të dhëna faktike nuk ke aftësi mendore, por për të sharë, dhe për të shpifur nuk të gjendet shoku në rruzullin tokzorë!»

Këshilla e fundit për gazetarin–sahanlëpirës Salih Kabashi është: Bëje «tybe» kalemin, mos e prek kurrë me dorë, se nuk e ke «zanat», po merre profesionin tënd që të takon. Shit gazeta, rëvista dhe duhan nëpër rrugët e Prishtinës, apo zine një vend dikund në hyrje të «Grand Hotel Prishtina» për t'ua pastruar këpucët mysafirëve që vijnë për ta vizituar Kosovën, dhe mos u turpëro prej njeriu të gjallë, se buka e fituar me djersën e ballit është njerëzore, është nderë dhe burrëri, dhe është shumë më e shijshme se sa copat e bukës dhe eshtrat që po t'i hudhin të «mëdhenjët» faqezi, për shërbimet e bëra ndaj tyre.

Po ti o mendjeshkurtëri i Llapashticës, gënjeshtari i lagjës së Cakiqve, dhe shpifësi i diasporës shqiptare, Shefqet Cakiqi, a mendove se me shpifje dhe gënjeshtra do të njollosësh biografinë time të bardhë?

Nuk kam ndërmend të mirrem me të gjitha shpifjet, me sharjet dhe gënjeshttrat që bëre kundër meje, dhe as të bëjë polemikë me ty për çështje që janë të ditura nga opinioni i gjërë, aq më pak të humbi kohë duke u marrë me kopallat tua, kur ti deri para disa muajsh ishe një rob i pa gojë i një klani të Degës së LDK-së në Zvicër. Ti vet na tregove për biografinë tënde katran, kur the «Unë kam qenë deri para disa muajsh në LDK-në , dhe kur shkoi Rugova në Vushtrri dhe kërkoi kthimin në polici të atyre njerëzve që mua dhe mijëra të rinj të tjerë na kanë shkokordhuar me dru kokës dhe na kanë dërgjur burgjeve,..... më plasi barku dhe dola nga kjo parti...». Dhe çka t'i thuash kësaj?!

Si të shpjegohet ky veprim i «pa pritur» i zotëri Cakiqit?

A thua kuj do t'ia mbushte menden Cakiqi se ishte ky shkak i vërtetë që e shtyri të largohet nga LDK-ja?!

Kush do t'i besonte kopallave të tilla përpos mendjeshkurtërëve dhe të marrëve, se të burgosurit politik, janë «shkokordhuar me dru kokës dhe janë dergjur burgjeve» nga policët shqiptarë, kur është e ditur se ata janë keqtrajtuar nga sigurimi sekret jugosllav, që komandonte gjithëka. Prandaj shkak i largimit të Cakiqit nga kryesia e degës së LDK-së në Zvicër duhet gjetur tjetër kund, dhe me siguri mund të jenë dy gjëra apo shkaqe që e kanë shtyrë Cakiqin për ta marrë atë vendim. I pari: Cakiqi ka hyrë në LDK, si shumë të tjerë, me detyra speciale, me urdhërin e «Pishpirikut» të diasporës shqiptare, dhe kur ka qenë i bindur se «burgosja» e tij e mëtutjeshme në LDK, nuk është produktive, i ka dhënë urdhër Cakiqit: «shpife një shkak dhe largohu nga LDK-ja dhe kalo në taborin tjetër, në PDK», që edhe atje të luajë rolin përçarës që e ka luajtur në LDK. Është e qartë se «Pishpiriku» i diasporës shqiptare e ka urdhëruar argatin e tij Sh. Cakiqin të bëjë këtë potez të papjekur dhe të pa arsyeshëm, jo për t'i bërë sherbime Xhavitit & kompani, por për t'i kryer sherbime patronit shpirtëror të tij «Pishpirikut», siç i kreu sherbime edhe më parë, sa ishte anëtarë i kryesisë së Degës së LDK-së në Zvicër. Mundësia e dytë: Cakiqi mund të jetë person psikikisht i papjekur, pasi që njerëzit e tillë bëjnë veprime të paparashikueshme, që nuk përkojnë me arsyen, që u sjellin dëm jo vetëm vetit dhe familjeve të tyre, por shpeshherë u sjellin dëme të mëdha edhe qytetarëve të pafajshëm. Për hirë të disa bisedave miqësore që i kemi pasur para dy vitesh me Cakiqin do ta këshilloja: Po qe se nuk e ka lëshuar LDK-në me urdhërin e «Pishpirikut» të diasporës shqiptare, atëherë do ta lusja që sa më parë, të kontrollohet tek neuropsikiatri për të gjetur diagnozën e sëmundjes, dhe terapinë e mundshme të saj. Por, prap se prap, kur të mirren parasysh rrethanat në të cilat veproi Cakiqi në kohën e fundit, por edhe më herët, bindem plotësisht se «Pishpiriku» atë e ka në dorë, prandaj edhe shpifjet e tija ndaj meje nuk i ka pjellur koka e tij, por janë pjellë e kokës së sëmuar, të karreristit, të atij «Pishpiriku», që me Cakiqin po luan, duke e shndërruar nga një krijesë me figurë njerëzore, në një mashë të thjeshtë. Me siguri, po të ishte Cakiqi autor i shkrimeve që gjuanin helm dhe vëner kundër meje, nuk do të ndodhte që tri–katër ditë zotërinjëve të «Epoka e re» t'ua vononte vazhdimin e katërt të «reagimit» në lidhje me fejtounin tim: «Pse jemi kështu siç jemi» të botuar në gazetën kombëtare «Bota sot» (21 maj–19 qershor

2001), duke ia hedhur fajin internetit, që vetëm për të paska qenë në defekt!!!

Fakti tjetër që dëshmon se «Pishpiriku» i ka qendësuar shkrimet e «tij» mund të merret ky pohim: «Në të gjithë shkrimet e mia fyerja e personaliteteve me shprehje banale nuk ka qenë veti e imja, edhe vetë Shefqet Jashari-Strofc i duhet ta ketë parë se unë nuk jam marrë me personalitetin dhe familjen e tij, por me shkrimet e tij të cituara nga pika në pikë». Po qe se është ashtu siç thoni zotërore, atëherë duhet të kërkosh «s qarime» nga zotërinjtë e «Epoka e re» pse gjinden këto fjali në shkrimin e nënshkruar nga Cakiqi dhe të botuara më 4 qershor 2001, nën titullin: «Ndalje turrin anti-UÇK-istë! LDK-ja s'mund të fitojë më me vrasjen e anëtarëve të vet!». Ja «xhevahiri» i parë: «Bënu burrë qoftë në pleqëri e fole të vërtetën o Shefqet Jashari-Strofc i, që s'ta pau hajrin as Strofc i as shpija jote...», dhe ky tjetri: «Faqeziu dhe falsifikuesi Shefqet Jashari-Strofc i ka marrë barrë të rënd mbi shpinë, aq të rëndë sa nuk mund ta çojë më larg se sa deri te trutë e treshura të tifozëve budallenj të «kombëtarizmit» të gazetës greke në Prishtinë».

Ja edhe një «xhevahir» tjetër i Cakiqit: «Jo, zotëri nënshkruar i fakteve të trilluara dhe ti o Shefqet Jashari-Strofc i: sharjet, vërtetë, nuk janë fakte! Dhe s'do të thotë se jeni evropian nëse jetoni dikund tjetër, qoftë ndokush edhe në Perendim, ndërsa kokën e mbani në Beograd!».

Këto sharje dhe shpifje që citova nga «shkrimi i Cakiqit» dëshmojnë se ai nuk është autor i shkrimit të lartëshënuar, por është thjesht një nënshkruar i shkrimeve të «Pishpirikut» të diasporës shqiptare. Qysh moti është e ditur se komunistët e përvehtësuan parimin e Makiavelit se «qëllimi i arsyeve mjetet». Prandaj «trojka»: «Kabashi-Cakiqi-Gjoshi» për t'ua mbaruar qejfin Xh. Halitit & kompani dhe «Pishpirikut» të diasporës shqiptare, e përdorin atë parim në shkrimet e tyre kundër meje, duke përdorë shpifje, gënjeshtër, dhe sharje, që dijnë t'i përdorin vetëm individët që janë rritur në lagjet e lumpenproletariatit, pa kurrfarë edukate familjare, por të ushqyer mirë me egjren komuniste. Këto shpifje dhe sharje i bëjnë me qëllim që, së paku, të disa qinda lexues naiv që e lexojnë «Epokën e re», të fusin bacilin e dyshimit, mbi të vërtetat e pamohueshme që i kam bërë publike nëpërmjet fejtimit tim të lartëpërmendur. Të shikojmë disa nga gënjeshtër dhe shpifjet e Cakiqit. Ai në shkrimin e tij: «Ndalje turrin Shefqet Strofc i!», të botuar në gazetën e mësipërme të datës 2 qershor 2001 gënjën kur thotë: «Strofc i deri pas luftës nuk ka qenë anëtarë i LDK-së dhe nuk e ka paguar 3%-in e

Bukoshit. Këtë e them me përgjegjësi sepse në atë periudhë vet isha antarë i Kryesisë së Degës së LDK-së në Zvicër dhe anëtarë i komisionit të 3%-shit në Zvicër, fakte këto të njohura botërisht». E vërteta është krejt tjetër. Antarë i LDK-së kam qenë që nga viti 1990, kur u formua nëndega e LDK-së në kantonin e Neushatelit (Zvicër), ndërsa kryetar i asaj nëndege isha dy vjet (1990–1992). Që kur kam dhënë dorëheqje nga antarësia e kësaj partie më 1995, më nuk jam bërë antarë i asnjë partie tjetër dhe as nuk jam kthyer në LDK pas lufte siç thotë tërthorazi Cakiqi. Ndërsa me Aktvendimin Nr. 02/44–44/1–150, të lëshuar më 22. 08. 1992 nga Kryetari i Këshillit të 3% për Zvicër Nazmi Pecit u caktova anëtarë i Këshillit rajonal të 3% për kantonin e Neushatelit në periudhën dyvjeçare. Dhe sa e pa logjikshme del shpifja e Cakiqi kur thotë se «në atë periudhë» kur ai paska qenë në «pozita të larta partiake dhe shtetërore», «Strofc nuk e ka paguar 3%-shin e Bukoshit». Faktet tregojnë (dëftesat e pagesave për të gjitha llojet e kontributeve që kam dhënë për Qeverinë, shkollën shqipe dhe aksionet e panumërta humanitare, të cilat unë s’kam ndërmend t’i bëj publike veç sa për ta bindur Cakiqin, pasi fillimisht kjo do të tregonte se unë e marr shumë seriozisht Cakiqin dhe bandën e tij shpifëse, e së dyti do të më detyronte që, si për ekuilibrim, t’i kërkoja Cakiqit të botonte (ECG) elektroencefalogramën e trurit të tij, gjë që nuk kam ndërmend ta bëj) pra, faktet tregojnë të kundërtën. Shpifaraku i diasporës shqiptare, Sh. Cakiqit, gënjen kur në «shkrimin e tij» të lartëpërmendur thotë: «Shiqo ti Strofc një detaj të imtë. Ju në «Bota sot» po shkruani se në shtëpinë e Zemajt në Strelle ka qenë shtabi i FARK-ut!». Po pse more i «uruar» nuk i ke cituar fjalët e mija, nuk e ke shënuar datën, dhe titullin e shkrimit tim që do të shifej se shtëpinë e Zemajt e paskna shpallur «shtab të FARK-ut»? Cakiqi apo jarani i tij, «Pishpiriku», e bëjnë një shpifje edhe më debile kundër meje, kur thonë: «Tash kjo puna e Shefqet Jasharit–Strofc, që me çdo kusht ta bëjë ndryshimin e historisë së luftës së UÇK-së dhe që fillet e saj nga Drenica t’i zhvendosë në disa fshatra të Deçanit, ose më mirë të thuhet në mahallë të Tahir Zemës...».

Kjo shpifje nuk mund të jetë pjellë e një truri normal, por mund të jetë vetëm pjellë e një truri skizofren, kur dihet se nuk mund të dokumentohet me as një fakt se unë kam bërë përpjekjen për të falsifikuar ngjarjet historike. E vërteta është krejt ndryshe: unë me aftësitë e mia jam munduar t’i demaskoj falsifikatorët e ngjarjeve historike.

Siç dihet, kam qenë i pamëshirshëm ndaj vjedhësve të historisë.

Për hirë të opinionit të gjërë, që do të dijë të vërtetën, dhe për hirë të respektit që kam pasur e kam për të ndjerin Xhemajl Mustafa dhe familjen e tij, jam i detyruar të merrem me një shpifarak, i cili nëpërmjet falsifikimit të shkrimeve të mia, u mundua të më «kompromentojë» para opinionit të gjërë, duke më shpifur se gjoja e kam përgojuar dhe shpifur të ndjerin Xhemajl Mustafa. Ky shpifarak në «reagimin e tij» të botuar në «Epoka e re» përkitazi me fejtounin tim «Pse jemi kështu siç jemi», për të më shpifur bëri falsifikimin e shkrimeve që kam botuar në revistën «Drita», që botohej në Suedi nga Shefki Oseku.

Në humoreskat e mia të botuara jo vetëm në «Drita», por edhe në «Rimëkëmbja», «Globi» dhe «Eurozëri» kam kritikuar veprimtarinë e klasës sonë politike me anë të personazheve të imagjinuara, por në asnjë humoreskë dhe satirë nuk e kam përmendur asnjë personalitet apo subjekt politik të Kosovës me emrin e vërtetë. Po e citoj pjesën (fragmentin) e satirës që është botuar në «Drita» Nr. 13. 1997, që ishte objekt i falsifikimit të Cakiqit. Shkrimi titullohet: Humor dhe satirë. Veprimtaria e partive tona politike. «Arma e fuqishme» e udhëheqjes së Kosovës u zbulua pa dashje.

Në fillim po e shënoj si është botuar fragmenti në «Drita» dhe pastaj po e shënoj se si e ka falsifikuar atë fragment Cakiqi: «...Pasi folën të gjithë partitashët e shtirë, e mori fjalën Këshilltari për informata, Kalemxhiu më besnik i Gjyqit të Qarkut të Prishtinës, që nga viti 1981–1988, Nhallëligu. Ai në fillim ceku se Deklarata e Rakigjisë së fortë, i pushtoi të gjitha agjensitë e lajmeve në katër anët e botës...».

HUMOR DHE SATIRË

VEPRIMTARIA E PARTIVE TONA POLITIKE

"ARMA E FUQISHME" E ULLEHEQSIË SË KOSOVËS U ZBULUA PADASHJE

Shkruan: Shefqet Jashari, Zvicër

Deklaratat e Rakigjis së fortë në kafënë "Partia mbi të gjitha" në Prishtinë se Pavarësia e Kosovës u sigurua në sajë të punës së pakursyer të magjistarëve dhe fallqorve më me zë të Kosovës dhe të botës, krijoi habi dhe kaos në antarinë e Partisë tonë të madhe.

Për të mos ardhur deri te përçarja dhe shkapërderdhja e Partisë, njoftonë bashkëpuntori ynë, në të gjitha degët rremat dhe pipat e Partisë tonë të parë, Partiashët e partiashëve lexuan Raportin me shkrim të dërguar nga vet Rakigjia i fortë. Ai, ju shpjegoi antarëve të Partisë së tij për "Armën" misterioze që disponon Partia e madhe, për "fuqinë" e saj për t'i ndryshuar raportet politike në botë, për ta ndryshuar vetëdijen e njerëzve dhe për perspektivën e shkëlqyer që e pret Partinë tonë të madhe.

Bashkëpuntori ynë, që është edhe antarë i Këshillit Drejtues të Partisë tonë të parë, njofton se Konferenca e Jashtëzakonshme e Partisë u mbajtë në fshetësinë më të madhe në një

në fytirën me njolla të zeza katrore Rakigjisë së fortë, partiashët e vjetër, me përvojë dhe karrierë politike në pushtet, e përkrahën në tërësi Deklaratën e Rakigjisë së fortë. Ata theksuan se ka ardhur koha, që t'i bëjmë me dije Qendrave të vendosjes, se nuk ka forcë në botë, që mund të na ndalin nga ruga jonë, për ta fituar Pavarësinë, në mënyrën më origjinale, që, që njeh historia njerzore-me fall dhe magji!!! Ata than se, duhet shpjeguar popullit për "armën" tonë misterioze, me anën e së cilës kemi bërë çudira aq të mëdha, sa që e tërë bota po habitet dhe po çuditet me aftësitë tona, për ta ndërruar trunin e njeriut, zakonet, traditat. Me një fjalë, po e krijojmë njeriun e ri, krejtësisht me tipare të reja.

Pasi folën të gjithë partiashët e vështirë, e muar fjalën Këshilltari për informata Kalemxhia më besnik i Gjyqit të Qarkut të Prishtinës, që nga viti 1981-1988 Nhallëligu. Ai në fillim ceku se Deklarata e Rakigjisë së fortë, i pushtoi të gjitha Agjensistë e lajmeve, në katër anët e botës. Një muaj i tëri,

Të shikojmë tani se si e ka bërë falsifikimin e këtij teksti Cakiqi në shkrimin e tij: «Ndale turrin anti-UÇK–istë! LDK–ja s’mund të fitojë më me vrasjen e anëtarëve të vetë!» botuar në «Epoka e re» më 4 qershor 2001: «Këshilltari për informata, Kalemxhia më besnik i Gjyqjit të Qarkut të Prishtinës, që nga viti 1981–1988 Nëhallëligu (Xhemajl Mustafa) ceku se Deklarata e Rakigjisë së fortë (Ibrahim Rugova) i pushtoi të gjitha agjensitë e lajmeve në katër anët e botës».

Çdo koment është i tepërt në lidhje me këtë falsifikim të Shpifarakut të diasporës shqiptare, kur po shifet qartë se kemi të bëjmë me një falsifikatorë shumë të lig, që luan me emocione shumë të rrezikshme.

Xhemajl Mustafa kurrsesi nuk mund të mirret personazh i humoreskës time, pasi siç dihet, ai kurr nuk ka punuar si nëpunës dhe as si këshilltarë në Gjyqin e Qarkut në Prishtinë.

Tani po e shënoj fragmentin tjetër të humoreskes time të lartpërmendur, dhe pastaj do ta shënoj edhe variantin e falsifikuar të këtij fragmenti nga Cakiqi: «Nhallëligu jep edhe një informatë interesante.

Ai tha se shtypi i Beogradit, e veçmas «Nasha borba» i njoftoi lexuesit e shumë për «armën» tonë duke shprehur brengosje se me siguri, magjistarja më në zë nga Zajëçari Nada Millosheviç, si dhe falltori në zë nga Leskofci Nenad Nikiç gjenden dikund në Kosovë dhe punojnë për interesat të partisë më të madhe shqiptare».

Ja teksti im si është botuar në Drita:

rët më me zë të Francës, që më parë ishin këshilltarë të Miteranit gjenden dikund në Kosovë për t'ju dhënë këshilla Celueles së udhëheqjes të Republikës së Kosovës. Edhe PRAVDA e Moskves, tha Nhallëligu, i njoftoi lexuesit e saj me Deklaratën e personit të dytë në Celulen udhëheqje të Partisë tonë sokoleshë, dhe shprehu bindjen se dy falltorë dhe tre magjistarë që më parë ishin në shërbim të Gorbaqovit, gjenden dikund në Prishtinë, dhe punojnë për interesa shqiptare. Nhallëligu jep edhe një informatë interesante. Ai tha se, shtypi i Beogradit, e veçmas NASHA BORBA i njoftoi lexuesit e shumtë për "armën" tonë duke shprehur brengosje se me siguri, magjistraja më në zë nga Zajçari, Nada Millosheviq, si dhe faltori në zë nga Leskofci Nenad Nikiq, gjenden dikund në Kosovë dhe punojnë për interesat të Partisë më të madhe shqiptare.

Prishtina. Baraka e jonë do të mbëshmbështjellat me arë dhe gurë të çmu-eshëm. Me armën tonë të misterioze, do t'i hudhin në tokë, dhe do t'i shkelim me këmbë, të gjitha teoritë e derita shme filozofike, politike ushtarake, ekonomike dhe diplomatike. "arma" jonë është më e forta, dhe më e fuqishmja. Ajo mbi të gjitha, është armë humane. Të gjitha armët që i krijoj njeriu deri tash, kishin për qëllim, që t'i shkatrojnë me to njerëzit dhe të mirat e tij materiale. Me "armën" tonë, ne do t'i arrijmë synimet tona, jo duke mbytye e shkatruar, por në mënyrën me orgjinale që njeh historia njerëzore, duke ua "shpërll" njerëzve trurin. Edhe krimineleët më me zë, me "armën" tonë misterioze, do t'i bëjmë paqëndashës. Edhe demelat, do t'i bëjmë puntorë. Edhe të marrtë do t'i bëjmë të zgjuar. Edhe ata që s'kanë qenë kurrë askushi dhe s'kanë ditytë që është politika,

Të shikojmë tani se me çfarë mjeshtrie Cakiqi ia ka ndryshuar kuptimin këtij fragmenti. Ai falsifikimin e bënë në dy variante. Në variantin e parë, fragmenti i lartëshënuar shënohet kështu: «Nada Millosheviq dhe Nenad Nikiq ndihmojnë LDK-në ...». Ndërsa falsifikimi në variantin e dytë e merr këtë formë: «Nhallëligu jep edhe një informatë interesante, ai tha se shtypi i Beogradit e veçmas «Nasha borba» i njoftoi lexuesit duke shprehur se Nada Millosheviq nga Zajçari dhe Nenad Nikiq nga Leskofci gjenden dikund në Kosovë dhe punojnë për interesa të partisë më të madhe shqiptare».

Siç po shifet Cakiqi është falsifikator i shkathët, kur me largimin e fjalëve «magjistar» dhe «falltor», ia ndrron kuprimin tekstit të cituar, dhe kështu Nada Millosheviqin dhe Nenad Nikiqin i bënë personalitete reale, edhe pse ishin personazhe të imagjinuara. Por Cakiqi nuk kënaqet vetëm me këtë falsifikim. Ai në shkrimin e tij të botuar në të njëjtën gazetë me datë 5 qershor 2001 me titull: «Tash Bota sot dhe Shefqet Jashari fajësojnë Bujar Bukoshin për hajni!», falsifikimet e tija edhe më tutje i përpunon, dhe

«magjistaren» e imagjinuar nga unë e shndërron në personazh të njohur, i cili «kujdeset për financat e LDK-së».

Të shikojmë mjeshterin e falsifikimit Sh. Cakiqin se si i trullon dhe i mashtron lexuesit naiv dhe të mjerë të «Epokës së re», kur thotë: «Çudi e madhe! Nëse edhe ky emnaku im, Shefqeti, dhe «kushëriri» i pashpallur i Ademit dinte se ata (Rugova, Bukoshi, Edita Tahiri dhe tërë LDK-ja) po bashkëpunojnë me Beogradin dhe Nada Millosheviq po kujdeset për financat e LDK-së, prej nga atëherë na del aq qorr Adem Jashari, sa ta linin mendtë e kresë për Ibrahim Rugovën?!»

A nuk tregon kjo se kemi të bëjmë me një falsifikator dhe shpifës që e ka humbur arsyen dhe ndërgjegjen njerëzore, kemi të bëjmë me një krijesë që udhëhiqet nga parimi se qëllimi i arsyeton mjetet?

Cakiqi apo Pishpiriku i diasporës shqiptare, apo më mirë me thënë të dy së bashku, në shkrimin e lartpërmendur (Tash Bota sot dhe Shefqet Jashari fajësojnë Bujar Bukoshin për hajni!) të botuar në «Epoka e re» më 5 qershor 2001 e përdorin me të madhe një shkrim timin të falsifikuar më parë nga Frashër Oseku, djali i redaktorit të revistës «Drita» Shefki Osekut. Fjala është për shkrimin tim të botuar në «Bota sot» më 24 nëntor 1998 me titull: «Pse po pengohet formimi i Qeverisë së Kosovës». Atë shkrim ia dërgova edhe Shefki Osekut për ta botuar në revistën që ai e redaktonte, por shkrimi nuk u botua. Për hir të vërtetës dhe të lexuesve të «Dritës» më duhet të bëj disa sqarime se si ka ardhur deri te falsifikimi i këtij shkrimi. Për shkak se Frashër Oseku u bë luftëtarë i UÇK-së, «Drita» nuk u botua një kohë.

Por, me çlirimin e Kosovës, Frashër Oseku kthehet në familje. Ai edhe pse kishte marrë plagë të rënda në luftë, e kishte ndihmuar babain e tij Shefkiun për ta bërë përgatitjen e «Dritës» për botim. Siç më ka thënë Shefkiu, disa punë që duhej t'i krynte ai vetë, ia pati besuar Frashërit, dhe kështu, në mesin e shumë disketave që gjindeshin në Redaksinë e «Dritës», Frashërit i bie në dorë disketa me shkrimin tim, që ia pata dërguar Shefki Osekut për botim në vjeshtën e vitit 1998. Frashëri shkrimin tim e përpunon. I largon apo i ndryshon ato pjesë të teksit që binin ndesh me bindjet e tija politike. Fut fjalë të reja, dhe kështu del një shkrim hibrid, që ka për bazë falsifikimin. Botohet «Drita» Nr. 25, dhe ju shpërndahet lexuesëve gjatë vjeshtës së vitit 1999 nëpërmjet postës. Më vjen në banesë «Drita» si zakonisht edhe mua. Një befasi e këndshme në shikimin e parë. Por kur po

e shpaloj, e shoh emrin tim dhe mbi të po e lexoj titullin: «Pse po pengohet kompletimi i Qeverisë së Kosovës?».

U habita shumë pasi që unë nuk i kisha dërguar redaktorit të Dritës Shefki Oseku kurrfarë shkrimi për botim. Pasi e lexova e thirra me telefon Shefki Osekun dhe protestova ashpër. Më shpjegoi për rrethanat e falsifikimit të shkrimit tim dhe më premtoi se në numrin tjetër të Dritës do ta botonte tekstin tim origjinal duke më kërkuar falje mua dhe lexuesit të Dritës për «lëshimet e bëra». Po bëhen gati dy vjet dhe premtimi i të nderuarit Shefki Oseku nuk u realizua. Cakiqi i ka cituar disa pjesë të shkrimit të falsifikuar nga Frashër Oseku, dhe në bazë të tyre ka bërë çoroditjen e qëndrimeve të mia parimore, që kam pasur dhe që i kam për klasën politike të Kosovës.

Cakiqin nuk e fajësoj pse e ka përdorur shkrimin e falsifikuar. Fajet e tij janë të pafalshme kur shihet se fjalitë e cituara nuk janë të plota, por janë të gjysmuara, dhe kështu me vetëdije bën çoroditjen e mendimeve dhe bindjeve të mia politike. Nuk po e shoh të udhës t'i bëj krahasimet në mes fragmenteve të cituara nga ana e Cakiqit dhe shkrimit të falsifikuar nga Oseku, dhe as krahasimin me shkrimin tim origjinal që është botuar në «Bota sot», sepse do t'i mundoja lexuesit. Botimi i shkrimit tim origjinal dhe i shkrimit të falsifikuar nga Oseku do të jetë mënyra më e mirë për t'ia zbuluar fytyrën e vërtetë shpifësit dhe gënjeshtarit Sh. Cakiqit dhe falsifikatorëve të tjerë.

Por Cakiqi bën edhe falsifikime tjera. Në veçanti e shfrytëzon intervistën time që u botua në revistën Drita nr. 15, 16/1997, por lexuesit e Epokës së re nuk dinë gjë se citatet janë marrë nga intervista ime. Ai si dhe më parë, merr fjali dhe fragmente të gjymtuara dhe kështu e bastardon fillin e mendimit, kontekstin e shprehjes së tij, duke shtrembëruar qëndrimin tim për shumë probleme, si bie fjala për kërkesat e demonstruesve të vitit 1968, e shtrembëron qëndrimin tim për Titon dhe rrethanat politike që mbretëronin në Jugosllavi dhe Kosovë, kur zhvillohej një luftë e ashpër për pushtet në mes dy rrymave dhe klaneve që përfaqësoheshin nga Tito dhe Rankoviçi.

Cakiqi thotë: «Citojmë se çka thotë ai (e ka fjalën për mua, vërejtja ime) për «shokun» Josip Broz Tito në «Drita» nr. 15. 1997, Suedi». (Pra, Cakiqi nuk e njofton lexuesin se do të citojë një fjali nga intervista ime e botuar në revistën Drita nr. 15,16/1997) . «Këto të drejta i arriti populli ynë në sajë të politikanit dhe strategut të zgjuar të popujve jugosllav, Titos, i cili shikonte më larg dhe më mirë se të gjithë bashkëkohësit e tij në udhëheqjen e

atëhershme jugosllave». Për të parë lexuesi se çfarë falsifikatori i shkathtë dhe i neveritshëm njëherësh është Cakiqi, duhet ta ribotoj paragrafin e plotë për të parë se në çfarë konteksti janë thënë ato fjalë: «...Në ato kushte të favorshme u organizuan dhe u mbajtën demonstratat në disa qendra të Kosovës, që kishin thjesht karakter kombëtar dhe politik. Këto patën një rëndësi të madhe për lëvizjen tonë kombëtare, por ato i ndihmuan edhe politikës së Titos që mbështetej në parimin: «Sa më e dobët që të jetë Serbia, aq më e fortë do të jetë Jugosllavia». Ato (demonstratat) e neutralizuan deri dikund reaksionin e shovinizmit serb dhe e detyruan atë ta pranojë një kompromis që Kosova ta ketë një status më të avancuar se më parë. Këto të drejta i arriti populli ynë, jo se i kanë kërkuar ndonjëherë kukullat serbe në Kosovë, por në sajë të rezistencës së vazhdueshme të popullit tonë, si dhe në sajë të politikanit dhe strategut të zgjuar të popujve jugosllav, Titos, i cili shikonte më larg dhe më mirë se të gjithë bashkëkohasit e tij në udhëheqësinë e atëhershme jugosllave».

Vetëm mendjeshkurtërit nuk mund të kuptojnë se Tito ishte një politikan i shkathtë dhe dallaverxhi i fortë, i cili «i çonte me pi ujë, dhe i kthente pa pi», jo vetëm kukullat e tij që i kishte vu në pozita udhëheqëse në Kosovë, por edhe politikanët e republikave jugosllave dhe personalitete të njohura ndërkombëtare. Të shikojmë se si e shpjegon Cakiqi qëndrimin tim rreth kërkesës për Republikën e Kosovës. Ai edhe në këtë rast e shtrëmbëron qëndrimin tim duke cituar një fjali jo të plotë nga fragmenti ku flitej për atë çështje.

Ai edhe më tutje lexuesve të «Epokës së re» nuk u tregon se citati është marrë nga intervista ime, por u thotë se citati është marrë nga i «njëjti shkrim i Dritës». (Pra Cakiqi intervistën time e shëndrroi thjesht në një shkrim timin) Cakiqi citon nga intervista ime këtë fjali: «Shprehnim frigën që, po qe se Kosova do të bëhej Republikë, do të krijohej një shtresë e privilegjuar nga radhët e shqiptarëve që do ta luftonte bashkimin kombëtar». Ja teksti i plotë i fragmentit ku është shkëputur fjalia e cituar nga Cakiqi: «Në takimin që patëm në dyqanin e Sabri Novosellës së bashku me Metush Krasniqin, biseduam për përgatitjet që kishin bërë «Grupi i të Rinjëve». Atë mbrëmje Sabriu na njoftoi për përmbajtjen e parullave, të cilat i përgatisnin organizatorët e demonstratave. Po atë natë Sabriu na njoftoi për mospajtimin në mes udhëheqësëve të demonstratave sa i përket parullave: «Kosova Republikë» apo «Vetvendosje deri në shkëputje». Ne ishim të mendimit se kërkesa e vetvendosjes është më e përshtatshme për ne.

Atëherë shprehim frigën që, po qe se Kosova do të bëhej Republikë, do të krijohej një shtresë e privilegjuar nga radha e shqiptarëve, që do ta lufton bashkimin kombëtar. Si shembuj i merrnim popujt e ndarë në nga dy shtete si dhe Maqedoninë, nga e cila Tito e krijoi një komb të ri, ndonëse popullsia sllave ishte me prejardhje bullgare».

Anëtarët e «trojkës» : «Kabashi–Cakiqi–Gjoshi» po më shpifin për bindjet e mia politike dhe kombëtare, që nga mosha e rinisë e deri më 1991, kur siç dihej shumica dërmuese e shqiptarëve të Kosovës dhe viseve tjera shqiptare nën robërinë serbojugosllave ka qenë i përcaktuar ose për Enver Hoxhën ose për Titon. Unë si shumica e rinisë dhe e popullsisë së robëruar shqiptare, e kam dashur Enver Hoxhën dhe kam pasur simpati ndaj marksizëm–leninizmit të propaganduar prej tij, vetëm në bazë të ndjenjave të atdhedashurisë që i kisha ndaj Shqipërisë.

Po të ishte Shqipëria monarki, me siguri unë dhe shumica dërmuese e shqiptarëve të Kosovës dhe të viseve tjera shqiptare do të bëheshim monarkistë dhe do ta donim mbretin tonë ashtu siç e patëm dashur Enverin.

Të shiqojmë tani se çfarë pehllvani i shkathtë tregohet Cakiqi për falsifikime. Cakiqi e merr si fakt për të më shpallur «komunist dhe stalinist» një fjali të shkëputur nga intervista ime e botuar në «Drita» ku flitet për një detyrë që e pata marrë për ta kryer nga organizatorët e demonstratave të 1968–ës për gjetjen e një kënge të përshtatshme për ta kënduar demonstruesit gjatë marshimit nëpër rrugët e qyteteve të Kosovës. Cakiqi thotë: «Sa ishte komunist vetë Shefqet Jahari–Strofici, e potencon vetë në po të njëjtin shkrim (pra Cakiqi intervistën time edhe më tutje e quan shkrim, e jo intervistë), për «kontributin» e tij në demonstratat e vitit 1968». Cakiqi edhe këtë radhë e citon një fjali nga intervista ime të përpunuar sipas dëshirës së tij, edhe pse e fut në thonjëza: «Sabri Novosellës ia dhashë këngën e Internacionales Komuniste. Kjo këngë do të duhej të këndohej në demonstratë. E pata titulluar: Posht padronët e padrejtësia».

Shtrohet pyetja pse vallë organizatorët e demonstratave e shumëzuan këngën që ua zgjodha, dhe ua shpërndanë studentëve të zgjedhur disa ditë para se të mbahen demonstratat për ta mësuar përmendsh?

Cakiqi i ka vetëm dy përgjigje. E para: Se kënga u ka pëlqyer organizatorëve të demonstruesve, pasi që përmbajtja e saj u është përshtatur kërkesave të tyre, dhe e dyta: Se unë kam pasur fuqi parapsikologjike dhe i kam detyruar organizatorët e demonstratave ta fusin në programin e organizimit të demonstratave. Se cila nga këto përgjigje është e saktë Cakiqi

mund të mësojë nga organizatorët e demonstratave të 1968, pasi që shumica prej tyre janë gjallë, ndërsa ata që mendojnë me logjikë dhe kanë arsye të shëndoshë nuk kanë nevojë të pyesin askënd, pasi përgjigja është e thjeshtë dhe e kuptueshme. Kënga kishte një përmbajtje që i përmbushte kërkesat organizatorëve të demonstratave, prandaj edhe u pranua prej tyre.

Tani po e citoj fragmentin e plotë nga i cili e ka nxjerrë citatin Cakiqi: «Sabriu ia dhash këngën e Internacionales, të cilës unë ia pata ndryshuar ca fjalë dhe ca rrjeshta. Kjo këngë do të këndohej në demonstrata. E pata titulluar: «Poshtë padronët padrejtësi». Sabriu ia përcolli këngën në fjalë «Grupit të të rinjve». Shtrohet pyetja pse e pata zgjedhur atë këngë për ta kënduar demonstruesit?

Përgjigja është e thjeshtë. Vetëm pse përmbajtja e saj i përshtatej kërkesave të studentëve. Po i shënoj dy strofa të këngës (strofa e tretë nuk po më kujtohet) që u kënduan nëpër rrugët dhe sheshet e qyteteve të Kosovës:

Strofa e parë:

Poshtë padronat padrejtësi!
I tanë populli shqiptar thurret!
Ikni prej nesh mizorina!
Po afrohet dita jonë!
Ikni prej nesh mizorina!
Po afrohet dita jonë!

Strofa e dytë.

Shtëpijat ne ju kemi ndrequr!
Pallate ju kemi ndërtue!
Por se gjithmonë rob kem qenë!
Dhe për juve kem punue!
Por se gjithmonë rob kem qenë!
Dhe për juve kem punue!

Pra, siç po shihet në këtë këngë nuk ka pasur kurrfarë ideologjie komuniste, siç pretendon t'ia japë Cakiqi, por kishte karakter kombëtar. Kënga u mirëprit nga demonstruesit. Ajo jehoi kumbueshëm nëpër sheshet dhe rrugët e Kosovës, sepse kishte tekst të mirë dhe melodi të lehtë për ta kënduar.

Shpifjet e zotëri Cakiqit ndaj meje kur më quan «stalinist, titist, enverist dhe komunist» janë qesharake, kur dihen rrethanat në të cilat gjenerata ime është rritur, shkolluar dhe infektuar nga egjra (ideologjia) komuniste. Unë pa fije turpi i kam shprehur bindjet e mia politike dhe ideologjike në intervistën time të botuar në revistën «Drita», që zotëri Cakiqi e ka keqpërdorur në mënyrën më të ligë. Por kulmin e ligësisë Cakiqi e mbërrin kur më quan edhe «titist» edhe «komunist», kur siç dihet qysh nga mosha ime rinore e kam urreyer dhe luftuar me mundësitë dhe aftësitë e mia të vogla xhelatin Tito dhe ideologjinë e tij, komunizmin.

Se Cakiqi edhe për çështje që s'i përkasin atij, pra në këtë rast, për çështjet që më përkasin mua, matë me kandarin e tij, tregon kjo «këshillë» e tij, kur thotë: «Për fund: Bëhu burrë Shefqet Jashari–Strofcu dhe mos u tremb nga shkrimet tua, mos u tremb nga vetvetja!».

Siç po shihet, Cakiqi mendon se unë po trembem, po frigohem nga qëndrimet e mia kritike që i kam shprehur nëpërmjet shkrimeve të botuara nëpër revista dhe gazeta ndaj personaliteteve dhe ngjarjeve historike të dhjetëvjetshit të fundit të shekullit të 20-të. Zotëri Cakiqi e ka gabim. Përkundrazi, dua t'ia bëj me dije Cakiqit se jam krenar që nëpërmjet shkrimeve i kam shprehur qëndrimet e mia politike dhe kombëtare dhe kam pasur guximin qytetar dhe intelektual të jap mendimin tim për ngjarjet dhe personalitetet që ndikuan në ato ngjarje.

Të njëjtin guxim e kam edhe sot, dhe do ta kem po të njëjtin guxim edhe nesër, pa pasur frikë nga» idhujt», «të mëdhenjtë», «të fuqishmit», argatët dhe shërbëtorët e tyre.

Do t'i demaskoj edhe në të ardhshmen, siç i kam demaskuar më parë dhe siç i demaskova tash me fejonin tim: «Pse jemi kështu siç jemi» të botuar në gazetën kombëtare «Bota sot» dështakët dhe kriminelët e kuq të Kosovës.

Do t'i demaskoj në të ardhshmen edhe gazetarët sahanlëpirës dhe analistët kakuda, siç e demaskova «Trojken» : «Kabashi–Cakiqi–Gjoshi».

Unë nuk frigohem nga shkrimet e mia që i kam shkruar më parë, shpifaraku i diasporës shqiptare dhe antari i dytë i trojkës katran «Kabashi–Cakiqi–Gjoshi», përkundrazi ndihem i gëzueshëm, që isha kritik ndaj LDK-së, LBDK-së, pararojës staliniste të LPK-së, UÇK-së, FARK-ut, ndaj B. Bukoshit, I. Rugovës, R. Qosjes, A. Demaçit, H. Hysenit, I. Kelmendit, R. Hajradinit, Xh. Halitit & kompani, H. Bicës, etj. dhe nuk jam penduar dhe

as që do të pendohem, që ua kam thënë atë që kam qenë i bindur se kam të drejtë t'ua them!

Koha do të tregojë se a kam gabuar dhe ku kam gabuar, dhe ndaj kujt kam qenë i padrejtë. Por unë nuk jam «Muri Kinez» që nuk luan nga vendi. Unë kam mendje, kam logjikë, kam zemër e kam shpirt, dhe nuk turpërohem t'i pranoj gabimet dhe besa edhe të kërkoj falje po që se bindem se kam gabuar! Fatkeqësisht ne shqiptarët kurrë nuk patëm mundësi të zgjedhim në mes të mirës dhe të keqes.

Gjithmonë kemi zgjedhur në mes të keqes më të vogël dhe të keqes më të madhe, dhe shpeshherë e kemi zgjedhur të keqen më të madhe, pa qenë për këtë të vetëdijshëm.

Unë nuk turpërohem për të kaluarën time zotëri Cakiqi, as për bindjet e mia politike dhe kombëtare në të kaluarën, dhe as për ndryshimet që i kam bërë sot. Ndryshimet e mia nuk kanë qenë dhe nuk janë të imponuara, por kanë ardhur në bazë të njohurive dhe përvojës jetësore që kam fituar.

Me siguri, do të pësoj edhe ndryshime tjera, deri sa ta la këtë botë, për të vazhduar jetën në botën e amshushme. Jam shumë i lumtur, që i kam bërë gjithë këto ndryshime. Ama, kurrë në jetën time nuk kam qenë argat i askujt, përpos argat i çështjes madhore kombëtare, kuptohet me aftësitë dhe mundësitë e mia të vogla. Lexuesit i kam dhënë fakte të mjaftueshme për të pasur një qëndrim kritik ndaj polemikave që u zhvilluan në mes meje dhe «Trojkës»: «Kabashi–Cakiqi–Gjoshi».

Me keqardhje më duhet të them se pas botimit të shkrimeve me nënshkrimin e tij në «Epoka e re», Cakiqi është bërë limon i shtrydhur nga «shoku» i tij, «Pishpiriku». Nuk është i pari dhe as nuk do të jetë i fundit, që është bërë batall nga «Pishpiriku». Ai kështu ka vepruar dhe kështu do të veprojë deri sa të gjejë argat pa sy, pa gojë dhe pa mend.

Dhe nuk do të kalojë shumë kohë, kur edhe Cakiqi do ta kuptojë se Pishpiriku i diasporës shqiptare së bashku me pararojën staliniste të LPK-së, ishin nëna e të gjitha shpifjeve, gënjeshtreve, përçarjeve; do të kuptojë se ishin yndyra e të gjitha të ligave që e gjetën Kosovën; do të kuptojë se sa i pamend ka qenë që hyri nën komandën e një skizofreni, nën urdhërat e një karrieristi të sëmurë për pushtet. Më në fund do të dëshiroja t'i shpreh ngushëllime zotëri Cakiqit që ka mbetur «pa Hasën dhe pa Hysën», por edhe pa «Pishpirikun».

Mos u mërzit se edhe ti do ta kesh një vend në hapsirën tonë kombëtare. Kosova ka shoqata të ndryshme. Pse të mos jesh njëri ndër më të

«priviligjuarit» e diasporës shqiptare nga kategoria e argatëve të «Pishpirikut», të jeshë anëtari me moshë më të re në «Shoqatën e Njerëzve të Vdekur për së Gjalli».

Aty e ke Qosjen, Bukoshin, Hysenin, Kabashin, Gjoshin....

Aty do ta kesh shumë shpejt edhe «Pishpirikun» e diasporës shqiptare, bashkë me të gjithë dështakët dhe kriminelët e kuq të Kosovës.

Shkruar më 16 korrik 2001 (botohet për herë të parë)

BISEDË PA DORËZA ME XHAVIT HALITIN (PSE NDIHET I KËRCËNUAR XHAVIT HALITI)

Xhavit Halitit, ish udhëheqësit të pararojes staliniste të LPK-së dhe patroni i vërtetë më i fuqishëm i PDK-së, njeriu më i besushëm i Nanosit dhe i SHIK-ut, «politikani» më i shkathët në gjithë hapësirën shqiptare, «ushtaraku» më i aftë dhe më i fuqishëm në SHP të UÇK-së, ekonomist-hajni më i zhdërvjelltë gjatë periudhës së luftës së fundit serbo-shqiptare dhe mafiozi më i zoti në gjitha trojet shqiptare, «i kanë hyrë lepujtë në bark» pasi që po «ndihet i kërcënuar» nga shkrimet e gazetës kombëtares «Bota sot».

Po si të ndihet i kërcënuar një «politikan» me karrierë 20 vjeçare nga shkri-met e një gazete?

A e din Xhaviti se në Evropën Perëndimore mbrohet me ligj e drejta e shprehjes në të gjitha mjetet e informimit publik dhe kritikave nuk mund t'u shpëtojnë as kryetarët dhe kryeministrat e shteteve.

Po si të «ndihet i kërcënuar» nga shkrimet e botuara nga «Bota sot» një kryepehlivan i pehlivanave të Nanosit, të cilit sa herë t'i teket, natën dhe ditën, taman ashtu si shkohet te daja, shkon te Nanosi dhe Klosi, dhe kur dihet se këta djaj- gjygyllibasha janë të përkëdhelurit e Athinës, Beogradit dhe Moskës, pse të ndihet i kërcënuar Xhavit Haliti, kur dihet se këto tri qendra të orthodoksisë kanë mundësi «ta fshehin» apo «ta humbin» Xhavitin kur e lyp nevoja deri në stepat e Rusisë, në Himalajet e Kinës apo në ishujt e Greqisë?

Atëherë pse frigohet Xhaviti dhe pehlivanat tjerë të Nanosit nga Gjygi i Hagës, kur e dinë se janë të «pastër» dhe nuk ka fakte se kanë bërë krime lufte ndaj shqiptarëve?!

Xh. Haliti ka të drejtë të ankohet tek argatët e tij që i ka bërë redaktorë dhe «gazetarë» me ndikim në ca gazeta dhe revista që botohen në Shqipëri dhe Kosovë, dhe askush nuk ia ndalon që të kërkojë prej tyre edhe ta lavdërojnë, edhe ta shpallin «hero» të tyre, por të mos kërkojë të ndërrojë politikën redaktuese të gazetës «Bota sot». Ajo është gazetë kombëtare.

Nuk është gazetë e një grupi njerëzish «të pavarur» që e «kthejnë bigën» sipas interesave të tyre. Ajo është gazetë shumë e varur nga ideologjia

kombëtare dhe çdo subjekt politik shqiptar apo ndërkombëtarë, çdo individ që me përkushtim punon për interesa kombëtare të shqiptarëve do ta ketë përkrahjen e saj, dhe e kundërta, ajo do t'i luftojë bartësit e linjës antikombëtare që kanë punuar dhe po punojnë me zell për interesa të grekut, rusit dhe të shkaut.

A guxon të ndihet i frikësuar kryepëhlivani i pehlivanave të Nanosit, kur nën urdhërat e tij janë futur shumë «politikanë», «veprimtarë dhe patriotë me namë», nga ata që dikur, nëpër rrugët e Evropës, ia shanin babë e nanë, por që kanë ndryshuar, janë bërë me të dhe po ia marrin temenanë! Ki mëshirë Xhavit Haliti ndaj argatëve tu dhe ndaj argatëve të argatëve tu. Mendo pak për PDK-në, frerët e së cilës i mban në dorë ! Çka do të bëhet me ata «politikanë» të rinj që kanë filluar stazhin «politik dhe atdhetarë» në partinë tënde. Ata kur të të shohin ty që të «kanë hyrë lepujtë në bark» nuk do t'u ndihet më askund zëri, do të lënë ty dhe shokët tu me këmbë në baltë. Do të ikin nga partia, do të lanë fillikat, me pak rrogëtarë dhe me ca argatë. Atëherë vaj halli për ty, as Nanosi dhe as shokët dhe patronët tuaj nuk do të llogarisin më për njeri, pasi nuk do të kenë më dobi prej teje.

Qëndro Xhavit Haliti si pehlivan i vërtetë, mos u rrëzo për toke me ca «flakaresha» që t'i dha populli kur u mbajtën zgjedhjet lokale në Kosovë.

Mos i përmend më «flakareshat» Xhavit Haliti se asgjë nuk janë, në krahasim me «gugjumat» që do t'i hani kresë në zgjedhjet nacionale që do të mbahen sivjet. Por, mos harro Xhavit Haliti se e keqja kur të merr nën vete nuk ka kufi, do t'i harrosh «flakareshat» dhe «gugjumat» kur t'i marrësh «takmakat» kresë nga drejtësia shqiptare, atëherë kur për shumë vjet do ta sigurosh bukën dhe fjetjen pa pagesë në institucionet përmirësuese të Shtetit të Kosovës, së bashku me pehlivanët dhe argatët tjerë të Nanosit dhe të Qosjes.

Kthehu pak mbrapa Xh. Haliti, atëherë kur ishe i ri. Nuk e doje punën Xhavit, doje jetë zotërie pa e djersur lulën e ballit, dhe «miqtë tuaj» që punonin në UDB, ta mbushën mendjen se «ke aftësi t'i hipnotizosh dhe t'i mashtrosh njerëzit», se do të bënin «me t'u ndie zëri në Evropën Perendimore», me një kusht: tu bëje ca shërbime. Të rregulluan dokumente fallco, me biografi «të pasur» dhe sjellje «shembullore».

Nuk mendove hiç fare, se ku do të të çonte «po»-ja jote?! Nuk mendove se ai pohim do të të çonte në rrugë pa krye? Nuk mendove, se «po»-ja

jote do të të fuste në moçal. Nuk mendove, se «po»-ja jote do të ngulfaste në ujra të zeza? Por, para se të vijë fundi yt përfundimtar, që sipas të gjitha gjasave po të afrohet me shpejtësi, se fuqia po i lëshon «miqtë» tuaj të moçëm, ata nga gjarpërinjë që ishin po bëhen hardhuca me bisht të thyer, nga dhëlpëra që ishin, po bëhen zagar gjuetije, nga ujqër po kthehen në qej batall!

Prandaj, të këshilloj Xhavit Haliti të bëhesh «trim», «azgan», ta çelësh zemrën, ta hapësh gojën, t'i nxjerrësh në shesh të gjitha të ligat që ia ke bërë Kosovës dhe kombit shqiptar.

Qiti në shesh komplotet që bëtë kundër Shqipërisë, Kosovës, UÇK-së, kundër institucioneve të Republikës së Kosovës, kundër shqiptarëve dhe kundër shqiptarisë. Trego për prapavijën e Marrëveshjes që e lidhët në Oslo me Ministrinë e Mbrojtjes për bashkimin e dy subjekteve ushtarake në një subjekt ushtarak. Bëhu i sinqertë dhe trego, e bëtë atë Marrëveshje sa për t'ia marrë paratë Bukoshit, apo e bëtë për njëmend, dhe «miqtë» tuaj dhe të Nanosit u dhanë urdhër ta prishni?

Mos mendo se do të shpëtosh pa dhënë llogari për vrasjet që bëtë me tradhti, duke u ngrehur prita dhe kurtha komandantëve, ushtarakëve, ushtarëve dhe qytetarëve, vetëm pse nuk u bënë argatët dhe rrogatët tuaj. Bie fjala, si arritët ta kapni Qosen për hunde?

Po Demaçin si arritët ta ulni këmbëkryq në sejen tuaj?

Po Bukoshin si e hipnotizuat dhe e detyruat të punojë kundër institucioneve të Republikës së Kosovës duke bërë aleancë të fshehtë me LBD-në dhe me LPK-në. Bukoshit ju nuk mund t'i dilni haku edhe sikur «t'ia lani këmbët e t'ia pini ujin», pasi pa ndihmën e tij dhe ca ministrave të tij, që luajshin me dy biga, s'do ta arrinit kurrë të bëni komplotet dhe krimet që i bëtë.

Po na thuaj Xh. Haliti, si e bëre Thaçin argatin tënd më të besueshëm?

Me demagogjinë tënde shumë të pasur duke i folur për «shqiptari», apo e mashtrove dhe e fute t'i binte daullës tënde duke i dhënë të holla, apo duke i premtuar pozita të larta?

Na thuaj pa frikë Xhavit Haliti: urdhërat e kujtë i zbatove kur e detyrove Jakup Krasniqin t'i bjerë kokës me grushta në studion e TVSH-së, në emisionin e lajmeve për të përshëndetur dy ushtarët që e shoqëronin.

Fajet zvoglohen Xhavit Haliti, duke i qitur në shesh të gjitha të ligat dhe të gjitha të zezat që ia bëtë Kosovës dhe Shqipërisë, dhe të jeshë i bindur

se në një rast të tillë do të keshë rrethana lehtësuese atë ditë kur të shqiptohet dënimi nga Gjygi i Qarkut në Prishtinë. Ke shumë për të folur!

Ke shumë për të shkruar, dhe mos humb kohë. Filloja qysh tash! Shkruaj kujtimet!

E di, që vet nuk ke aftësi t'i vesh në letër, por këtë punë pa përtësë do ta kryejnë argatët tuaj, nga ata që i ke në parti edhe me tituj të lartë (!) shkencorë. Të jeshë i bindur se do të fitosh shumë para, ndoshta aq para sa fitove gjatë luftës, duke bërë tregti me beteja, duke qitur në kurtha ushtarakë dhe ushtarë. Të fillosh që kur u largove nga Kosova.

Kush nga «miqtë» tu të pushtetit të përcolli?

Kush të dha detyra?

Si komunikojë me ta?

Kur dhe pse të qortonin dhe kur të lavdronin?

Çfarë grade të dhanë?

Dihet se UDB-ja e Tiranës ta dha gradën e kolonelit, pasi e fute Rexhep Selimin dhe Sabit Gecin në njësitë e Adem Jasharit me detyra speciale dhe me komplete të përvehtësive në njësitë guerile të Llapit.

Po na thuaj pa ngurrim: Si të paguanin dhe sa të paguanin për shërbime! Të na flisni dhe për gjëra tjera, për ato gjëra që të padisin dhe të fajsojnë shoktë tuaj, që i përkisnin LPK-së. Shokët tuaj Muhamet Kelmendi dhe Ramush Hajradini në librat e tyre të akuzojnë rënd, se nuk ke lejuar bashkimin e faktorit shqiptarë për formimin e «Frontit për Çlirimin e Kosovës», ke penguar shkuarjen në luftë të atdhetarëve që nuk u bënë argatë tu siç ishte rasti me Fehmi Lladrofcin etj. Ke bllokuar shkuarjen në luftë të kuadrut ushtarak, përpos atyre që u bënë argatët tu.

Ke rrejtur Kryesinë dhe të tjerët se UÇK-ja ka «Shtab të Përgjithshëm», ke penguar armatosjen e UÇK-së me armatime të rënda dhe moderne. Por edhe me kallashët me të cilët kallët Shqipërinë, penguat dhe nuk lejuat armatosjen e njërive që nuk ishin drejtpërdrejtë nën komandën e argatve tuaj.

Ke bërë dhe shumë maskarallaqe tjera, por s'ke paku na trego si i përvehtësive paratë që u mbledhën për UÇK-në?

Po ato të holla që mërgimtarët me mund i fituan dhe i ndanë nga kafshata e gojës për ta ndihmuar ushtrinë, e që ju i ndatë në mes veti si ujëqit e uritur dhe tani po shihen se ku janë.

Bletë banesa, mbaruat pallate, hapët pompa të benzinës, bletë tokë dhe troje, bletë vetura, hapët uzina, plaçkitët pasuri shoqërore, bletë një pjesë të votave, i bletë edhe kriminelët që të vrasin bijtë më të mirë të kombit.

Por pjesen më të madhe të parave i futët nëpër banka private.

A thua, gjithë këto dëshmi që po t'i qesin në shesh shokët tu dhe ca tjera që kalimëthi t'i përmenda, nuk janë të mjaftueshme për t'i bindur edhe njerëzit tu më të afërt se ti ishte dorë e zgjatur e huaj në LPK dhe pastaj në UÇK-në, dhe tash në Kosovën e çliruar?

Deri tash Xhavit Haliti me asnjë fjalë nuk i ka kundërshtuar pohimet e Muhamet Kelmendit dhe të Ramush Hajredinajt. Kjo do të thotë se janë plotësisht të vërteta pohimet e tyre.

Libri i kujtimeve tuaja Xh. Haliti do të ketë shumë vëllime, po qe se në te do të përfshihen edhe dëfrimet dhe aventurat tuaja shumë të bujshme nëpër Zvicër dhe shtete tjera të Evropës Perëndimore, me xhepat plot para, edhe pse kishe një ndihmë të vogël sociale nga Kryqi i Kuq Zviceran. Libër të veçantë mund të botosh edhe me shpjegimet se si e ke krijuar klanin tënd në Kryesinë e LPK-së.

Kush të ndihmoi dhe çfarë «obligimi» kishte ai ndaj miqve tu?

Kush të ndihmoi se kishte frikë?

Kush të ndihmoi për interes?

Kush të ndihmoi nga naiviteti?

Temë në veti do të jetë se si e munde klanin e Ibrahim Kelmendit: Si e mashtrove kryesinë e LPK-së, duke i dërguar raporte të rrejshme se ke «formuar njësi ushtarake në Kosovë» dhe se ato e «njojnë Kryesinë e LPK-së për udhëheqje politike», ndërsa «Shtabin Qëndror» që e përbëje ti, Emrush Xhemajli dhe Ali Ahmeti «e pranuan për udhëheqje ushtarake», por një gjë është me rëndësi të na tregoni, komandimin e «njësive tuaja ushtarake» nga Zvicëra si mendonit ta bënit?

Me parapsikologji, me telefon, apo duke i dhënë detyrë argatit tënd të besueshëm Bardhyl Mahmutit të hypi në maje të alpeve të Zvicrës, se aty afër tyre banonte, dhe nga aty malsorçe t'i komandonte me za nga kodra në kodër?!

Na trego si e bëre «grushtshtetin politik» në LPK, atë që e përmend Muhamet Kelmendi në librin e tij: «Pse nuk u ndërtua fronti për çlirimin e Kosovës»?

Muhameti në atë libër të ka nxi fytyrën, ta ka ba futë. Mos nguro dhe mos u frigo nga Muhameti, po thuaje troç se për çka është hidhëruar në ty, nga shkaku se e le me «gishta në gojë» pasi që nuk i dhe kurrfarë pozite në «qeverinë e Thaçit» të formuar në Tiranë, apo është hidhëruar me ty që nga ajo ditë kur ua çove Hashim Thaçinin në mbledhje të Kryesisë së LPK-së dhe u the: «Ja zotërinj, ky është ai burrë azgan për të cilin ju kam folur më parë. I ka krye të gjitha aksionet guerile në Drenicë dhe hiç më tepër nuk u tregoj, pra, mëshilne gojën e mos hani m...».

Siç dihet prej asaj dite ia more anën Ibrahim Kelmendit, dhe Kryesinë e LPK-së e qite prej loje. Siç thotë Muhamet Kelmendi, ata më vonë shkuan të ankohen tek Nanosi, por ti ishe më i zoti, disa ditë Nanosi i dënoi duke pritur nëpër koridore të Kryeministrit, dhe së fundi ua dërgoi një sekretarëshë për t'i hjekur qafe. U kërkoi «falje» që nuk kishte mundësi vet t'i priste, pasi që kishte pasur një takim të rëndësishëm me miqtë e tij që i vinin nga Athina(!).

Humba kohë të çmushme Xh. Haliti për të të bindur të pendohesh. Kam gabuar. Ti je i pa ndreqshëm, je i pa përmirësueshëm.

Po ku e gjen të drejtën more ta përmendësh UÇK-në, t'i përmendësh dëshmorët, ta përmendësh Kosovën, Shqipërinë, viset shqiptare, shqiptarët, shqiptarinë?!

Ti je kallauzi i të gjitha të këqijave që e gjetën Kosovën!

Ti je tharmi i të gjitha të ligave që i gjetën shqiptarët!

Ti e ke humbur ndërgjegjen njerëzore !

Je një krijesë në pronësinë e shpirtëqinjëve!

Je një krijesë që je futur nën urdhërat e bishave të egra që synim kanë çbërjen e kombit shqiptarë. Para se ta përfundoj këtë bisedë Xh.Haliti, ta bëj me dije se po qe se u beson rrenave të patronëve tuaj se marrëveshjet që i kanë bërë me ty do të mbesin sekrete, dhe nuk do të dijë askush për to, mashtrohesh shumë keq. Të gjitha shtetet kanë për detyrë që për çdo punë që kryejnë titullarët dhe nëpunësit e saj të mbajnë shenime, t'i dokumentojnë. Pastaj të gjitha dërgohen në arkiva. Pas një kohe, në varësi se çfarë rëndësie kanë, bëhen publike dhe në bazë të tyre, historianët e shkruajnë historinë.

Prandaj, mos të shkon mendja Xh. Haliti se po të mos ishte «Bota sot», nuk do të zbuloheshin komplotet, të zezat dhe të ligat që ia bëtë Shqipërisë, Kosovës me vise dhe popullit shqiptar. Sa i përket

kërcënimeve që ia bënë «Bota sot», Kryeredaktorit, Botuesit, stafit, gazetarëve dhe bashkëpunëtorëve të saj, janë të pa suksesshme.

«Bota sot» nuk do të ishte kombëtare po që se atë do ta drejtonin frikacakët, të dobëtit dhe të pamoralshmit.

«Bota sot» është kombëtare se atë e drejtojnë dhe e udhëheqin shtyllat e forta të shqiptarisë, se për të punojnë intelektualë të mirëfilltë dhe atdhetarë të pa hile të profileve të ndryshme, të cilët nuk mundet t'i blej askush, apo t'i frikësojë në misionin e tyre në kërkim të së vërtetës.

***Shkruar më 8.02.2001
Botohet për herë të parë***

ANEKS

Në këtë aneks gjendet një shkrim i imi i botuar në gazetën «Bota sot» dhe «Rimëkëmbja», ashtu siç e kam shkruar unë, në fund të viti 1998, dhe «kopja» e tij e botuar në «Drita», redaktuar sipas stilit zhdanovist, që ia ka ndryshuar krejtësisht kuptimin, shkrim të cilit i referohet Cakiqi në fletërrufetë që ka shkruar kundër meje në traktin e partive enveriste të Kosovës «Epoka e re».

PSE PO PENGOHET FORMIMI I QEVERISË SË KOSOVËS?

Një popull i lashtë e fisnik, trim, krenar e zemërgjërë siç është populli ynë, të cilit i Madhi Zot ia dhuroi viset më të bukura dhe më të pasura të kontinentit të Evropës, nuk e pati lehtë t'u përballonte sulmeve të njëpasnjëshme të armiqve të shumtë, të afërtë e të largët, fqinjëve tinzarë, dhe ardhacakve barbarë. Vetëm luftërat e vazhdueshme për jetë a vdekje me serbo-sllavo-grekët në mënyra të ndryshme, dhe rrethanat lehtësuese që u krijuan në siujdhesën Ballkanike nga faktorët e huaj jashtë ballkanik, në periudha historike kur populli ynë gjendej në situata tejet të vështira, e shpëtuan nga zhdukja e sigurt.

Thuhet se historia është «mësuesja e jetës» dhe se ajo nuk përseritet. Këto thënje i kanë hudhur poshtë prijësit dhe udhëheqësit shqiptar me veprimet e tyre, në të gjitha ngjarjet e rëndësishme të vendit të tyre, pasi të njëjtat gabime dhe faje janë përsëritur gjeneratë pas gjenerate.

Të gjitha luftërat që i ka bërë populli ynë, që nga Teuta e deri në ditët e sotme janë bërë të pa përgatitura mirë sa duhet (përpos të periudhës së Skënderbeut) dhe pothuajse të gjitha kanë filluar jo në momentet më të përshtatshme, por gjithnjë parakohe apo pas kohe, kur më së miri u shkonin për shtat interesave të armiqve tanë. Çka është më e keqja, prijësit dhe udhëheqësit e popullit tonë, në të gjitha ngjarjet e rëndësishme ku vendosej për fatet e atdheut, janë ndarë dhe përçarë për interesa personale apo për kapricio, xhelozsi dhe inate ndaj njëri-tjetrit. Në mënyrën më të zezë dhe më

të vrazhdë po përseriten të njëjtat dukuri edhe në ditët e sotit, kur qenja jonë kombëtare është e rrezikuar më tepër se kurrë më parë, ndërsa Kosovës po i kanoset rreziku i coptimit nga kasapët serb me përkrahjen e drejtpërdrejt apo tërthorazi të klases politike të Kosovës.

Dihet se roli i individit, i personaliteteve që kanë bërë emër, ka luajtur rol me rëndësi në rrjedhat e ngjarjeve shoqërore, kulturore dhe politike të popullit tonë. Armiqtë tanë gjithmonë kanë ditur të na godasin aty ku më së shumti na sillnin dëme dhe pasoja.

Ata me mjete perfide ditën të na i zhdukin moralisht dhe pastaj fizikisht prijësit dhe udhëheqësit tanë që patën zotësi, autoritet, guxim, dije organizative dhe trimëri, për t'i shkatrruar planet e tyre antishqiptare. Mjafton t'i përmendim personalitetet historike të shekullit 20-të, pa i përmendur edhe personalitetet e mesjetës e të shekullit 19-të, që i zhdukën armiqtë tanë me mjete perfide, duke paguar injorantë dhe tradhtarë nga radhët tona, për ta ngrehur gishtin e krimit për hesapet dhe interesat e tyre. I vranë, i mbytën nëpër burgje, apo vdiqën menjëherë pasi u liruan nga burgjet, si pasojë e torturave të bëra nga udbashët xhelatë. Bënë atentate politike ndaj Isa Bolitinit, Hasan Prishtinës, Luigj Gurakuqit, Avni Rrustemit, Jusuf e Bardhosh Gërvallës, Kadri Zekës, Enver Hadrit, Azem Hajdarit, Ahmet Krasniqit etj. Ndërsa i mbytën nëpër burgje, apo vdiqën po sa dolën nga burgu nga pasojat e torturave: Shaban Shalë, Fazli Grajçefcin, Zija Shemsion, Metush Krasniqin, etj.

Armiqtë tanë, serbo-grekët, po i venë në jetë planet e tyre antishqiptare sipas skenareve të përgaditura mirë. Goditjen për vdekje ia bënë kombit tonë në vitin që shkoi nëpërmjet të ashtuquajturit «revolucion të vonuar demokratik». Skenarët e tyre po i realizojnë shkallë-shkallë me mjete perfide. Kolona e pestë po vepron në të gjitha trojet shqiptare.

Ushtria greke në Tiranë ruan pushtetarë të cilët i marrin urdhërat dhe planet nga Athina dhe Beogradi për ta goditur Shqipërinë me mjete perfide nga brenda, për të mos e lënë t'i çeli sytë, që të mos bëhet e zonja as për vetvehten e lere më të jetë në gjendje të kujdesej për bashkëkombasit e saj në Çamëri, Kosovë dhe vise tjera shqiptare. Toplicën dhe Çamërinë i pastruan etnikisht qysh moti, dhe në ato vise me shqiptarë, nuk kanë më probleme. Tani po bashkëveprojnë serbo-grekët për ta pastruar etnikisht Kosovën, ndërsa Shqipërinë e jugut për ta çkombëtarizuar me anë të helenizimit, dhe pastaj me krijimin e kushteve dhe rrethanave të përshtatshme të kalojë nën okupimin e drejtpërdrejtë të Greqisë.

Fatkeqësisht, serbo–grekëve sot po ju ndihmojnë, me vetëdije apo pa vetëdije, në planet e tyre djallëzore, pushtetarët dhe subjektet politike të Shqipërisë dhe të Kosovës. Edhe partiakët e shtirë, që veprojnë nëpër degët e partive shqiptare të formuara në diasporë, dhe pararoja komuniste e LPK-së, i kanë përçarë dhe po i përçajnë kurbetqarët tanë, duke i vënë interesat e tyre partiake, personale dhe klanore mbi ato kombëtare.

Ata janë bërë pengesë e madhe për ta organizuar diasporën në baza të shëndosha kombëtare, dhe kështu, po e bëjnë punën e armiqve tanë shekullorë duke i ndarë dhe përçarë shqiptarët në baza partiake, klanore dhe regjionale. Me daljen në skenën politike të Unionit të Pavarur Studentor, dhe të UÇK-së, shqiptarët e «mundën frigën» dhe e prishën status–quon në Kosovë. Rezistenca burrërore e prijsit të UÇK-së Adem Jasharit me familjen e tij, dhe masakrat e fëmijëve dhe grave nga serbët, e ndërkombëtarizuan çështjen e Kosovës, dhe ngritën në këmbë rininë tonë heroike për t'i rrokur armët e për t'i dhënë UÇK-së forcë dhe krah, për tu rritur dhe forcuar më një shpejtësi të rrufeshme.

Subjektet tona politike dhe shtetërore, e në veçanti Qeveria e Bukoshit, në vend se t'i bashkojnë veprimet dhe qëndrimet për ta forcuar me kuadra dhe armatime të rënda UÇK-në, dhe për ta institucionalizuar atë, vazhduan me politikën e tyre shtatëvjeçare «dikush thumbit dikush patkoit», thuajse asgjë nuk po ndodh, edhe pse Drenica dhe Dukagjini po digjeshin flakë. Presidenti i Kosovës më në fund e formoi Parlamentin e Kosovës me përkrahjen e faktorit ndërkombëtar. Në vend se të përkrahet themelimi i Parlamentit si një institut me rëndësi të madhe shtetërore, nga të gjitha forcat politike të Kosovës, formimi i këtij instituti nuk u përkrah, dhe u shpall «jo legjitim» nga Qosja, Demaçi, Hyseni, UÇK-ja dhe Beogradi.

Një anomali e tillë mund të ndodhë vetëm tek shqiptarët. Qosja me kompani bashkë me Demaçin, në vend se ta përgëzojnë Rugovën për këtë fitore të shtetësisë së Kosovës, duke punuar pa hile në formimin e Qeverisë së përbashkët, me të gjitha forcave politike që përfshiheshin apo nuk përfshiheshin në Parlament, për të cilën çështje ishin dakort Presidenti dhe Parlamenti i Kosovës, ata donin ta formonin një Qeveri të dalë nga një forum partiak, i ashtuquajtur «Këshilli Kombëtarë» me të cilin do të injoroheshin institucionet shtetërore. Diplomacia amerikane, më në fund, arriti t'i detyrojë udhëheqësit e përçarë të Kosovës për të filluar bisedimet për formimin e Qeverisë. Në vend se të formohej Qeveria nga i gjithë spektri politik dhe ai ushtarak, pasi që amerikanët njohën faktorin e UÇK-

së, si forcë serioze, pa të cilën nuk mund të bisedohet për çështje të Kosovës, bisedimet edhe pse zgjatën më tepër se një muaj, përfunduan pa sukses.

Fatëkeqësisht, subjektet politike dhe shtetërore të Kosovës, ende po e luajnë lojën e djallit të mallkuar «dikush thumbit dikush patkonit» duke bërë luftë për pushtet dhe pozita udhëheqëse, pa e krijuar shtetin. Ata po e fajësojnë njëri-tjetrin për fajet e bëra ndaj çështjes së Kosovës, dhe po i thellojnë përçarjet në ekstremitet. Opinioni ynë, miqët dhe dashamirët e kombit tonë, kanë pritur që së paku, pas fushatës së ushtrisë serbe kundër UÇK-së dhe masakrave të bëra ndaj popullsisë të Drenicës dhe Dukagjinit, udhëheqja shtetërore dhe partiake e Kosovës do të vetëdijësohet për dëmet që i solli popullsisë së Kosovës, UÇK-së dhe çështjes sonë kombëtare, që s'i dëgjuan kërkesat e miqve, dashamirëve, diplomatëve të SHBA-ve, dhe opinionit tonë për të dalur me një zë para faktorit ndërkombëtar dhe atij serb, për çështjen e Kosovës.

Ata duhet ta dinë se ndajnë bashkëfajësinë me çetnikët e Beogradit, sepse sjellja e tyre me papërgjegjësi ndaj kërkesave të faktorit ndërkombëtarë për ta institucionalizuar jetën politike të Kosovës, ua mundësuan çetnikëve të Beogradit të marrin dritën e gjelbërt nga faktori ndërkombëtar për fushatën e fundit kundër UÇK-së dhe popullsisë së pa armatosur.

Duhet ta kenë të qartë udhëheqja e Kosovës se lufta e tyre për pushtet nuk do t'u sjellë atyre kolltuqet e dëshëruara të pushtetit, as Kosovës çlirimin nga kthetrat serbe, dhe as lirinë shqiptarëve të Kosovës. Veprimet e tilla me siguri do t'i sjellin kob, mjerim, vaj dhe varre Kosovës, ndërsa atyre vetëm turpin dhe mallkimin. Si nuk mori mësim klasa politike e Kosovës se në çfarë gjendje e sollën dhe si e katandisën Shqipërinë karrjeristët e sëmurë për pushtet dhe stalinistët e përbetuar që morën pushtetin me rrebelim dhe dhunë. A thua i duhet Kosovës një «revolucion» i tillë?

Kush i dha për detyrë Qosjes të bëjë një përçarje kaq të shëmtuar të subjekteve politike të Kosovës?

Është vallë në pyetje karrierizmi i tij për privilegje dhe pushtet, apo është në pyetje kryerja e detyrës që ia ka caktuar Fatos Nano?

Si po shihet zotëri Qosja ka vendosur t'ia sjelli Kosovës një «revolucion» – variant të ngjashëm me atë të revolucionit të vonuar demokratik të Shqipërisë. Ngjashmëria e kacafytyjeve për pushtet, që u zhvillua në Shqipëri në pranverën e vitit që shkoi, në mes forcave që e kishin pushtetin dhe forcave opozitare, dhe luftës për pushtet që po bëhet sot në Kosovë në

mes subjekteve politike të përfshira në Parlamentin e Kosovës, dhe bllokut opozitarë të Rexhep Qosjes, jepen të kuptojnë se të njëjtin skenarë që e përdorën socia-komunistët e Shqipërisë, të njëjtin skenar po e përdorin enveristët e Kosovës në krye me Qosjen.

Për fat të mirë UÇK-ja është deklaruar se nuk përkrah këto përçarje dhe ka kërkuar nga subjektet politik që të mos krijojnë aleanca dhe grupime partish, por së bashku t'i krijojnë institucionet shtetërore. Fatkeqësisht, Qosja e Hyseni me kompani, e kanë bërë veshin shurdhër ndaj këtyre kërkesave shumë me vend.

A thua nuk e ka të qartë Qosja me piunët e tij se pavarësia e Kosovës nuk mund të arrihet pa formimin e subjekteve shtetërore, pa pasur përkrahjen e një fuqie të madhe botërore, dhe pa bashkimin e të gjitha forcave njerëzore, intelektuale dhe financiare të popullësisë shqiptare të Kosovës dhe ndihmës së pakursyer të çdo shqiptari kudo që gjendet në globin tokësorë, në të mirë të çështjes sonë kombëtare, sepse kemi të bëjmë me një armik të pa shpirtë dhe barbarë, që ka një përkrahje të fuqishme nga «majka Rusia» dhe aleatë e miq të shumtë e të fuqishëm.

Kemi të bëjmë me një armik, që në përpikëri po i realizon qëllimet e tija në këto dhjetë vitet e fundit, duke e bërë pastrimin etnik të Kosovës me mjete dhe mënyra të llojllojshme. Po qe se udhëheqja e Kosovës vazhdon edhe më tutje të vepron në këtë mënyrë, duke i ndarë forcat politike të Kosovës në dy taborre kundërshtarë, zgjedhja e çështjes së Kosovës do të zhagitet taman siç i pëlqen Serbisë dhe aleatëve të saj.

Lumi i shpërnguljeve për në Evropë dhe kontinente tjera nuk do të ndalet. Kosova do të mbetet pa rininë e saj vitale. UÇK-ja nuk do të ketë mundësi të forcohet dhe të modernizohet po qe se ajo nuk institucionalizohet dhe depolizohet për t'u bërë ushtri e rregullt e shtetit të Kosovës, e jo siç po kërkojnë disa të mbetet edhe më tutje krah politik i partive apo klaneve të ndryshme. Duhet ta ketë të qartë Qosja me kompani se me mosnjohjen e institucioneve të Republikës së Kosovës të dala nga zgjedhjet e vitit të kaluar, si dhe me bllokimin e përpjekjeve për ta formuar Qeverinë e Kosovës, po i bëjnë përçarjet më të mëdha ndërshtetërore dhe ndërnjerëzore dhe po i sjellin dëme të mëdha çështjes sonë kombëtare.

Po ashtu kërkesa e Qosjes, Demaçit, Hysenit dhe ca forcave tjera për formimin e një Asambleje me metoda komuniste, duke injoruar institucionet e formuara shtetërore, nuk do ta kishte kredibilitetin më të fortë se organet shtetërore të formuara nga zgjedhjet e marsit të vitit të

kaluar në asnjë mënyrë, por do t'i çvlerësonte të gjitha institucionet shtetërore, përfshirë këtu edhe Referendumin dhe shpalljen e Kosovës Republikë.

Mosformimi i një qeverie të përbashkët në afatin sa më të shkurt nga spektri i gjërë politik i Kosovës, do të ketë pasoja tepër të mëdha për çështjet madhore kombëtare, kurse përgjegjësinë për to do ta mbajnë ata që po pengojnë formimin e saj në krye me kryepërçarësin dhe kryekallauzin e të gjitha mosmarrveshjeve, ndarjeve, ngatërresave dhe përçarjeve ndërshtetërore dhe ndërnjerëzore të klasës politike të Kosovës zotri Rexhep Qosjes.

***Botuar: «Bota Sot» më 24 nëntor 1998
dhe në «Rimëkëmbja», dhjetor 1998***

PSE PO PENGOHET KOMPLETIMI I QEVERISË SË KOSOVËS?

Drita nr. 25/1999

Shkruan: Shefqet Jashari Strofc i, Zvicër

Një popull i lashtë e fisnik, siç është ky yni, trim, krenar e zemërgjërë, që i Madhi Zot ia dhuroi Viset më të bukura dhe më të pasura të kontinentit të Evropës, nuk e pati lehtë t'u përballonte sulmeve të njëpasnjëshme të armiqve të shumtë, të afërtë e të largët, fqinjëve tinzarë dhe ardhacake barbarë. Popullin tonë në periudha të ndryshme historike e shpetuan nga zhdukja e sigurtë vetëm luftërat e vazhdueshme për jetë a vdekje me sllavo–grekët. Kjo u bë e mundur edhe në saje të rrethanave lehtësuese që u krijuan në Siujdhesen ilirike nga faktorët e huaj, jashtë ballkanik. Thuhet se historia është mësuesja e jetës dhe se ajo nuk përsëritet.

Këto thënje nuk vlejné për prijsit dhe udhëheqësit shqiptarë. Këta me veprimet e tyre, të njëjtat gabime dhe faje i kanë përsëritur gjeneratë pas gjenerate. Të gjitha luftërat që i ka bërë populli ynë, që nga Teuta e deri në ditët e sotme janë bërë të papërgaditura mirë sa duhet (përpos të periudhes së Skënderbeut) dhe pothuajse të gjitha kanë filluar, jo në momentet më të përshtatshme, por gjithnjë, parakohe apo pas kohe, kur më së miri ju shkonin për shtati interesave të armiqve tanë.

Çka është më e keqja, prijsit dhe udhëheqësit e popullit tonë, në të gjitha ngjarjet e rëndësishme që vendosej për fatet e atdheut, janë ndarë dhe përçarë për interesa personale apo për kaprice, xhelozit dhe inate që kishin ndaj njëri tjetrit. Në mënyrë më të zezë dhe më të vrazhdë po përsëriten të njëjtat dukuri edhe në ditët e sotit, kur qenja jonë kombëtare është e rrezikuar më tepër se kurrë më parë, ndërsa Kosovës po i kanoset rreziku i coptimit nga kasapët serbë.

Dihet se roli i individit, i personaliteteve që kanë bërë emër, kanë luajtur rol me rëndësi në rrjedhat e ngjarjeve shoqërore, kulturore dhe politike të popullit tonë. Armiqtë tanë gjithmonë kanë ditur të na godasin aty ku më së shumti na sjellnin dëme dhe pasojë.

Ata me mjete perfide dijtën të na i zhdukin moralisht dhe pastaj fizikisht prijsit dhe udhëheqësit tanë më të zotë, që patën zotësi, autoritet, guxim,

dije organizative dhe trimëri, për t'i shkatërruar planet e tyre antishqiptare, që kishin pikësynim gllabërimin e trojeve tona.

Janë të shumtë ata që i vranë, i mbytën nëpër burgje, apo vdiqën menjëherë pasi u liruan nga burgjet, si pasojë e torturave të bëra nga udbashët xhelatë. Kështu, bënë atentate politike ndaj Isa Boletinit, Hasan Prishtinës, Bajram Currit, Luigj Gurakuqit, Avni Rustemit, Jusuf e Bardhosh Gërvallës dhe Kadri Zekës, Enver Hadrit, Azem Hajdarit, etj. Ndërsa i mbytën nëpër burgje apo vdiqën posa dualën nga burgu nga pasoja e torturave: Shaban Shala, Fazli Grajqefci, Zija Shemsiu, Metush Krasniqi, Kadri Kusari etj.

Armiqtë tanë goditjen për vdekje ia bënë kombit tonë në vitin 1997, nepermjet të agjenturave të tyre greko-bizantine, përmes të ashtuquajturit «revolucion të vonuar demokratik», pastaj në vitin 1998, kur hordhitë serbe shkatërruan qindëra fshatra shqiptare të Kosovës, vranë e masakruan popullsinë civile.

Por, goditja më e madhe që pësoi populli martir i Kosovës është kjo e mars-qershorit 1999. Serbia u vërsul kundër Kosovës me një barbari që nuk është parë pothuaj se në asnjë luftë në këtë shekull. Një milion shqiptarë nga Kosova u dëbuan me dhunë e një mjë milion të tjerë digjeshin e piqeshin nën zjarrin e pamëshirshëm të fashistëve serbë. Kjo nuk është bërë as nga krali e as nga Rajkoviqi. Këtë gjenocid të paparë e hartoi dhe e zbatoi falanga e socialistit Millosheviq. Por, tani si duket edhe kësaj dhune të shfrenuar i erdhi fundi i turpshëm. Futja e NATO-s në Kosovë, planeve të tyre iu dha fund njëherë e përgjithmonë.

Kosova (e me të mbarë kombi shqiptarë) tani po futet nën ombrelën e Perëndimit, duke i pamundësuar planet djallëzore të armiqve të egër sllavo-grekë. Kjo do duhet të tingëllonte si një kumbonë e fuqishme mbi të gjithë ata shqiptarë që ende po e mbajnë të zhveshur shpatën e Damokleut mbi kokën e kombit tonë.

Partiakët e vështirë janë bërë pengesë e madhe për ta organizuar jetën normale politike në baza të shëndosha kombëtare dhe kështu, po e bëjnë punën e armiqve tanë shekullorë duke i ndarë dhe përçarë shqiptarët në baza partiake, klanore dhe regjionale. Me daljen në skenën politike të Unionit të Pavarur Studentor dhe të UÇK-së, shqiptarët e «mundën frikën», që ishte krijuar me politikën shtatëvjeçare të LDK-së «shtreje qafën e mos bëza», por prishën edhe status-quon në Kosovë. Rezistenca burrërore e prijsit të UÇK-së Adem Jasharit, me familjen e tij dhe masakrat e fëmijëve dhe grave nga serbët e ndërkombëtarizuan çështjen e Kosovës dhe ngritën

në këmbë rininë tonë heroike për t'i rrokur armët e për t'i dhënë UÇK-së forcë dhe krah, për t'u rritur dhe forcuar me një shpejtësi të rrufeshme.

Subjektet tona politike dhe shtetërore, e në veçanti Qeveria e Bukoshit, në vend se t'i bashkojnë veprimet dhe qëndrimet për ta forcuar me kuadra dhe armatime të rënda UÇK-në e për ta institucionalizuar atë, vazhduan me politikën e tyre shtatëvjeçare «dikush thumbit dikush patkonit», thuajse asgjë nuk po ndodhë, edhe pse Kosova po digjet flakë. Diplomacia amerikane në Rambuje i detyroi shqiptarët të flisnin me një zë. Por kjo, për fat të keq, nuk zgjati shumë. Marrëzitë e liderëve shqiptarë me në krye Rugovën e Bukoshin sërish po nxjerrin kokën. Ende po e luajnë lojën e djallit të mallkuar «dikush thumbit dikush patkonit», duke bërë luftë për pushtet dhe pozita udhëheqëse, pa e krijuar shtetin.

Opinionin ynë, miqët dhe dashamirët e kombit tonë, kanë pritur që së paku, pas fushatës së Ushtrisë fashiste serbe kundër UÇK-së dhe masakrave të bëra ndaj popullsisë së Drenicës dhe Dukagjinit, udhëheqja shtetërore dhe partiake e Kosovës do të vetëdijësohet për dëmet që ajo ia solli popullsisë së Kosovës, UÇK-së dhe çështjes sonë kombëtare.

Por këta, as kësaj radhe s'i dëgjuan kërkesat e miqve, dashamirve, diplomatëve të SHBA-ve, dhe opinionit tonë për të dalur me një zë para faktorit ndërkombëtar për çështjen e Kosovës.!? Ata duhet ta dijnë se ndajnë bashkëfajësinë me çetnikët e Beogradit, sepse sjellja e tyre me papërgjegjësi ndaj kërkesave të faktorit ndërkombëtar për ta institucionalizuar jetën politike të Kosovës, ua mundëson armiqëve të ngrisin fushata kundër kombit tonë, duke na quajtur të padenjë për ta gëzuar lirinë. Duhet të kenë të qartë udhëheqja e Kosovës se lufta e tyre për pushtet nuk do tu sjellë atyre kolltuqet e dëshiruara të pushtetit, as Kosovës Pavarsinë nga kthetrat serbe, dhe as lirinë shqiptarëve të Kosovës. Veprimet e tilla me siguri do t'i sjellin kob, mjerim, vaj dhe varre të reja Kosovës, ndërsa atyre vetëm turpin dhe mallkimin. Për fat të mirë UÇK-ja është bërë ajo lokomotiva pas së cilës po ecën e githë Kosova. Kjo falë Zotit po iu jep shpresë e zemër të gjithëve. Poqese udhëheqja e Kosovës vazhdon edhe më tutje të veproji në këtë mënyrë, duke i ndarë forcat politike të Kosovës në dy taborre kundërshtarë, zgjedhja e çështjes së Kosovës do të zhagitet tamam si i pëlqen Serbisë dhe aleatve të saj. Të shpresojmë se tani e tutje këtë lojë të rrezikshme nuk do të guxojnë të luajnë ata që më se shtate vite luajtën në kurriz të kombit tonë të shumëvuahtur.

Shefqet Jashari-Strofici

LIBËR PËR ATA QË E DONË TË VËRTETËN

Ky libër është përmbledhje e shkrimeve publicistike të Shefqet Jasharit-Strofcit, të botuara dhe të pabotuara. Autori është njëri prej të parëve që i kontriboi “Thyerjes së Murit të Qetësisë” që kishte mbuluar tymi e mjegulla e luftës shkatërrimtare që kishte përfshirë popullin shqiptar në fundshekullin e XX. Për të thënë të vërtetën e cila kundërshtohet me flakë e me zjarrë nga “fara ruse” autori ka vënë në rrezik edhe jetën e vet. Megjithatë ky libër do të jetë shenjë referimi, dëshmi dhe pikënisje e mbarë e atyre që do të kenë guxim ta shpalojnë të vërtetën e hidhur të së kaluarës sonë të afërtë.

Avdyl Gërvalla

Shefqet Jashari-Strofc i ishte ndër të paktët njerëz që në mënyrë të hapur ia tregoi rrugën popullit shqiptar duke i thënë: rruga në të djathtë të çon në mirëqenje, kurse rruga në të majtë të le në lloç. Guximi i Shefqet Jasharit-Strofc i për t’i denoncuar vrasësit e shqiptarëve ishte i pashoq, duke e vënë në plan të parë rreshtimin e mirëfilltë kombëtar. Shkrimet e Shefqet Jasharit-Strofcit janë "bombë" me të cilën thyhen forcat e majta politike në tërë Gadishullin Ilirik. "Asgjesimi" i atyre forcave regresive të cilat dirigjohen nga koka ruse është punë e vështirë, e cila kërkon një angazhim të jashtëzakonshëm të autorit, si në periudhat e mëhershme ashtu edhe në ato të fundit. Me këtë vepër autori me guxim, me fuqi intelektuale dhe talent publicistik i dalë në krah drejtësisë dhe mbron interesin tonë kombëtar. Në të gjitha shkrimet e Shefqet Jasharit-Strofcit theksohet fakti se SHBA-të janë aleati natyror i kombit shqiptar.

Gani GECI

PËRMBAJTJA

Parathënia	5
------------------	---

KAPITULLI I PARË

Hallet «Akademike» të Rexhep Qoses	11
Rexhep Qosja – Ideologu i rebelëve shqiptarë	12
Qosja, ky «engjëll rojtar i Revolucionit të vonuar demokratik»	15
Qosja ia ka hallin edhe Milosheviçit	16
A e mbrojti Qosja të vërtetën?	20
Njeriu që nuk i korigjon kurrë mendimet e tij, më shumë do veten se sa të vërtetën	21
Skenarët antishqiptarë	23
A i lejohet akademikut çdo gjë?	25
Të gënjeshtër do të thotë të mohosh të vërtetën	26
Qosja merr në mbrojtje spiunët greko–serb dhe kriminelët shqiptarë	29
Nuk e kemi armik vetëm atë që na bënë të keqe, por edhe atë që e ka për qëllim këtë	32
Një njëri që nuk e njeh dashamirin për dashamir e hasmin për hasëm mos qoftë!	37
Në një kokë të turbullt nuk ka vend për mendime	41
Qosja, avokat i politikës antikombëtare të Qeverisë së Nanos	44
Destruktiviteti i paparë dhe i pashërueshëm i Qoses	47
Atë që ia lejon vetes, ia mohon të tjerëve	48
Cila është «politika e vërtetë kombëtare» e Tiranës zyrtare?	49
Pse nxitet përçarja?	50

KAPITULLI I DYTË

Krokamat e LPK-së	52
Ta ndihmojmë UÇK-në	53
Kur sorra vesh pendlat e zogut	55
Gabim i lëshuar pa qëllim apo manipulim i shëmtuar	57
Në vend të përkujtimit të Ahmet Krasniqit	59
Nga kush shpallet «tradhëtar» Ahmet Krasniqi?	60
Pse dhe kush e vrau Ahmet Krasniqin?	63
Për çfarë marrëveshje është fjala?	65
Letër e Hapur mësuesve të gjuhës shqipe në Zvicer	68

KAPITULLI I TRETË

Fallsifikiada e historisë	75
Të mos manipulohet me familjet e dëshmorëve	76
Rrustem Berisha falsifikon shumë të vërteta përkritazi me Betejen e Kosharës	81
Për hesap të kujt dezinformon Naim Maloku	85
A ka njëri që i bie në fije Naim Malokut	92
Pse po falsifikohet Beteja e Kosharës	97

KAPITULLI I KATËRT

Pse jemi kështu siç jemi?	110
Sa të kërset pushka midis nesh, kurr i huaji prej qafe s' ka me na u hjakë	111
Cila ishte marrëveshja mes PS-së Shqipërisë dhe LPK-së në Diasporë?	115
Pse Mehmet Hajrizi, edhe pse e pranoi mandatin e kryeministrit nga Dr. Ibrahim Rugova, nuk arriti ta formonte qeverinë e Kosovës . .	119

Fillesat e organizimit të rezistencës së armatosur në Kosovë lidhen me emrat e Adem Jasharit, Salih Çekut dhe Zahir Pajazitit, e kurrresi me atë të Xhavit Halitit	126
Pararoja staliniste i shkatërroi themelet e LRSHJ-së,	133
Xhavit Haliti dhe LPK-ja fallsifikojnë gjithçka për të përvehtësuar njësitet guerile të Republikës së Kosovës	136
Pse komunikata e parë për opinion e UÇK-së mbante numrin 7 e jo 1.	140
Si u përvehtësuan nga LPK-ja njësitë guerile të Llapit?	143
Ademi, Hamza, Zahiri dhe Salihu nuk ishin njerëz të besueshëm të Xhavitit prandaj nuk u bënë antarë të «shtabit të tijë»	148
Pengesa të pafund për njësitë guerile që drejtonte Adem Jashari	152
«Luli» kishte ardhur me detyrë speciale për t'ia ndërruar mendjen Adem Jasharit	156
Dalja në skenë e UÇK-së pa dijeninë e Ademit dhe Hamzës, qe si një grusht shtet kundër komandant Adem Jasharit	160
Liria ua hoqi maskat njerëzve	164
Pse UÇK-ja nuk u bë ushtria më e fortë e Ballkanit?	167
Qeveria e Kosovës nuk i kreu detyrat e veta	171
Si u formua Ministria e Mbrojtjes e Republikës së Kosovës?	176
Përpjekjet e Ahmet Krasniqit për bashkimin e faktorit politik dhe ushtarak të Kosovës	180
Me marrëveshjen e Oslos, bëhej bashkimi i UÇK-së dhe Ministrisë së Mbrojtjes në një forcë të vetme të thirrur FARK	183
Për Ahmet Krasniqin marrëveshja e Oslos qe një fitore me rëndësi kombëtare	188
Si u arrit deri tek formimi i FARK-ut!	200
Ahmet Krasniqi pat vendosur të mobilizonte edhe pilotët e aviacionit luftarak	204
Marrëveshja e Tiranës synonte dëmtimin e mëtejshëm të institucioneve të Kosovës	208
Kolonel Ahmet Krasniqi: Tropoja dhe e gjithë Shqipëria, do të jenë prapavijë e sigurtë e Kosovës dhe UÇK-së!	211
Pengesa ndaj brigadës 141 dhe fati i frontit ë luftës në Junik	215

Pse lejuan subjektet politike të Kosovës degjenerimin e Qeverisë deri në atë masë?	222
A foli Agim Mehmeti çka duhej të fliste?	225
Zotëri Qehaja ose është trembur, ose është penduar!	232
Një keqkuptim i paqëllimtë do të duhej të krijonte një miqësi të singertë	234
Faktet nuk pushojnë së ekzistuari edhe pse injorohen	236
Përgjithësimet e rrezikshme të Shefqet Dibranit	239
Mos hesht kur flasin keq	241

KAPITULLI I PESTË

Bisedë pa dorëza me bajraktarët e farës ruse	244
Ju nuk e deshët bashkimin, ju e luftuat atë!	245
Ju keni mundur të shpifni edhe më zi, ky është misioni i juaj!	256
Qentë le të lehin, karavani të ecë përpara!	269
Bisedë pa dorëza me «trojkën»: «Kabashi – Cakiqi – Gjoshi»	272
Bisedë pa dorëza me Xhavit Halitin (Pse ndihet i kërcënuar Xhavit Haliti).	288

ANEKS

Pse po pengohet formimi i Qeverisë së Kosovës?	295
Pse po pengohet kompletimi i Qeverisë së Kosovës?	301
Libër për ata që e donë të vërtetën (Recensura).	304
Përmbajtja	305